

COLECȚIA
*Tubiri
de poveste*

A woman with blonde hair styled in a bun, wearing a long, off-the-shoulder, floor-length blue lace gown, stands in a garden. She is looking over her shoulder towards the camera. The garden features pink flowering trees, a stone balustrade, and a large stone urn. The background is a soft-focus landscape with a blue sky and birds.

ANNA
HARRINGTON

*Un duce
pentru totdeauna*

SERIA „VIAȚA SECRETĂ A BURLACILOR“

Edward Westover, duce de Swarthmore, este mânat de o ură profundă față de omul care i-a ucis din înconștiență fratele și apoi a scăpat nepedepsit. Planul de răzbunare țesut cu răbdare are succes deplin, așa că, după ce intră în posesia bunurilor dușmanului său, toate posesiunile acestuia – dar și fiica lui – ajung să îi aparțină lui Edward. Prin urmare, se decide să angajeze o guvernantă, s-o liniștească pe copilă și apoi să-și vadă de propriul drum. Însă are parte de surpriza vieții lui. Pentru că noua sa pupilă nu este o fetiță, ci o femeie frumoasă, aprigă și cu totul irezistibilă...

Kate Benton este stupefiată. Cine este acest bărbat arogant și enervant care vine nepoftit în casa ei și preia controlul asupra vieții sale? Jurământul ei este să facă tot ce-i stă în putință ca să-l convingă s-o lase în pace și să plece de la Brambly. Și totuși, pe măsură ce zilele răcoroase se transformă în nopți fierbinți, Kate începe să întrevadă crâmpete de bunătate sub fațada rece a lui Edward... și o fire pasională care îi taie respirația. Sunt atât de multe lucruri pe care nu le știe despre trecutul misterios al acestui bărbat. Oare poate risca să aibă încredere și să-și ofere inima acestui duce aparent diabolic?

Anna Harrington a debutat în anul 2015 cu seria *Viața secretă a burlacilor* și s-a remarcat imediat datorită stilului ei inedit și subiectelor pline de prospețime, ceea ce i-a adus aprecierile cititorilor din întreaga lume.

Tradiție din 1989

www.litera.ro

ISBN 978-606-33-0606-8

9 786063 306068

ANNA HARRINGTON

Un duce pentru totdeauna

Dukes Are Forever
Anna Harrington
Copyright © 2015 Anna Harrington
Ediție publicată cu Grand Central Publishing, New York, N.Y., SUA

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Un duce pentru totdeauna
Anna Harrington

Copyright © 2016 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Mariana Petcu
Corector: Maria Popa
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
HARRINGTON, ANNA

Un duce pentru totdeauna / Anna Harrington.
trad.: Graal Soft – București: Litera, 2016

ISBN 978-606-33-0606-8

I. Soft, Graal (trad.)

821.111(73)-31=135.1

ANNA HARRINGTON

*Un duce
pentru totdeauna*

Traducere din limba engleză
Alina Rogoian/Graal Soft

Lui Pam Xanthopoulos, Kim Warren-Cox și Billie Gateley pentru toate cinele, sticlele de vin, lacrimile și râsul de care ne-am bucurat împreună de-a lungul anilor. Aveți pentru totdeauna dragostea și prietenia mea.

Mulțumiri speciale lui Michele Bidelsbach, cel mai bun redactor cu care aș fi putut spera să lucrez vreodată la acest roman, și lui Sarah Younger, cel mai răbdător agent din lume.

Prolog

*Pe câmpul de luptă din San Cristobel, Spania
Noiembrie, 1813*

– Înainte! strigă colonelul Edward Westover peste bubuitul împușcăturilor și zăngănitul asurzitor al baionetelor de oțel, ridicând sabia în aer.

Își înfipse pintenii în coastele calului, iar animalul se năpusti înspre amestecul de uniforme albastre și roșii de pe câmpul care, cu doar câteva ore în urmă, fusese acoperit cu floarea-soarelui. Petalele galbene, acum pătate cu roșu de la sânge, zăceau zdrobite sub copitele cailor turbați, sub asediul cavaleriei engleze care asalta capătul liniei de artilerie a inamicului. Cunoscuți sub numele de Canaliile Roșii, pentru uniformele lor roșii de pe câmpul de luptă și purtarea lor nelegiuită în afara acestuia, dragonii primiseră ordin să oprească barajul de artilerie pentru avansul infanteriei, însă misiunea personală a lui Edward era să își protejeze cât mai mulți dintre oamenii lui.

Flancat de cei doi căpitani ai săi în care avea cea mai mare încredere, se aruncară împreună în luptă, împușcând și sfărtecând fără ezitare, pregătiți cu toții să-și dea viața pentru a asigura victoria forțelor aliate:

– La dreapta! strigă Edward, îndreptându-și calul spre o deschizătură în linie.

Nathaniel Grey îi răspunse cu un strigăt și își înfipse sabia într-un francez care avansase mai mult decât ar fi trebuit să îi permită infanteria. Lângă el, Thomas Matteson forță trecerea prin breșă, trăgând cu ambele pistoale și reîncărcând din șa, fără a încetini nici o clipă.

Cu infanteria franceză cedând în fața cavaleriei care se năpustise peste ei, cei trei bărbați porniră în galop spre flancul drept al tunurilor. Inamicii rupseră rândurile, risipindu-se într-o învâlmășeală confuză, soldații căzând în fața cailor ce năvăleau peste ei.

În două ore, forțele aliate opriseră inamicul și îl forțase să se retragă, fugind dezorganizat. Odată linia de artilerie franceză abandonată, infanteria britanică avansă în forță și se instală în satul cucerit. Cavaleria se întoarse în spatele liniei lor, însă pe când ajunseră erau deja extenuați, caii lor stând cu grumazul plecat în timp ce călăreții se lăsau să alunece din șa cu o expresie de ușurare.

– Westover!

Edward se întoarse.

– Aici!

Strigătul lui sfârtecă vacarmul liniei formate de oamenii lui, care începuseră să se reorganizeze în jurul lui, ocupându-se de răniți, prinzând caii scăpați de sub control ai căror călăreți fuseseră doborâți din șa și strângând armele pe care le capturasera de la inamic.

Lăsându-l pe locotenentul Reed încă în șa, căci omul se oferise voluntar pentru periculoasa misiune de a fi mesager de linie în bătălia respectivă, Nathaniel Grey porni încet spre Edward, cu spatele înțepenit într-o postură de hotărâre solemnă.

Când se apropie, Edward îi remarcă liniile aspre ale chipului și expresia dură a bărbiei. Ochii altădată luminoși ai prietenului său erau sumbri.

Era o expresie vestitoare de moarte.

Edward se pregăti sufletește. Bătălia fusese oribilă, și era sigur că mai mulți dintre oamenii lui de nădejde pieriseră în atac. Se obișnuise cu teroarea și cu iureșul bătăliei, dar perioada de după încheierea acesteia nu devenise niciodată mai ușoară.

– Grey, spuse el sumbru, când căpitanul se opri în fața lui, apoi îi aruncă o privire rapidă lui Thomas pentru a-i indica dintr-un gest scurt din cap să rămână.

Cei trei bărbați trecuseră împreună prin iad în ultimii câțiva ani și aveau să înfrunte împreună orice s-ar fi aflat în mesajul care îl făcuse pe Nathaniel Grey să devină brusc atât de posomorât.

– Colonele, vești din Anglia. Susținând privirea lui Edward, Grey ezită, apoi inspiră înfiorat. Fratele tău a murit.

Capitolul 1

Londra, martie 1815

Edward Westover își aruncă privirea peste masa de joc, fixându-l pe bărbatul pe care era pe punctul de a-l distruge.

Cartoforul burtos, cu început de chelie, își tamponă cu o batistă fruntea asudată, apoi trase de lavalieră ca și cum l-ar fi gătit. Privirea bărbatului se ridică să o întâlnească pe a lui, iar Edward fu străbătut de o tresărire de satisfacție văzând spaima de chipul bărbatului.

„Lasă-l pe ticălos să se teamă. Lasă-l să primească exact ceea ce merită.”

În ultimul an, Edward nu se gândise la nimic altceva în afară de satisfacția pe care urma s-o simtă odată ce sosea acest moment, când avea să se bucure în sfârșit de dreptatea pe care tribunalele englezești i-o refuzaseră. Aproape fiecare moment de când se întorsese din Spania fusese concentrat pe a-i distruge viața acestui bărbat, și chiar și acum, dincolo de expresia stoică pe care o afișa prudent în fața celorlalți din încăperea, clocotea de ură și de o nevoie violentă de răzbunare.

În doar câteva secunde, Phillip Benton urma să piardă și ultima sa mână la cărți, iar din acel moment viața lui de până atunci avea să se sfârșească. Edward îl privi pe bărbat îndeaproape și așteptă, numărând în gând fiecare bătaie de inimă, singurul semn exterior al nerăbdării sale fiind o ușoară accelerare a respirației. Probabil așa se simțea și diavolul când răpea sufletul unui muritor, își zise Edward, cu diferența că Benton nu avea un suflet care să poată fi răpit.

Dealerul întoarse și ultima carte.

Benton făcu ochi mari, zgâindu-se la ea, nevenindu-i să creadă că pierduse. Când îl văzu pălind, Edward fu străbătut de un fior de satisfacție:

– Jocul s-a sfârșit, Benton. „Și la fel și tu.“ Acum am să iau ce îmi datorezi. Savurând plăcerea de a-l distruge pe Benton, Edward se întinse după biletul la ordin și i-l aruncă. *Tot ce îmi datorezi.*

Benton se forță să afișeze un zâmbet împăciuitor.

– Nu am întreaga sumă la mine în seara asta, desigur.

Edward îl privi posomorât. Judecând după purtarea lui arogantă, era evident că Benton încă nu avea habar cine era el, nici nu era conștient de tragedia care îi lega. Însă avea să afle cât de curând, iar în acel moment Edward intenționa să îl facă să regrete pentru tot restul vieții acțiunile care îi aduseseră laolaltă.

Benton îi făcu semn administratorului cazinoului, chemându-l la masă:

– Thompson, iar am dat de bucluc. Cu un râs forțat, Benton adoptă un ton vesel în contradicție cu situația sa disperată. Vrei te rog să mă ajuți în problema apărută cu prietenul meu aici de față – însă privirea mânioasă și disprețuitoare pe care i-o aruncă Edward nu fu nici pe departe prietenoasă – oferindu-mi un împrumut suficient cât să-mi achit pierderea?

Thompson tuși jenat, privirea alunecându-i spre Edward.

– Mă tem că nu pot face asta.

– Thompson! strigă Benton, nevenindu-i să creadă, suficient de tare ca bărbății de la mesele din jurul său să ridice privirea. Coborî vocea: S-a întâmplat vreodată să nu-ți plătesc? Te-am înșelat vreodată chiar și cu un bănuț?

– Ai fost întotdeauna un client bun.

Benton se luminează la față.

– Atunci adu-mi hârtie și am să-ți scriu o promisiune de plată. Cuvântul meu e valabil.

Thompson se întoarse stânjenit spre Edward:

– Ce doriți să fac, domnule?

– De ce îl întrebi pe el? vru Benton să știe.

– Fiindcă eu dețin toate promisiunile tale de plată, spuse Edward tăgănat, găsind o plăcere imensă în a vedea expresia confuză care apără pentru o clipă pe chipul bărbatului.

Benton pufni disprețuitor:

– Thompson le deține.

– Le-am cumpărat de la Thompson, îi explică Edward, rezumând în câteva cuvinte eforturile îndelungate cărora le dedicase o mare parte din timpul său în ultimele douăsprezece luni, până la momentul respectiv, la fel cum ți-am cumpărat și toate datoriile. Tot ceea ce înseamnă credit datorat furnizorilor, chiria pentru locuința ta, notele de plată de la grajduri și absolut toate datoriile tale, până la ultimul sfanț, acumulate în toate casele de pariuri din Londra.

Benton deveni stacojiu.

– Pentru numele lui Dumnezeu, ce se petrece aici? Thompson! Managerul clătină din cap.

– Aveai prea multe promisiuni de plată, Phillip. Încă îmi ești dator de toamna trecută. Când am primit oferta de cumpărare a tuturor datoriilor tale...

– Cumpărare a datoriilor mele? Vocea lui răsună cu ecou în tavernă, oprind jocul la toate celelalte mese.

Bărbății se întoarseră să se uite la el, iar încăperea se umplu de șușoteli discrete.

– Domnule, doresc o explicație!

– Ți-am cumpărat datoriile, îi explică Edward cu răceală, detestându-l pe individ tot mai mult cu fiecare clipă ce se scurgea, iar acum îți cer să le plătești. Pe toate.

– Nu poți să-mi ceri așa ceva.

– Legea îmi dă dreptul să revendic plata cu o notificare prealabilă de două săptămâni. Consideră asta ca fiind notificarea ta. Edward știa răspunsul, însă găsi o plăcere perversă în a întreba: Doar dacă nu cumva nu poți plăti?

– Bineînțeles că pot plăti! Indignarea lui Benton răsună suficient de puternic în încăperea încât să o audă toată lumea, dar când se prăbuși înapoi în scaun, cu umerii căzuți, coborî vocea: Dar nu în două săptămâni.

– Nu poți deloc, îl corectă Edward, savurând înfrângerea bărbatului. Chiar dacă ți-ai vinde toate posesiunile pe care le deții, tot mi-ai rămâne dator.

Exact așa cum și merita ticălosul.

În pofida căldurii din sala de jocuri, Benton se înfioră. Privi biletul la ordin de pe masă ca și cum și-ar fi privit propriul mormânt.

– Ai fi în stare să mă arunci în închisoarea datornicilor? întrebă Benton cu o voce găuită.

Oh, Edward se gândise să o facă de multe ori în anul care trecuse – să îl arunce într-o închisoare rece și fără ferestre și să îl lase să putrezească în propria mizerie în spatele zidurilor de piatră.

– Nu. Își dorea o răzbunare publică, în care să dețină controlul asupra fiecărui aspect din viața individului. Dacă nu îl putea spânzura pe ticălos, avea cel puțin să-l facă să-și dorească moartea. Nu era nici urmă de îndurare în el în seara aceea. Îndurarea murise cu un an în urmă, odată cu Stephen și cu Jane. Dar am să-ți iau casa, spuse el, aruncându-i mușcător și veninos fiecare promisiune, tot ce se află în casă, calul, hainele... Îi făcu semn unui bărbat cu un aer distins care aștepta jenat la intrarea în sală. Până la ultimul sfânt.

– Nu o să-mi mai rămână nimic. Benton își tamponă fruntea cu batista, apoi lăsă să-i scape un hohot de râs jalnic. Nimic, în afară de fiica mea.

– Atunci o să-ți o iau și pe ea, spuse Edward cu o afectare de gheață. Și până la ultima panglică din părul ei.

– Cine ești? întrebă Benton din nou, furios de a fi fost umilit în public.

Bărbatul ajunsese lângă masa lor:

– Da, Excelență?

Benton clipi surprins, apoi tună:

– *Excelență?*

– Acesta este William Meacham. Edward arată scurt din cap spre avocatul care reprezenta de multă vreme familia sa. El te va informa despre aranjamente.

– Înghiți-te-ar iadul! Benton își încleștă pumnii. Nu accept nimic din toate astea.

Benton își mută privirea asupra lui Meacham, iar Edward desluși gândurile frenetice care goneau prin mintea individului. Văzuse aceeași disperare furioasă și pe chipurile inamicilor înfrânți, odată bătălia încheiată, când se negociau condițiile de predare.

Cât de puțin se schimbau oamenii de pe câmpul de luptă în saloanele cluburilor. Iar în ceea ce-l privea pe acest bărbat, predarea era necondiționată.

Pe acest inamic nu avea să-l cruțe câtuși de puțin.

– Dacă refuzi condițiile mele, Benton, îi făgădui Edward, atunci chiar am să te arunc în închisoare.

Chipul lui Benton se întunecă de furie.

– Ai fi în stare să faci așa ceva... Ai fi în stare să îmi distrugi viața?

– Da.

– De ce?

– Fiindcă tu ai distrus-o pe a mea.

Benton își simți răsuflarea oprindu-i-se în gât.

– Cine ești?

– Nu mă recunoști? Edward se ridică de pe scaun, înălțându-se impunător la cei un metru optzeci ai săi. Acesta era momentul pentru care se pregătise pe tot parcursul anului care trecuse, muncind cu o înverșunare aproape oarbă, și, după cum se așteptase, îi aduse o tresărire plăcută de satisfacție zdrobitoare. Edward Westover.

– Westover... Numele îl izbi pe Benton, făcându-l să se cutremure violent. Ești *colonelul Westover*?

Țintuindu-l cu privirea pe Benton, inundat de întreaga forță a urii și a dorinței sale de răzbunare, care veni să alunge scurta clipă de satisfacție și plăcere pe care o trăise cu doar câteva momente în urmă, Edward se aplecă peste masă pentru a-l studia necruțător.

– Sunt fratele bărbatului pe care l-ai ucis.

Se răsuci pe călcăie, întorcând spatele mesei, și traversă cu pași mari cazinoul, pornind spre ușa de la intrare și lăsând ca întreaga lungime a încăperii să îl despartă de Benton înainte de a ceda impulsului de a-l sugruma cu mâinile goale. Pierdut în gândurile mânioase ale răzbunării sale, nu îl observă deloc pe bărbatul care aștepta într-un colț și care, după ce privise desfășurarea evenimentelor din seara aceea, veni acum în urma lui, potrivindu-și pasul după al lui.

Trăsura îl aștepta la intrare și urcă în ea. Pajul închise portiera.

Închizând ochii, Edward inspiră adânc și așteaptă pacea de care ar fi trebuit să se bucure, ușurarea și fericirea de a-l fi făcut în sfârșit pe ticălos să plătească. Însă acestea nu se făcuseră simțite, și chiar și tresărirea de satisfacție pe care o simțise în clipa în care Benton își dăduse seama cine era dispăruse acum. Simțea doar nevoia de a-l distruge pe Benton, care trăise în el în ultimul an, temperată de golul profund pe care îl simțise din acel moment când, aflat în San Cristobel, aflase despre moartea lui Stephen.

Portiera se deschise larg, iar bărbatul care îl privise din umbră sări înăuntru. Bătu cu pumnul în plafon, făcându-i semn vizitiului să dea bice echipajului, pornind în întunericul nopții.

– Colonele Westover. Thomas Matteson îl salută scurt, în timp ce trăsura se puse în mișcare cu o smucitură. O seară interesantă.

– Căpitane Matteson. Edward îi aruncă o privire prietenului vechi care îi devenise ca un frate cât timp luptaseră împreună în Spania și pe care îl văzuse ultima dată cu mai bine de un an în urmă, într-o altă țară. Și pe care acum voia să îl strângă de gât pentru că se băga în viața lui. Dă-te naibii jos din trăsura.

Ignorându-l, Thomas se relaxă pe pernele banchetei cu aerul nepăsător al cuiva care fusese invitat înăuntru, în loc de a se fi aruncat în ea.

– Ne aflăm în Londra. Aici sunt lordul Chesney, dacă n-ai nimic împotriva. Thomas îi aruncă un rânjet fermecător, același care sedusese inimile femeilor de pe întregul continent. Edward nici nu mai ținea minte de câte ori fusese nevoit să îl salveze din mâinile furioase ale unor tați spanioli de fete. Sunt marchiz acum, dacă îmi permiți.

– Am auzit.

La scurt timp după bătălia de la San Cristobel, tatăl lui Thomas moștenise titlul de duce de Chatham, ceea ce însemna că neînfricatul căpitan de altădată era acum marchiz de Chesney și moștenitor al unui ducat. Ceea ce însemna că viața lui era prea importantă pentru a fi riscată în armată. Moartea în bătălie era o opțiune bună pentru un al doilea născut, dar niciodată pentru nobili înalți sau moștenitori – o lecție pe care Edward o învățase cât se poate de temeinic.

– Ți-am demonstrat că te-ai înșelat. Thomas își întinse pieziș picioarele lungi. Ai spus că nu va fi niciodată nimic de capul meu.

– Am spus că ești nesăbuit și ai să sfârșești ucis, îl corectă Edward solemn, nereușind să își ascundă îngrijorarea din voce.

Încă îi era teamă că prietenul său avea să-i demonstreze că avusese totuși dreptate.

– Acum ne îndreptăm amândoi către Camera Lorzilor. Thomas îi rânji. Spune o rugăciune pentru Parlament.

Însă Edward nu avea chef de glume în seara aceea, mai ales având în vedere condițiile în care soarta le hărăzise acele titluri nobile și unuia, și celuilalt. Ironia era lipsită de umor.

– Unde e Grey?

Edward nu ar fi fost surprins să descopere că individul se afla afară, atârnat de trăsura, chiar în acel moment.

– Undeva în Anglia.

Răspunsul lui Thomas nu era o glumă. După ce fusese rănit în război, legăturile lui Grey cu păturile de jos ale societății îl făcuseră suficient de valoros ca lordul Bathurst, ministru de Război și al Coloniilor, să insiste ca acesta să se alăture Ministerului de Război. Grey era unul dintre cei mai buni agenți ai lor, iar a spune că se afla „undeva în Anglia” era cea mai exactă localizare pe care i-o putea cunoaște cineva.

Edward se întinse spre portieră, ferm hotărât să îl împingă pe Thomas afară, în întuneric.

– Îți sugerez să i te alături.

Marchizul plescăi din limbă.

– De când ești duce ai devenit cam încăpățânat, colonele. Cred că îl prefer pe bărbatul care obișnuia să dea foc corturilor inamice. El era mai rezonabil.

– Habar nu ai, bombăni Edward. Apoi expiră șovăitor, știind că prietenul său cel tenace nu avea să-l lase în pace până nu obținea de la el ceea ce venise să obțină. Indiferent cât de al naibii de iritantă era această trăsătură, Edward nu putea să îi poarte pică. Era aceeași tenacitate care îi permisesse căpitanului de altădată să rămână în viață în Spania. Ce cauți aici?

– Am nevoie de ajutorul tău, răspunse Thomas solemn. Am un prieten care are nevoie de mine ca să îl salvez de el însuși.

Edward îl privi posomorât printre umbre. Și-ar fi lăsat bucurios viața în mâinile lui Thomas, dar de această dată mergea prea departe.

– Dacă aș fi vrut ajutorul tău, mârâi el, ți l-aș fi cerut acum un an.

– Nu erai pregătit să-l accepți atunci.

Edward pufni disprețuitor:

– Și crezi că acum sunt pregătit?

– Cred că ești la fel de încăpățânat cum ai fost dintotdeauna, răspunse Thomas, din vocea lui răsunând afecțiunea în ciuda cuvintelor sale, însă nu am să te las să distrugi o viață fără a încerca să te opresc.

– Adică pe lui Benton.

– A ta.

Edward strânse din dinți, dar chiar și acea manifestare mărunță de indignare fu forțată. Nu era neapărat furios pe Thomas, cât pe ceea ce reprezenta acesta – viața lui de dinainte, cea pe care fusese nevoit să o lase în urmă. Însă acea viață dispăruse pentru totdeauna.

– De unde știi despre planurile mele în privința lui Benton? întrebă el.

– De la mătușa ta Augusta. Ea m-a rugat să te conving să renunți la planul ăsta al tău.

– Atunci poți să-i spui că e prea târziu, îl asigură Edward. Mea-cham stabilește detaliile aranjamentului chiar în acest moment.

– Încă mai poți să-l lași pe Benton să scape. Thomas susținu privirea lui Edward cu o expresie de compătimire profundă. Ceea ce i s-a întâmplat fratelui său e de neiertat și ar fi meritat să fie spânzurat drept pedeapsă. Dar nu a fost. Magistratii l-au lăsat să scape basma curată, iar acum trebuie să-l lași și tu să scape, înainte să-ți distrugă și ție viața.

Edward îl fixă cu o privire goală, fără un cuvânt.

În trecut le-ar fi cerut sfatul lui Grey și lui Thomas și cel mai probabil l-ar fi și urmat, așa cum ar fi făcut și cu propriul frate, însă acel trecut era înainte ca lumea să se fi schimbat. Colonelul Westover alături de care Thomas înfruntase flăcările războiului dispăruse. Era ca și cum ar fi murit pe câmpul de luptă.

– Mi-ai salvat viața, colonele, în repetate rânduri. Thomas se aplecă în față, cu o expresie intensă pe chip în umbrele întunecoase proiectate de felinarele legănate ale trăsurii. Și nu am să te las să-ți nenorocști viața acum.

Edward aproape râse. Thomas nu ar fi putut să facă nimic nici pentru a-l opri, nici pentru a-l ajuta. În afară de...

– Poți să îl supraveghezi pe Benton? Am nevoie ca o persoană de încredere să stea cu ochii pe el până se rezolvă toată treaba.

Părând să înțeleagă că era timpul să abandoneze acea bătălie în speranța de a câștiga la un moment dat războiul, Thomas acceptă fără prea multă tragere de inimă:

– Am să iau legătura cu Grey să văd dacă îmi poate da câțiva oameni. Dar promite-mi că ai să te gândești la posibilitatea de a-l lăsa pe Benton să scape.

„În nici un caz n-am s-o fac.“

Edward îi susținu privirea și minți:

– Am să mă gândesc.

Dar nu avea să se răzgândească vreodată. Benton era prizonierul lui acum, în cel mai concret mod posibil, ca și cum l-ar fi ținut el însuși în lanțuri între zidurile închisorii Newgate, și nimic nu ar fi putut să îl facă vreodată să-l elibereze pe ticălos câtă vreme propriul lui frate zăcea mort în cimitir.

– Noapte bună, atunci, colonele. Și transmite-i salutări mătușii Augusta.

Thomas deschise portiera trăsurii și sări afară, aterizând în stradă și dispărând în beznă.

Pufnind iritat, Edward trânti portiera în urma lui.

Thomas se înșela. Răzbunarea se dovedise ușoară. Nu fusese nevoit să îl spânzure pe Benton; nici măcar nu fusese nevoit să-i ofere suficientă frânghie cât să se spânzure singur. Nu avusese altceva de făcut decât să stea în spatele lui și să culeagă resturile odată ce se făcuse zob. Fusese atât de simplu!

Câștigase. Obținuse răzbunarea și îl ingenunchease așa cum își dorise, aducându-l pe Benton exact unde îi era locul – în închisoare și fără nimic din tot ceea ce îi era drag. La masa de joc, când Benton își dăduse seama cine era și ce făcuse, fusese copleșit

de o satisfacție imensă, care nu se putea compara cu nimic din ceea ce mai trăise până atunci.

Însă senzația pălise, și încă repede, până nu îi mai rămăsese decât același gol de dinainte. În locul fericirii și al ușurării la care se așteptase, se simțea gol pe dinăuntru, ca și cum i-ar fi lipsit jumătate din viață și habar nu avea unde să o caute.

Katherine Benton își dădu pe spate capișonul pelerinei când intră în casa fierarului, strângând ferm în cealaltă mână geanta ei de piele.

– Iertați-ne, domnișoară, o întâmpină doamna Dobson, că v-am chemat așa în toiul nopții.

Ea îi zâmbi liniștitor.

– Ați făcut ceea ce trebuia trimițând după mine.

Mama îngrijorată mută sugarul din brațele ei pe celălalt șold, în timp ce un alt copil izbucni în plâns undeva de la etaj, iar doi băieți porniră în fugă unul după altul, alergând prin încăperi. Erau acum zece copii în casa mică, dar îngrijită, ultimul fiind adus pe lume chiar cu ajutorul lui Kate.

– Fiți binecuvântată, domnișoară, oftă doamna Dobson recunoscătoare și, pentru o clipă, Kate văzu scânteierea unor lacrimi de extenuare în ochii ei, că ați venit să ne-ajutați cu tot cu belele de pe capul dumneavoastră.

Belele de pe capul ei... Ignorând junghiul de umilință, știind că femeia nu o spusese pentru a o jigni, Kate își puse alinător mâna pe brațul doamnei Dobson înainte ca aceasta să înceapă să detalieze acele belele sau să-i aducă aminte că domnul Dobson avusese bunătatea de a-i cumpăra calul anul trecut, când avusese nevoie de bani.

– Unde e Tom?

Doamna Dobson arătă spre scări, apoi alungă doi copilași care se agățaseră de fustele ei.

– Vreți vă rog să aduceți sus un ceainic cu apă fierbinte și o cană?

Femeia dădu din cap, iar Kate urcă în grabă scările. Probabil Tom se simțise cu adevărat rău în seara aceea dacă întreaga casă era cu fundul în sus, copiii ridicați din pat și alergând de capul lor,

de la cel mai mare, de paisprezece ani, până la bebeluș. „Probleme la stomac” era ceea ce-i spusese băiatul care fusese trimis să o aducă. „Te rog, Doamne, fă să fie ceva ce să pot remedia.”

Inspirând adânc pentru a se întări sufletește, pași în micuța încăpere de sub streășină care servea drept dormitor pentru toți cei șase băieți ai familiei Dobson, cele trei fete și bebelușul împărțind o odaie de la parter. Un băiat tânăr stătea ghemuit pe patul din colț, lângă tatăl care încerca în zadar să îi aline suferința, și se ținea de abdomen, gemând de durere.

Kate îl împinse blând pe domnul Dobson la o parte, își puse geanta pe marginea patului și o deschise, apoi coborî privirea spre băiat.

– Bună, Tom.

– Bună seara, domnișoară, replică el, forțându-se să vorbească printre dinții încheștați.

Fruntea îi era acoperită de broboane de sudoare. Fața îi era palidă, iar brațele nu i se descleștau nici o clipă de pe mijloc.

Kate se încruntă.

– James zicea că te doare stomacul.

– Teribil de tare, domnișoară.

Își înăbuși un nou geamăt de durere.

– Arată-mi exact unde.

Băiatul ridică o privire nesigură spre tatăl lui, care dădu din cap în semn de permisiune, iar Tom coborî pătura până la șolduri, cu o mână, și cu cealaltă își dezgoli abdomenul mic și plat, ridicându-și cămașa de noapte.

Kate îi atinse burta cu grijă, începând din stânga jos și urcând de-a curmezișul.

– Aici?

Băiatul clătină din cap, dar gemu, punându-și degetele peste un punct aflat mult mai sus, în mijloc, imediat sub stern.

– Aici? Kate îl apăsă pe abdomen, iar băiatul țipă. Ochii i se îngustară și, pe baza a ceea ce știa deja despre acel băiat, începu să bânuiască... Deschide gura, Tom.

Băiatul deschise larg gura, iar când Kate se uită înăuntru, se posomorî, întreaga îngrijorare din sufletul ei dispărând.

Acum știa sigur.

– Te-ai furișat din pat în noaptea asta, nu-i așa?

Băiatul făcu ochi mari – fusese prins.

– Domnișoară?

– Și, judecând după dureri, aş zice că cel mai probabil în jur de miezul nopții. Nu-i așa?

Cu o expresie confuză de suferință și de vinovăție trecând peste chipul lui tânăr, băiatul încuviință din cap.

Kate se așază din nou pe pat și ridică dintr-o sprânceană dojenitoare:

– Te-ai băgat în tutunul tatălui tău.

Băiatul îi aruncă o privire îngrijorată tatălui său și gemu. Faptul că fusese prins – și teama de pedeapsa care urma – nu făceau decât să îi înrăutățească durerile de stomac.

– Fiul dumneavoastră și-a stricat stomacul, îi informă Kate pe cei doi soți, care rămăseseră în prag, soția ținând în continuare bebelușul în brațe și cu un copilăș tenace încă agățat de fustele ei. Se va simți mai bine până dimineată, adăugă ea, aruncându-i băiatului o privire piezișă, și sunt convinsă că, după noaptea asta, n-o să se mai atingă niciodată de tutunul dumneavoastră, nu-i așa, Tom?

Băiatul clătină sumbru din cap.

– Bun. Asta ar trebui să te ajute. Scoase din geantă o sticlută cu un praf alb și turnă din ea în cana pe care i-o întinse doamna Dobson când Kate îi făcu semn să i-o aducă împreună cu ceaiul. Adăugă apă fierbinte și amestecă. Bea asta. Când băiatul se încruntă temător spre amestecul ce părea să fiarbă, îi explică: Este bicarbonat de sodiu. Bulele îți vor ajuta stomacul să se liniștească. Haide, bea-l tot!

Schimonosindu-se ca un om torturat, Tom înghiți amestecul, apoi icni dezgustat.

– Te vei simți mai bine peste câteva ore. Kate aruncă o privire spre cei doi părinți, evident copleșiți de numărul mare de copii. Câți ani ai, Tom – nouă sau zece?

– Unsprezece, domnișoară.

– Chiar mai bine. Ești destul de mare să lucrezi, deci. Vino să mă vezi la Brambly mâine. Ne-ar prinde bine un băiat la grajduri.

Ceea ce era o minciună. La Brambly nu era nicidecum nevoie de grăjdari, fiindcă la Brambly nu mai existau grajduri. Deoarece la Brambly nu mai rămăsese nici un cal în afară de unul bătrân și deșelat pe care nu i-l-ar fi luat nimeni de pe cap nici plătit. Dar știa și că un copil în minus cu care să își bată capul ar fi ajutat familia Dobson să se mai scuture de griji, chiar dacă nu era sigură cum avea să reușească să mai hrănească încă o gură în familia ei. Dar urma să se descurce. Cumva, reușea întotdeauna să se descurce.

Își închise geanta și se ridică să plece.

– Domnișoară, sunteți sigură că vreți să-l luați pe Tom să lucreze la dumneavoastră? insistă doamna Dobson, urmând-o pe Kate la parter.

Cei doi soți nu erau săraci, dar nu erau nici bogați, și deși a-l trimite pe Tom să lucreze pentru Kate însemna mai puțini bani cheltuiți cu el, mai important era că însemna un copil mai puțin de supravegheat.

– Ne-ar prinde bine o mână de ajutor în plus.

Judecând după tresărirea de pe buzele femeii, era evident că nu o credea pe Kate, dar nici nu i se împotrivi:

– Ne-ar ajuta mult, domnișoară. E întotdeauna greu când ai copii, nu-i așa?

Ca la un semn, bebelușul izbucni în plâns. Femeia oftă și deschise ușa.

Kate ieși în întuneric și frig, gândindu-se fără urmă de entuziasm la cei câțiva kilometri pe care avea să fie nevoită să îi facă până acasă prin întuneric.

– Ar trebui să vă considerați norocoasă, domnișoară, că nu aveți copii cu care să vă bateți capul și pe care să-i certați mereu.

Kate făcu un efort pentru a nu-și lăsa zâmbetul să pălească, în ciuda junghiului de invidie. Nu, ea nu avea copii ai ei și cel mai probabil nu va avea niciodată. Să facă sacrificiile necesare pentru a obține un soț și o familie... Era ceva ce pur și simplu nu se putea îndura să facă.

– Da, răspunse ea trăgându-și capșonul, sunt într-adevăr foarte norocoasă.

În camera sa de lucru, Edward își turnă un pahar de whisky. Luă o înghițitură care îl făcu să icnească și savură senzația de arsură, apoi se întoarse spre șemineu, unde mai scânteiau câțiva tăciuni incandescenti. Îi împunse cu văturaiul de alamă până stârni o flacără fără vlagă, mai mult pentru a-și descărca fizic frustrările acumulate în el decât pentru a întezi focul. În jurul lui, reședința urbană era cufundată în liniște și întuneric, căci mătușa sa Augusta și servitorii se bucurau de ultimele ore de somn înainte de ivirea zorilor.

Îi invidia. El nu mai dormise bine de peste un an. Și știa că nu avea să doarmă nici în noaptea aceea.

Era pur și simplu obosit. Acesta era motivul pentru care nu simțea acea fericire de durată la care se așteptase în momentul când avea să facă dreptate în privința lui Benton, și tot din același motiv se lăsa înghiontit de cuvintele lui Thomas. Dimineață, odată ce reușea să doarmă și începea să înțeleagă cu adevărat succesul răzbunării sale, avea să cunoască și plăcerea revanșei. Atunci urma să fie fericit.

Fericit? *Dumnezeule!* S-ar fi bucurat să poată simți orice.

Blestemând, dădu pe gât ce mai rămăsese din whisky și se holbă la foc.

– Excelență?

Ridică privirea și îl văzu pe Meacham așteptând în prag. Edward îi făcu semn să intre, bucuros de sosirea acestuia. Cu cât lămurau mai repede tot ceea ce ținea de situația lui Benton, cu atât mai bine.

Meacham salută politicienii din cap. Avocatul familiei Westover de aproape treizeci de ani, William Meacham se dovedise în repetate rânduri un specialist excelent și un angajat devotat. Ocazional, de-a lungul anilor, chiar și un prieten. Când tatăl lui Edward murise, și Stephen devenise moștenitor, iar cei doi frați nu aveau decât douăzeci, respectiv nouăsprezece ani, Meacham fusese un sfetnic prețios, iar Edward îi datora mai multă recunoștință decât ar fi putut admite sau decât ar fi fost acesta dispus să accepte.

Însă în ciuda trecutului care îi lega, Meacham nu și-ar fi permis niciodată să devină familiar cu el și nu ar fi încălcat niciodată eticheta, nici măcar la patru dimineața. Acum că era noul duce,

Edward ar fi trebuit să fie încântat de respectul care îi era arătat, însă îl săcăia. De când moștenise titlul, nimeni nu mai era deschis și sincer cu el.

Buzele i se strâmbară ușor. Aparent, nimeni în afară de Thomas Matteson.

– Îmi cer scuze pentru ora târzie, spuse Edward încet.

– Nu este cazul, Excelență. Meacham băgă mâna în interiorul paltonului și scoase hârtiile pe care le pregătise. Benton a acceptat termenii dumneavoastră și, în schimb, a semnat transferul asupra tuturor posesiunilor sale, exact cum ați cerut. Este ruinat. Apoi adăugă încet: Felicitări, domnule.

Edward aruncă o privire peste hârtii doar cât pentru a se asigura că semnătura lui Benton se afla la baza fiecăreia dintre acestea, apoi se întoarse din nou spre foc.

Se terminase, deci. Phillip Benton era acum sărac lipit pământului, viața sa fiind complet și public distrusă. Urma să trăiască în micuța cameră din Cheapside pusă la dispoziție de Edward, cu un ajutor lunar de o singură liră acordat de Edward, supravegheat clipă de clipă și fără a putea mișca nimic fără permisiune – devenise prizonier, sau atât de aproape de statutul de prizonier pe cât era posibil fără a fi încuiat efectiv în spatele gratiilor. Viața lui ajunsese în mâinile lui Edward, iar Edward o putea distruge, la fel cum Benton o distrusese pe a lui.

Atunci de ce nu era fericit?

– Mulțumesc, Meacham. Am terminat pe seara asta.

Avocatul ezită:

– Mai este ceva, Excelență.

– Ce anume?

– Are o fiică.

Edward se încruntă spre foc. Benton menționase existența unei fiice, dar nu îl luase în serios. În lunile de când pusese ca Benton să fie urmărit, investigatorii săi nu văzuseră, nici nu auzișeră să se pomenească vreodată de vreun copil.

Însă nu ar trebui să-l surprindă să afle că Benton avea o fiică atât de lipsită de importanță pentru el, încât nu mergea niciodată s-o vadă, nici nu lua legătura cu ea. Ticălosul își distrusese propria viață cu jocuri de noroc, curvășărit și băutură, și în același timp

îi distrusese și fiicei sale viața, refuzându-i grija pe care o merita. Un astfel de bărbat nu avea suflet să iubească un copil.

Meacham continuă prudent:

– Benton a cerut să deveniți tutorele ei.

– Nu.

– Dacă îmi permiteți, domnule, cred că ar trebui să vă mai gândiți. Mama ei este moartă, iar dată fiind situația actuală a tatălui ei...

O privire tăioasă din partea lui Edward îl făcu să se oprească. *Bun.* Meacham și Thomas puteau amândoi să-și păstreze pentru ei nenorocitele lor de opinii legate de Benton.

– Trebuie să vă gândiți la reputația dumneavoastră...

– Naiba s-o ia de reputație! bombăni el.

Meacham se crispa.

– Excelență, nu cred că vorbiți serios.

Edward îl privi cu ochii îngustați. Meacham nu mai fusese niciodată atât de aproape de a trece granița dintre ei, de a-și permite o asemenea familiaritate, încât să încerce să îl mustre. Însă Meacham nu se înșela. Lui Edward nu-i păsa câtuși de puțin de ce se alegea de reputația lui, dar acum, că devenise duce, era responsabil de reputația familiei Westover și a titlului ei nobiliar, indiferent dacă îi convenea sau nu.

– Domnule, l-ați adus pe tatăl ei într-o situație în care nu o mai poate susține financiar. Din punct de vedere moral, a devenit responsabilitatea dumneavoastră. E mai bine să legalizați acest aspect. Avocatul adăugă sec, cu o expresie paternă cum Edward nu mai văzuse niciodată: Dacă nu aveți grijă de ea, iar situația ei ajunge la urechile lumii, veți deveni un paria în societate.

Și aceeași soartă ar fi așteptat-o și pe Augusta. Mătușa lui era singura familie pe care o mai avea acum și nu ar fi făcut nimic care să o rănească.

– În regulă. Se întoarce nepăsător către foc. Scrie contractul.

– Este decizia corectă, domnule, îl asigură Meacham. Ar fi fost regretabil pentru dumneavoastră dacă ar fi avut de suferit o ființă inocentă.

Edward nu spuse nimic, incapabil să găsească în el suficientă vinovăție cât să îi pese. Văzuse sute de ființe inocente suferind

în timpul atrocităților războiului. Ce mai conta faptul că un copil rămânea fără panglici în comparație cu toate acele orori?

– Ar trebui să meargă cineva acasă la ea pentru a se asigura că are o situație adecvată. Am să mă ocup ca unul dintre asistenții mei să meargă săptămâna viitoare...

– Nu, îl întrerupse Edward. Mă duc eu.

Meacham se opri surprins.

– Mă scuzați?

– Mă duc personal.

Nu că i-ar fi păsat cu adevărat de sentimentele fetei, dar apariția unui funcționar legal dând buzna peste ea și înspăimântând-o era ultima complicație de care avea nevoie, în condițiile în care își dorea ca întreaga situație cu Benton să fie rezolvată cât mai rapid și cât mai ușor posibil. Copii urlători și dădace furioase nu ar fi făcut decât să se adauge bătăilor sale de cap.

Și mai avea un motiv să meargă. După calvarul din anul care trecuse, avea să-i prindă bine să petreacă în singurătate câteva zile la țară, călărind și vânând, departe de moșia familiei de la Hartsfield Park și de toate amintirile de acolo. Voia să meargă undeva unde să poată uita, chiar dacă doar pentru câteva zile, și unde să nu i se amintească în permanență de Stephen și de Jane.

Așa că avea să o cunoască pe copilă, să se asigure că locuia în condiții satisfăcătoare, apoi să-și vadă de ale lui. Cel mai probabil urma să termine până la ora ceaiului. Vizita nu avea să fie nimic mai mult decât o scurtă diversiune.

– Dacă mai e ceva, îi ceru Edward, vizitează-mă dimineață. Noapte bună, Meacham.

– Excelență.

Cu o plecăciune ușoară, Meacham se retrase din camera de lucru.

Edward își umplu din nou paharul și învârti lichidul auriu cu un aer gânditor. Deci, Benton are o fiică.

Avea.

Era a lui acum, atât de aproape de a fi ca propria lui fiică pe cât era posibil fără a avea același sânge, și devenise responsabilitatea lui să o crească, să o educe și, în cele din urmă, să-i găsească un soț, odată ce ajungea la maturitate. Sau, mai exact, devenise

responsabilitatea lui Meacham, căci el nu avea de gând să-și mai bată capul vreodată cu acea copilă după ce își încheia vizita în Sussex.

Era un aspect pe care nu îl planificase, dar acum că fata făcea parte dintre consecințele bătăliei câștigate, statutul de tutore al ei nu avea decât să-i facă răzbunarea cu atât mai dulce. Era o pradă de război și nu intenționa să-i permită lui Benton să o mai vadă.

Viața unei fiice, în schimbul vieții unui frate. O compensație corectă.

– Strathmore?

Mătușa Augusta apără în prag. În pofida orei târzii, își ținea capul drept, cu un aer regal – contesă din cap până în picioare.

Edward își întoarse privirea spre foc. Dumnezeu, cât era de extenuat...

– Nu, doar Edward.

– Doar Edward?

El își dădu ochii peste cap în fața asediului pregătit de Augusta și a devotamentului ei neclintit față de poziția socială. Cum nu avusese copii, mătușa lui, rămasă văduvă, îi crescuse pe el și pe Stephen după ce mama lor murise când ei erau încă băiețandrii, în calitate de soră a ducelui ei revenindu-i sarcina de a-i ține în frâu și a-i feri de scandaluri. Cei doi îi dăduseră multe bătăi de cap, însă îi strunise cu porunci severe și priviri tăioase. Era una dintre puținele persoane din lume capabile să îl mustre, fiind încă în stare să-l facă să tremure dintr-o singură privire.

Precum cea pe care o aținti acum asupra lui.

– Ești totuși ducele...

– Asta e ceea ce doresc în noaptea asta. Politețea forțată era ultimul lucru cu care voia să aibă de-a face, toate acele detalii care îi aminteau cât de mult se schimbaseră viața lui. În noaptea aceea voia să fie din nou doar Edward. Te rog, noaptea asta, las-o așa.

Mătușa lui își îndreptă umerii, adoptând postura de capitulare posacă pe care o lua de fiecare dată când știa că insistase atât cât era omeneste posibil, dar nu avea să câștige.

– Îmi cer scuze că te-am trezi, interveni Edward, sperând să o îmbuneze și să evite alte conflicte.

– Am auzit ușa.

– Era Meacham, îi spuse el blând. Ar trebui să te întorci în pat și să-ți faci somnul. Îți voi ține companie la micul dejun.

– Ai nevoie de ceva? Să trimit după Huddleston?

Edward clătină din cap. Huddleston era un valet bun, mereu dornic să ajute și să îi facă pe plac, dar Edward se simțea sufocat de atenția lui. Prefera să se îmbrace singur, așa cum o făcuse și în Spania, chiar dacă avusese o ordonanță la dispoziție, căci ținea la intimitatea sa. Dacă ar fi putut s-ar fi lipsit complet de valet, dar, în calitate de duce, acest lucru era imposibil, și cum Huddleston fusese valetul lui Stephen, Edward îl păstrase pentru el.

– Somn ușor, atunci.

Întorcându-se să plece, se opri să își pună o mână pe brațul lui.

Însă Edward se feri. Nu voia grija ei maternă în noaptea aceea, preferând să fie lăsat în pace în nefericirea lui. Sau ceea ce ar fi fost nefericire dacă ar fi fost capabil să simtă măcar atât.

Chipul ei se împlânzi.

– Nu ți-e ușor să porți povara titlului, nu-i așa, Edward?

Lăsându-și umerii să cadă, Edward își feri privirea, nedorind ca ea să vadă suferința din ochii lui.

– Era o povară pe care ar fi trebuit s-o poarte Stephen, nu eu.

– Fratele tău nu a considerat-o nici o clipă o povară. O privea ca fiind moștenirea lui.

– Eu sunt soldat. Clătină din cap. Viața asta nu mi-a fost sortită mie.

– Dar *este* viața ta acum. Băiete drag, poți să-ți irosești timpul încercând să te convingi singur că ești tot un colonel de armată, dar nu mai ești. Lăsa să-i scape un suspin adânc, nu de milă sau de jale, ci născut din dorința ca Edward să își accepte noul statut așa cum o făcuse și ea. Și nu vei fi niciodată *doar* Edward.

Sărutându-l blând pe obraz, ieși din încăpere.

Preț de câteva clipe Edward nu făcu decât privească în urma ei, incapabil să trezească în el suficientă emoție cât să fie furios sau jignit de cuvintele ei. Însă nu simțea nimic. Își sprijini brațul

obosit pe polița căminului, prea apatic chiar și pentru a-și reumple paharul și a bea până uita de el.

Fiind al doilea născut, fusese crescut să își croiască singur drum prin viață, și o făcuse bucuros, cumpărându-și un grad de ofițer în armată odată ce terminase universitatea. Pe câmpul de luptă nu mai conta deloc faptul că familia sa era una dintre cele mai puternice din Anglia. Ceea ce era important era caracterul. Capacitatea lui de a îndeplini ordinele cu un devotament fără cusur față de oamenii săi îl făcuse să iasă în evidență. Și excela-se la acest lucru, câștigându-și pe câmpul de luptă cinci avansări în grad.

Apoi, printr-un capriciu crud, soarta îi furase tot ceea ce obținuse cu atâta trudă. Din clipa în care moștenise titlul, viața colonelului Westover se sfârșise, ca și cum ar fi murit și el în ziua aceea în accidentul de trăsură care curmase viața fratelui și a cumnatei lui. Fusese obligat să ia locul fratelui său și să ducă moștenirea mai departe. De drept, acum ar fi trebuit să lupte pe continent, iar Stephen ar fi trebuit să fie încă în viață.

Cu Jane.

Chiar și acum simțea o strângere de inimă când se gândea la ea. În noaptea când Edward o întâlnise pentru prima dată, când ea intrase în sala de bal pentru a-și face debutul în societate, fusese fermecat. Era un sentiment pe care nu îl mai trăise cu nici o altă femeie până atunci. Cu părul ei întunecat și ochii căprui, nu era o frumusețe englezească tipică, dar avea o vitalitate care îl atrăsese, un farmec pe care regulile rigide ale societății engleze nu i-l răpiseră încă. Edward reușise cumva să obțină un vals cu ea, iar pe când orchestra ajunsese la ultimele înflorituri ale valsului și el o oprise cu o piruetă râzând în brațele lui, era deja pierdut, deși știa că nu îi era sortită lui.

Fiind fiica unui conte, era născută să devină soția unui nobil înalt, iar viitorul ei – și alegerile ei în materie de soți – nu îi aparținuseră niciodată cu adevărat. Și, la drept vorbind, nici nu îi promisese nimic vreodată.

Chiar și așa, el îi făcuse curte în maniera nesocotită care îl caracterizase când era mai tânăr, dând naibii orice urmă

de prudență și gândul la eventualele consecințe. Însă fusese prea tânăr, cu prea puțină experiență în ceea ce privește femeile și lumea, și mult prea arogant pentru a înțelege că existau lucruri pe care nu îi era hărăzit să le aibă vreodată. Indiferent cât de mult și le-ar fi dorit. Iar pe ea o dorise, nu doar pentru o aventură, ci pentru tot restul vieții, însă nu bănuise nici o clipă că ea nu împărtășea aceleași dorințe privind un viitor împreună. Astfel că, într-o după-amiază caldă, stând amândoi încălțiți în așternuturi într-o cameră de oaspeți nefolosită de la Hartsfield Park, îi declarase că o iubea.

Închise strâns ochii pentru a alunga amintirea. Zece ani mai târziu, încă mai auzea sunetul chicotului ei speriat și vocea ei uluită, la fel de limpede de parcă s-ar fi aflat chiar în clipa aceea în cameră cu el.

Iubire? Cel puțin avusese bunul-simț de a-și acoperi gura cu mâna, într-un gest de scuză stingheră, când murmurase: „Doar nu crezi cu adevărat că m-aș putea căsători vreodată cu un ofițer de armată... O, Edward, nu...” Ochii ei măriți de surpriză căpătaseră apoi o expresie blândă, de milă. „Credeam că înțelegi...”

Aparent, nu înțelesese deloc.

O săptămână mai târziu, plecase la război, pentru a fi cât mai departe de ea, intenționând să nu se mai întoarcă niciodată.

Și, două luni mai târziu, fratele lui, Stephen, duce de Strathmore, își anunțase logodna. Cu Jane.

În ciuda infernului războiului și a furiei stârnite de trădarea ei de a se fi căsătorit cu fratele lui, avusese nevoie de câțiva ani până să reușească să și-o alunge din minte. Se năpustise în atacuri nesocotite în numeroase bătălii și se oferise să ia locul unor soldați de rang inferior în misiuni periculoase, nu fiindcă și-ar fi dorit să moară, ci fiindcă nu îi mai păsa ce se alegea de el, dacă trăia sau murea. În cele din urmă și-o alungase și din trup, cu ajutorul unui lung șir de femei anonime.

Nimic din toate acestea nu ajunsese la urechile fratelui său, care fusese cândva cel mai bun prieten și confident al lui. La început îi fusese prea rușine pentru a-i împărtăși lui Stephen cum se îndrăgostise de o femeie care – ar fi trebuit să înțeleagă

Capitolul 2

*Casa Brambly
Sussex, Anglia*

de la bun început – nu ar fi putut fi a lui. Apoi, când aflase despre logodna lor, această a doua umilință profundă, venind din partea femeii care devenise cumnata lui, schimbase totul între cei doi bărbați, iar Edward știuse că nu avea să-i poată spune vreodată adevărul. Încrederea pe care și-o acordaseră reciproc de când erau băiețandrii fusese în mod irevocabil distrusă, iar el își pierduse nu doar inima, ci și fratele.

Consecința, își spuse el acum, era o carieră militară remarcabilă și o enormă neîncredere față de femei. Își dădea voie să se bucure de flirturile și de atențiile lor și accepta bucuros orice plăceri i-ar fi oferit acestea de bunăvoie, dar nu avea să își mai încredințeze niciodată inima unei femei.

Apoi, într-o secundă, lumea lui se sfărșise.

Stephen și Jane plecaseră la Londra pentru a sărbători vestea că ea era în sfârșit însărcinată cu mult așteptatul moștenitor al titlului Strathmore. Însă Philip Benton, beat și furios după o noapte în care pierduse bani la cărți, gonise cu faetonul său pe străzile înguste, năpustindu-se orbește de după un colț și izbindu-se de trăsura care venea din față. Cele două atelaje se ciocniseră într-un amalgam de lemn și metal, sânge și carne. Stephen și Jane fuseseră răpuși în floarea vârstei, în timp ce Benton scăpase nevătămat.

Edward se aflase la o țară distanță când se întâmplase totul, fără să aibă habar de schimbările oribile și monstruoase pe care soarta le aruncase asupra familiei sale.

Întreaga povară a moștenirii Strathmore căzuse asupra lui ca o avalanșă, smulgându-l din fruntea oamenilor săi și forțându-l să se întoarcă în Anglia și să își găsească locul într-o viață pe care nu o mai cunoscuse niciodată până atunci, nici nu și-o dorise. Peste noapte, devenise unul dintre cei mai puternici oameni din regat, răspunzător pentru moșii și pentru toți ocupanții și angajații de pe acestea, pentru conturi bancare ce valorau fiecare o mică avere, un loc în Parlament și confidențele private ale prințului regent însuși.

Fratele lui și Jane fuseseră uciși, însă Edward fusese aruncat în iad.

Katherine Benton întinse încet lingura către bolul așezat într-o poziție precară deasupra lămpii, având grijă să nu zgâlțâie întreaga construcție în timp ce amesteca...

– Domnișoară Kate!

Mâna îi tresări. Din gât îi scăpă un geamăt în timp ce se uita neputincioasă cum tripodul se răstoarnă, izbindu-se pe podeaua din piatră și vărsând conținutul vasului pe partea din față a rochiei ei, lăsând în urmă o pată maronie și urât mirositoare:

– Pe toți dracii!

Înjurătura deloc elegantă pentru o doamnă îi zbură de pe buze înainte să apuce să o stăpânească.

Răsufală lung, apoi se aplecă să culeagă rămășițele experimentului distrus. Se alesese praful din munca ei de o zi.

Lumina soarelui cădea oblic prin fereastra laboratorului pe care îl amenajase în vechea afumătoare și în care își efectua experimentele și își amesteca leacurile și în care, ca bonus – *de obicei* – se bucura de liniște pentru a lucra în pace, își păstra cele mai importante cărți și notițe și trata rănilor minore ale sătenilor. În cazul rănilor mai grave mergea acasă la ei, de regulă pe jos, deoarece Brutus, ultimii dintre caii de la fermă, nu se putea deplasa mai repede decât la pas, zguduindu-ți spatele în tot acest timp.

Întinzându-se după jurnalul legat în piele în care își nota observațiile, își șterse de pe frunte o picătură încăpățânată de mizerie.

„Prima încercare eșuată”, mângâli ea, apoi șterse o picătură de mângă maronie de pe pagină și o aruncă pe podea. „Voi face o a doua încercare mâine, în condiții mai bine controlate.”

– Domnișoară, veniți repede! Vocea stridentă a lui Dorrie sfâșie liniștea după-amiezii. Bucătăreasa, pe care Kate o ținea la Brambly fiindcă de-abia era în stare să fiarbă apă și, astfel, nu și-ar

fi putut găsi de lucru nicăieri altundeva, era mai eficientă decât un clopot de biserică atunci când era vorba să atragă atenția. Aveți un oaspete! Un oaspete *important!*

– Vin.

Lăsându-și umerii să cadă, stinse lampa, închise jurnalul și traversă curtea, pornind spre casă.

Casa Brambly era superbă după-amiaza, în special în zilele de primăvară timpurie precum aceasta, când soarele se revărsa auriu și cald pe zidurile clădirii. Fațada acesteia trăda cinci extinderi realizate în trecut, fiecare dintre ele de o altă dimensiune, astfel că întreaga casă arăta mai degrabă ca o serie de blocuri întrepătrunse, așezate la întâmplare unul lângă celălalt, decât ca o casă ridicată pe baza unui proiect arhitectural stabil.

Însă asimetria nu făcea decât să contribuie la farmecul clădirii, din punctul de vedere al lui Kate. Iubea fiecare centimetru bizar din ea.

Și nu doar casa îi stârnea un sentiment de mândrie. Proprietarii moșiei Brambly reușiseră totodată de-a lungul anilor să își câștige o reputație respectabilă ca fiind oameni care aveau grijă de sat, iar Kate spera să facă și ea la fel. Satul nu avea doctor; cea mai apropiată persoană cu pretenții de pregătire medicală locuia la peste cincisprezece kilometri depărtare, în Oxbridge, iar ea nu ar fi dat pe mâna acelui bețiv incompetent nici măcar o pisică moartă. Astfel că, la doar șaptesprezece ani, intrase ea în acest rol, străduindu-se să ajute cât mai mult posibil cu bandajele și leacurile ei preparate în casă. Fusesse o vocație născută din nevoie, însă Kate descoperise în ea un scop pentru viața ei și o dragoste profundă față de medicină, mergând până la sticlutele din laboratorului ei în care se aflau cele mai prețioase mixturi ale ei.

Mai mult, toți sătenii o cunoșteau și aveau încredere în ea. Crescuse practic pe ulițele satului, un copil care se dovedise mai mult decât dificil de controlat pentru doamna Elston, femeia care îi fusese angajată ca guvernanta când Kate își pierduse pe neașteptate mama, la doar doisprezece ani. La fel, știa cu toții că gospodăria Brambly fusese lovită de vremuri grele din punct de vedere economic și că ea făcuse tot ceea ce îi stătuse în putere pentru a reduce cheltuielile.

Însă în ultima vreme își făcea griji că nici măcar acest lucru nu mai era suficient.

Chiar dacă pământul genera venituri, banii nu îi ajungeau niciodată ca să plătească reparațiile necesare, să refacă proviziile în hambar, să plătească lefurile servitorilor... cheltuielile nu se sfârșeau niciodată. Așa că repara acele clădiri care erau în cea mai proastă stare, ținea doar o mână de animale și reușea să ducă o existență la limită, chiar dacă modestă, în casa pe care o iubea, alături de câțiva servitori care deveniseră familia ei.

Și toate acestea erau gestionate în întregime de ea. Uneori, responsabilitatea o îngrijora atât de mult, încât se traducea în nopți nedormite, dar nu ar fi renunțat niciodată la fermă. Moșia Brambly era de drept a ei, fiindu-i lăsată moștenire printr-un titlu special de către bunicii ei din partea mamei, pentru a o ține departe de mâinile ginerelui lor. Phillip Benton nu le cucerise niciodată inimile așa cum o făcuse cu fica lor. Iar bunicii ei fuseseră pe bună dreptate îngrijorați, și Kate era de acord cu prudența lor. Deși o durea sufletul să recunoască, tatăl ei nu fusese niciodată un om pe care să te poți baza. Din egoismul lui se iscaseră certuri furioase și acuzații aspre la adresa mamei ei, iar mai apoi, după ce Kate preluase controlul asupra fermei moștenite, același egoism crease mai multe greutăți și lacrimi decât ar fi vrut să recunoască.

Dar problema era că bunicii ei nu prevăzuseră moartea prematură a mamei ei, înainte să se mărite Kate, punând moșia Brambly sub protecția soțului ei.

Cum ea era necăsătorită, legea îi acorda tatălui ei întreaga responsabilitate asupra ei. Deci, chiar dacă pământul îi aparținea lui Kate, veniturile modeste pe care le genera îi aparțineau tatălui ei, la fel ca întregul mobilier al casei, uneltele de la fermă și toate animalele, până la ultimul purceluș. De fiecare dată când tatăl ei venea în vizită, o parte din acestea plecau întotdeauna cu el... câteva sfeșnice de fildeș, un ceainic de argint, o cutiuță pentru amintiri – toate erau duse la Londra și vândute. Chiar și acum avea momente de tristețe când se gândea câte pierduse de la moartea mamei sale. Iar acea neliniște era însoțită de furia neputincioasă că tatăl ei insistă să pună diverse planuri de afaceri destinate eșecului mai presus de siguranța familiei sale.

Existaseră câteva certuri monstruoase între ei de la moartea mamei sale, când tatăl ei îi ceruse fățiș să îi predea proprietatea, dar ea îl refuzase întotdeauna și avea să o facă și pe mai departe. Brambly era casa ei, și nu avea să renunțe vreodată la ea.

Însă îl ajuta de fiecare dată când putea. O, Phillip Benton nu era nici pe departe sfânt, dar era totuși tatăl ei, și singura rudă care îi mai rămăsese, deci nu putea să îl abandoneze pur și simplu, chiar dacă nu îl vedea decât rar. Iar o parte din ea încă se mai agăța de speranța, oricât de mărunță, că într-o bună zi avea să găsească investiția corectă într-o afacere și să câștige suficienți bani cât să poată avea grijă de ea și de Brambly.

Deși, își spuse ea, mușcându-și buza și gândindu-se cu tristețe la cămărilor goale și la camerele pustii, dacă mai trebuia să aștepte mult, i-ar mai fi rămas ceva de salvat?

– Domnișoară Kate!

Își dădu ochii peste cap:

– Vin!

Kate coti în grabă pe după zidul grădinii și o văzu pe Dorrie fluturând nerăbdătoare din mână din pragul ușii.

– Ce este? întrebă Kate, intrând în casă. Cine a venit?

– Acolo.

Bucătăreasa arătă din cap spre încăperea care servise cândva drept salon oficial, pe vremea când încă mai trăia mama ei.

– Cine?

– Edward Westover.

Kate nu cunoștea pe nimeni cu numele de Westover, iar dintr-o privire rapidă prin foaier văzu că acesta nu își bătuse capul cu formalitățile, nelăsând nici o carte de vizită, nici o scrisoare de prezentare.

Dorrie adăugă cu ochi scânteietori:

– Un *duce*!

Lui Kate i se tăie respirația, surprinsă și nedumerită. Ce naiba ar fi putut să caute un duce la Brambly?

– Ducele de Strathmore, adăugă Dorrie cu un aer impresionat, ca și cum titlul complet ar fi ajutat la ceva. Însă Kate nu era genul de persoană care să atragă atenția vreunui nobil înalt, indiferent

de motiv. A cerut anume să o vadă pe doamna Elston, dar bătrâna băgăcioasă a plecat în sat.

– Va trebuie să discute cu mine în locul ei. Bun, atunci, adăugă Kate, punând mâna pe ușa salonului, să nu îl lăsăm pe Excelența Sa să aștepte.

Dorrie îi aruncă o privire de avertizare pe care Kate o ignoră instantaneu, la fel cum alungase grijile materne ale femeii și când avusese doisprezece ani. Chiar și așa, ezită o clipă, apoi renunță la orice urmă de prudență și, afixând un zâmbet agreabil, deschise larg ușa.

Bărbatul care aștepta înăuntru se întoarse, iar Kate încremeni. Inima i se opri.

Bărbatul aținti asupra ei o pereche de ochi întunecați, atât de întunecați, încât îi evocau catifeaua neagră și, pentru o clipă, nu fu în stare decât să se holbeze la el, hipnotizată. Un fior neașteptat îi coborî pe șira spinării, încingând-o complet până în vârful degetelor de la picioare. Înghiți un nod. Mare.

Așa arăta un duce? Zvelt și musculos, înalt și de o frumusețe întunecată, cu o bărbie fermă și umeri lați întinzându-se sub jachetă... O, *vai*. Poate că subestimase cu mult ducii.

Bărbatul se încruntă și, oripilată, Kate își dădu seama că se holba la el. Dumnezeule bun, se *holba* la el! – cu nerușinare.

Înainte să apuce să-și smulgă privirea de la el, fațada atent construită de pe chipul bărbatului alunecă pentru o clipă, lăsând să se vadă o expresie între amuzament și surpriză confuză. Dar într-o fracțiune de secundă aceasta fu înlocuită de o mască impenetrabilă:

– Colonel Edward Westover, se prezentă bărbatul. Apoi, aproape ca și cum ar fi uitat. Duce de Strathmore.

– Excelență, spuse ea, făcând o reverență, bine ați venit la Casa Brambly.

– Mulțumesc. Ezită, încruntându-se spre ea. Ești bine?

Ea clipi surprinsă:

– Mă scuzați?

– Te simți bine? repetă el, mai tare și mai rar.

Și vizibil mai nerăbdător.

– Sunt în regulă. Când privirea lui se mută asupra petei mari și maronii lățite pe partea din față a rochiei ei, își dădu seama la ce se referea. O! Am vărsat ceva din greșeală pe mine.

Se uită la pată și mai încruntat.

– De câte ori?

– Doar... Nu contează.

Se îmbujoră toată de rușine.

Ducele nu spuse nimic, însă Kate îi simți dezaprobarea. Era palpabilă.

Iritarea luă rapid locul stânjenelii, și ridică revoltată bărbia:

– Îmi cer scuze că nu am fost pregătită pentru sosirea dumneavoastră *neșteptată*, Excelență. Nu se obosi să își ascundă enervarea. Ce vă aduce la Brambly?

– Afacerile, răspunse el simplu.

– Afacerile?

Îi studie derutată ținuta lejeră, alcătuită dintr-o jachetă maro peste o cămașă albă cu guler, pantaloni cafenii și vestă asortată, și cizme negre uzate. Era îmbrăcat ca pentru o zi de călărie sau de vânatoare, nu pentru a face afaceri. Nu purta nici măcar lavalieră, pentru numele lui Dumnezeu! Și, cu siguranță, nu își putea imagina ce fel de afaceri ar fi putut atrage un duce la Brambly.

Apoi el o derută și mai tare ridicând în aer o păpușă:

– Sunt noul tutore al lui Katherine Benton.

– Poftim? spuse ea sufocându-se.

Ce anume tocmai spusese?

Ducele se holbă la ea ca și cum ar fi fost ținută, apoi lăsă să-i scape o răsuflare exasperată, enervat că trebuia să repete totul:

– Eu sunt noul tutore al domnișoarei Benton.

Preț de o fracțiune de secundă, Kate încremeni, uluită și nevinovată. Apoi izbucni în râs, mai întâi chicotele scăpându-i necontrolate, apoi acestea crescând în hohote care îi zgâlțâiră umerii și îi făcură mâinile să tremure atât de tare, încât abia reuși să ia păpușa din mâna lui.

– Îmi pare rău, se scuză ea, stăpânindu-și râsul. Doar că totul e puțin cam... absurd!

Pe chipul lui apărură o expresie încordată.

– Te asigur, doamnă Elston, că prezența mea aici nu este deloc absurdă.

– Nu, aveți dreptate în această privință. Cu siguranță, nu sunteți – își înclină capul cu o expresie curioasă, studiindu-l – o persoană pe care aș putea s-o consider absurdă.

Ochii ei verzi îl măsurară din cap până în picioare, studindu-i fățiș lățimea umerilor lui, pieptul care i se îngusta într-o talie subțire, coapsele musculoase de sub pantalonii cafenii. Părul negru și cârlionțat îi accentua ochii de un negru necruțător, atât de întunecați, încât erau aproape la fel de negri precum părul lui. Era în mod evident un bărbat obișnuit cu munca fizică și activitățile în aer liber, neavând nimic în comun cu ceilalți bărbați din aristocrație pe care îi văzuse, acei filfizoni pântecoși care făceau parada modei și se purtau ca niște copii răzgâiați.

Însă bărbatul acesta – ei bine, nu era nimic moale sau răzgâiat la acest bărbat care umplea încăperea cu prezența lui și care nu avea neapărat un aer regal cât mai mult unul mândru, încrezător...

Periculos.

Kate înghiți un nod, amuzamentul ei de mai devreme risipindu-se în fața acelor ochi duri.

– Mă tem că e o greșeală la mijloc. Îi întinse păpușa pentru a i-o da înapoi. Eu sunt Katherine.

– Tu ești Katherine Benton? întrebă el scrâșnind din dinți și întunecându-se la față. *Tu ești fiica lui Phillip Benton?*

– Da.

Fu rândul ei să îl fixeze cu privirea.

– Câți ani ai? vru el să știe.

Surprinsă de mânia lui bruscă, Kate decise cu înțelepciune că nu era momentul oportun pentru a-i spune că întrebarea lui era nepoliticoasă.

– Aproape douăzeci și unu. Și, după cum puteți vedea, nu am nicidecum nevoie de un tutore.

Luând cuvintele ei drept o invitație, Edward își lăsă privirea să o măsoare din cap până în picioare, iar Kate se înfioră, simțindu-și pielea ca de găină peste tot unde trecea privirea lui.

– Cumva s-a îmbolnăvit tatăl meu, Excelență? întrebă ea, cu o străfulgerare de vinovăție la gândul că nu îi trecuse prin minte

de la bun început să întrebe despre tatăl ei și, în același timp, în speranța de a-i distra atenția și a-i abate privirea cercetătoare.

Ochii lui se ațintiră reci într-ai ei.

– Nu.

– Atunci îmi cer scuze, domnule, dar cineva face o glumă.

– A cui glumă, domnișoară Benton – a ta sau a tatălui tău?

Ei i se tăie respirația. Tonul de gheață al vocii lui era chiar mai înspăimântător decât fusese furia lui cu doar câteva clipe în urmă. Cine *era* bărbatul acesta? Și era convins că fusese numit tutorele ei – o, Dumnezeu bun, ce-o mai fi pus la cale tatăl ei?

Habar nu avea, dar era timpul ca bărbatul să plece, oricât ar fi fost el de duce și de chipeș.

Porni spre ușă pentru a-l conduce afară.

– Îmi cer scuze, sincer, că ați făcut atâta drum pentru a vâna himere...

Oprindu-se ca să arunce o privire în urmă, observă iritată că bărbatul nu se clintise nici un centimetru, deși era evident că ea voia să îl vadă plecat. O, aroganța individului era pe măsura titlului său!

Susținându-i privirea, ducele băgă mâna în buzunarul jachetei și, fără un cuvânt, scoase o coală de hârtie, apoi i-o întinse.

– Ce-i asta? întrebă ea circumspectă.

– Contractul de instituire a tutelei.

Ezitănd, Kate îl luă. În termeni legali, purtând inclusiv pecețile și semnăturile oficiale, contractul era clar – Phillip Benton își cedase sub semnătură toate drepturile și responsabilitățile privind-o pe fiica sa, Katherine Anne Benton, aceasta urmând a fi plasată sub tutela Excelenței Sale Edward Westover, duce de Strathmore, conte de Hampstead, viconte Loudon, până la momentul căsătoriei ei, când întreaga responsabilitate privind îngrijirea ei se va transfera asupra soțului ei.

Kate rămase cu gura căscată, nevenindu-i să creadă. Nu, așa ceva era imposibil! Tatăl ei era egoist și iresponsabil, dar nu s-ar fi coborât niciodată să o dea pur și simplu pe mâna unui străin ca și cum ar fi vândut animale de la fermă. Și, cu siguranță, nu ar fi renunțat la drepturile sale indirecte asupra moșiei Brambly.

Însă o făcuse. Semnătura lui acoperea partea de jos a paginii.

Ridică ochii și surprinse privirea ducelui ațintită asupra ei, urmărindu-i atent reacția. Acei ochi negri... Nu mai văzuse niciodată nimic care să semene cu ei, nici cu bărbatul din spatele lor, și se cutremură.

– Nu e adevărat, șopti ea.

– Te asigur că e, declară el sec. Aparent, domnișoară Benton, avem multe de discutat.

Văzându-i expresia sumbră, fiori reci îi inundară tot corpul. Indiferent ce ar fi făcut tatăl ei, era ceva teribil de serios dacă avea legătură cu un bărbat ca acesta.

– Da, spuse ea, simțind cum sângele i se scurgea din obraji, așa s-ar părea.

Când ducele luă contractul din mâna ei, Kate nu reuși să descifreze emoțiile din spatele acelei expresii impenetrabile, dar își dădu seama că o studia, o contempla. Ca pe un soi de problemă pe care trebuia să o rezolve. Stomacul i se strânse în noduri, lovit de confuzie și îngrijorare bruscă, ca o avertizare de a nu avea încredere în el.

– Dacă nu te deranjează, propuse el calm, aș dori să rămân aici câteva zile. Vreau să mă asigur că totul e pus la punct cum trebuie înainte de a pleca.

Să rămână acolo? *O, nu... Nu, nu!* Dar chiar și chinuită de spaimă își dădea seama că nu avea încotro. Nu putea refuza un duce, în special unul care avea un document legal prin care era desemnat să îi fie tutore, indiferent cu câtă ardoare și-ar fi dorit să îl dea afară cu un șut în dosul lui aristocrat. Și încă ce dos minunat, își spuse ea consternată.

– Prea bine, acceptă ea fără tragere de inimă, apoi adăugă atât de politicoasă cât era posibil scrâșnind din dinți: Aș fi onorată să-mi fiți oaspete. Ce-ar fi să așteptați aici până pun să ni se servească o gustare?

El ridică o sprânceană întrebătoare, plimbându-și privirea prin încăperea goală:

– Să aștept... unde?

O, blestemată să fie Dorrie că nu îl condusesese în camera de zi! Inspirând răbdătoare, îi oferă un zâmbet greșos de dulce.

– Îmi dați voie să vă sugerez la Londra, Excelență?

Cu aceste cuvinte se răsuci pe călcâie și se năpusti afară din încăperea, cu mâinile încheștate în pumni pe lângă corp.

Edward se încruntă în urma ei. Fetișcana era cam dificilă.

Sfidătoare, cu o voință puternică și lipsită de respect față de autoritate – nu știa dacă să râdă de ea sau să o strângă de gât. Stând acolo în fața lui așa cum o făcuse, cu un aer atât de cumințe cu mâinile împreunate și lumina soarelui căzându-i pe umeri, ar fi putut fi luată drept un înger. Dar chiar dacă trupul ei părea modelat de o mână divină, personalitatea ei îi aparținea în întregime diavolului.

Însă era ceva la ea care îl nedumerea și îl făcu să arunce o privire prin încăperea goală. La mijloc era mai mult decât un contract de instituire a tutelei. În grajd nu existau nici cai, nici grăjdar, animalele de curte erau puține, mobilierul din casă era și mai modest – care era, *mai exact*, situația ei aici?

Aparent, nimic din viața lui Phillip Benton nu era ceea ce părea a fi.

Inclusiv fiica sa.

Nu era un copil, și totuși Benton transferase sub semnătură drepturile părintești asupra ei. Dar de ce? Voia pur și simplu să îi provoace belele, era propria lui răzbunare mărunță? Sau era în joc ceva mai ticălos de atât? Deși ea nu trădase nici printr-o clipire că l-ar fi recunoscut atunci când își rostise numele, iar reacția ei față de contractul de instituire a tutelei părea prea surprinsă, prea sinceră pentru a fi fost jucată, putea avea încredere în fiică mai mult decât în tată?

Indiferent care ar fi fost motivele lui Benton, Edward nu putea renunța la tutelă. Era de neconceput să o elibereze de sub contractul lor câtă vreme nu știa exact ce anume urmărea Benton. Cum era zicala pe care o tot auzise când îi servise drept aghiotant generalului Putnam? „Ține-ți prietenii aproape, iar dușmanii și mai aproape.” În acel moment era imposibil de stabilit dacă Katherine Benton era prieten sau dușman, și se îndoia, își spuse el, surprinzând urma de parfum de caprifoii rămasă în urma ei, că ar fi putut s-o țină mai aproape de atât fără a o compromite.

Era însă ceva ce știa cu certitudine. N-avea de gând să plece de acolo până nu obținea răspunsuri.

Dacă era cu adevărat inocentă și nu avea habar despre tutelă, urma să o ajute atât cât putea. Dar dacă încerca să îl înșele, atunci Dumnezeu să o aibă în pază!

Căci avea să o distrugă.

Urcând în fugă scările, Kate se chinui panicată să-și tragă răsuflarea și să-și potolească inima care-i bătea furtunos. Se simțea ca și cum cineva i-ar fi smuls un covor de sub picioare. Un covor? O, era cu mult mai rău – viața ei fusese răsturnată cu susul în jos. Și habar nu avea ce să facă.

Se năpusti în camera ei și își surprinse reflexia în oglinda măsuței de toaletă, oprindu-se cu piciorul în aer. O expresie de oroare se întinse pe chipul din oglindă când observă întreaga amploare a petei lăsate de amestecul vărsat pe rochia ei și urmele mânjite de pe fruntea ei. Era complet de groază, cu rochia murdară și părul ciufulit scăpându-i din împletitură. Dumnezeuule, arăta ca un derbedeu de pe uliță. Care se tăvălise prin noroi. Câteva zile la rând.

Ei bine, așa se explica în mod clar de ce se holbase astfel la ea.

Însă cum rămânea cu tutela? Ce anume ar fi putut explica *asta* ceva? Sau ce l-ar fi împins pe tatăl ei să recurgă la o astfel de faptă. În ultima vreme, în rarele ocazii când venea în vizită, avusese impresia că tatăl ei nu făcuse altceva decât să se certe cu ea în privința drepturilor de proprietate asupra moșiei Brambly. Și totuși, era încă tatăl ei și nu ar fi renunțat la ea printr-o simplă semnătură ca și cum nu ar fi fost nimic mai mult decât un mărunțiș de vândut în beneficiul lui... Sau da?

Nu. Ar fi însemnat să meargă prea departe, chiar și pentru tatăl ei.

Tutela era în mod evident o greșală, atât că Edward Westover nu părea genul de om care să facă greșeli. Duce sau nu, el era diferit de toți oamenii pe care îi cunoscuse vreodată. Și nu avea nici o fărâmbă de încredere în el.

Dar dacă tutela fusese instituită legal, dacă viața ei era cu adevărat la mila lui...

Se înfioră. Văzuse cât de nefericită și plină de neliniște fusese viața mamei ei sub controlul tatălui ei, ce însemnase ca libertatea și alegerile ei să depindă de un bărbat care nu o iubea și o vedea doar ca pe o povară. Mama ei renunțase la tot pentru dragoste și suferise cumplit din această cauză. Tatăl ei nu o iubise niciodată, însă o făcuse să regrete în fiecare zi a căsniciei lor faptul că ea îl iubea. Doar prin moarte reușise în cele din urmă să scape de sub controlul lui.

Nu, să-și trăiască viața supusă voinței altcuiva *nu* era o opțiune.

Doamna Elston bătuse la ușa ei, însă femeia cea rotofeie nu mai așteptă un răspuns înainte de a se năpusti înăuntru, gâfâind și pufăind, chinându-se să-și tragă sufletul după ce urcase în grabă scările:

– Tocmai m-am întors... din sat. Cuvintele îi ieșiră sacadat și şuierat. Am văzut-o pe Dorrie... Un duce? ... Ce naiba?

– Slavă Domnului că ești aici! Kate se duse rapid la măsura ei de scris. Vreau să te duci înapoi în sat...

– *Înapoi în sat?* icni femeia.

– Da. Măzgăli o scrisoare, apoi o împătură cu grijă înainte de a o închide cu o picătură de ceară și de a i-o înmâna doamnei Elston. Asta trebuie să ajungă la tatăl meu cu poșta de azi.

Doamna Elston clătină viguros din cap, deja extenuată de primul ei drum până în sat.

– Nu, decât dacă e o problemă de viață și de moarte...

– Se prea poate să fie, o asigură Kate cu gravitate. Te rog, du-te. Am să-ți spun totul odată ce te întorci.

Cu un oftat, bătrâna guvernanta luă scrisoarea și porni greoaie spre ușă.

Capitolul 3

– Dacă nu coboară în cinci minute, o avertiză Edward pe doamna Elston, scrâșnind din dinți, urc în camera ei și o târâsc personal până jos!

Bătrâna guvernanta se burzului:

– După cum v-am spus, domnișoara Kate nu e în apele ei...

O înjurătură neașteptată explodă de pe buzele lui, spunându-i exact ce părere avea despre brusca îmbolnăvire a domnișoarei Kate.

– *Excelență!* exclamă ea ofensată, arcuindu-și sprâncenele, cu tot respectul...

Edward își dădu ochii peste cap, știind că orice ar fi avut de gând să spună avea să fie complet lipsit de respect.

– ... ați dat buzna în casa noastră fără nici o avertizare, ați tulburat-o atât pe micuța mea Katie, cât și întreaga casă, iar acum împărțiți porunci ca și cum ați fi stăpân peste casa asta.

– Chiar sunt stăpân aici, spuse el tărăgănat.

– Casa Brambly a fost lăsată moștenire, îl informă ea tăios. Este deținută exclusiv de către domnișoara Kate, urmând a fi cedată doar *gentlemanului* cu care se va căsători. Sublinierea ei sugera clar că, în pofida titlului său, pe el nu îl considera gentleman. Dacă dorește să se lipsească de compania dumneavoastră, ar trebui să aveți decența de a o lăsa în pace!

Se înfipse temeinic în fața lui, blocând accesul spre scări ca un bulldog care își păzește cina. Chiar dacă în mod normal ar fi găsit acea loialitate admirabilă, în seara aceea era gata să o strângă de gât pentru ea.

– Doamnă Elston, mârâi el, obosit după o zi lungă pe drumuri, iar acum și flămând, având în vedere că cina întârziase cu o oră, dacă domnișoara Benton nu coboară, jur că voi...

– Veți ce, Excelență? îl sfidă o voce blândă de pe palier.

Edward ridică privirea, iar când o văzu restul amenințării îi dispăru de pe buze. Sfinte Lucifer, era ca o zână! Deși demodată de vreo zece ani, rochia de mătase albastră-deschis pe care o purta era croită suficient de atent cât să ispitească fără a fi vulgară, corsajul mulat al acesteia accentuând talia ei subțire, iar decolteul dezvăluind doar puțin din sânii fermi de dedesubt. Când coborî spre el, cu părul roșu scânteind ca flăcările, rochia jucă în ape seducătoare peste rotunjimile ei cu fiecare mișcare.

Kate se opri cu două trepte înainte de parter, cu ochii la același nivel cu ai lui și doar o sugestie de zâmbet încrezător pe buze.

Parfumul de caprifoi alunecă spre el ca un nor, iar măruntaiele i se încheștară sub o tresărire de dorință nepoftită.

Femeia neîngrijită care îl întâmpinase mai devreme se transformase într-o femeie superbă, precum o omidă într-un fluture. Îl lăsă mut.

– Ce anume veți face? insistă ea.

Buzele lui tresăriră diabolic, zâmbind la amenințarea acum goală.

– Am să te pun peste genunchii mei și-am să te bat la fund.

– Excelență!

Doamna Elston îl săgetă cu privirea, indignată că era capabil chiar și să sugereze așa ceva.

Kate ridică sfidător capul, ochii ei verzi scăpărând.

– Aș vrea să vă văd încercând.

Dumnezeule!

Mădularul îi tresări în fața ispitei.

– Domnișoară Kate! spuse doamna Elston pe negândite, consternată de purtarea scandaloasă a elevei ei.

Ignorând-o pe bătrâna guvernantă și înăbușindu-și un chicot amuzat, Edward îi întinse mâna.

– Armistițiu?

Ea ezită.

– Cel puțin până la desert?

Kate își puse mâna înmănușată într-a lui și îi permise să o conducă pe ultimele două trepte, apoi spre sufragerie.

– Până la desert, Excelență.

– Edward, te rog, o corectă el.

– Atunci trebuie să-mi spui și tu Kate, insistă ea, cu o sclipire poznașă în ochi. Toți tutorii mei așa îmi spun.

– Ai o mulțime de tutori, nu-i așa? întrebă el sec.

– O, da. Flutură jucăuș din mână, gestul batjocoritor arătând cât de ridicolă i se părea situația lor și cât își dorea să scape de ea. În ultima vreme am impresia că apare câte unul nou în fiecare zi.

Edward se opri cu piciorul în aer și îi aruncă o privire iritată, în timp ce ea își continuă drumul, retrăgându-și mâna de pe brațul lui pentru a intra înaintea lui în încăpere. Când Edward își lăsă privirea să coboare pe fundul ei, curbele de sub rochie și legănatul

blând al șoldurilor ei îi amintiră din nou că nu era o copilă care să aibă nevoie de un tutore. Era femeie.

Mai grav, își spuse el sumbru, în calitate de bărbat responsabil din acest moment de a-i păzi reputația, era superbă. Din clipa în care își făcea lansarea în societate, toți bărbații aveau să pună ochii pe ea. Și nu cu intenția de a o lua de soție.

Dumnezeule îndurător, dăduse serios de bucluc.

Un servitor bătrân într-o uniformă uzată de majordom aștepta lângă ușă și se înclină de la mijloc. Edward se strâmbă văzând atâta formalism. Nu își dorea decât o cină liniștită, ca la țară:

– Excelență, spuse Kate, atingându-l ușor pe braț, am plăcerea de a vi-l prezent pe Arthur, majordomul casei Brambly. Este angajatul familiei noastre de peste patruzeci de ani, nu-i așa, Arthur?

– Da, domnișoară, răspunse bărbatul, înclinând mândru capul.

– Arthur, acesta este Excelența Sa, ducele de Strathmore.

Edward se încruntă, luat prin surprindere de prezentare. De ce naiba ar fi vrut să-l prezinte unui servitor?

Însă ea îi zâmbi adorator bătrânului majordom.

– Vrei te rog să te ocupi de Excelența Sa cât timp se află aici? Nu are valet.

– Aș fi onorat, Excelență.

– Nu e necesar.

Nu avea nevoie de valet și, oricum, se îndoia că mâinile artrite ale lui Arthur l-ar fi ajutat prea mult. Mai mult, bănuia că pentru bătrânul valet trecuse de mult ora la care se retrăgea în mod normal la culcare și nici măcar nu se așezaseră să ia cina încă. Până terminau, Edward nu ar fi fost surprins dacă bărbatul ar fi ațipit.

– Excelență, îl muștră Kate blând.

Își plimbă privirea între ea și majordom și văzu o expresie de dezamăgire trecând o clipă pe chipul ridat al lui Arthur, iar obraji ei îmbujorându-se. Atunci își dădu seama – formalismul din jurul vizitei sale nu era de dragul lui, ci era pentru servitori. Cel mai probabil nici unul dintre ei nu se aflase vreodată în aceeași casă cu un duce, iar bătrânul majordom avea să se pensioneze putând spune că îl servise cândva pe ducele de Strathmore.

Însă Edward îi refuzase, fără să știe, acea onoare, și simți fierbințeala mâniei lui Kate când aceasta îl privi cu ochii îngustați.

– Voiam să zic că aș dori un vin de Porto lângă foc înaintea de a mă retrage, se corectă Edward repede. Desigur, îl vreau pe Arthur ca valet.

Avu grijă să își păstreze pe față o mască neutră, pentru a ascunde minciuna rostită doar pentru a-i face pe plac lui Kate. Și, nu în ultimul rând, pentru a menține armistițiul și după desert.

Urmă o nouă plecaciune, de data aceasta atât de adâncă, încât Edward avu impresia că bătrânul risca să se răstoarne:

– Sunteți prea bun, Excelență.

– Da, oftă el, așa se pare.

Părând îmbunată, Kate porni mai departe spre masă.

Urmând-o, Edward aruncă o privire prin sufragerie, care era la fel de golașă ca restul casei, având chiar și draperii lipsă la două dintre cele patru ferestre. Masa se întindea pe toată lungimea camerei, însă, deși ar fi trebuit să fie suficiente scaune pentru șaisprezece oaspeți, nu mai rămăseseră decât cinci, și toate bufele de pe margine dispăruseră.

Nu spuse nimic despre mobilierul lipsă din încăpere, în timp ce o ajută să ia loc, observând că masa era pusă cu farfurii de la bucătărie și argintărie desperecheată. În mod cert era ceva în neregulă aici, și, așezându-se la locul lui, hotărî să afle ce anume.

Arthur servi cina. La fel ca în toate celelalte aspecte, mâncarea nu se dovedi a fi ceea ce se așteptase el. Ar fi trebuit să fie de trei ori mai multe feluri, platouri cu brânzeturi, sticle de vinuri albe și roșii pentru fiecare fel și boluri cu fructe și nuci servite între acestea. Însă această cină nu avu nimic din toate acestea. Friptura de găină a fost mică și simplă, vinul îndoit cu apă, și nu apărură nici un lacheu care să îi servească și să strângă după ei, nimeni, în afară de Arthur, ale cărui mâini noduroase tremurau atât de tare când turnă supă cu polonicul, încât Edward se temu că avea să sfârșească prin a pune mai multă pe față de masă decât în boluri.

Însă Kate îi zâmbi radios majordomului, cu afecțiune fățișă.

– Ții foarte mult la el, comentă Edward când Arthur plecă la bucătărie.

– Foarte mult. Zâmbetul ei păli când își îndreptă din nou atenția asupra lui și a conversației lor, iar el bănuia că stătea la îndoială cât de mult ar fi putut, mai exact, să îi acorde din încrederea ei. A fost angajat de bunicii mei ca lacheu, iar când părinții mei s-au căsătorit, bunicul a insistat ca Arthur să o însoțească pe mama la Brambly. De atunci tot aici a fost.

– Îți e devotat.

– Și eu lui, recunosc eu încet, cu vocea încărcată de afecțiune.

Buzele lui tresăriră a zâmbet în acel moment. Nici o lady din înalta societate nu ar fi făcut vreodată un astfel de comentariu, și cu siguranță nu în timpul cinei, când servitorii nu erau aduși în discuție decât dacă existau plângeri la adresa lor. Era încă un detaliu care îi amintea cât de diferită era Kate de lumea bună. Era o diferență pe care ar fi găsit-o îmbucurătoare, dacă nu i-ar fi amintit de Jane.

Din punct de vedere fizic, cele două femei nu semănau deloc – Jane fusese înaltă și brunetă, dar capul roșcat al lui Kate de-abia dacă ajungea până la umărul lui. Jane fusese șic, subțire, urbană și întotdeauna atentă la regulile de bună-cuviință, chiar și atunci când nu le respecta, în timp ce Kate... ei bine, ea îl întâmpinase purtând o rochie pătată. Chiar dacă erau opuse ca aspect, ambele femei aveau aceleași personalități deschise și vivace care luminau o încăpăre din clipa în care intrau în ea, același umor isteț și aceleași zâmbete largi. Și ambele aveau tați care încercaseră să controleze viețile fiicelor lor.

Edward o studie peste buza paharului de vin, îngustându-și ochii. Jane cedase manipulărilor tatălui ei. La fel avea să facă și Kate?

În timp ce mâncară, o întrebă despre istoria moșiei Brambly, iar ea, în calitate de gazdă, îi făcu pe plac, povestindu-i despre mica fermă și despre cei câțiva arendași și servitori, despre grădini și despre sat. Îi captă interesul când îi spuse cum îi îngrijea pe sătenii bolnavi și fu fascinat de felul în care se luminau ochii ei când descria studiile medicale pe care le făcuse de capul ei, laboratorul și experimentele ei:

– Din nefericire, recunosc eu după o clipă de ezitare, uneori dau greș.

Deci, așa se explica aspectul ei din după-amiaza aceea!

– Așa ți-ai pătat rochia?

– În mod tragic, spuse ea, oftând autoironic, lucrurile au luat-o razna exact când ai sosit tu.

– Chiar și așa, sunt impresionat.

Iar când văzu cât de frumos se colorară în trandafiriu obraji ei la auzul acelui compliment, se bucură că îl făcuse.

– E responsabilitatea care îmi revine pentru norocul de a locui aici, îi explică ea nevinovată.

Edward o privi uluit. Mătușa lui ar fi fost oripilată de atitudinea ei caritabilă. Nu, reflectă el, Augusta ar fi suferit deja un atac de apoplexie dacă i-ar fi fost prezentată majordomului.

Dar, deși ignorantă în materie de reguli ale societății, Kate pur și simplu îl intriga.

Cum Arthur lipsea din încăpere, Edward își permise să reumple singur paharele de vin.

– Spune-mi mai multe despre fermă.

Ea îl privi circumspectă.

– Ce anume vrei să știi?

Edward ridică din umeri pentru a-i alunga bănuielele.

– Tu ai crescut aici. Cum a fost?

Ea ezită, apoi, gândindu-se probabil că nu era nimic riscant în a-i povesti despre copilăria ei la fermă, îi spuse despre servitorii din casă, despre răposata ei mamă, despre săteni... totul, în afară de tatăl ei.

Absența lui din conversație era bizară. Cu siguranță știa despre rolul jucat de tatăl ei în moartea lui Jane și a lui Stephen. Cum ar fi putut să nu știe, având în vedere gravitatea accidentului? Însă nu dăduse nici un semn că ar fi știut cine era el. Viața ei la Brambly trebuie să fi fost atât de izolată, atât de solitară...

Dar chiar așa era. O singură privire asupra fermei dovedea acest lucru. Nu existau ziare, nici vecini apropiați și prea puține contacte cu oricine, în afară de o mână de săteni din împrejurimi și de niște medicii risipiți prin toată Anglia cu care comunica prin poștă.

Poate că, până la urmă, chiar nu știa nimic despre adevărata legătură dintre el și tatăl ei. Iar *acest lucru* ar fi fost mai mult decât

bizar. Ar fi fost o adevărată ușurare. Nu doar faptul că nu avusese nimic de-a face cu acel contract, ci și fiindcă îi făcea rolul de tutore mai ușor. Ce-i drept, avea cunoștințe limitate despre ce presupunea tutela, dar bănuia că era oricum cu mult mai plăcută atunci când pupila nu își detesta tutorele pentru că acesta căuta să se răzbune pe tatăl ei.

Până terminară și desertul, eforturile lor de a face conversație politicoasă se risipiseră într-o tăcere stingheră. Acum cina se sfârșise oficial și la fel și armistițiul lor:

– Îți mulțumesc pentru cina plăcută, Excelență. Kate își împături șervetul lângă farfurie. Arthur te va conduce în camera de zi, apoi te va ajuta să te retragi la etaj. O seară plăcută.

Când Kate se ridică de pe scaun, Edward se ridică și el.

– Domnișoară Benton, o clipă.

Ea se opri.

Privirea lui fugi către Arthur, care aștepta răbdător lângă ușă.

– Putem discuta între patru ochi?

– Nu poate aștepta până mâine? Din tonul ei răzbătu o ușoară prudență speriată. Sunt foarte obosită.

– Nu va dura mult.

Dacă lămuriau totul în seara aceea, putea pleca la prima oră a dimineții și să nu mai fie nevoit să se gândească la ceea ce știa despre tatăl ei. Sau despre el.

– Prea bine.

Cu o expresie temătoare, îl conduse în camera de zi.

Spre deosebire de celelalte încăperi, aceasta era încă mobilată, cu obiecte de mobilier uzate, dar confortabile, aranjate în jurul șemineului în care un foc mic ținea la distanță răcoarea nopții. Draperiile erau trase împotriva nopții reci, iar mesele erau acoperite cu vrafuri de cărți așezate pe unde se nimerise, pe lângă mici statuete de porțelan, cutii de lemn sculptate și vase de flori delicate.

Dar ceea ce îi captă atenția și îl făcu să încremenească fu pictura de deasupra șemineului, un portret al unei femei superbe aproape identice cu Kate. Aceeași față ovală și același nas obraznic, gât elegant, ochi vii de culoarea smaraldului, păr roșu ca focul – chiar și aceeași rochie albastru-deschis.

– Mama mea, îi explică Kate. A fost foarte frumoasă, nu-i așa?

Când își smulse ochii de la portret și coborî privirea spre ea, așa cum stătea lângă șemineu, văzu dublu. Asemănarea era tulburătoare.

– Foarte, murmură el.

– Mama avea doar cu doi ani mai mult decât am eu acum când a pozat pentru acest portret. A fost comandat de tatăl meu ca dar aniversar.

Edward încremeni când ea pomeni de tatăl ei, căci era prima dată în seara aceea.

– Ce gest atent din partea lui, spuse el tărăgănat. Probabil a iubit-o foarte mult.

– Nu, răspunse ea încet, sincer, fără a auzi tonul sarcastic pe care Edward nu reuși să și-l îndepărteze din voce la gândul că Phillip Benton ar fi avut suficient suflet cât să iubească pe oricine. Dar ea l-a iubit pe el.

Privirea ei nu se desprinse nici o clipă de pe portretul mamei ei.

Iar privirea lui nu se desprinse nici o clipă de pe ea.

– Și tu? Îi urmări îndeaproape reacția. Pe tine te iubește?

– Firește că da.

– De unde știi? o sfidă el.

Kate îi aruncă pieziș o privire sarcastică.

– Fiindcă îmi trimite tutori care să aibă grijă de mine.

„Ce limbă ascuțită are fetișcana asta!”

– Atunci, te rog, spuse el, arătând spre canapea, să discutăm despre tutelă.

Ea ezită, apoi se așeză țeapănă pe perne.

– Nu avem nimic de discutat, deoarece nu am nevoie de un tutore. Măinile i se împreună cu delicatețe în poală. E clar că s-a făcut o greșală.

Edward știa că nu era așa. Nu era nici o greșală. Phillip Benton dorise să îl facă tutorele ei. Ceea ce nu știa era de ce.

– Avocatul meu a discutat direct cu tatăl tău în privința contractului, îi explică el. E un contract cu valoare legală care te plasează în grija mea.

– De ce m-ar pune tatăl meu în grija unui tutore – acum, la vârsta mea? Își înclină capul când îl privi, ca și cum ar fi fost un obiect într-o vitrină de curiozități. Și de ce te-ar fi ales pe tine?

Edward își încrucișă indignat brațele.

– Ce nu e în regulă cu mine?

– Nimic, din câte îmi dau eu seama.

Privirea ochilor ei verzi se pogorî asupra lui, iar el rămase perfect nemișcat cât timp îl studie, coborând pe trupul lui lung, urcând din nou... coapse, piept, umeri, gură – când ochii ei îi întâlneau pe ai lui, se opri și îl fixă, iar el, drept răspuns, arcui amuzat o sprânceană.

Surprinsă, Kate făcu ochi mari de rușine și își feri privirea.

Edward zâmbi, savurând răutăcios disconfortul ei, chiar simțindu-se ușor flatat de atenția ei inocentă. Începând cu anul trecut, femeile îl studiau în permanență, fără a se obosi să-și ascundă dorința de pe chip. Era uluitor cât de mult creștea popularitatea unui bărbat odată ce moștenea un titlu de duce.

Însă nu mai trăise o astfel de apreciere critică din partea unei fete precum Kate, o fată căreia îi era perfect indiferent ce titlu purta. O fată atât de inocentă și totuși îndrăzneată. O diavoliță virgină. Experiența era... nu tocmai neplăcută.

Kate își dresе vocea:

– Ești un om complet străin și, ei bine, nu faci parte din cercurile sociale în care se învârtă tatăl meu.

În această privință avea dreptate. El era duce, chiar dacă fără voia lui; tatăl ei era cel mai sărac dintre gentlemen. Iar Edward se străduia să nu se *învârtă* în nici un cerc social.

– Eu și tatăl tău am pus la punct un aranjament de afaceri.

Ar fi putut fi oarecum adevărat, dacă respectivul aranjament nu ar fi fost forțat, iar afacerea, de fapt, răzbunare. Însă nu avea de gând să îi spună acest lucru, nu câtă vreme nu știa încă dacă putea avea încredere în ea. Dacă nu știa nimic despre uneltirile tatălui ei, adevărul nu ar fi făcut decât s-o rănească. Iar dacă îi era complice, nu voia să îi pună la dispoziție informații care să-i servească drept muniție împotriva lui.

Kate se ridică în picioare, întrebând atentă:

– Ce fel de aranjament?

Edward simți o strânsoare în piept. Judecând după expresia ei plină de speranță, nu știa nimic despre situația în care îl forțase pe tatăl ei să ajungă, nici cât de mari erau datoriile tatălui ei și cât de aproape fusese de a sfârși în închisoarea datornicilor sau ucis de unul dintre bărbații pe care îi înșelase.

– Am devenit executorul tatălui tău, îi explică el, alegându-și cu grijă cuvintele și trecând convenabil peste detaliile dezagreabile. Mi-am asumat obligațiile lui.

– Deci, tu îi gestionezi activitățile de afaceri acum?

Întrebarea ei sugera recunoștință mai degrabă decât reproș. Dând din cap, simți un junghi de vinovăție înfigându-i-se în stomac.

Ea îi zâmbi radios și își aruncă mâinile în aer.

– Ei bine, asta explică totul!

– Ce anume explică?

– Tata încearcă de atâta vreme să găsească o afacere de succes... Izbucni în râs ușurată. Când a semnat contractul de instituire a tutelei, probabil credea că semnează doar un alt document de afaceri.

Pe neașteptate, își aruncă brațele în jurul gâtului lui și îl îmbrățișă, râzând fericită și îngropându-și fața în gâtul lui.

– O, mulțumesc!

Preț de o clipă, Edward o lăsă să se apese peste el, bucurându-se cu nerușinare de plăcerea stârnită de moliciunea ei, savurându-i parfumul de caprifoi și căldura trupului. Apoi o prinse de umeri și o desprinse din îmbrățișare înainte să uite că era pupila lui încă fecioară. Și fiica inamicului său.

– Pentru ce să-mi mulțumești? întrebă el prudent.

Făcuse un salt uriaș de la a crede că tutela era o greșeală la a-i mulțumi cu atâta recunoștință nestăpânită.

– Mi-am făcut atâtea griji, spuse ea, cuvintele revărsându-se din ea într-un torent de ușurare. Tata n-a avut parte decât de un lung șir de afaceri eșuate, una după alta, companii care au dat faliment, acțiuni în companii comerciale de care s-a ales praful. Și Brambly – nu cred că a mai rămas nimic de vândut. Mulțumesc!

Râse din nou, apoi se ridică în vârful picioarelor pentru a-i prinde fața în palme, ochii ei verzi scânteind de fericire. Privirea

lui coborî asupra gurii ei voluptoase, gândindu-se că era posibil chiar să îl sărute de încântare. Și, pentru o clipă, dorindu-și să o facă.

– Îți mulțumesc, Edward, din suflet!

Pentru prima dată i se adresase pe numele mic și se crispă. Ea îl privea ca și cum ar fi fost un cavaler în armură strălucitoare, când, în realitate, era cât se poate de departe de așa ceva.

– Katherine, spuse el sumbru, desprinzându-i blând mâinile de pe fața lui, tu ai fost una dintre obligații.

Expresia ei se schimbă într-una de confuzie.

– Cum adică?

– Când mi-a cerut instituirea tutelei, mi-a dat de înțeles că ai fi doar o copilă.

– Te înșeli. Își smulse mâinile dintr-ale lui, întunecându-se la față. Probabil ai înțeles greșit.

De milă, Edward simți cum i se pune un nod în gât. Era evident că tatăl ei nu o iubea așa cum credea ea și renunțase la ea la fel de ușor ca la toate celelalte posesiuni ale sale, fără să se gândească pentru o clipă ce avea să se aleagă de ea. N-avea de unde să știe dacă nu cumva Edward o aruncase în stradă, o forțase să se căsătorească sau o imbarcase pe primul vas cu destinația Australia. În calitate de tutore legal al ei avea dreptul să facă oricare dintre aceste lucruri, iar în calitate de duce ar fi putut profita de ea în multe alte feluri, lucruri la care legea ar fi închis nepăsătoare ochii.

Dacă nu l-ar fi urât deja pe ticălos, cu siguranță acum ar fi făcut-o.

– Îmi pare rău, Katherine, spuse el blând, regretând sincer, dar tatăl tău știa exact ce făcea.

Capitolul 4

Kate se holbă uluită la Edward, cu ochii usturând-o de lacrimi. Refuza să îl creadă. Se înșela. Pur și simplu se înșela!

Nu era naivă. Ca tată, Phillip Benton fusese întotdeauna mai mult absent decât prezent în viața ei. Venise rar în vizită, chiar și pe vremea când încă mai trăia mama ei, rămânând doar atât cât era necesar pentru a-și lua renta lunară înainte de a porni în galop înapoi spre Londra. Kate nu ținea minte ca măcar în copilărie să se fi întâmplat vreodată să o sărute pe obraz și să îi spună că era mândru de ea. Și nimic din toate acestea nu se schimbaseră după moartea mamei ei, în afară de faptul că vizitele lui deveniseră și mai puțin frecvente, încetând cu totul din clipa în care ea refuzase fățiș să îi cedeze Brambly, anul trecut. O durea să știe ce fel de tată avea – absent, lipsit de afecțiune, mai preocupat de bani decât de familie. Și îi sfâșia complet inima gândul că nu o dorise niciodată, că se căsătorise cu mama lui doar fiindcă ea rămăsese grea și fiindcă crezuse, în mod greșit, că avea să pună mâna pe Brambly.

Însă nu se purtase niciodată urât cu ea, ceea ce nu era neapărat cazul și cu alți tați, și nu ridicase vocea la ea decât atunci când se certau în legătură cu Brambly. Când mama ei murise, îi dăduse voie să rămână la fermă, unde era fericită, în loc să o oblige să locuiască la Londra cu el. Avea să-i fie mereu recunoscătoare pentru acest lucru. Nu îi răpise independența atunci și refuza să-l lase să i-o răpească acum.

Mai ales, admise ea fără tragere de inimă, dacă acest lucru însemna să renunțe la drepturile lui asupra moșiei Brambly cât timp credea că ar mai fi fost rost de obținut bani de pe urma ei.

Ridică bărbia, nefiind prea sigură dacă era mai supărată pe tatăl ei sau pe Edward.

– Tata nu ar semna niciodată ceva prin care să se descotoarsească de mine.

Ochii lui întunecați deveniră solemni.

– Dacă ține la tine, așa cum susții tu...

– Sunt fiica lui. Cu siguranță o iubea. Pur și simplu *trebuia* să o iubească. Era tatăl ei și singura rudă de sânge care îi mai rămăsese, iar alternativa era imposibil de îndurat. Tatăl meu mă iubește.

Uite-o! O văzu din nou, acea expresie brutală definită de îngustarea ochilor lui doar pentru o secundă de fiecare dată când pomenea de tatăl ei. Se încruntă.

– De ce...

– Dacă ține la tine, repetă el, poate că a considerat că cea mai bună soluție pentru tine ar fi să te plaseze sub tutela mea. Ești sub protecția mea acum, ceea ce înseamnă că sunt răspunzător pentru tine și pentru Brambly.

Kate își simți inima strângându-i-se în piept și, preț de o clipă de panică, nu putu să respire:

– Brambly e o proprietate liberă, îi explică ea încet, atent, pentru a nu lăsa loc de greșeli, trecută pe numele meu printr-o prevedere specială. Conform legii, nici tu, nici tatăl meu nu o puteți vinde sau ipoteca.

– E adevărat, consimți el pe același ton atent, însă conform legii, tu ești proprietară doar peste pământ. În calitate de tutore al tău, mie îmi revine responsabilitatea de a gestiona patrimoniul. Cuvintele lui calme se înfipseră în ea ca niște pumnale. Practic deci, Brambly îmi aparține.

Kate clătină din cap, încercând să alunge coșmarul care părea să o înghită.

– Brambly e în mâinile mele. Inima începu să îi bubuie de spaimă. Eu am avut grijă de casă și de servitori de când a murit mama. Și nu am să te las să mi-o răpești.

– Nu eu ți-o răpesc. Tatăl tău a făcut asta. Maxilarul i se crispa în fața acuzației ei. Phillip Benton a intrat în faliment cu mai puțin de două săptămâni în urmă și a acceptat să îmi cedeze mie toate obligațiile lui, inclusiv pe tine.

„O, Doamne, nu.“ I se făcu greață. În faliment și fără suficienți bani pentru a-și plăti datoriile.

– Dar nu îți poate da înapoi banii... Se sufocă, ducându-și mâna la gâtul în care i se pusese un nod. De ce ai face așa ceva?

Scănteierea întunecată din ochii lui îi arătă clar că nu avea de gând să răspundă la acea întrebare.

– De ce te încapățânezi să îi iei apărarea? preferă el să o acuze.

– Pentru că e tatăl meu. M-a protejat de...

– Te-a lăsat singură într-o casă goală, cu servitori prea bătrâni pentru a avea grijă chiar și de ei înșiși, cu atât mai puțin pentru a veghea asupra ta, replică el. Te-a izolat și te-a forțat să te descurci singură. Asta nu e protecție, Katherine. Asta e respingere.

Ea se holbă la el și, în starea aceea de confuzie totală, nu reuși să-și stăpânească lacrima de frustrare care îi alunecă pe obraz.

Umerii lui lați se relaxară.

– Îmi pare rău că te-am supărat, spuse el, cu o urmă de regret în voce.

Când se întinse să îi șteargă lacrima de pe obraz, ea îl lovi furioasă peste mână și i-o împinse deoparte, ștergându-și singură lacrimile. *Nenorocitul!* De ce nu pleca odată să o lase în pace?

Edward se strâmbă.

– Dar îți jur că *eu* te voi proteja.

Întinse mâna spre brațul ei, dar ea se feri, scrâșnind din dinți.

– Și cine mă va proteja *de tine*?

De îndată ce cuvintele îi zburară de pe buze, le regretă.

O expresie de furie incandescentă traversă fulgerător chipul lui Edward, lăsând în ochii lui umbre atât de adânci, încât Kate avu impresia că sufletul lui se pierduse într-un iad întunecat. Se înfioră, nereușind să-și smulgă privirea din ochii lui negri și să se rupă de sub vraja aruncată de ei, nici măcar atunci când el făcu un singur pas spre ea, traversând distanța care îi separa.

– Până anul trecut, am fost colonel în Peninsula. Fiecare cuvânt îi ieși răstit și furios. Mi-am pus în joc propria viață pentru a o proteja pe cea a oamenilor mei.

Cu un icnet ușor, Kate făcu un pas în spate, însă Edward avansă și el, reducând din nou distanța dintre ei. Inima îi bătea atât de tare încât bubuitului ei în propriile urechi era asurzitor.

– În bătălii atât de crunte încât caii călcau în sânge până mai sus de copite, soldații asurziseră de la salvele de artilerie, iar călăreții erau atât de obosiți, încât abia își mai puteau ține săbiile – am luptat să le salvez viața. Iar după aceea, când zăceau muribunzi pe câmpul de luptă, în continuare m-am luptat să salvez cât de mulți puteam.

Kate își simți sângele scurgându-i-se din obraji când și-l imagină în focul bătăliei, înconjurat de suferință și de moarte, de haosul și de cruzimea războiului. Ce orori văzuseră ochii aceia ai lui, ce infern...

– De ce – șopti ea, gătită de un nod de teamă apărut brusc – de ce îmi spui toate astea?

– Fiindcă mi-am protejat oamenii și al naibii să fiu dacă nu te voi proteja și pe tine! Se aplecă spre ea, aducându-și fața la același nivel cu al ei, cu ochii scânteindu-i ca pucioasa. Mi-am asumat răspunderea pentru fiecare moarte sub comanda mea și, pentru binele tău, domnișoară Benton, ar fi de dorit să nu uiți asta.

Cuvintele lui nu erau o amenințare, ci o avertizare, o explicație despre bărbatul care se considera el a fi, iar Kate avu o senzație imposibil de ignorat că îi spusese acest lucru pentru a o ține la distanță.

Însă refuza să se lase intimidată, cu atât mai mult în propria casă. În ciuda pulsului care îi gonia nebunește și a răsuflării ei sacadate, se forță să întrebe cât mai calm posibil:

– Deci, asta e tot ce doreai să discuți cu mine, Excelență?

El ridică o sprânceană într-o întrebare mută: „Nu e de ajuns?”

Încruntându-se posomorâtă, Kate își încleștă mâinile în pumni, înăbușindu-și dorința de a-l întreba câți bărbați încercaseră să îl ucidă *pe el*. Nu cunoscuse în viața ei un om mai enervant și iritant și de-abia aștepta dimineața ca acesta să dispară din casa ei și, spera ea, și din viața ei.

– Prea bine, atunci. Se întoarse spre ușă, rugându-se ca el să nu vadă cum îi tremurau mâinile. Noapte bună, Excelență. Cum sunt sigură că vei fi plecat până să mă trezesc eu...

– Nu plec.

Kate încremeni, cu piciorul pregătit să pășească în față, cu mâna pe clanță. Se întoarse încet spre el.

– Nu are nici un rost să rămâi. Voia să îi arate foarte clar că nu mai era bine-venit acolo. Contractul de instituire a tutelei este o greșeală. Nu voi renunța la controlul asupra vieții și casei mele, nici pentru tine, nici pentru altcineva, deci nu mai avem nimic de discutat.

– O, despre asta abia am început să discutăm, spuse el tărăgănat. E de datoria mea să mă asigur de calitatea condițiilor tale de trai și nu plec până nu sunt absolut convins că ești în deplină siguranță aici.

Porni hotărât spre ea, fiecare pas fluid și silențios, iar ea fu șocată de a cât de mult îi amintea de o panteră vânând grațios.

Ceea ce însemna, își dădu ea seama înghițind un nod, că ea era prada lui.

Se opri în fața ei și își încrucișă brațele pe pieptul lat.

– Chiar dacă va dura săptămâni întregi.

– Săptămâni? scânci ea.

– Săptămâni, repetă el ferm. Îți convine sau nu, îngeraș, adăugă el, coborând vocea până deveni un tors grav și cu ochii luminați de flăcări licărind din profunzimile lor întunecate, mulțumită tatălui tău, ne-am pricopsit unul cu altul.

Fără a mai aștepta un răspuns, întinse mâna în spatele ei pentru a ajunge la ușă, o deschise larg și ieși cu pași mari.

Edward îndură cu o răbdare îndelung exersată ca Arthur să îl dezbrace. După cum se așteptase, bătrânul mai mult îl încurcă decât îl ajută când scoase jacheta de pe umerii lui Edward, i-o scutură de praf, apoi descoperi că nu avea unde să o așeze în dormitorul mobilat modest. Nu exista nici un dulap, nici o cameră de toaletă învecinată – nici măcar un cuier.

– Atârn-o pe stâlpul patului, sugerează Edward văzând nedumerirea majordomului, străduindu-se din răspuțuri să nu-și arate exasperarea.

– Da, Excelență. Arthur atârnă jacheta. Ne veți ierta, domnule, că nu avem o cameră potrivită pentru dumneavoastră. Nu ne așteptam la oaspeți.

– E în regulă.

În perioada petrecută în armată dormise în condiții mult mai rele. Acea cameră goală era un lux în comparație cu nopțile în care dormise în noroi, printre șobolani.

Arthur încercă apoi să îi descheie nasturii de la vestă, însă mâinile artritice ale bătrânului majordom tremurau atât de tare încât abia putea prinde nasturii.

– Mă ocup eu de asta, îl asigură Edward, însă când văzu o expresie nefericită întipăririndu-se pe sprâncenele încărunțite ale bărbatului, adăugă: Dar voi avea nevoie de ajutor cu cizmele.

– Desigur, domnule.

Edward se așeză pe pat și își scoase cizmele înainte ca majordomul să apuce să pună mâna pe ele, riscând eventual să cadă în fund, apoi i le întinse.

– Mi le lustruiești?

– Vor fi gata pe dimineață, domnule.

– De fapt, eu speram că ai să stai aici, spuse Edward, arătând spre un scăunel de lemn așezat lângă foc, și ai să mi le lustruiești acum, ca să fie gata pe când mă trezesc.

Era o idee caraghioasă, pretenția ca cizmele lui de gală să fie gata în zorii zilei, însă bătrânul majordom nici măcar nu clipi în fața acestei cereri neobișnuite.

– Desigur, domnule.

Când Arthur se așeză pe scăunel și începu să lustruiască cizmele, Edward făcu un efort pentru a nu-i lăsa să scape un oftat de ușurare sonor. Nu voia să îl țină treaz pe bietul om lustruind cizme care nu aveau nevoie de lustru, dar fusese un act de autoapărare.

Își descheie vesta și își scoase lavaliera.

– Întotdeauna e atât de încăpățânată, Arthur?

– Domnișoara Kate? Da, domnule. Dintotdeauna a avut o voință puternică, chiar și în copilărie.

– Probabil e dezagreabil să lucrezi pentru ea, spuse el rigid.

– Nicidecum. E un adevărat dar ceresc! Cu un zâmbet strâmb, impuse aerul cu o cizmă pentru a-și sublinia convingerea. Nu știi ce s-ar fi ales de mine dacă nu era ea – sau de noi toți, la drept vorbind.

– Ți-ai fi găsit de lucru altundeva.

– Vă rog să mă iertați, dar nu, domnule – nu se găsește o singură casă de aici și până la Londra în care am fi doriți. Iar domnișoara Kate știe asta. Chiar și cu propriile necazuri, are grijă de noi.

„Chiar și cu propriile necazuri.“ Edward se încruntă. Era o femeie încăpățânată și cu siguranță enervantă, dar nu merita să aibă necazuri.

– De asta mă bucur că sunteți aici, domnule. Ezită, ca și cum ar fi încercat să decidă nu doar cât de multă încredere putea să aibă în Edward, ci și cât de mult își depășea atribuțiile, apoi continuă

cu îndrăzneală: E timpul să se mai schimbe puțin lucrurile și să aibă grijă cineva și de Katie.

Edward îi întoarse spatele, încercând să îl ignore.

– Îl are pe tatăl ei.

– Mișelul ăla fără căpătâi? *Bah!* Posomorându-se, Arthur atacă furios cizma cu bucata de cârpă de lustruit. Nu i-a păsat niciodată nici de mama ei, nici de Katie, de nimic în afară de ferma în sine, și atunci doar de banii pe care îi putea fura de pe urma ei. Nu a mai trecut pe aici de mai bine de un an. Chiar și atunci a plecat destul de în grabă când a aflat că morarul își cerea plata reală.

– Plata reală?

Ceva din tonul cu care Arthur rostise acele cuvinte îi stârni un fior, ridicându-i părul de pe ceafă.

– Da. Anul trecut domnișoara Kate s-a înțeles la un schimb, plătind cu fructe și legume pentru costul măcinării făinii. Dar când a venit primăvara s-a terminat cu schimburile, iar morarul a cerut bani pentru a achita restul sumei de plată.

– Așa că tatăl ei a fost forțat să plătească datoria.

Arthur pufni disprețuitor:

– *Domnișoara Kate* a achitat datoria.

– Cum?

– Păi, și-a vândut calul! Și își iubea micuța iapă, pe cuvânt. A plâns câteva săptămâni după ea, deși credea că nu știam nici unul dintre noi.

Deci, așa se explica, înțelese Edward cu răceală, de ce grajdurile de la Brambly erau goale, cu excepția bătrânului cal deșelat din ocol.

– Și tatăl ei?

– A șters-o călare în toiul nopții, luând ultima piesă de argintărie bună. Arthur frecă pielea până o făcu să lucească. Așa e cu el. Sosește pe neașteptate – uneori aduce daruri mici, panglici, piepteni, mărunțișuri dintr-astea – întotdeauna încercări de a o îmbuna, după părerea mea.

Edward se gândi la păpușa pe care o adusese pentru copila pe care se așteptase să o găsească, un dar pentru fetița pe care întâl-nirea cu el ar fi putut să o înspăimânte, și speră că și Kate interpretase exact la fel acel dar, nu ca pe o continuare a încercărilor

tatălui ei de a-i cumpăra bunăvoința. Deși nu-și dădea seama de ce ar fi contat ce credea ea.

– Apoi dispare după o zi sau două. Și de fiecare dată împreună cu el mai dispare ceva de la Brambly.

– Brambly e avere substituită, îl corectă Edward, scoțându-și cămașa din pantaloni. Ea e proprietară peste moșie, nu tatăl ei.

– Da, Excelență. Katie e proprietară peste casă. Ridică în aer un deget noduros pentru a-și sublinia ideea. Dar tatăl ei e proprietar peste tot ce se află *înăuntrul* ei. Iar puținele lucruri pe care nu a reușit el să le fure, a fost ea nevoită să le vândă.

Sprâncenele lui Edward se împreunară. Arthur îi confirma bănuielile. Lui Benton nu-i păsa câtuși de puțin de fiica lui, nici de situația ei disperată aici. De fapt, era unul dintre cei care o crease, furând lucrurile din casă unul câte unul, până nu mai rămăsese nimic.

Arthur termină cizmele și se ridică țeapăn, apoi le așează la picioarele patului.

– Mai e ceva, domnule?

– Nu, asta e tot. Tonul lui fu sincer când adăugă: M-ai ajutat mult.

– Atunci să aveți somn ușor, Excelență. Arthur închise ușa. Revin dimineață să vă ajut la îmbrăcat.

Edward încremeni. Avea să revină dimineață? Dumnezeuule mare!

Răsuflând prelung, se duse la fereastră pentru a scruta noaptea rece și luna care lumina peisajul rural cu o strălucire albă-argintie. Sub el, pajiștea din față a casei Brambly se întindea până la drum într-o direcție și până la panglica râului de dincolo de livezi în cealaltă. Îi era ușor să înțeleagă de ce îi plăcea lui Kate să trăiască acolo.

Nu jucase nici un rol în contractul de instituire a tutelei pe care tatăl ei îl convinsese, printr-un vicleșug, să îl semneze; era sigur de acest lucru acum. O femeie atât de orgolioasă și de independentă nu ar fi permis niciodată nimănui să preia controlul asupra ei, și era evident că voia să îl vadă plecat, atât de la Brambly, cât și din viața ei.

Și totuși, nu putea să ignore pur și simplu situația și să o lase acolo să se descurce singură. Având în vedere ceea ce știa despre tatăl ei și cât văzuse din fermă, avea nevoie de el mai mult decât își dădea ea seama.

Doar că ea îl disprețuia.

Deschise fereastra pentru a lăsa să intre aerul nopții și se sprijini cu palmele de ramă. Nu ar fi trebuit să-i pese de ce credea ea despre el. În fond, nu era decât o complicație neprevăzută.

Dar nici nu merita să sufere pentru păcatele tatălui ei.

Pe toți dracii! Își frecționează fruntea. Ce avea să facă în privința ei? Până nu se căsătorea, trecând povara pe umerii unui alt bărbat lipsit de noroc, el era răspunzător în mod legal, atât pentru ea, cât și pentru fermă.

Presupunea că ar fi putut să-i stabilească o rentă, să o lase să rămână la Brambly și să nu se mai gândească niciodată la micul lui îngeraș cu părul de foc.

Dar nu putea. Lăsând-o acolo fără ajutor și protecție, nu ar fi făcut decât să o trateze cu aceeași respingere și izolare în care o aruncase tatăl ei.

Iar el nu era *nicidecum* ca Phillip Benton.

Trecându-și o mână prin păr, lăsa să-i scape o răsuflare zgomoasă. Hristoase! Nu ar fi trebuit să-i vorbească așa în seara aceea, încercând să o amenințe și să o intimideze. Se purtase ca un ticălos malefic. Dar reușise să-l calce pe nervi și, prin urmare, se descărcase pe ea. Femeia era în stare să scoată din răbdări și un sfânt.

Însă nu era doar felul în care arăta. Era și independența ei, încrederea, capacitatea ei de a se descurca singură. Acum, că știa prin câte trecuse pentru a salva ferma și pe cei câțiva servitori care încă mai lucrau la ea, își dorea cu atât mai mult să o protejeze.

Își surprinse imaginea în geam, iar privirea îi coborî spre umărul stâng, în locul unde, cu șapte ani în urmă, un glonț îi sfâșiasse carnea și mușchii.

Oricine l-ar fi văzut acum nu ar fi bănuț nici o clipă că rana aceea aproape îl omorâse. În același timp însă, îi și salvase viața. Când ajunsese pentru prima dată în Spania, înainte de a-i fi cunoscut pe Grey și pe Thomas și chinuit încă de durerea tăioasă

a trădării lui Jane, fusese temerar și nehibzuit, năpustindu-se în luptă la fiecare ocazie. Până îl nimerise acel glonț.

Fusese nevoie de un glonț în umăr și de o experiență în pragul morții pentru a o lăsa cu totul în urma lui pe Jane. Doar Dumnezeu știa de ce avea să fie nevoie pentru a o descâlci pe Kate Benton și tutela asupra ei din viața lui.

În camera ei, Kate își privi reflexia în oglindă și, cu un oftăt ușor, se întrebă ce ar fi crezut mama ei despre femeia care devenise.

– E straniu, asta e. Doamna Elston desfăcu copcile de la spatele rochiei lui Kate, i-o scoase de pe umerii înguști și o ajută să iasă din ea. Nu va ieși nimic bun din asta, ține minte ce-ți spun.

În mod normal Kate s-ar fi dezbrăcat singură, iar doamna Elston ar fi fost deja în patul ei, cu păturile trase până sub bărbie și sforăind asurzitor. Însă în noaptea aceea Kate își dorea alinaarea oferită de atențiile materne ale femeii. Sosirea lui Edward îi zguduise lumea, iar amenințarea voalată pe care i-o făcuse chiar înainte de a ieși furtunos din salon îi zguduise și nervii.

– El poate reface Brambly, îi aminti Kate încet.

Tutela era o greșeală. Chiar dacă ar fi intrat în faliment, tatăl ei nu ar fi renunțat niciodată la pretențiile sale asupra fermei. Însă cu ajutorul ducelui poate ar fi reușit să readucă Brambly la splendoarea pe care și-o amintea din copilărie, cu mult înainte ca mama ei să moară, iar tatăl ei să lase moșia pe mâinile unor administratori fără scrupule, care furaseră din conturi și lăsaseră proprietatea să cadă în ruină.

Doamna Elston pufni disprețuitoare și puse rochia în dulap.

– Nu avem nevoie de ajutor de la indivizi de teapa lui.

Simțindu-se vinovată, Kate coborî privirea.

– Dacă acel contract se dovedește real, am să-l rog să-i pensioneze pe Arthur și pe Dorrie.

– Oh! Bătrâna guvernantă făcu o pauză, apoi închise dulapul. Ei bine, *asta* ar fi o treabă, mă gândesc.

Kate își mușcă buza de jos. Intenționa să îl roage pe Edward să o pensioneze și pe doamna Elston. Toți trei meritau să se bucure de bătrâneți liniștite, chiar dacă ea nu ar fi vrut să-i știe plecați

de la Brambly. Ar fi vrut să rămână acolo, continuând să aibă grijă unii de alții așa cum făcuseră de când murise mama ei.

Simți o împunsătură în piept și închise ochii pentru o clipă, încercând să alunge teama și îngrijorarea care se învolburau în ea. Viața ei intrase în vrie și era pe punctul de a-i scăpa de sub control, totul din cauza unei bucăți de hârtie. Edward îi promisese protecția sa, iar pentru acest lucru ar fi trebuit să-i fie recunoscătoare. Dar cu ce preț – renunțarea la Brambly și la propria ei libertate?

– Și toate facturile vor putea fi în sfârșit plătite integral. Se forță să imprime vocii ei o veselie pe care cu siguranță nu o simțea. Să sperăm că îl voi putea convinge să extindem livezile pentru a crește valoarea moșiei Brambly.

– Asta intenționează să facă și cu tine? Doamna Elston scoase agrafele din părul lui Kate. Să îți crească valoarea?

Kate se încruntă.

– În ce sens?

– Să te trimită la pension, să îți facă debutul în societate. Ridică din umeri. Să te împopoțoneze și să te plimbe ca la paradă prin întreaga Londră pentru a-ți găsi un soț, ca să se poată spăla pe mâini de tine?

– Excelența Sa nu ar face așa ceva.

Însă acele cuvinte de negare sunau neconvingător chiar și pentru propriile urechi. Nu ar fi făcut-o... sau da? Edward era, practic, un străin, la drept vorbind.

Ca și cum i-ar fi citit gândurile, doamna Elston continuă:

– O fi el duce, dar nu e gentleman.

Fără a-i răspunde, Kate o lăsă pe doamna Elston să îi perie părul, ceea ce bătrâna guvernanta nu mai făcuse din copilăria lui Kate, dar în seara aceea le aducea amândurora alinare. Însă nu mai era o copilă. De fapt, acum avea aceeași vârstă pe care o avea mama ei când se căsătorise cu tatăl ei.

Kate întoarse spatele oglinzii, neputând îndura amintirile despre căsătoria nefericită a mamei sale. Doamna Elston se înșela. Edward n-avea decât s-o împopoțoneze și să facă paradă cu ea pe promenadă oricât ar fi dorit, dar ea nu avea să se supună niciodată aceleiași nefericiri precum mama ei. Ea nu avea să renunțe niciodată la medicina ei, la Brambly, la libertatea ei... la inima ei.

Chiar dacă la înfățișare arăta exact ca mama ei, nu avea să facă niciodată greșeala de a se căsători cu un bărbat care n-o iubea.

Doamna Elston îi pregăti cămașa de noapte.

– Vreau să te odihnești bine la noapte. Vei lămuri toată încurcătura asta mâine-dimineață.

Însă Kate începea să creadă că documentul respectiv nu era o greșală. Văzuse semnătura tatălui ei chiar acolo pe contract – Edward Westover era tutorele ei.

Bătrâna guvernanta îi strânse mâna liniștitor, apoi se retrase la culcare. Fusesse o zi extenuantă și tensionată și pentru ea. Întreaga casă fusese dată complet peste cap de sosirea ducelui.

Kate își luă cămașa de noapte, se întoarse spre pat și se opri. Păpușa pe care Edward i-o dăduse în dimineața aceea stătea sprijinită de perna ei.

Oftând ușor, își trecu degetele peste părul blond mătăsos și rochia roz de dantelă. Își lăsă umerii să cadă. Cum era posibil ca un om atât de rece și autoritar să aibă totuși sensibilitatea de a aduce o păpușă pentru o copilă pe care nu o întâlnise niciodată?

Se strecură în pat, își trase plapuma până la gât și își aținti privirea asupra baldachinului de deasupra ei. Când era mică, dacă i-ar fi adus cineva un dar atât de frumos, ar fi fost sigură că persoana respectivă avea să fie bună cu ea. Dar acum... Ei bine, pur și simplu nu mai era sigură de nimic.

Capitolul 5

În lumina zorilor, Kate se furișă din camera ei și traversă casa cufundată în tăcere, ferm hotărâtă să rezolve problema cu Edward Westover în singurul mod pe care îl cunoștea.

Avea de gând să se ascundă.

O, era atât de lașă! Ba încă se tupila prin propria casă. Dar era mai bine să se ascundă pur și simplu decât să riște să spună și alte lucruri pe care să le regrete ulterior, înrăutățindu-și situația, așa că plănuia să-și ia tâlpășița cu mult înainte ca soarele să urce mai

mult pe cer și să nu se întoarcă decât după lăsarea întinericului, când spera că el avea să se fi retras deja în camera lui. Pentru a-și umple timpul câtă vreme se ascundea, avea să-și bată capul să scornească următoarea scuză pentru a-l evita și a doua zi. Și a treia zi, și a patra... până când Edward renunța la ideea caraghioasă de a fi tutorele ei și pleca.

Nu putea risca o altă ceartă precum cea din seara precedentă. Ultima persoană de care ar fi avut nevoie ca dușman era ducele de Strathmore, însă nu se pricepuse niciodată să-și țină în frâu limba. Deci, cea mai bună strategie era de a-l evita pur și simplu.

Coborî în liniște scările, îndreptându-se către camera de lucru, pentru a-i lăsa un bilet doamnei Elston, ca aceasta să nu-și facă griji pentru ea. Cu mobilierul din lemn de cireș și ornamentele de un alb strălucitor, camera de lucru era încăperea ei favorită și era locul în care preferase și mama ei să lucreze. Kate se juca ore întregi cu păpușile în fața focului, în timp ce mama ei stătea așezată la birou și se ocupa de registrele contabile ale moșiei. Îi era dor de acele zile lipsite de griji. Când încă mai trăia mama ei, Brambly produsese suficiente fonduri cât să se descurce pe cont propriu – chiar dacă modest –, iar mama ei gestionase excelent moșia. Chiar și pe atunci tatăl ei nu venea decât rar în vizită, bucuros să lase ferma sub supravegherea soției sale atâta timp cât aceasta îi plătea renta. Afacerile, indiferent dacă străine sau ținând de propria gospodărie, nu fuseseră niciodată punctul forte al lui Phillip Benton.

De la moartea mamei sale însă, camera de lucru trecuse prin aceeași spoliere a mobilierului precum restul casei. Covorul pe care se jucase ea dispăruse, la fel și draperiile, tablourile... Nu mai rămăsese decât masa de scris, care era prea mare pentru a putea fi scoasă pe ușă, alături de cărțile pe care tatăl lui le considerase lipsite de valoare. Lui Kate îi plăcea în continuare să petreacă timp aici, chiar dacă acum însemna să stea singură în cameră, jonglând de capul ei cu cifrele din ce în ce mai mici.

Strecurându-se înăuntru, aruncă o privire peste umăr pentru a se asigura că nu o văzuse nimeni, apoi închise ușa, se întoarse...

Și icni.

– Bună dimineața, Katherine.

Edward era așezat la masa de scris cu o peniță în mână, luând notițe într-un carnețel. Nu mai purta hainele elegante din seara precedentă; acestea fuseseră înlocuite de o cămașă albă simplă, cu o vestă neagră și pantaloni cafenii. Din ținuta lui lipseau în mod scandalos lavaliera și jacheta, și așa cum stătea acolo cu mânecile suflecate care lăsau la vedere antebrațele musculoase, părea pregătit mai degrabă pentru o zi de muncă sub cerul liber decât pentru activități contabile, însă judecând după teancul de registre de pe masa de scris, exact asta intenționa să facă întreaga zi. Lângă el se afla un mic dejun mâncat pe jumătate, dovedind că se afla de ceva vreme acolo.

Kate își dădu ochii peste cap. Individul era genul care se trezea devreme. „Minunat!”

– Excelență. Își lăsa umerii să cadă, văzând că se alege praful de planul ei de a se ascunde. Strângând ce îi mai rămăsese din curajul ei făcut bucăți, făcu un pas în față. Îmi cer scuze că te-am deranjat.

– Chiar deloc. Se ridică binevoitor și veni din spatele mesei de scris pentru a o întâmpina. Aveai nevoie de mine?

O irită îndrăzneala individului. Nu, în mod cert nu avea nevoie de el.

– Am venit după o carte.

Nu era tocmai o minciună. Își lua adesea o carte cu ea când ieșea la plimbare, iar dacă aceea era scuza de care avea nevoie pentru a se ascunde de el tot restul zilei, atunci și-ar fi luat bucuroasă un raft întreg de cărți și le-ar fi cărat în spinare ca o cerșetoare dacă s-ar fi dovedit necesar.

Însă un alt set de cărți îi atrase atenția, legăturile din piele roșie ale volumelor făcute vraf lângă cotul lui. Erau registrele contabile de la Brambly, evidențele detaliate în care ea nota atât de atent fiecare dintre tranzacțiile de la fermă și căuta tertipuri pentru a plăti reparațiile necesare și a înlocui obiectele din casă chiar pe măsură ce acestea dispăreau din jurul ei.

Kate arătă spre ele.

– Acelea sunt registrele proprietății. Un val de umilință fierbinte îi urcă în obraji la gândul a ceea ce găsisese probabil în ele.

Împunse acuzator aerul cu degetul. Te-ai uitat prin evidențele contabile de la Brambly?

– Da.

– Cum îndrăznești! Îi smulse registrele și le strânse la piept. Nu ai nici un drept...

– Am toate drepturile din lume, replică el calm. Ferma este acum sub administrarea mea și nu pot lua măsuri până nu știu exact care este situația financiară.

Situația financiară era una dintre probleme majore. Kate ridică privirea până o întâlnește pe a lui.

– Cât de mult ai văzut?

– Suficient, răspunse el solemn.

Așezând registrele la locul lor de pe raft, Kate ridică bărbia.

– Deci, acum știi.

– Da, răspunse el blând, ca și cum nu ar fi vrut să-i sporească umilința. Sau mânia.

Dar era prea târziu pentru așa ceva. Kate își trase umerii în spate, pregătindu-se de bătaie, apoi îl înfruntă.

– Și ce fel de *măsuri*, întrebă ea, fără a se obosi să-și ascundă iritarea, ai decis să iei?

Preț de o clipă Edward nu spuse nimic, doar o fixă cu privirea, ca și cum ar fi reflectat atent la ce anume să îi spună. Apoi explică:

– Reparații la clădiri și refacerea proviziilor, animale de curte, de angajat servitori noi și pensionat restul, înlocuirea tuturor obiectelor și articolelor de mobilier care lipsesc din casă. Cu fiecare punct enumerat îi stârnea câte o scurtă tresărire de panică. Apoi făcu o pauză. Și tu.

– Eu? țipă ea, întrebându-se cum naiba fusese adăugată pe o listă de reparații la fermă.

– Tu ai nevoie de o cameristă, o garderobă nouă, de cai și de trăsură...

– Nu!

Edward fu vizibil surprins de reacția ei:

– Nu?

– Nu, repetă ea ferm, încrucișându-și brațele pe piept. Fără în-
doială, Excelență, nu ești obișnuit să te lovești de un „nu“.

Edward își arcui o sprânceană.

– Și, cu siguranță, nu din partea unei femei.

Sprânceana lui se ridică și mai mult, imposibil de mult, la aceste cuvinte.

– Nu la asta m-am referit! Fața ei se încinse, inundată de sânge, trădând jena ei bruscă. O, îi venea să se târască sub masa de scris și să se ascundă! Nimic nu era inocent în preajma acestui bărbat, nici măcar comentariile aruncate la întâmplare. Sucea *totul* după bunul lui plac. Inclusiv măruntaiele ei. *Mă refeream* că oricine te-ar privi ar vedea că, în mod evident, nu ești genul de bărbat căruia femeile să îi spună „nu“...

Când el îi rânji obraznic, Kate închise strâns gura, copleșită de rușine. Încercând să se explice nu făcea decât să se îngroape mai adânc.

– Cred că aș putea găsi observațiile tale fascinante, spuse el tă-răgănat, coborând vocea până aproape deveni un tors grav care căzu peste ea moale precum catifeaua. *Dumnezeule*, ce voce catifelată avea... Cum era posibil ceva atât de moale să fie atât de chinuitor? Continuă, deci, spuse el, fluturând din mână și sprijinindu-se de masa de scris cu o expresie de amuzament deplin, ceea ce o înfurie teribil pe Kate. Explică-mi de ce femeile nu îmi spun niciodată „nu“.

Kate ridică bărbia, dar dincolo de posomorârea ei indignată, era profund tulburată de întorsătura intimă pe care o luase conversația lor.

– Habar nu am ce ți-au spus alte femei, Excelență, dar de la mine nu vei auzi decât *nu*, cu fiecare ocazie.

– Domnișoară Benton, oftă el resemnat, te cred sincer.

Kate se holbă la el, rămasă fără replică, neștiind dacă să se simtă insultată sau încântată. Sau dezamăgită.

– Așa că vei fi ușurată să afli și că am trimis după Brannigan, fiul administratorului meu de la Hartsfield Park. E un om competent și va face o treabă bună aici. Ochii îi scânteiară diabolic. Iar lui poți să-i spui *nu* oricât dorești.

Kate ignoră înțepătura lui, chiar dacă nu și tresărirea scurtă de mânie pe care i-o stârni.

– Ferma nu are nevoie de un administrator, protestă ea. Eu sunt răspunzătoare de Brambly.

El o măsură din priviri.

– Deci, știi cum să apreciezi și să cumperi vaci și oi de calitate, ei?

– Nu, replică ea, ridicând din sprânceană și cântărindu-l din priviri cu un aer batjocoritor, exact așa cum o făcuse și el. Tu da?

– Nu. Când ea dădu să zâmbească la răspunsul lui, încântată de victorie, Edward adăugă: De asta îl angajează pe Brannigan. Va ajunge aici în două săptămâni.

Kate închise brusc gura cu un pufnet sonor.

Cu un rânjet amuzat, Edward o ocoli și luă ultimul registru contabil de pe raftul pe care tocmai îl așezase ea, apoi se întoarse la masa de scris și se întinse după peniță. O, era un bărbat cât se poate de enervant!

– Vreau să-mi dai cuvântul tău că ai să achiziționezi orice salariu datorat lui Brannigan sau orice achiziționează acesta, insistă ea, chiar dacă tutela se dovedește a nu fi valabilă.

– Ți-l dau, consimți el, deși ea îl văzuse încordându-și maxilarul când o auzise exprimându-și speranța că instituirea tutelei avea să se dovedească o greșeală.

– Și vreau și ultimul cuvânt în orice decizie majoră privind ferma.

El încuviință din cap.

– Atâta timp cât deciziile tale nu le contrazic pe ale mele.

Kate își încleștă mâinile în pumni. O, câtă aroganță era în acest bărbat! Să insiste să răfoiască registrele, să angajeze un administrator pentru moșie fără consimțământul ei...

Dar chiar în timp ce fu cuprinsă de o senzație grețoasă, neagră ca cerneala, de înfrângere frustrată, își dădu seama că avea dreptate, naiba să-l ia! Dacă voia să preia controlul asupra moșiei Brambly și să facă schimbări, era dreptul lui legal. Iar ea nu putea face nimic să îl împiedice.

Simțind pulsația violentă a unei dureri de cap în spatele ochilor, se răsuci pe călcâie să plece. Avea nevoie de aer să își limpezească mintea, spațiu să se gândească la următorul pas în această bătălie, și timp pentru a-și încetini bătăile inimii ei înnebunite,

reacție care începea să creadă că nu avea nici o legătură cu situația ei și foarte mare legătură cu bărbatul răspunzător de ea în acel moment.

– Katherine!

Se opri. Pregătindu-se sufletește pentru orice nouă tortură intenționa să abată asupra ei, inspiră adânc și se întoarse spre el.

– Da?

Edward se ridică încet.

– Vreau să îmi cer scuze pentru seara trecută. Veni în fața mesei de scris și se sprijini de ea, aducându-și ochii întunecați la același nivel cu ai ei. Lucrurile acelea pe care ți le-am spus despre război... Gentlemenii nu ar trebui să vorbească despre așa ceva, nu cu o lady.

Kate simți o strânsoare în piept când surprinse o sclipire mai blândă dincolo de masca lui dură, o urmă de eleganță dincolo de oțelul tăios. Gentlemanul din spatele soldatului.

Probabil îi fusese foarte greu să-și ceară scuze, deși bănuia că ceea ce regreta nu era avertizarea în sine, ci felul în care o exprimase. Dorise ca ea să stea departe de el și, judecând după cum stătea acum cu brațele încrucișate pe piept, încă simțea la fel.

Însă își cerea scuze și, pentru prima dată de când apăruse la ușa ei, simți o fărâmə de speranță. Pentru el.

Făcu un pas ezitant spre el.

– De fapt, mă bucur că mi-ai spus.

Edward pufni în răs, nevenindu-i să creadă.

Apropiindu-se încet de el, Kate afișă o expresie mai curajoasă decât cum se simțea ea în realitate. Era sigură că Edward voia să o intimideze, dar dacă se aștepta ca ea să dea înapoi, ei bine, se înșela amarnic. Văzuse suficienți săteni răniți pentru a recunoaște suferința, inclusiv suferința emoțională care nu se vindeca niciodată. Activitățile ei medicale o făcuseră expertă în a descifra durerea în adâncurile ochilor lor, iar acest bărbat era rănit. Profund.

Mănată de impulsul de a-l ajuta, vocația ei de vindecător făcând-o să nu poată să nu-i ofere alinare chiar și acestui bărbat atât de enervant, ridică mâna și își lipi palma de obrazul lui.

Edward se crispă, dar nu se dădu înapoi, rămânând în schimb încremenit ca o statuie sub atingerea ei, cu întregul corp tensionat ca o frânghie întinsă, gata să plesnească.

– Te rog să mă crezi, spuse ea, alegându-și cu grijă cuvintele, că sunt ușurată că ai simțit nevoia să mă liniștești în privința ta.

– Nu ți-am spus asta ca să te liniștesc, o corectă el apăsător.

– Nu, ai făcut-o pentru a mă avertiza să păstrez distanța. Ochii lui scânteiară, iar Kate își dădu seama că avusese dreptate. Chiar și așa, mie mi s-a părut liniștitor. Vârfurile degetelor ei se încălziră pe obrazul lui. A fost război, dar ți-ai comandat oamenii cu înțelepciune, i-ai pregătit bine... Câți oameni ai salvat, Edward?

– Nici pe departe destul de mulți.

– Atâția câți ai putut, replică ea blând.

Ce orori văzuse probabil, câtă vinovăție purta în suflet chiar și acum...

Imperceptibil, îl simți rotindu-și fața în palma ei, doar o ușoară creștere a presiunii și a căldurii sub mână ei, ca și cum ar fi căutat consolare în atingerea ei. Inima ei tresăltă. Poate că, până la urmă, nu era tocmai tiranul agresiv al cărui rol se străduia atât de mult să și-l asume.

Încurajată, își lăsă degetele să îi alunece peste obrazul lui neted, proaspăt bărbierit, conturând pometele înalt care părea cioplit din marmură, dar care era atât de moale și cald la atingere. Oare era la fel pe fiecare părticică a corpului său, atât de fin și de moale la suprafață, atât de tare dedesubt...

Mâna lui se încleștă peste a ei, iar ea tresări cu un icnet ușor și inima i se opri în gât.

– Și dacă aş avea de ales? vru el să știe.

– Poftim?

Își trase mâna pentru a și-o elibera, dar degetele lui le țintuiau pe ale ei atât de strâns, încât îi era imposibil să se desprindă.

– Dacă aş ucide fără remușcări? Privirea lui se fixă în ochii ei. Aș fi un ucigaș de rând, meritând cea mai neagră pedeapsă din lume.

Bănuind că nu mai vorbeau despre război, dar incapabilă, ori cât ar fi încercat, să priceapă la ce se referea de fapt, Kate șopti:

– Da.

– Aș merita îndurarea ta și atunci?

– Cu atât mai mult.

Refuză să își ferească privirea.

Edward își încleștă maxilarul.

– Te înșeli. Unele gesturi nu pot fi iertate niciodată.

– Nu am pomenit nici o clipă de iertare.

Ochii lui scânteiară de neîncredere.

– Poți fi îndurătoare, dar fără să ierți?

– Da.

Bănuia că întrebarea era un fel de test, iar expresia lui neînduplecată îi dădu de înțeles că nu avea încredere în răspunsul ei.

– Ai grijă cui îi arăți îndurare, Kate. Vocea lui coborî avertizând-o: Nu știi cât de mult rău sunt în stare să facă oamenii malefici.

Inima ei bubui atât de furtunos, încât fu sigură că o simțea și el bătând în degetele strânse într-ale lui. Dar, spre rușinea ei, nu teama era cea care-i făcea sângele să îi gonească prin urechi, ci o atracție întunecată, și se cutremură.

– Vorbești la modul general, Edward? Sau te referi la tine? Ezită. De asta mi-ai spus ceea ce mi-ai spus, pentru a mă avertiza? Ei bine, eu pur și simplu nu cred asta despre tine.

– Ar trebui.

Îi eliberă mâna.

Deși se dădu în spate din fața lui, Kate rămase suficient de aproape pentru a-i simți mirosul de piele și săpun.

– Nu ești capabil de asta, spuse ea încet, dar increzătoare, știind instinctiv că nu era genul de om care să facă rău cuiva fără a fi provocat. Nu omul care adusese o păpușă pentru o fetiță pe care nu o întâlnise niciodată, doar pentru a o liniști. Pentru a fi malefic, ar trebui să hotărăști să distrugi intenționat viața unui om din pură răutate și să găsești plăcere în asta. Tu nu ai face niciodată așa ceva.

Edward își îngustă ochii.

– Ce te face să crezi că știi de ce sunt capabil să fac?

Edward o privi cum se uită fix la el, cu buzele întredeschise delicat într-o expresie surprinsă. O făcuse să se fâstăcească din nou.

Bun. Îi plăcea s-o zdruncine; cu cât reușea să o tulbure mai tare, cu atât ea avea să se ferească mai mult de el.

O, Kate era o enigmă care îl intriga. Tânără, excesiv de bună la inimă și, din punct de vedere financiar, în pragul ruinei, avea nevoie disperată de fonduri și de un administrator de moșie care să le gestioneze, dar era prea încăpățânată pentru a recunoaște acest lucru. Își petrecuse ultimele două ore studiind atent registrele de la Brambly, iar evidențele îi dezvăluiseră că situația ei era chiar mai cruntă decât se așteptase. În șase luni, calculase el, i-ar fi ajuns cuțitul la os și nu ar mai fi putut să se redreseze. E adevărat, tatăl ei golea casa de bunuri unul câte unul, însă doar înainte ca aceasta să fie năpădită de creditorii, care ar fi făcut același lucru.

Indiferent dacă ei îi convenea sau nu, acesta tutelă era singura ei speranță de a salva Brambly. Însă la fiecare pas se împotriva încercărilor lui de a o ajuta, în timp ce el, în calitate de tutore, ar fi putut cu ușurință să o arunce în ghearele creditorilor. În loc să fie furioasă, afurisita de femeie ar fi trebuit să fie recunoscătoare.

Și dacă urma să moară la o vârstă foarte înaintată, tot nu avea să înțeleagă vreodată femeile.

– Reparații la clădiri, animale de curte și servitori, răspunse ea cu încredere, ca și cum ar fi fost evident.

Edward clipi, îndoindu-se că avea s-o înțeleagă vreodată pe aceasta.

– Tocmai te-ai angajat să readuci Brambly la statutul de fermă adevărată, insistă ea. Nu-mi place că ai făcut-o fără să te consulți cu mine, dar un om cu adevărat malefic nici măcar nu s-ar gândi să facă așa ceva.

– Doar dacă nu cumva vreau să te fac să crezi asta.

Ea pufni în râs:

– Cheltuind mii de lire pentru a renova ferma?

Făcuse mult mai mult decât să ia măsuri pentru a renova ferma. Luase măsuri și pentru a-i asigura viitorul, pentru tot restul vieții ei, doar că ea nu știa încă acest lucru. Atât de multe vieți fuseseră distruse în noaptea accidentului. Măcar atât putea să facă, să salveze o ființă nevinovată din întregul dezastru. Chiar dacă aceasta era încăpățânată ca un catâr:

– Dacă asta e planul tău diabolic, atunci te descurci execrabil la a fi malefic. Doar dacă nu cumva, desigur, adăugă ea, întinzând mâna în spatele lui pentru a lua registrul de pe masa de scris, ai vrea să-mi demonstrezi exact cât ești de oribil anulând toate măsurile pe care le-ai luat și lăsându-mă să mă întorc la viața mea normală. Puse registrul înapoi la locul său pe raft. Caz în care voi accepta senină că ești rău, mai rău decât Lucifer însuși.

Întorcându-se cu fața spre el, își ridică o sprânceană, ca pentru a-l provoca să o sfideze și să aducă la îndeplinire sugestia ei de a anula toate măsurile luate și a-și vedea de ale lui. În fond, știa că era exact ceea ce-și dorise ea din clipa în care îl văzuse pentru prima dată.

Însă el nu mușcă momeala, alegând în schimb să o fixeze tăcut cu privirea, înțelegând exact în ce fel de cursă căzuse. Indiferent dacă îi dădea sau nu dreptate, Kate câștigase, dar el era suficient de inteligent pentru a ști să nu spună nimic.

– O zi bună, atunci.

Plecă înainte ca el să apuce s-o oprească din nou.

Îndepărtându-se de la masa de scris, Edward blestemă și se duse la fereastra care dădea spre pajiște. Se înșela în privința lui. Se înșela amarnic... și cu cât înțelegea mai repede acest lucru, cu atât avea să fie mai bine pentru amândoi.

Firește că era capabil să facă rău; nu-și petrecuse ultimii zece ani demonstrând acest lucru? Și fusese foarte, foarte bun în acțiunile sale. Sfârtecând nepăsător soldați pe câmpul de luptă, poftind la soția fratelui lui, făcându-l prizonier pe Benton ca să răzbune crimele acestuia...

Iar acum Kate.

Răsuflând zgomotos, își trecu o mână prin păr, observând autocratic că degetele îi tremurau. Noaptea trecută fusese năpădit de vise nepoftite în care o avusese goală și dornică sub el, iar cum tutela îi acorda puteri depline asupra ei, nu înțelegea afurisita de femeie cât de capabil era să o compromită? Iar acela ar fi fost un păcat în care ar fi găsit o desfătare imensă.

O văzu ieșind din casă și pășind în soarele din grădina laterală. Cu o pălărie cu borul moale fluturându-i în jurul feței, își ținea

fustele ridicate până la genunchi pentru a putea să se îndepărteze cât mai repede de casă și de el. La fiecare al doilea pas întrezărea pentru o clipă gamba ei frumos conturată și scânteierea rece a săpăligii pe care o ținea ca pe o sabie.

– Asemenea unui inger răzbunător, murmură el, zâmbind sumbru la vederea acestei reprezentări perfecte a contradicțiilor feminine.

Katherine Benton îl surprindea. Nu era sigur de ce simțise nevoia, cu o seară în urmă, să o avertizeze în privința lui, nici de ce simțise că era necesar să își ceară scuze în dimineața aceea, dar nu reușise să o sperie. Era mai rezistentă decât părea și presupunea că acest lucru i se datora lui Phillip Benton – anii în care își neglijase fiica o făcuseră independentă și puternică, atât la trup, cât și la suflet, și cu siguranță nu avea să se lase intimidată prea ușor.

Chiar și așa, încercase să o avertizeze, să o țină la distanță și să o pregătească pentru adevărul despre tatăl ei, atunci când acesta avea să iasă în cele din urmă la iveală. În loc să respecte avertizarea lui însă, ea încercase să îl consoleze *pe el*, ca și cum nu ar fi fost deja dincolo de orice speranță de izbăvire. Ca și cum ar mai fi putut să fie salvat.

Preț de o clipă scurtă, când ea îl atinsese, aproape simțise că ar fi putut fi. Pieptul i se încălzise sub mângâierea caldă a mâinii ei pe obrazul lui, și tânjise ca ea să-l ierte și să-l consoleze chiar în timp ce încercase să o convingă că nu merita să fie salvat. Aproape că fusese în stare să creadă...

Nu.

Atingerea ei fusese excitantă, trebuia să recunoască acest lucru, mai ales că nu mai fusese cu o femeie de mai bine de un an. Mai ales că replicile ei spirituale și reacțiile rapide îl excitau în egală măsură ca trupul ei. Și mai ales că îi venea din ce în ce mai greu să își aducă aminte că era fiica inamicului său și pupila lui inocentă. Atâta tot.

– N-ai vrea să știi ce sunt capabil să fac, îngeraș, murmură el, când Kate dispăru în spatele unui zid de piatră. Și Dumnezeu să te aibă în pază dacă vei încerca să afli.

Capitolul 6

În laboratorul ei, Kate înfășură bandajul în jurul antebrațului domnului Putnam, în locul în care pielea îi fusese străpunsă de o așchie mare de la un accident la moară. Venise la ea pentru schimbarea pansamentului, iar ea îi curățase rana cu grijă, aplicase din nou unguent, iar acum îi lega cu grijă un nou bandaj. Cât timp ea lucra, el îi povesti ultimele bârfe din sat, deși cele mai multe clevetiri se învâneau în jurul ei și a ducelui.

Minunat. Era ultimul lucru de care ar fi avut nevoie, să se trezească ținta bârfelor în sat. Nu era deja destul de rău că sătenii o luau peste picior, râzând de faptul că încălca toate regulile societății prin eforturile ei de a fi medic femeie? Și totuși, reflectă ea, legând bandajul, ori de câte ori vreunul dintre ei avea o problemă, ea era prima persoană la care apelau.

– Întoarceți-vă peste cinci zile și am să-l schimb din nou, îi spuse ea domnului Putnam, spălându-se pe mâini.

Cinci zile. Exact cât trecuse de când Edward sosise la Brambly și îi întorsese lumea cu susul în jos.

În primele trei zile reușise cu bine să îl evite pe duce făcând vizite în sat, stând prin păduri și chiar ascunzându-se în prăfuitul pod cu fân al vechiului hambar, ceea ce i se păruse o idee bună până când fusese cuprinsă de un acces de strănuturi care îl călăuzise pe Edward direct la ea. În cea de-a patra zi el insistase ca ea să-și petreacă dimineața arătându-i proprietatea, așa că ea insistase să fie însoțiți de Tom Dobson, fiul fierarului, pe care îl angajase pentru a se ocupa de cai pe care nu îi avea. Ajunseseră în cele din urmă la râu, unde Edward îi arătase băiatului cum să pescuiască, în timp ce ea îi privise de pe o pătură, de sub copac, acceptând fără prea multă tragere de inimă că poate – doar *poate* – a petrece ziua cu Edward nu fusese totuși chiar atât de oribil.

Însă azi trebuia să se întoarcă la muncă.

– Mulțumesc, domnișoară. Domnul Putnam se ridică de pe scăunel și își luă pălăria în mână cu un aer ușor sfios, venind lângă ea. Eu și nevastă-mea am hotărât... să vă dăm asta.

Băgă mâna în pălărie și scoase o monedă, apoi i-o întinse.

– Mulțumesc, dar nu pot să o accept, îl refuză ea cu blândețe.

Nu accepta niciodată bani pentru serviciile ei medicale. Ar fi fost un afront adus lui Dumnezeu dacă doar cei care își puteau permite servicii medicale și îngrijiri ar fi avut acces la acestea, în timp ce cei mai săraci ar fi rămas pradă suferinței.

– Mi-ați salvat brațul, domnișoară Kate. Dungile roșii începea deja să urce spre cot când mi l-ați oblojit.

Ea se strâmbă. Când bărbatul își făcuse în cele din urmă curaj să îi ceară ajutorul, mai exact. Aproape că fusese prea târziu, iar tratarea infecției fusese mult mai dureroasă, tocmai fiindcă așteptase atât de mult.

– Domnule Putnam, nu pot...

– Vă rog. Doamna mi-ar face scandal dacă m-aș întoarce acasă cu ea. Puse moneda pe masa ei și porni spre ușă înainte ca ea să apuce să i-o dea înapoi, îndesându-și pălăria pe cap. O zi bună, domnișoară.

– La fel – și să vă întoarceți peste cinci zile, în regulă?

– Da, domnișoară!

Oftând frustrată, Kate luă moneda și o băgă în sertarul mesei. Tot acolo vârase alte două monede de la plăți pe care le primise săptămâna trecută de la alți săteni care fuseseră răniți în același accident ca domnul Putnam. Se posomori. Aparent nimeni nu avea de gând să îi respecte dorințele în ultima vreme, în special bărbații care își închipuiau că aveau dreptul să...

– Deci, aici îți desfășori activitățile medicale, spuse o voce masculină plăcută care o învălui.

Înfiorată, ridică privirea și îl văzu pe Edward sprijinindu-se relaxat de ușă, silueta lui înaltă umplând complet cadrul. Aruncă o privire prin laborator, studiind toate echipamentele ei, șirurile de sticlute de pe rafturi, plantele atârând din tavan. Apoi se opri asupra ei, iar trupul ei se încinse când ochii lui negri o studiară și pe ea, zăbovind asupra ei cu mult mai mult decât zăboviseră pe lecurile ei.

– Atâtea cât sunt, răspunse ea, brusc neliniștită.

Nu o deranjase niciodată să se afle singură aici cu bărbații din sat, dar a fi singură cu Edward o tulbura până în vârful degetelor de la picioare.

– E remarcabil, recunosc el.

Intră, iar Kate se cutremură când văzu cum trupul lui masiv domina micul spațiu interior. Era interesant că laboratorul nu i se păruse niciodată atât de mic până să ajungă el acolo, făcându-i imposibil să stea la mai mult de un metru sau doi de el. Edward făcu un pas în față și își îndreptă atenția asupra sticlelor de pe rafturile de lângă umărul ei... Era un laborator foarte mic.

Kate se dădu în spate și se lovi de masă, nemaiaivând unde să se refugieze decât dacă voia să fugă pe ușă. Iar așa ceva i-ar fi fost chiar mai greu de explicat decât momentul când aproape căzuse din podul cu fân.

– Am să-ți fac cunoștință cu doctorul Brandon, medicul familiei noastre de la Londra. E foarte progresist. Edward îi aruncă o privire piezișă. Cred că s-ar putea să-i facă plăcere să discute cu tine despre medicină.

Kate își simți inima crescând în ea în fața acestei dovezi de generozitate.

– Mulțumesc.

– Putem adăuga și asta la lista noastră de schimbări.

Ea îl privi circumspectă.

– Ce anume?

Făcuse deja destule schimbări, după părerea ei. Nu era sigură că mai voia și altele.

– Un doctor pentru sat. Doamna Elston zicea că cel mai apropiat e la vreo cincisprezece kilometri de aici. Aparent acesta este motivul pentru care a fost nevoie să intervii tu.

Kate se încruntă. Aparent doamna Elston petrecea prea mult timp pălăvrăgind cu ducele.

– Fac și eu ce pot.

– Un doctor adevărat ar putea să te asiste, spuse el, îndreptându-și din nou atenția asupra raftului cu leacuri, și atunci nu ai mai fi nevoită să îi ajuți singură pe săteni.

Întinse mâna dincolo de ea pentru a lua una dintre sticlute, brațul lui atingându-se ușor de umărul ei și provocându-i un nou

fior. Inspirând adânc, reuși să își găsească vocea și îl întrebă, cât mai calm posibil dat fiind tremurul inexplicabil al genunchilor ei:

– Ce pot să fac pentru tine, Excelență?

Edward puse sticluța înapoi la locul ei, iar Kate înghiți un nod uriaș, dorindu-și să îl vadă cât mai departe de ea și întors în casă. Sau, și mai bine, ca Edward să se întoarcă în capitală și să înceteze să o mai tulbure în halul acela.

– A sosit asta pentru tine. Băgă mâna în jachetă și scoase o scrisoare. De la Londra.

Inima ei zvâcni de teamă și de speranță în același timp. Știu fără a fi nevoită să se uite că era scrisoarea tatălui ei cu privire la tutelă. Indiferent care era răspunsul, își dădu seama că viața ei urma să se schimbe din nou și nu era sigură dacă avea forța necesară pentru a îndura o nouă răsturnare de situație.

Edward se încruntă:

– E de la tatăl tău, nu-i așa?

– Nu știu... Edward o privi cu ochii îngustați, iar Kate avu senzația neplăcută că se aștepta să îl mintă. În schimb, îi răspunse sincer: Dar așa sper.

El dădu încet din cap, iar ea simți o tresărire de ușurare la gândul că, aparent, îi dăduse răspunsul corect.

– Ai luat legătura cu el.

– Da, în ziua sosirii tale. Trebuia să mă asigur că nu era o greșală. Apelând la întregul ei curaj, întinse mâna. Îmi dai voie?

El i-o puse încet în mână, însă nu o lăsă s-o citească în intimitate. În schimb, se sprijini de masa ei de lucru și o privi atent în timp ce ea rupse sigiliul de ceară și despături scrisoarea. Ochii ei trecură în fugă peste cele câteva rânduri de scris de mână mângălit, iar inima i se frânse...

– E adevărat, șopti ea, clipind furios pentru a-și alunga lacrimile ce îi încețoșau privirea, și citi din nou, nevenindu-i să creadă că tatăl ei acceptase de bunăvoie să pună în mâinile unui străin controlul asupra vieții ei. A confirmat – te-a numit tutorele meu... Dar de ce? Își înghiți lacrimile, încleștându-și degetele în jurul scrisorii. De ce ar face așa ceva?

Edward se crispă.

– Nu scrie acolo?

– Nu. Își șterse ochii și boți scrisoarea în pumn, neștiind dacă să se simtă rănită sau furioasă, dacă să plângă sau să țipe, și dorindu-și cu disperare să facă și una, și alta. În schimb, lăsă să-i scape un hohot de râs amar. Dar mi-a cerut bani!

– Kate, spuse el, cu chipul îndulcit de tandrețe pentru o clipă, îmi pare rău!

Ea clătină din cap, mâhnirea și suferința crescând în ea, și se simți distrusă, asemenea unui pahar spărgându-se de la interior.

– Ai avut dreptate, spuse ea răgușit și își apăsă scrisoarea pe piept ca și cum ar fi putut printr-un gest fizic să țină la distanță deznădejdea stărnită de ceea ce-i făcuse tatăl ei. *O, Doamne*, cât de tare durea! Atât de tare, încât abia putea respira. Nu mă iubește. A renunțat la mine... A renunțat la mine...

O picătură căzu pe scrisoare, întinzând cerneala, și abia atunci își dădu seama că plângea.

– Katherine.

Edward o trase în brațele lui, ținând-o strâns.

Însă ea nu se putu opri. Toate emoțiile pe care le ținuse zăvorâte în ea se revărsară acum, din toți anii în care își dorise cu atâta disperare să creadă că tatăl ei o iubea, toate minciunile pe care și le spusese singură, promițându-și că într-o bună zi urma să aibă grijă de ea așa cum trebuia s-o facă un tată bun. Din toate acestea nu mai rămăsese decât cenușa acum, toate amintirile ei despre el și toate speranțele ei de viitor se făcuseră praf. Plânse acea pierdere, suferind aproape la fel de mult ca atunci când își pierduse mama.

– Kate, te rog, nu plânge, îi murmură Edward întristat, în timp ce ea se lăsă copleșită de lacrimi, iar mâinile lui o mângâiară liniștitor pe spate. Ea își îngropă fața în gâtul lui, iar lacrimile ei fierbinți îi udară cămașa, continuând să plângă atât de nestăpânit, încât întregul ei corp tremura în brațele lui. Voi avea grijă de tine, îți promit.

Dar Kate își luase porția de promisiuni goale de la tatăl ei și nu mai voia altele și de la Edward. Cum ar fi putut să aibă încredere în el? Nu-l cunoștea aproape deloc.

– De ce? Înghiți lacom aer pentru a reuși să vorbească printre hohote. De ce tu?

Când el ezită, bănuie că nu avea să-i spună. Dar apoi Edward răspunse încet:

– Fiindcă eu i-am cumpărat toate datoriile, îi explică el solemn.

– Ce vrei să spui?

Kate ridică fruntea ca să se uite la el, cu mâinile încleștate pe reverele hainei lui. Nu îl cunoștea, nici măcar nu auzise vreodată de el până nu apăruse la ușa ei. Cum ar fi putut tatăl ei să știe că va avea grijă de ea?

El îi șterse lacrimile de pe obraji cu o atingere surprinzător de tandră.

– Tatăl tău mi-a cerut să accept tutela ca parte a înțelegerii noastre legate de datorii. Cred că voia ca eu să devin tutorele tău ca să îmi cheltuiesc banii pe tine și pe Brambly. Colțurile gurii lui coborâra într-o expresie de încruntare. Forma lui de răzbunare mărunță.

Ochii ei nedumeriți îi scrutară chipul. Părea exact ceva tipic pentru tatăl ei, și totuși...

– Iar tu ai acceptat de bunăvoie?

– Da.

Kate fu gătită de emoție. În spatele măștii stoice pe care o arăta lumii, se ascundea în el o bunătate care îl făcuse să își asume o asemenea povară. Dar vedea mai mult în ochii lui, pe chipul lui – *vinovăție*. Ce îi ascundea? Voia să o aline și chiar și în acel moment o mângâia în sus și jos pe brațe pentru a o consola. Însă simțea că mai erau atâtea alte lucruri pe care nu i le împărtășea.

– Desigur, când am acceptat, recunosc el, răsuflând adânc, credeam că ai cinci ani.

În pofida lacrimilor ce încă i se împleteau în gene, Kate lăsă să-i scape un hohot mic de râs și își apăsă mâna peste gură, scuturându-se de bănuiele.

– Nu sunt un copil.

Buzele lui se strâmbară sumbru.

– Știi asta *acum*.

Ea își trase nasul.

– De asta ai adus păpușa?

– Era o încercare de a te cumpăra, recunosc el, petrecându-i o buclă rebelă pe după ureche și mângâind-o pe obraz în timp ce se dădu înapoi. Nu am știut niciodată să mă descurc cu un copil care plânge.

Însă felul în care vârfurile degetelor lui alunecau pe obrazul ei și fiorul ce o străbătu din cap până în picioare ca reacție la atingerea lui îi arătară că știa foarte bine să se descurce cu femeile în toată firea și îi stârniră un val de fierbințeală în partea de jos a abdomenului. Amuzamentul se risipi, locul acestuia fiind luat de o dorință profundă.

– Ei bine, nu le cumperi bunăvoința cu daruri.

– Atunci ce anume faci? întrebă el, cu o nouă mângâiere lentă pe obrazul ei.

Și un alt fior vibrant.

– Îi ții în brațe, șopti ea. Și le spui că sunt în siguranță, că totul va fi bine.

Ochii lui întunecați scrutară profunzimile ochilor ei.

– Ești în siguranță, Katherine, murmură el, strângându-și brațele în jurul ei și trăgând-o la pieptul lui, și totul va fi bine.

– Dar eu nu sunt copil, protestă ea încet, deși își dorea cu disperare ca el s-o țină în continuare în brațe, chiar dacă știa că nu avea să iasă nimic bun din toate acestea. Și nu reușea să o aline, cât mai degrabă să o înspăimânte. *Foarte tare*. Clătinând din cap, își descleștă mâinile de pe reverele hainei lui. Și nu știi dacă totul va fi bine.

Apoi se retrase din fața lui, alunecând pe lângă masă până ajunsese separată de el de întreaga lungime a laboratorului. Și, slavă Domnului, el o lăsă să se retragă.

Inima ei o luase la goană după simpla mângâiere a obrazului ei. Dacă ar mai fi rămas în brațele lui doar o clipă în plus, poate că ar fi fost suficient de slabă cât să îl sărute. Iar *asa ceva* era pur și simplu inadmisibil. Pierduse deja controlul asupra moșiei Brambly în favoarea acestui bărbat. Dacă își pierdea și trupul în mâinile lui, atunci... atunci ar fi pierdut totul. Exact așa cum făcuse și mama ei.

– Nu, nu știu, recunosc el, trecându-și o mână prin păr ca și cum nu ar fi știut ce să facă acum cu ea, când nu o mai putea atinge.

– Și tata? Nu va putea niciodată să-ți plătească...

– Știu.

Ochii lui deveniră reci, căldura pe care o văzuse în adâncul lor cu doar câteva clipe în urmă dispărând când ea se arătase îngrijorată pentru tatăl ei. Kate simți fiori pe șira spinării și începu să respire greu.

Edward se aplecă și ridică scrisoarea pe care Kate o lăsase să cadă la picioarele lui.

– Vreau să-l știu dator vândut mie.

– De ce? șopti ea, îngrijorarea crescându-i în piept.

O, ceruri, oare ce mai făcuse tatăl ei acum?

– Ca să-l pot ține la Londra sub supravegherea mea.

Cu o expresie de hotărâre severă, îi întinse scrisoarea.

Însă ea rămase complet nemișcată, neîndrăznind să vină suficient de aproape pentru a o lua. Dacă se apropia, era foarte posibil să se trezească din nou în brațele lui.

– Edward, ce eviți să îmi spui?

Chipul lui rămase sumbru și întunecat, iar felul în care o privi îi făcu stomacul să se strângă în noduri de teamă.

– Tatăl tău e periculos, Katherine, îi spuse el încet. A rănit oameni, și nu vreau să-l știu nicidecum prin preajma ta, nici măcar la celălalt capăt al unei scrisori.

Ea făcu ochi mari, nevenindu-i să creadă, și se holbă la el. „Periculos?” Imposibil! Edward se înșela. Tatăl ei nu era un nelegiuit. Era capabil de cruzime emoțională, văzuse acest lucru cu propriii ochi, dar nu ar fi rănit-o niciodată fizic.

– Nu ar putea face rău nimănui, nu așa cum sugerezi tu.

Ochii lui scăpărară, iar Kate icni văzându-i expresia înghețată de pe chip.

– Mai mult decât știi tu, îi aruncă el scurt și rece. A făcut rău familiei mele, iar acum, că ești și tu implicată în toate astea, nu am să-l las să te rănească și pe tine.

Îi rănise familia? Dar asta.... asta era imposibil! Simți sângele scurgându-i-se de pe față, iar mâna i se întinse spre masă

pentru a se sprijini. I se puse un nod în gât. O, Doamne, îl rănise pe Edward?

– Ce a...?

– Nu ai voie să îl contactezi fără permisiunea mea, ai înțeles?

– E tatăl meu, Edward. Dacă are probleme, trebuie să îl ajut...

– Nu îl mai poți ajuta acum, Kate. E prea târziu. Când ea refuză să accepte scrisoarea, Edward o puse pe masa de lângă ea, apoi întinse mâna și îi prinse bărbia în palmă pentru a o ține nemișcată, ațintindu-și privirea în ochii ei. Vreau să-mi dai cuvântul tău de onoare că nu îl vei contacta fără permisiunea mea și că îmi vei spune dacă va încerca să te contacteze din nou.

Nu avea să accepte așa ceva. Edward era tutorele ei, dar nu avea dreptul să o controleze astfel. Nu avea nici un drept să îi impună pe cine putea sau nu să contacteze, mai ales când venea vorba despre tatăl ei. Tatăl ei nu ținuse niciodată la ea, știa acest lucru acum, dar chiar și așa, era singura ei rudă în viață și bărbatul pe care mama ei îl iubise. Trebuia să existe o oarecare loialitate pe baza acestor lucruri, era datoria ei de fiică.... sau nu?

Dacă refuza să îl ajute tocmai când el avea mai mare nevoie de ea, atunci nu ar fi însemnat că era și ea la fel de crudă și de nepăsătoare ca el?

– Vreau să pot avea încredere în tine, Katherine. Când ea nu spuse nimic, Edward adăugă încet: Și vreau ca tu să ai încredere în mine.

Însă neîncrederea era emoția care se involbura în ea. Și confuzia. Cum putea să aibă încredere într-un bărbat pe care nu îl cunoștea, acum când nu mai avea încredere nici măcar în tatăl ei?

– Nu lua legătura cu Phillip Benton. Nu va ieși nimic bun din asta.

Neavând altă opțiune decât să facă ceea ce îi cerea el, Kate încuviință din cap, ferindu-și fața cu un junghi de vinovăție care îi întoarse stomacul pe dos.

– Bun. Edward porni spre ușă. Ies la o plimbare să evaluez gardurile proprietății. Ne vedem la cină, deci. Se opri să îi arunce peste umăr o privire răbdătoare. Și te rog să nu mă obligi să mă cațăr din nou în pod după tine.

Apoi dispăru, iar ea se sprijini vlăguită de masă, lăsându-și capul în mâini. Tremura din tot corpul. Cum se întâmplase totul atât de rapid? În doar cinci zile viața ei fusese complet dată peste cap, iar acum controlul pe care îl mai avea atârna de un fir de păr.

Pierduse controlul asupra moșiei Brambly, însă Edward îi promisese să o ajute s-o repare și s-o renoveze. Își pierduse totodată și tatăl, cu acea scrisoare, deși știa că ceea ce deplângea era pierderea visului de a avea în viața ei un tată afectuos. Iar când Edward o ținuse în brațe pentru a o alina, aproape că își pierduse mințile.

Își lăsă umerii să cadă, copleșită de disperare. Nu mai știa în cine să aibă încredere sau pe cine să creadă.

Edward pretindea că tatăl ei era periculos, că le făcea rău oamenilor, dar cum ar fi fost posibil așa ceva? Phillip Benton fusese un tată rău și un soț rău, din câte știa eșuând pe deplin în tot ceea ce încercase să facă. Dar să facă rău cuiva în mod intenționat... Pur și simplu nu avea curaj pentru așa ceva.

Însă ajunsese să îl cunoască pe Edward destul de bine în ultima săptămână, de când apăruse la ușa ei și se vârase în viața ei, iar ceea ce aflase era că Edward nu era genul de bărbat care să intre într-o luptă fără a fi bine pregătit. Dacă într-adevăr credea că tatăl ei îi rănise familia, atunci.... o, Dumnezeu să-l aibă în pază!

Se desprinsese de masă și începu să se învârtă prin încăpere, rotându-și unghia în timp ce se învârtea prin camera mică și încercând să-și dea seama ce să creadă, ce să facă...

Tatăl ei renunțase oficial la ea, avea acum dovada. Dar în același timp ceruse instituirea tutelei. Chiar dacă Edward avea dreptate – și nu ar fi exclus ca tatăl ei să fi sugerat așa ceva din pură răutate și în propriul beneficiu – tot avusese prezența de spirit de a se gândi la ea în momentul cel mai de jos al existenței sale. Fără îndoială, acest lucru trăda o oarecare afecțiune față de ea, indiferent cât de sucit ar fi fost motivul. *Trebuia* să fie astfel! Fiindcă alternativa era că tatăl ei nu doar că nu ținea deloc la ea, dar nici nu o privea decât ca pe un pion în jocul lui. Iar un astfel de gând era pur și simplu imposibil de îndurat.

Mușcându-și buza de jos, aruncă o privire spre scrisoare. Îi ceruse bani, iar ea îi dăduse întotdeauna. Ce mai conta dacă îi dădea și acum puținul care îi mai rămăsese?

Doar că Edward îi interzisese acest lucru.

El îi ceruse să se abțină de la orice contact cu tatăl ei, fără permisiunea lui, iar Kate știa că nu i-ar fi dat voie niciodată să îi trimită chiar și puținii bănuți rămăși, fiind convinsă că el considera că tatăl ei luase deja destul de la ea, crezând în mod greșit că el ar fi rănit-o. Însă tatăl ei avea nevoie de ea și, pentru prima dată în viața ei, intervenția ei putea avea un impact hotărâtor asupra lui.

Își frecționă tâmpile, neștiind ce să facă. Căruia dintre bărbați îi datora loialitate?

Privirea ei alunecă de la scrisoare la sertarul mesei în care ascunsese cele trei monede. Edward nu știa despre existența lor. Le câștigase personal, nu proveneau din veniturile moșiei Brambly, deci îi aparțineau și putea să facă orice dorea cu ele. Inclusiv să i le trimită tatălui ei într-o ultimă încercare de a-l ajuta.

Inima ei își accelerează bătăile când își făcu planul în minte. Dacă i le trimitea, putea apoi să renunțe pentru totdeauna la speranța de a-l mai avea pe tatăl ei în viața ei, fără a se simți vinovată. Urma să știe că făcuse tot ceea ce-i stătuse în putință, ultima încercare de a-l iubi așa cum ar fi trebuit să îl iubească o fiică. Iar Edward nu ar fi descoperit niciodată ce făcuse.

Își luă în grabă jurnalul și smulse o pagină goală, apoi puse mâna pe peniță și mângâli: „Tată, poftim puținii bani pe care îi am și pot să ți-i dau“.

Ezită, ținând monedele în mână. Era mai mult decât ar fi câștigat Arthur, Dorrie și doamna Elston la un loc, într-o lună întregă, și închise strâns ochii pentru a alunga junghiul de vinovăție stârnit de gândul că alesese să îi trimită acei bani tatălui ei, în loc de a-i plăti lor. Dar în acel moment el avea mai mare nevoie de bani decât ei, și era ultima dată când îi mai trimitea. Trei monede mici... Nu tocmai treizeci de arginți, dar tot nu se putea scutura de sentimentul că tatăl ei o trădase semnând acel contract prin care renunța la ea.

Ezită, cu vârful peniței suspendat deasupra hârtiei – apoi adăugă dintr-un impuls, nereușind să alunge complet dorința de a-l face să o iubească, chiar și acum. „Cu ce altceva pot să te ajut? Fiica ta iubitoare, Kate.“

Împături scrisoarea, închizând cu grijă monedele în interiorul ei, apoi se duse în grabă la ușă și îl strigă pe Tom. Băiatul veni tropăind din grajd, unde fusese ocupat, fără îndoială, cu țesălatul calului lui Edward. În ultimele câteva săptămâni fusese grăjdar într-un grajd fără cai, iar acum, că avea în sfârșit unul instalat acolo, nu voia să mai lase armăsarul în pace. Ar fi fost un miracol dacă bietul cal nu rămânea complet fără păr până se întorcea Edward, în cele din urmă, la Londra.

Kate îl trase pe Tom în laborator, departe de orice ochi iscoditori, și îi puse scrisoarea în mână.

– Du-i asta domnului Guerson de la hanul de poștă și spune-i să o trimită imediat la Londra.

Băiatul dădu din cap și se îndepărtă în grabă.

– Da, domnișoară!

„Naiba s-o ia de scrisoare!“ Edward luă o piatră de pe malul râului și o aruncă violent, cu toată forța de care era capabil. „Și naiba să-l ia pe Phillip Benton!“

Chiar și în ultima lui scrisoare către fiica lui, când individul recunoscuse că îi păsa atât de puțin de soarta ei încât era dispus să o dea pe mâinile unui străin doar pentru a se descotorosi de ea, ticălosul avusese neobrăzarea de a-i cere bani. Ce-i drept, Edward nu ar fi trebuit să fie surprins, căci Kate încercase ani buni să îi cumpere afecțiunea. I-ar fi admirat loialitatea dacă nu ar fi fost îndreptată către cineva atât de profund nedemn de ea.

De pe malul înălțat al râului deslușea în depărtare afumătoreea de cărămidă pe care Kate o folosea drept laborator. Chiar și după puținul timp petrecut înăuntru, încă mai simțea mirosul de ierburi și de chimicale al leacurilor ei, la fel cum simțea și parfulul vag de caprifoi care încă plutea în jurul lui după ce o ținuse în brațe cât timp plânse, mai violent decât văzuse orice altă femeie plângând. Atât de violent încât avusese impresia că era gata să se spargă în bucăți. Se simțise neputincios, incapabil să o consoleze.

Apoi, brusc, îmbrățișarea se transformase în altceva, iar el nu își mai dorise să o consoleze. Sfinte Lucifer, își dorise să o siluiască. Își dorise să o împingă cu brutalitate pe masă și să se înfișe între coapsele ei până când hohotele ei de durere ar fi devenit

strigăte de pasiune. Și, pentru o clipă, când îi simțise pulsul gonind sub degetele lui, fusese sigur că și ea își dorea același lucru.

Până când ea avusese prezența de spirit de a se retrage din brațele lui.

Și slavă Domnului că o făcuse! Situația lor era cel puțin dificilă, de-a dreptul conflictuală acum că ea aflase prin ce împrejurări devenise tutorele ei, iar complicațiile care ar fi apărut inevitabil dacă și-ar fi sedus pupila fecioară... Dumnezeuule mare!

Mai era și problema încrederii. Învățase printr-o lecție usurătoare că nu putea avea încredere în oameni, în special în femei. Dar își dorea să aibă încredere în Kate și își dorea să creadă că, măcar de data asta, o femeie îi putea oferi pacea după care tânjea.

Însă astfel de gânduri erau periculoase. Sugerău o importanță în viața lui pe care nu era dispus să o acorde nici unei femei, cu atât mai puțin celei care era fiica lui Benton. Ar fi putut la fel de bine să se arunce de pe acum în flăcări.

Dar focul ei s-ar fi dovedit delicios.

Cu o înjurătură de nemulțumire, sări de pe mal și se aruncă în apele reci ale râului, complet îmbrăcat.

Capitolul 7

Nouă zile mai târziu

– O, la naiba! Kate își dădu ochii peste cap văzând firul de lavandă perfect sănătoasă pe care îl ținea în mână. Apoi coborî privirea spre peticul de grădină în care începuse să plivească și își lăsă umerii să cadă, certându-se amarnic când văzu bucata de teren de aproape un metru de pe care smulsese temeinic toate plantele utile, lăsând doar un șir de buruieni.

Săpând cu degetul o gaură în care să replanteze firul de lavandă, se blestemă că dăduse greș și la această sarcină. Așa cum făcuse și când încercase, mai devreme, să sorteze o cutie de bandaje

și aproape le aruncase pe cele bune, rămânând doar cu cele proaste; tot ceea ce încercase să facă în ziua aceea mersese prost. Și știa și de ce.

El.

Edward Westover, oftă ea îndurerată, o copleșea. Și dacă ar fi fost vorba doar de cum arăta – cu acei umeri lați și brațe muscu-loase, cu acel rânjat fermecător care se putea transforma într-un zâmbet obraznic într-o fracțiune de secundă și cu acei ochi fascinanți, aceiași a căror întunecime o înspăimântase la început, dar care acum îi evocau o atingere de catifea – ar fi putut să îl ignore și să își vadă de activitățile normale ale vieții ei de zi cu zi.

Însă era mai mult decât simplul fapt că era atât de atrăgător. Dumnezeu mare, constata că ajunsese efectiv să îl ... *placă!*

În cele două săptămâni de când se afla la Brambly, nu o deranjase să petreacă timpul cu el discutând pe îndelete la cină. Nu îi displăcuseră nici plimbările lungi pe care le făceau pe câmpuri. Partidele de șah pe care le jucau seara. Povestirile pe care i le spunea despre viața în armată, despre Spania și Portugalia. Nici măcar comentariile lui generoase când ea îi vorbea despre activitățile ei medicale, în pofida nedumeririi lui față de legăturile legate de motivul pentru care ar vrea o femeie să fie om de știință. Și, cu siguranță, nu îi displăcea nici cum o fixa cu privirea de fiecare dată când credea că ea nu îl vede.

O, continuau să se înțepe reciproc cu orice ocazie, dar începuse să-l găsească o provocare încântătoare, ceea ce o tulbura profund. Îi dăduse complet lumea peste cap și îi răpise capacitatea de a se concentra la orice. În afară de el.

Acesta era motivul pentru care stătea acum în genunchi în mijlocul unui strat de buruieni, gândindu-se nu la plantele și leacurile ei, ci la el, și începând să se întrebe dacă nu cumva, *poate*, se gândea și el la ea.

– Domnișoară Kate!

Doamna Elston se sprijini greoaie de zidul grădinii și se chinui să-și tragă sufletul după ce venise în grabă din casă.

De teamă, Kate simți cum i se strânge inima în piept, când se uită pe sub borul larg al pălăriei ei pleoștite. De fiecare dată când

doamna Elston apărea în fugă din casă, declanșa un semnal de alarmă în ea, pentru că era ceva ce se întâmpla foarte rar.

– Ce este?

– Ducele... vrea să iasă călare în după-amiaza asta... insistă să îl însoțești. Și, gâfâi ea, refuză să-ți dea voie... să spui nu.

– Călare? întrebă Kate, derutată. Dar eu nu am cal.

În afară de Brutus, și se îndoia că bătrânul cal deșelat ar fi putut purta chiar și o șa goală.

– Exact așa a spus. *Călare*. Și să fii gata într-o oră.

Voia să refuze. Ar trebui să refuze. Își dădu ochii peste cap, cedând – *nu putea* să refuze. Nu când el îi dăduse un ordin direct. Așa că, oftând adânc, își scoase mânușile de grădină și se ridică în picioare ca să se ducă în casă și să se îmbrace pentru o ieșire de după-amiază cu un duce care insistă să meargă să călărească, aparent pe un covor magic.

O oră mai târziu era curată, îmbrăcată cu o pelerină veche de călărie verde și o pălărie asortată, care îi aparținuseră cândva mamei ei, și pregătită să *nu* meargă nicăieri călare. Răsufând hotărâtă – și alegând să nu-și ia cravașa de călărie cu ea de teamă să nu îl plesnească pe Edward peste cap înainte să se sfârșească plimbarea – își luă mânușile și coborî.

Edward aștepta în foaier, într-o ținută relaxată, purtând aceeași jachetă maro, vestă și pantaloni cafenii pe care îi avusese și în după-amiaza sosirii sale. Aceeași după-amiază, cu două săptămâni în urmă, își aduse ea aminte, când el crezuse că nu avea să petreacă la Brambly mai mult de câteva ore, înainte de a-i întoarce spatele pentru a nu-și mai bate vreodată capul cu ea.

Se încruntă. Nu doar viața ei fusese complet dată peste cap de acțiunile tatălui ei.

Edward schiță o plecăciune deasupra mâinii ei.

– Katherine, arăți minunat!

Ea se strădui să nu roșească.

– Mulțumesc.

– Și îți mulțumesc că îmi vei ține companie.

Ea își retrase mâna, ușor înțepată.

– Nu cred că am avut de ales, Excelență.

– Nu mă poți învinovați. Zâmbi, văzându-i iritarea și, ca reacție, Kate simți o fierbințeală cuprinzându-i brațele și picioarele. O însoțitoare frumoasă dă mai mult farmec oricărei activități.

Kate rămase cu răsuflarea tăiată. Cumva... *flirta*? Imposibil! Dacă ar fi fost oricine altcineva, poate că și-ar fi dat voie să creadă așa ceva. Dar nu cu el.

Îl privi cu ochii îngustați, sfâșiată de bănuiele. O, bărbatul acesta putea fi foarte fermecător atunci când voia, ceea ce o făcea să se întrebe ce anume mai pusese la cale de data aceasta.

El îi oferi brațul.

– Mergem?

O conduse afară, la grajd, unde aștepta roibul lui, înșeuat și pregătit. Kate se opri, studiind calul și pe proprietarul acestuia cu o expresie la fel de neîncrezătoare.

– Ziceai că mergem să călărim.

– Așa e.

– Mă gândeam că, poate, te refereai...

La o trăsură, la drept vorbind. Sau chiar bătrânul Brutus. Dar nu se așteptase la așa ceva, nici la junghiul de dezamăgire. Își lăsă umerii să cadă.

– Amândoi pe un singur cal?

– De ce nu?

Dar își feri privirea, strângând buzele într-un fel ciudat.

– E rușinos, și știi asta. Își desprinse mâna de pe brațul lui și de pe mușchii tari pe care degetele ei îi simțiseră sub mână. O zi bună.

Posomorându-se, se întoarse spre casă. Edward o deranjase de la muncă și o făcuse să se schimbe – pentru *asa ceva*? În mod evident îi făcuse un fel de farsă, dar ea nu era deloc amuzată.

– Deci, nu îți vrei cadoul, atunci?

Mâna lui se închise peste cotul ei din spate, oprind-o.

Înăbușindu-și tresărirea din stomacul cuprins de spasme, Kate îi aruncă o privire nesigură peste umăr. Oricât de multă neîncredere i-ar fi stârnit această parte fermecătoare din el, tot reușise să îi trezească puțin curiozitatea și să o atragă spre el.

– Cadou?

Zâmbind diabolic, conștient că o înhățase ca pe un pește în cârlig, Edward scoase un fluierat ascuțit, iar din grajd ieși imediat Tom, cu un cal în urma lui.

Kate clipi surprinsă. *Nu se putea așa ceva...*

– Misty?

Nu își putea crede ochilor. Calul ei! Cel pe care îl crescuse de când era mânz, dar fusese nevoită să îl vândă pentru a plăti factura morarului. Sub șaua și căpăstrul noi, părul negru al iepei fusese țesălat până ajunsese să strălucească precum abanosul lustruit, iar lângă iapă stătea Tom, rânjind.

Coborându-și mângâietor mâna pe botul catifelat, Kate se holbă la Edward, nevenindu-i să creadă.

– Tu ai făcut ast... Tu ai adus-o acasă.

El ridică din umeri în fața acuzației ei surprinse, cu un zâmbet pe buze și fără a-și desprinde nici o clipă privirea ochilor lui de catifea de ai ei.

– Nu credeam să o mai văd vreodată, șopti Kate, incapabilă să vorbească mai tare, acum că pieptul i se strânsese brusc. Era cea mai frumoasă surpriză care îi fusese oferită vreodată. Clipi din nou, de data aceasta pentru a-și ține în frâu lacrimile de fericire care amenințau să i se rostogolească de pe gene. Nu știu cum să-ți mulțumesc.

– Brambly avea nevoie de un cal de călărie, replică el relaxat, ca și cum nu i-ar fi fost deloc greu să dea de urma calului și să i-l răscumpere. Nu poți să te plimbi de colo-colo prin tot satul pe un cal bătrân de povară. Se aplecă spre ea, cu ochii scânteindu-i amuzați. E rușinos.

Ea râse și își aruncă brațele în jurul gâtului lui, îmbrățișându-l strâns.

– Mulțumesc!

– Katherine!

Vocea lui îi trădă surpriza când mâinile lui urcară pe spatele ei într-o îmbrățișare stângace.

Kate încremeni. Cumva... o îmbrățișa și el? Preț de o fracțiune de secundă îi simți forța trupului solid apăsându-se de al ei și simți ca o arsură peste tot unde trupurile lor se atingeau.

Apoi el își coborî capul și își trecu ușor buzele peste tâmpla ei, murmurând:

– Kate.

Speriată, ea sări în spate, dar nu înainte de a surprinde expresia înflăcărată din ochii lui. Se revărsă peste ea precum o ploaie caldă de vară și se cutremură de ceea ce văzu în privirea lui. Nu era apreciere pentru recunoștința ei, deși după felul în care se uita la ea bănuia că nu i-ar fi displăcut dacă s-ar fi aruncat din nou în brațele lui pentru a-l îmbrățișa – nu, ceea ce văzu fu excitație.

– Ar trebui să mergem.

Vocea îi ieși mult mai gravă decât intenționase și continuă să îl fixeze cu privirea, ochii ei refuzând să se desprindă de ai lui chiar și pentru o clipă, de teamă că ar fi putut să sară pur și simplu pe ea dacă își abătea privirea.

– Atunci vino încoace, îi porunci el blând.

Inima ei tresări când aruncă o privire în jurul ei. Nu era nici un bloc de lemn prin apropiere, nimic de care să se poată folosi pentru a-și încăleca iapa. Ceea ce însemna...

Edward îi întinse mâna.

Înțelegându-i intențiile, Kate își făcu de lucru cu mânușile.

– Pot să încălec și singură, Excelență.

Cu buzele curbate într-un râșnet, Edward o ignoră și o prinse de talie, întorcând-o pe călcăie și trăgând-o cu spatele spre el. Totul se petrecu într-o clipă, dar Kate avu timp suficient să simtă mușchii picioarelor lui apăsându-se pe spatele coapselor ei, pieptul lui tare lipit de spatele ei. Apoi Edward o ridică. Când ea se așeză cu grijă în șa, mâinile lui alunecară îi jos de pe talie, oferindu-și o atingere furată pe piciorul ei.

Gestul nu fusese gândit ca o dezmiardare. Știa că nu făcuse decât să o ajute să încălece. Însă pielea o ardea unde o atinsese el, și se înfioră.

Părând să nu aibă habar de dorința pe care o trezea în ea, Edward îi dădu frâiele iepei, apoi sări pe calul lui dintr-o singură mișcare rapidă și fluidă. Dădu pînteni și porni, dar apoi opri brusc când văzu că ea nu se clintise, și îi aruncă o privire în spate.

Kate arcui o sprânceană.

– Să înțeleg că Tom ne va însoți pe jos sau va sta în șa în spatele tău?

Edward îi aruncă băiatului o privire indiferentă.

– Nici una, nici alta.

– Vom avea nevoie de un însoțitor, Excelență.

Dumnezeule bun – un însoțitor? Judecând după cum pulsa trupul ei chiar și după acea mângâiere de o clipă, îi era teamă că ar fi avut nevoie de doi însoțitori.

– Nu e necesar. Își aduse calul înapoi lângă al ei. Nu ai nevoie de însoțitor. Lovi ușor iapa peste crupă, iar animalul porni la trap pe alee. Nu când ești cu tutorele tău.

– Ce convenabil, murmură ea, în timp ce calul lui își potrivi pasul cu al ei.

– Nu eu fac regulile, spuse el trăgănat, cu o scânteiere jucăușă în ochi. Eu doar mă bucur de ele.

Când se aplecă din șa și își puse o mână înmănușată peste a ei, aparent pentru a-i așeza mai bine frâiele în mâini, inima ei zvâcni. O, le-ar fi trebuit o duzină de însoțitori...

– Și dintr-un motiv sau altul, Kate, adăugă el, pe un ton îndulcit de o notă subtilă de curiozitate, ca și cum nici lui nu prea i-ar fi venit să creadă, constat că îmi face plăcere compania ta. Foarte mare plăcere.

Iar în clipa aceea inima ei se opri cu totul. Fu nevoită să înghită înainte ca gura ei să găsească forța de a rosti:

– Dar nu facem decât să ne certăm!

Un zâmbet ușor îi atrase atenția asupra gurii lui senzuale.

– Știu.

Apoi își retrase mâna de pe a ei și se îndreptă în șa.

Ea se uită la el clipind și nevenindu-i să creadă, încercând să înțeleagă ceea ce tocmai se petrecuse. Ce-i drept, zâmbetul lui era plin de aroganță, ca și cum ar fi provocat-o să îl contrazică, fiind totodată convins că nu avea să o facă. Dar cu lumina soarelui scânteind pe părul lui negru și umerii lui lați, și cu coapsele musculuoase ținând strâns șaua sub pantalonii strâmți, arăta atât de incredibil de viril, atât de masculin, încât nu se putu abține să nu se holbeze la el, și o făcu atât de mult încât, după câteva momente, el arcui o sprânceană.

Întorcându-și fața pentru a-și ascunde explozia de roșeață fierbinte din obraji, Kate mută repede conversația asupra lui, forțându-se să adopte un ton jucăuș și glumeț când îl întrebă:

– Și ce altceva mai fac tutorii, în afară de a-și forța pupilele să iasă la plimbări scandaloase de după-amiază?

– Ei bine, replică el încet, ca și cum ar fi reflectat și el destul de mult la această întrebare, în mod normal le asigură o educație de calitate.

– Prea târziu, mă tem. O am deja pe doamna Elston.

Îi văzu buzele tresărind amuzate pe seama doamnei Elston.

– Ei bine, atunci eventual aş putea găsi o guvernantă respectabilă pentru ea.

Umorul fățiș pe care îl întrezări în el făcu să-i crească inima în piept de bucurie, și răsese. Era atât de plăcut să vadă și o latură mai veselă a lui, nu doar aerul posomorât și întunecat care părea întipărit în permanență pe fruntea lui. Deși detesta să o recunoască, Edward putea fi destul de amuzant. Când nu o înfuria.

– Presupun că o altă opțiune e pensionul, adăugă el.

Râsul i se opri în gât. Nu era nimic amuzant în *acea* afirmație.

– Deci, intenționezi să mă trimiți de aici?

În ciuda tonului jucăuș, Kate își aminti avertismentul doamnei Elston că Edward voia să îi crească valoarea pentru a putea să-i găsească un soț.

– Ar funcționa? întrebă el cu un aer diabolic și o privire vicleană spre ea. Fiindcă sunt sigur că am putea găsi unul în îndepărtatul nord al Scoției unde...

– Nu.

Fu rândul lui să râdă, de data aceasta de privirea aprigă și furioasă pe care i-o aruncă ea doar pentru că sugerase așa ceva.

– Credeam că ți-ar plăcea asta. Rânji din nou, dovedindu-i cât de multă plăcere găsea în a o ațâța cu atâta cruzime. Ai învăța toate lucrurile importante în viață, cum ar fi tehnica adecvată de turnare a unei cești de ceai, să vorbești pocit franțuzește, cum să aranjezi oaspeții la masă la dineuri plictisitoare...

– Mi-ar plăcea să rămân la Brambly.

Îi plăcea viața ei exact așa cum era, fericită și lipsită de riscuri, în casa ei, cu activitățile ei medicale și cu servitorii ei. Era o viață

lipsită de spectaculozitate, dar importantă, una la care nu ar fi renunțat niciodată de bunăvoie.

– Am impresia, Excelență, spuse ea, mânându-și iapa pe dru-meagul ce se întindea pe malul râului, că un tutore nu prea are cu ce să mă ajute, așa că ar fi mai bine să mă eliberez de sub restricțiile aceluia contract.

Ignorând încercarea ei fățișă de a-l face să anuleze contractul, Edward spuse în schimb atât de încet și atât de serios, încât îi captă imediat întreaga atenție:

– De fapt, e ceva cu ce pot să te ajut.

Ea își ținu respirația, îngrijorată.

– Pot să-ți sponsorizez debutul în societate, spuse el, rămânând cu privirea ferm ațintită asupra urechilor ciulite ale calului său, și să-ți asigur prezentarea la curte.

– Ești nebun! Smuci brusc frâiele calului, căscând gura la el ca și cum i-ar fi crescut un al doilea cap pe umeri. În nici un caz!

El îi aruncă o privire nedumerită, vizibil surprins de reacția ei.

– Ca pupilă a unui duce, vei fi una dintre cele mai dorite tinere...

– În ce scop? întrebă ea, brusc iritată.

– Măritiș, desigur, replică el, ca și cum răspunsul ar fi fost de la sine înțeles.

– *Măritiș?* îi aruncă ea pe un ton gătit, înspăimântată de moartea. Tutorele ei, discutând planuri de măritiș – tocmai el, care era singura persoană care avea în acel moment puterea de-a o forța să accepte o astfel de întemnițare. Măritișul ar fi însemnat sfârșitul pentru ea. Niciodată!

Acea reacție îl făcu pe el să oprească pe neașteptate.

– Nu intenționezi să te măriți vreodată?

– Nu.

El clipi.

– Dar de ce nu?

– Fiindcă nu am nevoie de un soț.

– Lăsând nevoia la o parte, s-ar putea să-ți placă viața de femeie căsătorită.

Kate arcui o sprânceană, în semn de sfidare, și îl țintui cu privirea ochilor ei îngustați.

– Dar tu ești căsătorit, Edward?

– Nu.

– Dar de ce nu?

– Fiindcă nu am nevoie de un soț, replică el perfect serios.

Apoi dădu pînteni calului și porni într-un galop ușor, punând capăt conversației și nelăsându-i altă opțiune decât să îl urmeze.

Îndepărtându-se de râu, traversară câmpuri deschise și nu încetiniră decât pentru a trece tropăind printr-un pârâu puțin adânc. Iapa ei intră în apă fără șovăială, dar calul lui Edward ezită. O pauză de doar o clipă, însă suficient ca ea să ajungă la câteva lungimi distanță în fața lui.

– Cine ajunge primul la Brambly câștigă! îl provocă ea, dând pînteni iepei și pornind în galop.

Cu un chiot, Edward porni după ea.

Salturile uriașe ale calului lui îi permisese să avanseze mîncînd pămîntul și o ajunsese din urmă la marginea pădurii, însă ea continuă să înainteze neînfriată. Pălăria îi zbură și rămase în urma ei pe câmp, iar părul îi flutură despletit, dar ei nu îi păsa. Cursa era palpitantă! Nu mai ținea minte când se simțise ultima dată atât de liberă, atât de *vie*.

Radiind de fericire, se aplecă mai mult peste grumazul iepei și îi dădu pînteni să gonească și mai repede.

– Predă-te! îi strigă Edward, aducându-și calul în dreptul iepei ei.

– Niciodată!

– Nu mă poți întrece.

Nu era nevoie să îl întreacă, doar să fie mai vicleană decât el.

Smuci brusc frâiele și coti spre dreapta, iar micuța ei iapă se năpusti pe o cărare îngustă în pădure.

Edward se dădu înapoi, surprins de manevra ei rapidă, dar calul lui masiv avea nevoie de mai mult timp decât al ei pentru a coti, galopul acestuia fiind prea intens pentru a putea opri rapid. Rîzînd de cît era de vicleană, întoarse expert calul într-un cerc strîns și porni în goană după ea. O ajunsese din urmă ușor, însă cărarea nu era suficient de largă pentru a-i permite să o depășească.

– Am să ți-o iau înainte odată ce ajungem în câmp deschis, o avertiză el din spate, iar Kate își simți pulsul accelerându-se sub emoția cursei și sub efectul vocii lui catifelate involburându-se în ea.

– Probabil, îi strigă ea peste umăr, aruncându-i un zîmbet poznaș.

– Am să câștig!

– Ba nu!

Cînd ieșiră din pădure, iar cărarea se pierdu în câmpul deschis, Edward își înfipse călcăiele în coastele calului său și țâșni înainte, copitele animalului zdrobind iarba cînd trecu fulgerător pe lângă iapa ei neagră.

Din poziția ei strategică, Kate îi văzu mușchii puternici jucînd sub jachetă și ținîndu-i-o întinsă peste umeri și coapsele strîngînd puternic șaua. O fascina. Era complet fluid cînd se afla în șa, ca și cum acolo s-ar fi născut, și nu văzuse în viața ei un călăreț mai bun. Ar fi putut să îl privească astfel, călărînd, ore întregi.

Dar își dorea mai mult să câștige cursa. Se aplecă tare în față și dădu pînteni iepei.

Galopau în câmp deschis acum, despărțiți de curtea fermei doar de un zid scund de piatră și de o pajiște de câteva sute de metri. Nu mai erau cărări înguste sau copaci printre care să se ascundă, dar iapa ei era mică și rapidă. Putea câștiga ușor trecînd peste garduri...

– Pe acolo! îi strigă el și arată spre pajiște pentru a o face să se îndepărteze de zid.

Calul lui tânăr ar fi vrut să sară peste zid și să meargă direct la grajd, scuturîndu-și capul și luptînd să scape de sub controlul lui, dar Kate își dădu seama din felul în care mâinile lui puternice țineau expert frâiele calului că Edward nu credea că ea ar fi putut să sară gardul fără probleme și că ar fi fost mai bine să se întoarcă la Brambly pe ruta mai lungă. Dar dacă făceau acest lucru, el ar fi câștigat.

– Pot să-l sar! țipă ea.

– Ocolește-l! îi porunci el.

Lăsându-l să i-o ia cu câțiva metri înainte, Kate își opri calul, schimbă direcția și se năpusti direct spre zid.

– Kate, nu!

Chiar când se pregătea să sară cu iapa, zări cu colțul ochiului calul lui Edward ridicându-se în aer și întorcându-se pe picioarele din spate, apoi pornind după ea. Se apropia fulgerător, salturile uriașe ale calului lui mare reducând distanța dintre ei înainte ca iapa să apuce măcar să-și ridice copitele de la sol. Aterizând cu ușurință de cealaltă parte a zidului, auzi tropotul asurzitor al calului lui Edward chiar lângă umărul ei, animalul neieșindu-și din ritm nici măcar pentru a executa săritura.

Edward înșfăcă în pumn căpăstrul iepei și opri brusc ambii cai. Lăsând să-i scape o înjurătură tăioasă, sări din șa. Își încheștă brațul în jurul taliei ei și o smuci de pe calul ei, trântind-o cu spatele la pieptul lui cu o bufnitură ce-i făcu dinții să clănțane.

Preț de o clipă o ținu suspendată la pieptul lui, cu picioarele atârându-i în aer.

– Edward? șopti ea temătoare.

În replică, el o duse la zid și o așeză pe el, fundul ei lovindu-se de pietre și făcând-o să se crispeze. Apoi își puse palmele de-o parte și de cealaltă a ei și se aplecă spre ea, prinzând-o sub trupul lui.

Ea se înfioră și ridică privirea spre el. Expresia de pe chipul lui era ucigătoare.

Femeie afurisită! Scrâșnind din dinți, Edward tremură, atât de furie, cât și de groaza care îl cuprinsese când o văzuse cotind spre zid. Neghioabă, nebună – voia să-și rupă gâtul ăla mic și blestemat?

Își încheștă fălcile cu atâta forță, încât mușchiul obrazului îi zvâcni.

– Ce *dracu'* ți-ai închipuit că faci?

Încruntându-se iritată și confuză, Kate se împinse în umerii lui, încercând să îl dea la o parte, însă el nu avea de gând să se miște din loc.

– Am sărit.

– Într-o șa nouă și aflându-te pe un cal pe care nu l-ai mai călărit de câteva luni – ai fi putut să-ți pierzi viața.

Văzuse acest lucru de prea multe ori în timpul războiului, când caii insuficient dresați își aruncaseră călăreții sau căzuseră sărind peste bariere, când curelele câte unei șei noi se rupseseră pur și simplu. Chiar și călăreți buni își pierduseră viața sub caii lor, zdrobiți de copitele lor agitate, cu gâturile și spinările rupte când dădeau de pământ. Iar când se gândea că și Kate ar fi putut să cadă... Măinile îi tremurau doar imaginându-și așa ceva, iar inima îi bubuia dureros între coaste.

– Am aterizat cu bine.

– Ți-am spus să îl ocolești! se răsti el.

Ea încercă în van să îl împingă la o parte, apoi se încruntă din nou iritată.

– Mă întreceam cu tine și nu puteam câștiga dacă nu săream...

Edward o prinse de umeri și o scutură o singură dată. Violent. Kate deschise larg ochii. *Bun.* Acum îi captase atenția.

– E responsabilitatea mea să te protejez. Dacă ai fi căzut, dacă ai fi fost rănită... Măinile lui se încheștară mai strâns pe brațele ei. Hristoase, Kate!

Ea icni când el o prinse de bărbie și o forță să îl privească. Din reflex, mâinile ei se întinseră spre umerii lui pentru a se ține să nu cadă pe spate de pe zid, iar degetele ei se înfipseră în mușchii de sub jacheta lui.

– Să nu îmi mai încalci *niciodată* ordinele, o avertiză el.

Bărbia ei se ridică semeț, ca de fiecare dată când o supăra. Ceea ce părea să se întâmple tot timpul.

– Am făcut o săritură...

– Dacă o faci, îți jur, clocoti el, am să te trimit de aici.

Kate își simți răsuflarea oprindu-i-se în gât și rămăsese cu gura căscată, holbându-se la el.

– Nu ai îndrăzni!

Dar ar fi făcut-o – ar fi alungat-o de acolo și nu i-ar mai fi permis *niciodată* să se întoarcă. O făcuse cu oamenii lui în Spania, când îi încălcase ordinele, și în mod cert ar fi făcut-o și cu ea, dacă ar fi fost necesar pentru a o proteja și a-i salva viața.

– Am s-o fac.

– Asta e casa mea. Nu am să plec *niciodată* de aici. Ochii ei scânteiară cutezători. Și chiar dacă ai arde Brambly din temelii

pentru a mă forța să plec, aş instala un cort în cenuşa casei şi m-aş încălzi dormind pe tăciuni!

Edward se încordă ca reacţie la atitudinea ei îndărătnică. Kate avusese dreptate în privinţa lui. Nu era obișnuit să fie contrazis şi, cu siguranţă, nu de o femeie.

Însă această scorpie de fată nu era o femeie obișnuită. Chiar şi acum, în loc să fie intimidată şi speriată, îl privea cu îndrăzneală, cu mâinile încheştate în pumni şi cu buzele ei pline strânse cu încăpăţănare. Era atât de copleşită de furie faţă de el, încât gâfâia, sânii ei ridicându-se şi coborând ispititor sub pelerină la fiecare răsuflare scurtă şi sacadată, şi simţea căldura trupului ei prin jachetă şi de-a lungul picioarelor lui, acolo unde coapsa lui se apăsă peste ale ei.

– Iar tu vei înceta să îmi mai tot dai ordine! Îl plesni peste mână pentru a-şi elibera faţa. Nu sunt unul dintre oamenii tăi, colonele!

El o prinse din nou de bărbie.

– Crede-mă, îngeraş, spuse el aspru, cu vocea ușor răgușită, şi ridicându-i faţa spre el, de asta sunt perfect conștient.

Gura lui coborî furtunos şi se lăsă peste a ei.

Sărutul fu atât de brusc, atât de brutal, încât ea icni sub buzele lui, iar trupul ei înţepeni în braţele lui, însă nu schiţă nici un gest de a-l împinge deoparte, astfel că nici el nu făcu nici un efort de a tempera asediul gurii lui care o răvăşea pe a ei.

Apoi ea se înmuie în braţele lui cu un scâncet tremurat de abandon, arcuindu-şi trupul şi ridicându-l de pe zid pentru a se apăsă de al lui, şi sărutându-l la rândul ei. Mâinile ei încheştate pe umerii lui nu se mai ţineau de el pentru a nu cădea, ci pentru a-l trage cât mai aproape. Vârful limbii îi ieşi şovăitor pentru a o atinge pe a lui...

Edward gemu şi îşi înfipse adânc degetele în părul ei ciufulit, nu pentru a-i dezmierda buclele despletite, ci pentru a-i prinde capul în căuşul palmei, pentru a-i ţine gura lipită de a lui.

Limba lui îi forţă buzele să se deschidă şi se năpusti înăuntru, revendicând-o prin acel sărut aşa cum îşi dorise să o facă încă din clipa când o văzuse coborând cu graţie scările în acea primă seară la Brambly, arătând în acelaşi timp atât de dezirabilă, dar atât

de inaccesibilă. Sărutul ei era exact pe cât de minunat şi-l imagina. Aromat şi dulce, umed şi fierbinte – avea gust de caprifoi şi de femeie şi era incredibil de plăcut.

– Edward, gemu ea, numele lui vibrând ca o rugămintă pe buzele lui şi făcându-l să se înfioare până în vârful mădularului.

Tânjea să o atingă, iar mâna aflată pe şoldul ei începu să se strecoare încet în sus, spre sân...

– Domnişoară Kate! Excelenţă! Strigătul strident al doamnei Elston răsună peste câmpuri. Unde sunteţi?

Edward se dădu înapoi, întrerupând sărutul, dar fără a-i da drumul din braţe. Doar atât cât să poată arunca o privire peste umăr şi să vadă în depărtare că Tom prinsese ambii cai când aceştia alergaseră înapoi la grajduri, şi că doamna Elston stătea pe terasa din faţă a casei, uitându-se înnebunită în jurul ei, încercând să îi găsească.

– Dă-mi drumul, şopti Kate.

– Stai liniştită, spuse vocea lui, fierbinte şi sacadată, la urechea ei. Nu ne poate vedea de acolo.

Însă mâinile ei îl împinseră deoparte, lovindu-l în umeri şi în piept.

– Dă-mi drumul!

Eliberând-o imediat, Edward o luă de mână.

– Stai liniştită, îi repetă el calm, încercând să o facă să înţeleagă că reputaţia ei era în siguranţă. E prea departe...

– De ce m-ai sărutat aşa? vru ea să ştie, obrajii colorându-i-se într-un roşu intens, deşi nu îşi putea da seama dacă de furie sau de ruşine.

– Fiindcă mi-am dorit asta. Era o replică foarte copilărească, dar adevărată. Îşi dorise să o sărute. Cu disperare. Şi la fel şi tu.

Ea nu negă – nu ar fi *putut* să nege, nu după cum îi răspunsese la sărut. Însă chipul ei fu traversat de o expresie de uimire totală. Tulburarea şi vinovăţia erau evidente în ochii ei scânteietori.

– Dumnezeuule, fetiço, murmură el surprins, a fost doar un simplu sărut.

Mâna ei se ridică şi îşi atinse buzele, încă roşii şi umede de la ale lui.

– Nu, spuse ea, ferindu-şi faţa, nu a fost doar un sărut.

Nu fusese doar un sărut? Ba firește că da. Nu fusese nimic mai mult decât... *O, Doamne!*

Primul ei sărut.

Încercând să nu își lase surpriza și remușcările să i se reflecte pe chip, nedorind să o facă să se simtă și mai rușinată decât era deja, își desprinsese încet mâna de pe a ei.

– Îmi cer iertare, Kate, spuse el blând. Nu mi-am dat seama...

– Nu, șopti ea. Edward, te rog... nu spune nimic.

Și, de data asta, fără împotrivire, el făcu întocmai ceea ce-i ceruse ea.

Capitolul 8

Kate stătea la fereastra dormitorului ei, cu privirea pierdută în noaptea ploioasă. Camera era rece, focul din cămin stins, dar nu avea nici energie, nici voință suficientă să îl aprindă. Ori-cum, nu voia să înfrunte lumina, nu în seara aceea. În seara aceea voia să se ascundă.

Își sprijini capul în mâini, cu stomacul chinuit de spasme de rușine și vinovăție. Ce făcuse? Primul ei sărut, *tocmai* primul ei sărut... *O, Doamne!* – de ce trebuise să fie cu el? Individul începuse să îi distrugă viața. Bărbatul care preluase controlul asupra moșiei Brambly. Cum putea fi atât de slabă și de neghioabă? Dintre toți bărbații, *tocmai el!*

Când Edward o dăduse jos de pe cal și o muștrase ca pe un copil, fusese furioasă pe el. Cum îndrăznea să îi vorbească astfel? Controlul asupra moșiei Brambly îi fusese luat cu forța, viața ei fusese întoarsă cu susul în jos –, iar el se enervase fiindcă ea îndrăznise să facă *o săritură*? Însă mersese prea departe când se certase cu el și îi forțase limitele. Iar el i le forțase pe ale ei. În cel mai delicios mod posibil.

Tiranic și intens, sărutul lui avusese gust de vin și de bărbat, și de flăcări, iar ea se pierduse în senzațiile stărnite de el, gemând cu nerușinare cu gura lipită de a lui, în timp ce furia incandescentă

pe care o simțise pulsând în el cu doar câteva momente în urmă fusese înlocuită cu ceva la fel de fierbinte, ceva cu greu stăpânit... ceva ce ea își dorise cu disperare să ducă până la limită, apoi să îl urmeze de bunăvoie peste buza prăpastiei.

Dar apoi, când văzuse cum o privea după aceea, ca și cum totul ar fi fost o greșeală oribilă...

Nenorocitul!

Cel mai grav era că nu știa dacă ar fi trebuit să fie furioasă pe el sau rușinată de ea însăși, fiindcă îi plăcuse. Foarte mult. Și își dorea foarte mult să o facă din nou.

Frângându-și mâinile, se învârti agitată prin camera ei, ca și cum plimbatul ar fi putut să îi calmeze inima care îi gonea nebunește și să înăbușe amintirea acelui sărut. Dar nu putea. Avea nevoie de aer și de spațiu, avea nevoie să fie undeva unde să poată reflecta și să decidă ce să facă în privința lui.

În liniște, ieși din cameră și coborî în întuneric, îndreptându-se spre camera de zi.

Oprindu-se în fața șemineului și ridicând privirea spre portretul mamei ei, ochii i se umplură de lacrimi fierbinți de confuzie și de frustrare. Pierduse controlul asupra moșiei Brambly și asupra vieții ei și habar nu avea cum să îl recapete.

– Ce-am să mă fac? îi șopti mamei ei.

– Pentru început, îi răspunse Edward încet din celălalt capăt al încăperii, eu mi-aș cere scuze pentru felul cum m-am purtat în după-amiaza asta.

Speriată, Kate se răsuci pe călcâie, ștergându-și ochii cu dosul palmei. Slavă Domnului că întunericul ascundea petele stacojii de pe obraji ei, provocate de rușinea de a fi fost surprinsă căutând consolare la răposata ei mamă, și se gândi imediat că Edward o spionase. Își încleștă pumnii. Dacă îi spunea un singur cuvânt pe acest subiect – doar *un singur cuvânt* – o, avea să-l facă să regrete!

Însă el se ridică din scaun și întrebă încet, apropiindu-se:

– Ești bine?

Kate își lăsă umerii să cadă. Oricât de mult și-ar fi dorit să creadă că era suficient de mișel cât să o spioneze în noaptea aceea, aspectul lui neîngrijit, pe jumătate dezbrăcat, îi arăta că nu era cazul. Cămașa îi atârna liber în jurul șoldurilor, iar vesta

descheiată stătea larg deschisă pe pieptul lui. Toate acestea indicau că se așteptase să rămână singur în încăperea cufundată în întuneric. La fel și paharul de vin de Porto din mâna lui.

În umbră, arăta întunecat, periculos și incredibil de masculin. Atât de mult, încât Kate se înfioră când își aminti cum același trup înalt și zvelt se apăsase peste al ei în după-amiaza aceea. Ce gust avusese pe buzele ei aceeași gură care avea acum o grimasă de îngrijorare:

– Sunt bine, răspunse ea.

Dar era foarte departe de a fi bine.

Dând încet din cap în semn că o credea, Edward puse paharul deoparte pentru a aprinde focul în căminul rece. Flăcările se întinseră treptat. Un foc mic, dar suficient cât să proiecteze o lumină caldă în încăperea răcită de noapte.

– Când eram copil îmi era frică de întuneric, recunosc el, lăsându-se pe călcâie pentru a se uita la flăcări. Obişnuiam să țin lumânări aprinse toată noaptea. După ce doica ne pune la culcare, mă furişam din aşternuturi şi aprindeam una.

Kate ezită... apoi curiozitatea ei față de tot ce-l privea se dovedea pur și simplu prea puternică pentru a o ignora.

– Ai fost prins vreodată?

– În cele din urmă.

– Când?

– În noaptea când aproape am ars din temelii Hartsfield Park.

Fără să vrea, Kate lăsă să-i scape un mic hohot de râs.

– Te-am găsit stând într-o cameră întunecată, deci probabil ai depășit teama asta.

El încuviință din cap.

– Am găsit ceva și mai înspăimântător.

– Ce anume?

– Războiul, spuse el sec. Ștergându-și mâinile pe coapse, se întinse și îi aruncă o privire. Nu l-aș recomanda ca tratament pentru copii.

– Așa îmi închipui și eu.

Un zâmbet strâmb îi jucă pe buze, apoi se pierdu într-o grimasă. Inspiră adânc.

– Katherine, e evident că ne-am certat de când am sosit.

Ea încremeni, întărindu-se sufletește. Vocea lui căpătă un ton oficial, ca și cum ar fi recitat un discurs exersat, și, cu fiecare cuvânt, stomacul ei se strângea tot mai tare în semn de avertizare.

– Nu am intenționat să creez probleme, continuă el pe un ton de scuze. Am venit aici fiindcă îmi închipuiam că ești doar un copil și voiam să mă asigur că ai un cămin cum se cuvine și personal care să aibă grijă de tine. Când am aflat adevărul, circumstanțele erau de așa natură încât am simțit că trebuie să rămân mai mult decât îmi propuseseam. Dar acum am văzut tot ce aveam nevoie să văd. Se întinse după pahar și bău vinul rămas, dându-i de înțeles că își terminase discursul. Plec mâine-dimineață.

Lui Kate i se puse un nod în gât. Edward avea să plece. Era ceea ce își dorește, nu-i așa? Ca el să plece, ca viața ei să revină la ceea ce fusese înainte de sosirea lui... *Nu-i așa?*

– Atunci îți urez drum bun, murmură ea, prea năucită pentru a ști ce altceva să spună, în afară de... Sper că vei putea să ne vizitezi din nou cât de curând.

El o studie peste marginea paharului, cu buzele tremurând ușor.

– Oare de ce mă îndoiesc de sinceritatea ta? Când ea deschise gura pentru a-i da o replică usturătoare, el o întrerupse: Îmi cer scuze. Ești perfect îndreptățită să fii furioasă pe mine. Azi după-amiază am uitat cine ești.

Ea se încruntă, derutată.

– Ai uitat...

– Brannigan va ajunge peste câteva zile, iar tu ești perfect capabilă să ai singură grijă de tine până atunci. Dacă ai nevoie de ceva ce îl depășește pe Brannigan, am să-mi trimit avocatul să rezolve problema. Adăugă cu un zâmbet strâmb, cu gândul la o glumă pe care ea nu o putea înțelege: În viitor, sunt sigur că Meacham va simți nevoia să supravegheze personal tot ceea ce ține de tine.

Kate își încrucișă brațele și ridică bărbia.

– Deci, pentru tot restul vieții voi trăi ca oaspete în propria mea casă?

– Până te căsătorești.

– Deci, *chiar* e pentru tot restul vieții mele. Clătină sumbru din cap. Legată pentru totdeauna de un bărbat care nici măcar nu este soțul meu.

Edward își încleștă maxilarul de parcă ar fi fost insultat.

– Zeci de tinere din înalta societate a Londrei nu și-ar dori nimic mai mult decât să fie legate de mine pentru tot restul vieții.

– Atunci, te rog frumos, ar trebui să-i ceri uneia dintre ele să-ți fie pupilă.

El arcui o sprânceană și rosti tăgădat:

– Nu poziția de pupilă a mea este cea pe care și-ar dori s-o ocupe.

Kate căscă gura la el, șocată de aluzia lui atât de îndrăzneță. Se referise... O, lua-l-ar dracu' de bărbat!

– Nu-ți face griji, Kate. Nu vei rămâne în grija mea prea mult timp, o asigură el sec. Va apărea un bărbat curajos care să-ți ceară mâna. Oricât ai fi de încăpățânată, de dificilă, de rea de gură...

Buzele ei se strânseseră într-o dungă iritată.

– Vai, mulțumesc.

– ... ești, în același timp, și foarte frumoasă.

Kate rămase cu respirația tăiată. „Frumoasă.“ Cuvântul rămase suspendat în tăcerea dintre ei până se dizolvă sub ploaia ce lovea în ferestre. În umbrele pâlpâitoare ale focului, se uitară unul la celălalt, amândoi neclintiți, amândoi refuzând să-și abată privirea.

În cele din urmă, ea răspunse:

– Mi s-a mai spus asta. Ridică o sprânceană, cu o expresie nesigură. Și la ce mă ajută?

Ei bine, își spuse Edward surprins, o *astfel* de reacție chiar era neașteptată.

Cunoscând avantajele măgulirii, făcuse complimente unui număr mare de femei de-a lungul anilor, iar reacția acestora fusese întotdeauna aceeași. Un mulțumesc, o îmbujorare inocentă, un zâmbet cochet, care uneori ducea la complimente mai intime, alteleori la intimitate propriu-zisă. De când moștenise titlul, doamnele pe care le întâlnise se aruncaseră practic la picioarele lui, sperând la o șansă de a deveni următoarea ducesă de Strathmore sau, dacă nu reușeau, să-i fie amante.

Dar nici una dintre femeile de până atunci nu respinsese un compliment cu atâta nepăsare cum o făcuse Kate. Ironia era că, de data aceasta, complimentul fusese sincer.

O privi luându-i paharul gol și întinzându-se după sticla de vin de pe polița căminului.

– Insectele continuă să devoreze culturile, copiii bolnavi continuă să sufere în sat... Zâmbi batjocoritor, mai mult pentru ea însăși decât pentru el. Iar grădinile mele continuă să insiste să mă ocup de ele cu propriile mâini mai degrabă decât să se umple de flori pur și simplu fiindcă le-am onorat cu prezența mea.

Kate își luă libertatea să-i reumple paharul și i-l întinse. El acceptă cu un aer sumbru, simțindu-se pe bună dreptate pedepsit pentru că uitase că era o femeie obișnuită, așa cum uitase în după-amiaza aceea și că era pupila lui. Și nu putea permite ca acest lucru să se întâmple din nou.

– Tu ce anume faci pentru a ajuta ca lumea să devină un loc mai bun, Edward? Sunt convinsă că nici măcar prezența ta chipeșă nu poate cauza transformări spontane.

„Prezența ta chipeșă.“ Își înăbuși impulsul de a o întreba dacă otrăvise vinul.

– Eu mi-am făcut datoria față de țară.

Suficient cât pentru două vieți, la drept vorbind.

– Desigur. Dădu din cap. Ai câștigat războiul, dar ce faci acum?

– Îmi administrez patrimoniul.

– În ce scop?

Întrebarea fusese lipsită de malițiozitate, însă chiar și așa el o găsi enervantă. În cea mai mare parte din cauză că își pusese aceeași întrebare și el, pe tot parcursul ultimului an. În armată, viața lui avusese un scop precis, până când moartea fratelui său schimbăse totul. Căldura din Spania fusese brusc înlocuită de frigul și umezeala din Anglia, mâncărurile condimentate, de mesele englezești fără gust, o zi de activități fizice, înlocuită cu... ce anume? Ore întregi petrecute așezat la o masă de scris, jonglând cu registre și citind rapoarte.

Își încleștă maxilarul.

– Am responsabilitățile mele.

– Cum ar fi?

– Supravegherea proprietăților, investiții, extinderi...

Ea își așază blând mâna pe brațul lui, ochii ei verzi sclipind poznaș.

– Și la ce bun toate astea?

Deci, micuța diavoliță își scotea din nou ghearele.

– Ai grijă, Katherine, o avertiză el, viitorul tău soț s-ar putea să te găsească oarecum dificilă.

– Mi s-a mai spus.

Cu un oftat, se întoarse către fereastra întunecată, privind afară în noapte.

Buzele lui se curbară într-un zâmbet doar pentru sine. Așa cum stătea acolo desculță și îmbrăcată, presupunea el, doar într-o cămașă de noapte simplă pe sub capot, cu părul ei sălbatic atârându-i moale pe umeri ca niște flăcări de mătase, era inocentă și cătuși de puțin preocupată de cât era de necuviincios ca ei doi să se afle singuri într-o încăpere cufundată în întuneric, pe jumătate dezbrăcați. Și orice guvernanta cât de cât competentă ar fi fost oripilată să audă cum vorbise cu el.

Însă nici o altă femeie nu îl provocase vreodată astfel. Și constată că, inexplicabil, îi plăcea.

Independentă și capabilă să se descurce singură, Kate era înzestrată cu o inteligență vioaie pe care restricțiile societății o anulau în majoritatea femeilor. Îndrăzneală, încăpățănată și incredibil de impertinentă, dar având totodată o vulnerabilitate și o blândețe pe care nici măcar abandonul tatălui ei nu reușise să le distrugă. Toate acestea îl făceau să-și dorească să o ajute. Dar știa în același timp că cel mai bun lucru pe care ar fi putut să-l facă ar fi fost să o lase în pace.

Începând de la prima oră a dimineții următoare.

Veni în spatele ei, derutat de dorința lui de-a fi aproape de ea.

– De ce nu vrei să te căsătorești?

– Și să renunț la legătura mea de-o viață cu tine? Când atât de multe femei din Londra nu își doresc nimic mai mult decât să fie...

– Katherine!

Tonul lui fusese unul de avertisment discret. Timpul replicilor tăioase trecuse.

Ea oftă.

– Nu sunt pornită împotriva căsătoriei. E o decizie cât se poate de bună pentru majoritatea femeilor.

„Dar tu, în mod cert, nu ești ca majoritatea femeilor.“

– Și pentru tine?

– Căsătoria înseamnă pierdere.

– Te referi la Brambly.

– Da – și la activitățile mele medicale. Munca mea e importantă. Cu o privire, îl sfidă să o contrazică, deși el n-ar fi îndrăznit nici într-o mie de ani să distrugă firava încredere pe care începuse în sfârșit să i-o acorde. Sunt cel mai bun înlocuitor de doctor disponibil în satul acesta. Oricum nu e mare lucru de capul meu, recunosc, dar tot e mai bine decât deloc.

– Iar căsătoria?

– Nici un bărbat nu-și dorește un doctor ca soție.

Edward nu putea s-o contrazică. Profesia de vraci era o opțiune dubioasă chiar și pentru un bărbat. Pentru o femeie era de neconceput. Nici o școală de medicină nu ar fi primit-o la studii, nici un doctor nu ar fi acceptat să lucreze cot la cot cu ea, nici măcar pentru pacienții femeii. Nici un soț nu și-ar fi dorit ca soția lui să vină în contact cu boala și suferința, cu mizeria și molipsirea, unde mai pui ideea scandalosă a consultațiilor fizice. Putea spera, în cel mai bun caz, să devină moașă și asta doar dacă se căsătorea cu un fermier sau cu un meșteșugar. Sau să devină fată bătrână.

Din motive pe care nu le putea identifica, își dorea mult mai mult de atât pentru ea.

– Și tu? îl întrebă ea, îndreptând conversația spre el. În mod cert un bărbat de vârsta și de rangul tău și-ar fi putut găsi până acum o soție. Cineva care să-ți fie gazdă la petreceri și care să-ți ofere un moștenitor.

– Eu m-am ținut departe de femei, glumi el, cu o expresie perfect serioasă.

– Edward, îl muștră ea.

El se strâmbă. Îi amintea perfect de mătușa Augusta.

– Până anul trecut, am fost colonel în armată, iar perspectiva de a fi soție de soldat e întotdeauna una sumbră. Apoi, odată ce m-am întors în Anglia, atenția mi-a fost distrasă de alte probleme, iar petrecerile și obținerea unui moștenitor m-au interesat prea puțin.

– Și acum?

– Acum, comentă el sec, sunt ocupat până peste cap cu o pupilă insolentă și ingrată care nu își dă seama când îmi încalcă dreptul la intimitate.

Un zâmbet atâteștiutor jucă pentru o clipă în colțurile gurii ei, iar Edward simți acel zâmbet încălzindu-se în pieptul lui. În drăzneală, Kate îi luă paharul din mână și bău ce mai rămăsese din vinul de Porto.

Privind unduirea blândă a gâtului ei elegant, Edward își simți mădularul zvâcnind. Fusese pe jumătate întărit încă de când intrase ea în încăpere, cu aerul firesc al cuiva pregătit de culcare, îmbrăcată în acel halat subțire și cu părul despletit și ciufulit. Acum, stând suficient de aproape încât îi simțea parfumul de caprifoi, se întrebă dacă ar fi avut gust de vin dacă ar fi sărutat-o.

Ea își trecu vârful limbii peste buze, lingând o picătură din lichidul dulce...

Iar el se întări complet. *Sfinte Lucifer!*

– Nu e vorba că nu ți-aș fi recunoscătoare, Edward. Puse paharul gol deoparte. Dar nu vreau să fiu controlată. Fac ceva care contează și nu vreau un soț care să creadă că are dreptul să-mi răpească asta. Ridică privirea spre el. Nici un tutore.

– Eu nu vreau să te controlez, Kate.

– Ba da, replică ea. De când ești aici, ți-ai permis să angajezi un administrator, să umpli cămarile, să cumperi animale de curte... Buzele ei se strânsă cu severitate și oftă zgomotos. Edward, mi-ai cumpărat un cal!

– Am făcut toate astea gândindu-mă la binele tău.

Și chiar așa fusese. Era ceva la femeia asta care-l făcea să-și dorească să o protejeze. Să o răsfete. Se trezise dorind-o nu doar pe ea, ci dorindu-și și să petreacă timp cu ea, bucurându-se de zâmbetele și de râsetele ei, de mintea ei ageră, de felul în care

ochii ei scânteiau atât de poznaș când credea că nu o privește. Dar se trezise nefăcând aproape nimic altceva în afară de a o privi.

Kate clătină din cap.

– Totul fără consimțământul meu. Și azi după-amiază, pe câmp, și atunci ai fost foarte autoritar.

Edward înțelese în cele din urmă. Deci *aceasta* era explicația. Nu sărutul o supăraseră, ci felul în care o făcuse.

Și știind acest lucru...

– Îmi cer sincer scuze, spuse el din toată inima.

– Ei bine, răspunse ea, relaxându-și umerii, mă bucur că ți-ai dat seama că ai făcut o greșală...

– Ai înțeles greșit.

Prinzându-i bărbia, îi ridică fața astfel încât să surprindă lumina focului dansând în profunzimile verzi ale ochilor ei de smarald.

– Nu îmi cer scuze pentru că te-am sărutat.

Răsufarea ei se poticni cu un icnet ușor care îl inundă torențial, ajungând direct în capul zvâcnind al mădularului lui. Slavă Domnului că fusese suficient de inspirat cât să-și lase cămașa afară din pantaloni când intrase ea în încăpere.

– Atunci pentru ce îți ceri scuze? șopti ea.

– Fiindcă nu am știut că era primul tău sărut.

Obrajii i se îmbujorară instantaneu.

– Dacă aș fi știut, continuă el, privirea oprindu-i-se asupra gurii ei senzuale, aș fi avut grijă să fie delicat, dulce... Aș fi fost blând.

Ea îi împinse mâna la o parte și făcu un pas în spate.

– Nu e nimic blând în tine! Kate râse, nedându-și seama cât de mult îl rânise caracterizarea ei. Chiar dacă ești duce, în vene ai sânge de colonel, care e obișnuit să dea ordine, și mă îndoiesc că ai putea fi vreodată delicat sau dulce.

Fără nici o avertizare, el o ridică în brațe.

Ea icni:

– Edward, pune-mă jos!

– De acord, consimți el scurt.

Se așeză în fotoliul de lângă foc, trăgând-o încet și pe ea în poala lui.

Cu fața la același nivel cu al lui, Kate stătea acum pe coapsele lui, cu o mână petrecută în jurul gâtului său și picioarele goale atârându-i în aer. Se zbătu în brațele lui, dezechilibrată și nepuținând să sară jos și, în mod evident, fără a avea habar de efectul pe care îl avea asupra lui fundul ei jucăuș.

– Am vrut să zic – pe *podea*!

O, ar fi pus-o bucuros la podea, fără să clipească.

Ea încercă să îl lovească în umăr, însă el îi prinse cu ușurință încheietura.

– Stai cuminte, îi porunci el blând, iar ea încremeni de îndată.

Edward fu inundat de o plăcere caldă când îi simți pulsul gonind sub buricele degetelor lui, la încheietură, și când îi văzu sânii ridicându-se și coborând rapid, în ritm cu răsuflarea ei care începea să fie sacadată. Își dorea sărutul lui, o vedea în ochii ei. Dar era prea lipsită de experiență pentru a ști cum să-l ceară.

Așa că avea să o învețe el, bucuros.

– E timpul pentru o lecție, Katherine.

Ea se cutremură, dar nu-i opuse rezistență când el îi duse mâna la gura lui.

– Ce fel de lecție?

– Ca asta.

Buzele lui dezmiardară pielea fină a încheieturii ei, apoi coborâră pe antebraț, lăsând o urmă caldă și umedă pe carnea ei.

Lui Kate i se făcu instantaneu pielea de găină. Ca prin magie. Kate îl privi, nevenindu-i să creadă, iar în ochii ei de smarald Edward văzu nesiguranță... și excitare întunecată. Simți căldura adunându-i-se în vintre când o văzu cum îl privea pe sub genele coborâte, pe jumătate inocentă, pe jumătate nerăbdătoare. Și stârnindu-i complet dorința.

– Vrei să îți arăt cât de blând pot fi, Kate? murmură el.

Răspunsul ei nu fu mai mult decât un oftat, atât de încet încât aproape nu îl auzi...

– Da.

Reacția ei îi făcu pieptul să se strângă, copleșit de excitare, un sentiment pe care în mod sigur nu îl merita, dar căruia nu îi putea rezista.

– Atunci lecția unu. Depunând un sărut în unghiul delicat al cotului ei, arcui o sprânceană pentru a sublinia lecția. Blând.

Cu tot trupul tremurând, Kate închise ochii și se trase mai aproape de el.

Colțurile gurii lui se ridicară într-o expresie uluită. Dacă așa reacționa la o dezmiardare atât de inocentă, cum ar fi reacționat dacă ar fi atins-o mai intim, prinzându-i sânul în palmă sau mângâind-o pe interiorul coapsei? Și își dorea cu disperare să afle.

Profitând de avantajul dobândit, își trecu ușor încheieturile degetelor peste obrazul ei, mulțumindu-se cu această atingere mărunță. Deocamdată.

– Delicat. Degetul lui mare desenă conturul buzelor ei, urmărind fiecare detaliu seducător al gurii ei senzuale. Atât de dulce...

Cu un oftat gătit, buzele ei se întredeschiseră ca o invitație, iar Edward își înăbuși geamătul de plăcere.

Ar fi trebuit să o elibereze. Nu era corect să o atingă astfel, însă ea îl provocase, înșelându-se din nou, complet, în privința lui. Când era vorba despre femei, știa exact cum să le mângâie delicat și blând până ajungeau să geamă, până scânceau sub el, mistuite de dorința de a-l primi în ele, la fel cum știa când voiau să fie posedate violent, brutal, rapid.

O nevoie uriașă născută de undeva din adâncurile ființei lui îi impunea să îi demonstreze toate acestea femeii frustrante și enervante din brațele lui, pentru a o face să înțeleagă în sfârșit că nu știa nimic despre ce era el capabil să facă. Iar ultimul lucru pe care ar fi vrut să îl facă în acel moment era să o elibereze. Lângă Kate se simțea viu, pentru prima dată în ultimul an, iar sângele ce îi gonia prin vene pulsa fierbinte și fiecare bătaie a inimii lui era electrică.

Cum se făcea că această femeie firavă care îl irita mai presus de rațiune putea avea un asemenea efect asupra lui era ceva complet de neînțeles. La fel și faptul că îl putea deruta atât de tare, stârnindu-l și liniștindu-l în același timp. Imposibil de inocentă și cu totul lipsită de experiență, îl ademini spre ea până când forța atracției ei deveni de netăgăduit, pulsația dureroasă a mădularului lui întărit, imposibil de ignorat, și căută nebunește pacea pe care știa instinctiv că avea să o găsească în ea.

Brațul lui se strecură în spatele ei, încercuindu-i talia și trăgând-o mai aproape.

– Blând.

Ea încremeni, cu mâinile sprijinite pe pieptul lui, ca și cum nu ar fi știut dacă să îl prindă mai strâns sau să îl împingă deoparte. Iar dacă ar fi știut ce era bine pentru ea, l-ar fi împins cu fiecare fărâma de putere din trupul ei.

Dar ea nu i se împotrivi, nici măcar când el își trecu degetele prin buclele ei de foc, așa cum tânjise să o facă încă din prima clipă în care o văzuse. Șuvițele se încolăciră provocator în jurul degetelor lui. Pierduse șirul tuturor femeilor al căror păr îl atinsese în toată viața lui, dar nici una dintre ele nu îi oferise vreodată astfel de senzații.

Fața ei era la același nivel cu a lui, gura lui atât de aproape de a ei, încât îi simți răsuflarea oprindu-se când îi șopti:

– Delicat...

Când îi prinse fața în căușul palmei, ea veni în întâmpinarea atingerii lui și își frecă obrazul de palma lui aspră. În semn de consimțământ mut.

Tânjind dureros să o sărute, Edward îi ridică fața și își atinse buzele de ale ei.

– Dulce, șopti el, plimbându-și gura peste buzele ei cu un geamăt înăbușit.

Atât de incredibil de dulce... Nu mai era nimic din insistența fizică a sărutului din după-amiaza aceea, nimic din graba sau disperarea acelui moment. În schimb buzele lui le dezmiardau cu delicatețe pe ale ei, într-un sărut de o inocență chinuitoare. Nimic mai mult decât o atingere ușoară ca fulgul, sărutul trezi în el un ocean de căldură și, pe neașteptate, îi ridică povara de pe umeri.

Când îi simți mâinile alunecând în sus pe pieptul lui și agățându-se în cămașa lui pentru a-l trage mai aproape, se forță să se desprindă din îmbrățișare. Nu fiindcă ar fi vrut să se oprească – tânjea după ea, iar dacă ea s-ar fi mutat doar milimetric în poala lui, ar fi descoperit imediat cât de mult –, ci fiindcă i-ar fi fost atât de ușor să continue.

Iar dacă ar fi făcut-o, acea lecție de sărutat s-ar fi transformat în ceva mult mai puțin inocent, ceva tiranic și autoritar, exact așa cum îl acuzase ea că fusese în după-amiaza aceea.

Ochii ei se deschiseră cu un fâlfâit de gene, și îl privi cu o expresie umbrită de excitație. Când buzele ei se întredeschiseră confuze...

– Așa ar fi trebuit să fie primul tău sărut, îi murmură el, cu vocea răgușită.

– Oh, se înfioră ea, iar el nu se putu abține să nu zâmbească, mai încântat decât ar fi avut dreptul să fie, mai ușurat decât ar fi vrut să recunoască de faptul că nu încercase să îl plesnească. Din nou.

Când ea nu mai spuse nimic altceva, Edward își trecu ușor degetul mare peste buza ei de jos, încă fierbinte și umedă de la gura lui.

– La ce te gândești?

Sprâncenele ei se împreună.

– Că sunt... derutată.

– Bun.

– Bun? întrebă ea nedumerită.

Edward dădu din cap, retrăgându-și ezitant mâna de pe buzele ei înainte de a o lăsa să alunece și altundeva pe corpul ei.

– Mă simt și eu puțin cam confuz și nu mi-ar plăcea să fiu singurul.

Probabil spusese ceea ce trebuia, căci văzu încordarea din umerii ei risipindu-se și teama dispărând. Când îi zâmbi, căldura acelui zâmbet stârni ceva adânc în măruntaiele lui. Nu era doar poftă carnală. Micul lui îngeraș avea tot felul de efecte asupra sufletului său, alungând întunericul și făcându-l să se simtă viu, trezind emoții pe care nu le mai simțise față de o femeie de ani buni.

Și *acolo* era problema. Această femeie superbă, inteligentă și independentă care îi făcea inima să gonească și măruntaiele să ia foc, așa cum nu o făcuse niciodată nimeni altcineva, era fiica lui Benton. Iar acum și pupila lui.

Kate își îngropă fața în gâtul lui, buzele ei calde atingându-i ușor pielea când se relaxă în brațele lui.

– Nu ești singur, Edward.

Rămase aproape fără suflare auzind cuvintele ei blânde.

O dorea.

Dumnezeule mare, cât de mult o dorea! Să se îngroape în căldura ei, să găsească alinare în brațele ei și să uite anul care trecuse și de toate schimbările pe care soarta i le aruncase cu atâta cruzime pe umeri... Judecând după excitația tremurătoare pe care o simțea în ea, era sigur că i s-ar fi oferit.

Dar nu merita să fie mântuit. Cu siguranță, nu de cineva atât de generos și bun precum Kate, cu siguranță nu atunci când el nu putea decât să răpească... trupul ei, inocența ei, consolarea de a fi în brațele ei.

Oricât de mult ar fi vrut să mai stea, a rămâne acolo era nebunie curată. Nu l-ar fi acuzat nimeni dacă ar fi fugit înapoi la Londra și l-ar fi lăsat pe Meacham să descâlcească restul situației.

Și era exact ceea ce trebuia să facă.

– Am să plec mâine-dimineață, o informă el din nou, mai mult pentru a se convinge singur decât pe ea.

Ea își sprijini ușor palma de pieptul lui, simțindu-i inima bătând rapid sub degetele ei.

– Poți să mai stai câteva zile, până sosește Brannigan.

Nu fusese o întrebare.

Edward spuse încet:

– Credeam că vrei să mă vezi plecat.

– Așa credeam și eu, recunosc eu, iar răspunsul ei sincer, care dovedea câtă încredere avea în el, îi trezi în trup o căldură plăcută, dar nemeritată. Însă cred că m-am răzgândit în privința ta.

Edward ar fi vrut să afle exact la ce se referise cu acele cuvinte, dar nu era momentul potrivit să insiste, nu acum când se arăta-se mai prietenoasă față de el decât fusese vreodată de la sosirea lui. Nu când în sfârșit se bucura și el de un sentiment de pace sufletească, pentru prima dată de mai bine de un an. Poate chiar de zece ani.

– Chiar vrei să rămân?

Ea încuviință din cap fără un cuvânt, frecându-și obrazul de umărul lui.

„Și eu.“

Capitolul 9

Katherine.

Prin întunericul nopții furtunoase, Kate îl văzu pe Edward apropiindu-se.

Umbrele întunecate îi scoteau în evidență pomeții sculptați, iar în lumina fulgerelor îi văzu ochii fixând-o cu o expresie nerușinată, arzând de dorință. Fiecare pas îl aducea mai aproape de ea, ca și cum ar fi pândit-o asemenea unui lup venind să o devoreze. Se înfioră, luptându-se cu excitația copleșitoare ce o inunda, respirând rapid și sacadat.

El se aplecă deasupra ei, iar mâinile lui se întinseră spre umerii ei. Atingerea lui caldă radia de peste tot, chiar și din interiorul propriului ei corp, presărându-i săgeți încinse peste brațe, peste față, peste gât, peste sâni, coborând până în locul dureros dintre picioarele ei. Pulsa, tot sângele din corpul ei strângându-se acolo, și totul se învârtea în jurul ei, totul era invers – sus era jos, aspru era dulce, plăcerea era agonie.

Dumnezeule, cât de mult își dorea agonie pe care i-o oferea el.

Katherine... Kate.

Corpul îi tremura, inima îi bubuia, dar nu îi era teamă. Îl dorea în pat cu ea, cu brațele și picioarele lor încalcite între ele până devenea imposibil de deslușit unde se termina ea și începea el, greutatea lui apăsându-se peste ea....

El o prinse de umeri și o zgâlțâi cu forță.

– Kate!

Tresări, deschizând larg ochii.

– Domnișoară Kate, treziți-vă! o zgâlțâi Dorrie din nou.

Preț de o scurtă clipă de panică, cu pulsul gonindu-i, Kate se ridică în capul oaselor și se uită în jurul ei. Ploaia răpăia pe fereastră și sfâșia liniștea dormitorului întunecat și rece. Dar Edward nu era acolo. Doar îl visase. Din nou.

Kate își înăbuși un căscat.

– Cât e ceasul?

– Aproape miezul nopții.

– Ce s-a întâmplat?

– A venit băiatul Emmei Mulderry să vă cheme...

– Bebelușul! Trezindu-se instantaneu, Kate sări din pat și se duse în grabă la măsuța de toaletă. Coboră repede la bucătărie și trezește-l pe Tom, îi porunci ea. Spune-i să-mi înșeeze calul, apoi adu-mi coburii din laborator. Și pune în geantă și sticla de vin din camera de zi, bine?

– Da, domnișoară!

Dorrie dispăru în fugă din cameră.

Kate se îmbracă în pripă, renunțând la eleganta ei pelerină de călărie în favoarea unor veșminte mai groase, și încălță o pereche de cizme vechi. Își făcu de lucru cu părul doar cât să-l răsucească într-un coc la ceafă, apoi își luă haina și o pălărie cu bor larg pentru a-i feri fața de ploaie. Când plecă, luă și fața de pernă de pe patul ei.

Când ajunse la ușa de la intrare, gențile ei de piele o așteptau, pline cu instrumente medicale și cu leacuri. Echipamentul ei nu era prea consistent, dar ținea totul pregătit în caz de urgență, pentru a ajuta oricât ar fi putut. Încălecă pe iapa ei și dispăru rapid în furtună.

Drumul de pământ care ducea spre sat era acoperit de noroi și apă. În mod normal ar fi tăiat-o peste câmpuri, traversând râul prin vad, în punctul unde se lățea, puțin mai jos de dig și de vechea căsuță a paznicului. Însă în noaptea aceea râul era involburat și violent, umflat de ploi, așa că merse mai departe pe drum și îl trecu pe podul de lemn aflat la nord de sat.

Casa simplă, de trei camere, și cu pereți exteriori comuni cu ai caselor vecine, în care locuiau Emma Mulderry cu soțul ei John și cei cinci copii ai lor, se afla în capătul îndepărtat al satului. Fiul lor mijlociu stătea afară în ploaie, așteptând neliniștit sosirea ei. Kate descălecă și îi întinse frâiele. Fără a mai bate, deschise larg ușa îngustă de la intrare.

Camera mare nu era luminată decât de două lumânări scurte și groase și de un foc palid, însă în lumina scăzută îi văzu pe cei trei copii mezini ai familiei așezați pe scaune lângă perete, privind

spre dormitor cu ochi îngrijorați. În odaia aceea se deslușeau siluete vagi, soția fiind culcată în pat, iar soțul ținând-o de mână.

Emma Mulderry dădu din cap la vederea lui Kate și, gemând, își lipi strâns podul palmelor de lateralele abdomenului ei umflat, cuprinsă de o contracție.

– Am venit cât de repede am putut, se scuză Kate, apoi se apucă imediat de lucru, așezându-și coburii pe masa din mijlocul camerei mari și scoțându-și cele necesare. De cât timp a început travaliul?

Ochii obosiți de pe chipul chinuit erau înconjurați de cercuri negre, iar fruntea îi era acoperită cu broboane de sudoare.

– De la primele ore ale după-amiezii.

– La ce distanță sunt durerile?

Kate adusese pe lume suficienți copilași cât să înțeleagă intervalele dintre dureri și să poată estima cât mai dura până la naștere.

– Sunt aproape, șopti femeia, relaxându-se când contracția se potoli.

Cum deja naștea cel de-al șaselea copil, Emma avea mai multă experiență decât Kate în această privință, dar Kate avea să se străduiască să o ajute. Se întoarse spre cea mai mare dintre cele două fiice așezate pe scaune. La opt ani fata era destul de mare să o asiste.

– Eliza, vreau să pui pe foc un ceainic de apă și să mi-o înfierbânți, bine?

Eliza dădu din cap și, aruncându-i o privire șovăitoare mamei ei, se apropie de cămin, unde se afla un ceainic de cupru atârnat pe un cârlig mare de metal. Îl luă și ieși cu el la fântână.

Exact când fata ieșea, în casă intra fiul mijlociu, care tocmai îi dusesese calul în grajd.

– Jacob, îi ceru Kate, arătând din cap spre cei doi copii mai mici, du-te cu surorile tale la doamna Bailey și rămâneți acolo peste noapte.

Băiatul încuviință din cap, vizibil ușurat să fie trimis altundeva.

– Da, domnișoară!

Apoi îi scoase pe cei doi copii mai mici pe uşă, ieşind în ploaia care acum cădea în valuri grele peste întregul sat.

– Acum, domnule Mulderry, spuse Kate, întorcându-se spre soţ, vă rog să plecaţi şi dumneavoastră.

Aruncându-i o ultimă privire soţiei sale, acesta dădu din cap şi ieşi fără să protesteze. Bărbaţii nu aveau ce să caute într-o cameră de naşteri.

Rămasă în sfârşit singură cu Emma, Kate se așeză pe scăune-lul de lângă pat şi o luă de mână, afixând mai mult curaj decât simţea.

– Copilul va veni pe lume fără nici o problemă.

În faţa acestei promisiuni neconvingătoare, femeia dădu din cap, însă strânse din buze cu un aer sumbru.

Cărând ceainicul greu cu ambele mâini, Eliza intră în casă le-gănându-se. Kate turnă o parte din apă într-un lighean, apoi puse ceainicul în cămin şi, în doar câteva minute, apa începu să cloco-tească. Kate puse o linguriţă dintr-un amestec de plante într-o cană, o umplu apoi cu apă fierbinte şi i-o întinse Emmei, cerân-du-i blând să bea amestecul pentru a-i uşura durerile. Apoi înmu-ie o cârpă în bolul cu apă rece şi i-o puse pe frunte, ajutând-o să se întindă pe spate.

Cu multă delicateţe, Kate pipăi cu palmele abdomenul umflat al femeii, căutând poziţia bebeluşului.

– Totul pare în regulă, spuse ea, oftând cu o uşurare profundă. Acum nu avem altceva de făcut decât să aşteptăm.

Se întoarse lângă pat şi îşi petrecu următoarea oră ținând-o de mână pe Emma cât aceasta fu chinuită de dureri.

Afară furtuna se întea. Turna cu găleata, iar satul răsună de tunete, în timp ce vântul bătea din ce în ce mai tare. Ploaia şi vântul îl făcuseră pe John Mulderry să se întoarcă în casă, renunţând la hambar, iar acum se învârtea agitat prin camera mare. Kate nu se îndura să-i ceară să plece din nou.

Cineva bătu violent la uşă, dar Kate ignoră întreruperea şi ră-mase concentrată la Emma, care îşi încheştă strâns mâna pe a ei, căutând alinare. Bebeluşul se pregătea să vină. În curând.

– O caut pe Katherine Benton, răsună vocea masculină, la fel de pătrunzătoare ca tunetele care se rostogoleau din ceruri.

Edward. Inima ei bubui furtunos, pradă unui amestec confuz de emoţii. Strângând scurt mâna Emmei şi promiţând să se întoarcă imediat, se strecură în camera mare.

Edward păşi în casă venind din ploaia torenţială, iar prezen-ţa lui masivă umplu instantaneu casa minusculă. Apa şiroia de pe paltonul lui lung şi cizmele pline de noroi, iar ochii lui întu-necaţi, aproape ascunşi sub borul pălăriei, scrutau încăperea slab luminată.

Apoi o văzu. Cu o expresie în care se împleteau furia şi uşu-rarea, traversă încăperea până la ea, o prinse de braţ şi o trase într-o parte.

– Eşti nebună, vru el să ştie, având grijă să nu ridice vocea, de ai ieşit singură din casă în toiul furtunii?

Ea ridică din umeri.

– Am ieşit de multe ori noaptea pe vreme mai rea decât asta.

– Ploaia din noaptea asta s-a transformat în inundaţie, o co-rectă el, cu trăsăturile chipului asprite de furie şi îngrijorare. Ar fi trebuit să-mi spui.

Cu siguranţă, nu avea nevoie de permisiunea *lui* pentru a ieşi din casa *ei*.

– Eu nu...

– Aş fi venit cu tine să mă asigur că eşti bine.

Inima ei tresări. Oricare ar fi fost replica tăioasă pe care ar fi vrut să i-o arunce, dispăru.

Pentru a se asigura că era bine... Îşi făcea griji pentru ea? O căl-dură plăcută o învălui. Poate că începea totuşi să însemne ceva mai mult pentru el decât povara unei tutele.

I se tăie respiraţia – de unde naiba apăruse *un astfel de gând*?

Ce-i drept, cu doar câteva ore în urmă el o învăţase să sărute, iar ei îi făcuse plăcere. Mai multă decât ar fi trebuit. Însă aceea fusese doar o lecţie practică, arătându-i cât de puţin ştia despre el. Şi era evident că nu îl cunoştea nici pe departe suficient de bine cât să se întrebe dacă venise după ea prin furtună fiindcă era pupila lui sau fiindcă ţinea la ea.

– Nu am vrut să te trezesc, se mulţumi ea să-i spună.

– Nu dormeam. Murmurul lui senzual îi stârni un fior care i se încolăci pe şira spinării. Eram încă perfect treaz, din cauza ta.

Kate îi studie fără un cuvânt fața încă umedă de la ploaie. Venise călare prin furtună, traversând o zonă rurală care nu îi era familiară, pentru a o căuta. Pentru a o proteja. Nimeni nu mai făcuse vreodată așa ceva pentru ea și, de emoție, simți cum i se pune un nod în gât. Același efect avându-l și ceea ce sugerase răspunsul lui. Că îl tulburase suficient cât să îl împiedice să doarmă.

Iar *acest lucru* o făcu să tremure.

Edward răsuflă zgomotos, și ușurarea bruscă făcu să se risipească tensiunea din umerii lui lați.

– Să nu mai fugi așa niciodată, Katherine.

Să fugă? Nicidecum. În acel moment nu-și dorea nimic mai mult decât să își încolăcească brațele în jurul gâtului lui, să se lipească de el, să îl sărute... Înghițind un nod, dădu din cap.

Și când se gândea că nu trecuseră decât câteva zile de când prezența lui o înspăimânta și nu-și dorea nimic mai mult decât ca el să plece și să nu o mai deranjeze niciodată!

Când privirea lui alunecă spre dormitor, Kate înțelese că avea să fie timp mai târziu pentru a lămuri ce însemnau toate acestea. Dar acum era nevoie de ea aici.

– Eu cu ce pot să te ajut? o întrebă el, ca și cum i-ar fi citit gândurile.

Kate scoase sticla de vin din cobur și i-o puse în mână.

– Du-te cu domnul Mulderry în grajd.

El încuviință din cap, înțelegând.

Când ea dădu să se întoarcă din nou spre dormitor, Edward o opri cu o atingere ușoară pe braț. Îi fură o clipă cât să îi ia blând o buclă de pe fruntea obosită și să i-o petreacă pe după ureche. Un gest mărunț, dar care îi făcu inima să tresalte de bucurie simțind liniștea și căldura pe care i le oferea.

– Domnule Mulderry. Edward își petrecu brațul pe după umerii bărbatului și îl împinse spre ușă. N-avem noi, bărbatii, ce să căutăm aici. Țineți-mi companie în grajd la un pahar de vin.

Ieșiră în vântul urlător și ploaia torențială, închizând ușa în urma lor. Iar Kate se întoarse lângă pat, exact când începea partea cea mai grea a travaliului.

Într-un final, după un timp ce păru să se dilate în ore întregi, apăru și copilul, iar Kate îl luă în brațe cu mâini tremurătoare,

mic, dar trandafiri și sănătos. Cutremurându-se violent, copilul începu să plângă. La început nu fu decât un susur fin, până se chină să își umple cu aer plămânii minuscule și să respire pentru prima dată în noua sa viață, apoi din ce în ce mai tare până deveni un scâncet răsunător.

Kate duse bebelușul la lighean și turnă blând apă caldă peste el, apoi îl înfășură în fața de pernă pe care o luase de pe patul ei și puse nou-născutul în brațele Emmei. Obrajii mamei erau scăldați în lacrimi.

– E o fetiță, îi șopti Kate, luptându-se cu emoțiile contradictorii din sufletul ei.

Era atât de fericită pentru Emma, și în același timp atât de tristă că nu avea să cunoască niciodată bucuria de a deveni mamă ea însăși.

– Mulțumesc. Emma trase copilașul mai aproape de pieptul ei. O, mulțumesc!

Kate fu gătită de emoție la vederea scenei de dragoste din fața ei.

– Mă duc după soțul tău, se oferi ea.

Dar nu fu nevoie. Plânsetele copilașului ajunseseră până în grajd, chiar și prin ploaia torențială, iar domnul Mulderry venise în fugă. Când văzu copilașul, zâmbi radios și năvăli în casă, venind lângă soția sa.

Kate privi cu o fascinație fericită cum bărbatul uriaș dădu blând la o parte fața de pernă, folosindu-și arătătorul masiv, și studie uluit nou-născutul.

O mână se așeză posesivă pe șoldurile lui Kate.

– Ești cea mai fantastică femeie, spuse Edward încet din spatele ei.

– Eu n-am făcut nimic.

Se strădui să nu roșească la acest compliment.

Felul în care scânteiară ochii lui Edward îi arătă că nu era de acord, dar în loc să o contrazică, el își plecă fruntea și își trecu ușor gura peste tâmpla ei.

– Ești superbă.

Atunci chiar roși, colorându-se de rușine într-un stacojiu aprins.

– Arăt îngrozitor.

– Nu mă refeream la cum arăți.

În acel moment răceala pe care se obișnuise să o asocieze cu el dispăru complet, locul ei fiind luat de o fierbințeală surdă, mistuitoare, pe care o simți prin tot corpul, până între picioare. Nu își găsi cuvintele pentru a-i răspunde.

– Haide, murmură el, să mergem acasă.

O ajută să-și îmbrace paltonul, apoi o întoarse cu fața spre el și îi încheie nasturii până sus, sub bărbie, pentru a se asigura că era ferită de furtună. O proteja din nou, așa cum făcuse deja atât de multe pentru a o ajuta cu Brambly.

Gâtul ei se încheștă de emoție în fața generozității a tot ceea ce făcuse pentru ea, acest bărbat care, cu nici două săptămâni în urmă, afirmase că era capabil să facă rău și nu merita îndurarea ei. Se înșelase atât de amarnic!

El se încruntă spre ea, punându-și ușor mâinile pe umerii ei.

– E ceva în neregulă?

– Edward, eu... Clipind rapid pentru a-și ține în frâu emoțiile care creșteau în ea, ar fi vrut să îi spună cât îi era de recunoscătoare că ținea la ea, că faptul de a-l avea aproape îi alunga singurătatea și teama. Dar tot ce reuși să îngaime fu: Mulțumesc.

Înfășurându-și mâinile în paltonul lui, se trase în brațele lui și își atinse buzele de ale lui.

Edward incremeni pentru o clipă, sărutul luându-l prin surprindere, apoi îi șopti numele, iar brațele lui urcară încet pe spatele ei. Când vârful limbii lui desenă conturul buzelor ei, gustându-i colțul gurii, ea se înfioră.

Kate coborî pe călcâie și se desprinse din îmbrățișare, zăbovind o clipă cu mâinile încă împletite în reverele paltonului lui și cu fruntea sprijinită de umărul lui, nereușind să se forțeze să-i dea drumul cu totul.

Cu un oftat tremurător, făcu un pas șovăitor în spate.

– Ar trebui să plecăm acum.

Dând din cap, Edward o luă tăcut de mână și o conduse afară, în furtună.

O ajută să urce în șa și porniră prin ploaia rece ce se revărsa peste ei, udându-i până la piele. Edward mergea în față, ținându-și

calul în frâu și înaintând încet, ca iapa lui Kate să își poată croi drum mai atent pe ulițele pietruite ale satului, apoi peste stratul alunecos de noroi când drumul coti către sud. Calul lui era calm, bine dresat și mergea liniștit, ignorând furtuna dezlănțuită în jurul lor.

Însă iapa lui Kate era sperioasă, tulburată de tunetele bubuitoare și de fulgere, tresărind la fiecare umbră. Kate se chinuia să nu cadă din șa.

Edward se încruntă spre ea.

– Crezi că te descurci cu ea dacă mergem la trap?

– Da, afirmă ea, dinții care îi clănțăneau ascunzându-i ezitarea.

Cum mâinile îi erau atât de reci încât de-abia le mai putea închide peste frâie, pur și simplu nu știa dacă putea sau nu, dar refuza să o recunoască. Înghețată până în măduva oaselor, tremura violent, și îi era atât de frig, încât o durea tot corpul, nedorindu-și nimic mai mult decât să se întoarcă la căldura casei Brambly cât mai repede posibil. Edward porni încet la trap, iar ea îl urmă.

Când ajunseră la râu, Kate opri lângă el și încercă să scruteze întunericul, dar bezna era prea adâncă, iar râul învolburat, prea negru.

– Podul e inutilizabil, strigă el peste vacarmul curentului tumultuos.

Arătă spre ceva în întuneric. Ochii ei se îndreptară în aceeași direcție și văzu – un torent de cel puțin jumătate de metru înălțime se revărsa peste pod.

– Mai există o altă cale? întrebă el.

– S-ar putea să reușim să trecem prin vad pe lângă dig.

– Arată-mi.

Kate îl duse pe malul râului, Edward venind pe lângă ea și ținându-se aproape. Rafalele de vânt biciuiau copacii, ramurile acestora gemând și rupându-se zgomotos și adăugându-se vacarmului produs de râul torențial de lângă ei, sporind spaima calului ei. De-abia când următorul fulger lumină bezna nopții Kate observă că Edward stătea aplecat în față în șa, cu mâna ferm încheștată pe căpăstrul iepei, pentru a o împiedica s-o ia la fugă.

Când ajunseră la dig, Edward opri ambii cai. Cu o expresie impenetrabilă, scrută segmentul de râu larg și puțin adânc și se întrebă cât de adâncă era apa și cât de rapid curentul.

Clătină din cap.

– Ne întoarcem în sat.

Kate îl prinse de braț, scuturând din cap. Era mai mult decât obosită, și îi era atât de frig, încât o dureau dinții de la cât clănțanisera; nu putea îndura gândul de a parcurge călare toți acei kilometri înapoi până în sat, când Brambly era la mai puțin de trei kilometri depărtare pe celălalt mal al râului.

– Putem încerca să traversăm?

Chiar și în întuneric, Edward se încruntă sumbru văzând cum tremura din tot corpul, iar Kate îi văzu hotărârea risipindu-se în fața ochilor ei rugători.

– În regulă, consimți el cu jumătate de gură, dar rămâi cu picioarele scoase din scări până ajungem pe celălalt mal, și nu-ți înfășura mâinile în hățuri.

Kate dădu din cap neliniștită.

– Vino după mine și stai aproape.

Lovind cu călcăiele în coastele calului său, Edward porni cu animalul să traverseze râul.

Curentul era rapid, iar nivelul apei ridicat. După doar câțiva pași prin râu, apa urcă până aproape la burta micuței iepe. Dar când merse mai departe, nivelul apei rămase același, iar pe la mijlocul traversării Kate începu deja să se concentreze pe celălalt mal.

Din senin, o creangă mare se ridică din apa întunecată și se năpusti spre iapa lui Kate. Răsucindu-se în curentul clocotitor, ramurile izbiră crupa calului. Iapa își pierdu echilibrul în torentul furios și căzu în apă, împrôșcând din picioare și nechezând frenetic.

– Edward!

Kate căzu în apa înghețată.

Se chinui să înoate, dar curentul era prea puternic pentru trupul ei deja obosit, efortul prea mare în apa înghețată care i se îmbibase în fuste, îngreunându-le și trăgându-le la fund. Degetele

ii amorțiră, iar mușchii din brațele și picioarele ei refuzară să se mai miște.

Țipând, alunecă sub suprafața întunecată a apei.

Un braț puternic se încolăci în jurul ei și o ridică din apă. Se agăță cu disperare de el, iar degetele ei se înfipseră în mușchii tari ai antebrațului lui, în timp ce Edward o trase spre mal.

Ținându-i bine în brațe trupul ud, o scoase din râu și o așeză blând pe pământul noroios. Ea icni și se chinui să respire.

Îngenunchind, Edward se aplecă peste trupul ei ud learcă, apoi începu să îi frecționeze energic brațele și picioarele pentru a-i pune în mișcare sângele cald. Pielea îi era rece și umedă, plămânii înghețați, dar era în viață. Mulțumită lui Edward. Își riscase viața pentru a o salva pe a ei și știa că nu avea să-l poată răsplăti vreodată.

– Poți să te ții pe picioare? întrebă el peste vacarmul furtunii.

Kate încuviință din cap, iar el o ajută să se ridice.

– Caii?

– Au dispărut, spuse el cu o grimasă. Și e prea departe până în sat. Vom îngheța înainte să ajungem. Trebuie să ne găsim adăpost aici.

– Există acolo o veche căsuță a paznicului digului. Arată cu o mână tremurătoare spre o cărare îngustă care pornea de la râu. Dar e abandonată...

– Are acoperiș?

Ea dădu din cap, tremurând de frig.

– Atunci va fi în regulă.

O luă de mână și o trase spre cărare, dar picioarele ei slăbite se poticniră. Edward o prinse și o ținu la pieptul lui până își reveni, apoi, când își continuă drumul, rămase cu brațul în jurul taliei ei, ținând-o aproape.

Căsuța apăru din beznă, ascunsă în spatele tufelor și copacilor crescuți haotic. Obloanele de lemn atârnavu deschise, cu balamalele rupte, iar treapta din față era teșită până aproape la sol. Întreaga structură părea gata să li se prăbușească în cap în orice clipă. Dar nu aveau de ales. Aveau nevoie de adăpost, fiindcă degetele ei de la mâini și picioare îi amorțiseră deja.

Găsind ușa de la intrare încuiată, Edward se izbi cu umărul în ea, lovind neobosit până când zăvorul ruginit cedă. Deschise larg ușa și o conduse pe Kate înăuntru.

La lumina ocazională a fulgerelor ce se strecura printre obloanele stricate, Kate văzu câteva articole de mobilier acoperite cu cearșafuri pentru a le proteja de praf și paragină. Un șir de trepte urca în pod, iar peretele era ocupat în cea mai mare parte de un șemineu mare. Nu era mare lucru de capul ei, dar acoperișul era încă întreg și ținea ploaia la distanță.

Edward o trase spre cămin și căută pe polița acestuia cutia cu iască.

Kate auzi, foarte vag, că și dinții lui clănțăneau ușor, și își dădu seama că probabil îi era și lui la fel de frig ca și ei, dar nu o lăsase să vadă acest lucru până acum, ținându-și în frâu propriul tremurat pentru a putea să pară puternic în fața ei și pentru a nu o lăsa să intre în panică. Se uită la el. Cum era posibil să se fi înșelat atât de mult în privința lui? Cum de îl crezuse vreodată crud și egoist?

Focul mic pâlpoi timid, câteva flăcări de mărimea unui deget chinându-se să se agate de lemnul vechi, proiectând o lumină palidă în întuneric, însă acea lumină fu suficientă pentru ca Edward să găsească lemnele vrăfuite în apropiere și să le arunce pe foc până când flăcările se înălțară mari și fierbinți.

Kate se apropie, precum un fluture atras de căldură și lumină, continuând să tremure violent. El îi luă mâinile și i le frecă rapid între ale lui pentru a-i repune sângele în mișcare, însă palmele lui păreau la fel de înghețate ca ale ei.

– Îmi cer iertare.

Îi duse mâinile la gură și își trecu ușor buzele peste încheieturile degetelor ei. Inima ei zvâcni. *Acel* gest reuși mai bine să le inunde de căldură decât dacă le-ar fi apropiat de foc.

– Nu e vina ta că am rămas captivi aici. Își trase încet nasul. Și eu am crezut că vom putea traversa râul.

– Nu, o corectă el blând, îmi cer iertare pentru ceea ce trebuie să-ți cer să faci.

Kate îl privi nedumerită.

– Ce anume...

– Dă-ți jos hainele, Kate.

Preț de o fracțiune de secundă, ea încremeni, apoi îi aruncă feroce:

– Nu!

– Suntem amândoi uzi leoarcă, îi explică Edward calm, mâinile lui rămânând strânse peste ale ei, forțând-o să asculte, și trebuie să ne dezbrăcăm de hainele astea.

– Dar am aprins focul acum...

– Hainele tale sunt ude și îți țin de frig pe piele. Câtă vreme ești îmbrăcată cu ele, nu vei reuși niciodată să te încălzești.

Kate își smulse mâinile dintr-ale lui, apoi și le încheștă peste partea din față a paltonului, ca și cum Edward tocmai ar fi încercat la propriu să i-l smulgă de pe ea.

– Nu-mi dau jos hainele!

– Nu *toate* hainele, adăugă el răbdător, tonul lui devenind tot mai calm și mai liniștitor pe măsură ce propria ei voce se apropia de isterie. Desuurile tale ar trebui să se usuce repede dacă stai în fața focului.

– Și tu unde vei sta?

– Chiar lângă tine.

– Nu.

Edward scrâșni din dinți, pierzându-și răbdarea.

– Nu am sfâșiat niciodată hainele de pe o femeie care mi s-a împotrivit, dar dacă nu le dai tu jos acum, te arunc eu la podea și te dezbrac cu mâinile mele.

– Nu ai îndrăzni!

El ridică tăcut o sprânceană.

Răsuflarea lui Kate se poticni. *Chiar* vorbea serios – voia ca ea să-și dea jos hainele și să stea goală în fața focului. Chiar lângă el.

– Doar hainele de exterior. Poți să rămâi în cămășuță.

– Nu port cămășuță pe sub rochie, murmură ea ferindu-și privirea, ca el să nu-i vadă rușinea.

– Poftim?

– Nu port cămășuță! repetă ea furioasă și jenată.

La început bănuitoare, apoi întunecându-se de neîncredere, privirea lui o măsură intens, ca și cum ar fi încercat să vadă prin rochia ei, până la cămășuța inexistentă de dedesubt. Valuri

de fierbințeală se ridicară de pe trupul ei peste tot unde se oprea privirea lui, crescând în sânii ei și revărsându-se până pe interiorul coapselor. Înghiți un nod. Mare. Dacă o mai privea mult astfel, nu avea să mai aibă nevoie de foc pentru a se încălzi.

– Bun, atunci, spuse el încet, alegându-și cu grijă fiecare cuvânt ca și cum i-ar fi fost teamă că avea să-l plesnească, porți totuși ceva pe sub rochie?

– Bineînțeles! Apoi fața ei fu năpădită de o roșeață fierbinte când răspunse, într-o șoaptă aproape inaudibilă. Un corset și... pantaloni...

Edward încremeni, prea surprins pentru o clipă pentru a putea spune ceva. Apoi repetă încet, ca și cum nu era sigur că auzise bine:

– Pantaloni?

Ferindu-și privirea, Kate își încrucișă brațele peste piept.

– Îmi place să port pantaloni când am de călărit pe distanțe mari, îi explică ea iritată, mai ales pe frig.

Cum el tăcu, nu fu nevoită să îi citească gândurile pentru a-și da seama că cel mai probabil se întreba cât de înapoiată și primitivă era. *Pantaloni*. O, cât era de umilită! Doamnele lui din societatea londoneză nu ar fi îmbrăcat niciodată așa ceva.

– Deci... moșești copii în pantaloni? întrebă el stângaci, părând la fel de jenat cum se simțea ea.

Murind de rușine, Kate închise ochii.

– Da, spuse ea scrâșnind din dinți, sunt rezistenți.

– Înțeleg. Își dresе vocea. Ei bine, nu contează. Tot vei fi îmbrăcată cu ceva. Făcu o pauză, apoi îi ceru blând. Katherine, dă-ți jos hainele ude acum.

Era îngrozită, chiar dacă între timp continua să tremure de frig. Ceea ce îi cerea el era complet necuviincios și ar fi fost nebună să o facă. Udă leoarcă sau nu, ultimul lucru pe care și-ar fi dorit să-l facă era să se dezbrace și de cel mai mic articol de îmbrăcăminte în fața lui. Ar fi preferat să își petreacă noaptea tremurând și chinându-se.

Dar îl cunoștea de suficientă vreme deja cât să-și poată da seama în ce stare de spirit se afla și știa când putea să i se împotrivească și când nu ar fi trebuit să îndrăznească. Iar acesta nu era

un moment în care să i se împotrivească. Cel mult putea să spere că rochia avea să i se usuce cât mai repede posibil.

– Bine, oftă ea, cedând morocănoasă, întoarce-te.

Șovăitor, și făcând apel la întreaga lui educație de gentleman, Edward se întoarse cu spatele pentru a-i oferi intimitate.

Dar propriile lui haine erau la fel de ude ca ale ei, prin urmare își scoase și el paltonul, apoi își trase cizmele, strâmbându-se când din acestea curse apă. Erau distruse. Apoi veni rândul vestei, urmată de cămașă, pe care o scoase din pantaloni și și-o trecu peste cap, dezlipind țesătura udă de pe pielea lui umedă.

Stând lângă foc, lăsă căldura să i se răspândească în mușchii acum reci, gol în afară de pantaloni și gândindu-se să și-i scoată chiar și pe aceia. Ar fi început Kate să țipe de rușine dacă ar fi făcut-o? Rânji doar pentru sine. Cel mai probabil micuța diavoliță s-ar fi năpustit asupra lui cu vâtraiul.

Pentru o clipă însă, se gândi să o facă. Merita riscul de a fi înjunghiat doar ca să-i vadă reacția.

Din spatele lui auzi foșnet discret de material când Kate își scoase hainele, iar mintea lui își imaginează rochia alunecându-i de pe pielea fină. Mădularul îi zvâcni. Inspirând adânc pentru a se calma, regretă că nu îl refuzase și a treia oară, doar pentru a-i da pretextul de a-i smulge personal hainele de pe ea.

– Ai nevoie de ajutor la descheiutul nasturilor? întrebă el peste umăr.

– Nu. Nu te întoarce!

– Încerc doar să te ajut cu ce pot.

– Ca un lup paznic la oi, bombăni ea.

– Poftim?

– Am zis că sunt aproape gata!

Edward își înăbuși un hohot de râs. Nu ținea minte să mai fi cunoscut vreodată o femeie care să îl scoată din sărite și în același timp să îl amuze așa cum o făcea ea. Ar fi trebuit să îl enerveze. În schimb îi făcea plăcere. Era greșit să savureze consternarea ei. Dar, în același timp, i se părea atât de *firesc*.

– Am terminat, șopti ea în cele din urmă. Întoarce-te, dacă trebuie neapărat.

Clătinând din cap în fața pudorii ei nejustificate, se întoarse.

– Nu e...

O văzu, iar argumentul îi pieri pe buze.

Kate stătea sfioasă în fața lui, îmbrăcată doar în lenjerie, iar el simți o gheară în piept când își lăsă privirea să îi alunece încet peste trupul ei. Un corset lung legat cu șireturi până sub sâni, cu două bucăți mici de panglică peste umeri dezvăluind petice nedede de piele dezgolită, iar sub acel corset incredibil de feminin purta o pereche de pantaloni băiețești, scurtați până deasupra genunchilor și închiși strâns cu nasturi pe talie.

Dumnezeule! Combinația dintre corsetul din partea de sus și pantalonii băiețești ar fi trebuit să o facă să arate ridicol. În schimb, arăta... adorabil.

Kate își încrucișă jenată brațele peste sâni, încă neîndrăznind să îl privească.

Edward își dresе vocea emoționat.

– Dă-mi rochia și am s-o pun la uscat lângă foc.

Cu ochii ațintiți în podea, ea îi întinse rochia. Edward trase cearșaful de pe un scaun de lângă cămin și îl aruncă deoparte, apoi întinse rochia pe spătarul acestuia și propriile lui haine peste brațele scaunului.

Când se întoarse, văzu că ea deja luase cearșaful aruncat și îl înfășurase în jurul ei ca pe o togă. Nu știu dacă să râdă de pudoarea ei sau să plângă de dezamăgire.

În schimb, se încruntă. Kate stătea în capătul încăperii, departe de foc.

– Kate, vino mai aproape și încălzește-te.

– Mi-e bine aici.

El arcui o sprânceană.

– Ai buzele vinete.

La aceste cuvinte ea ridică în sfârșit ochii pentru a-l privi. Edward se așteptă ca ea să nege, să susțină vehement că nu îi era deloc frig. Însă nu o făcu.

În schimb, se mulțumi să îl fixeze cu privirea, fără un cuvânt. Uitându-se nu în ochii lui, pentru a-i arăta cât de mult curaj avea să îl înfrunte astfel, nici la gura lui, așa cum făcea când își dorea ca el să o sărute – ci la umărul lui. La cicatricea adâncă

și neregulată din locul în care fusese străpuns de glonț cu atâția ani în urmă.

Edward înlemni. Când își scosese cămașa, uitase – Kate îi distrăsese atenția, iar el uitase complet...

Foarte încet, Kate se apropie, fără a-și desprinde nici o clipă privirea de pe umărul lui.

– Edward?

Îi rostise numele cu o șoaptă nedumerită.

– Am fost împușcat, recunosc el încet, știind la ce se referea.

Auzi șuieratul fin al aerului când ea inspiră poticnit, iar ochii ei se ridicară doar pentru o clipă spre ai lui înainte de a se întoarce asupra cicatricei. Dar nu văzu nici șoc, nici milă în ochii ei, ca în cazul altor femei care îi văzuseră pentru prima dată cicatricea. Nu, ea nu îl privea cu ochi de femeie, ci ca doctor, ca o persoană care mai văzuse astfel de răni și care știa că suferința era mai profundă decât urmele fizice lăsate la suprafață.

Când mâna ei tremurătoare se întinse spre el, Edward rămase perfect nemișcat, dar când vârfurile degetelor ei îl atinseră ușor pe umăr, atingerea îl arse ca o flăcără, ca și cum rana ar fi fost încă deschisă. Tresări și inspiră șuierat printre dinții încleștați.

– Când mi-ai povestit despre războaie nu mi-ai pomenit niciodată de asta. Aproape că nu putu să o audă peste zgomotul ploii izbînd acoperișul. Probabil ai...

„Avut dureri mari“, termină el în locul ei. „Probabil ai avut dureri teribile. Sau ai fost înspăimântat. Probabil ai fost atât de înspăimântat...“ Era ceea ce auzise de la fiecare femeie care îi văzuse cicatricea.

Firește că avusese dureri mari. Firește că fusese înspăimântat. Umărul îi fusese sfâșiat de un glonț, pentru numele lui Dumnezeu! Dar habar nu avuseseră cât de puține știau despre iadul prin care trecuse dacă acesta era singurul lucru la care se gîndeau când îi vedeau rana care aproape îl costase viața. Așa că renunțase la a-și mai scoate cămașa de fiecare dată când era cu o femeie.

Până în noaptea aceea cu Kate. Când ajunsese să se simtă atât de în largul lui cu ea, încât uitase să își ascundă cicatricea. Dar era prea târziu pentru a o mai ascunde acum, așa că își ținu respirația și așteptă reacția ei...

– Probabil ai fost... copleșit de singurătate.

I se strânse pieptul auzind cuvintele ei neașteptate. Coborî surprins privirea spre ea, însă atenția ei era în continuare concentrată pe umărul lui. Șovăitoare, degetele ei desenează conturul hidoasei răni, o atingere blândă și reconfortantă, și cu fiecare mângâiere ușoară ca fulgul, vechea durere mai pălea puțin.

– Atât de singur, atât de departe de casă, șopti ea.

Apoi se aplecă în față și își trecu ușor buzele peste cicatrice.

Edward rămase cu respirația tăiată, pregătindu-se pentru chinul de a-i simți gura pe el, însă tresărirea de durere la care se așteptase nu se mai produse. În schimb, simți doar plăcere, delicatete și alinare, și rămase nemișcat sub buzele ei ca și cum sărutul ei ar fi putut să se întoarcă în timp și să îl consoleze din clipa în care glonțul îi sfâșiasse carnea.

Senzația buzelor ei calde pe pielea lui goală, oferindu-i săruturi ușoare ca un fulg, pulsă prin el, făcând ca dorința de a o avea să devină tot mai fierbinte cu fiecare bătaie de inimă, răsuflarea lui devenind neregulată și sacadată.

– Îngerul meu...

Gemând, îi prinse bărbia în palmă și îi ridică ușor capul, coborându-și flămând gura peste a ei, făcând cearșaful să cadă pe podea la picioarele lor.

Capitolul 10

Kate gemu când buzele lui se mulară peste ale ei, mâinile lui alunecând în jos pentru a o prinde de șolduri și a o trage spre el. Își dorise această îmbrățișare încă din clipa în care Edward apăruse în pragul casei familiei Mulderry, acest sărut fierbinte și lacom, acest sentiment de dorință și de posesiune pe care doar Edward i-l putea oferi. Oricât de delicioase ar fi fost săruturile lui de până atunci, nimic nu se putea compara cu acesta, cu felul în care gura lui o răvășea pe a ei și cu dorința brutală pe care o simțea crescând între umerii și pieptul lui lat.

Pieptul lui gol.

Încercă să nu se gândească la cum stătea acolo pe jumătate gol, cu trupul lipit cu forță peste al ei, însă când Edward se întorsese spre ea după ce se dezbrăcase, iar ea îl văzuse stând acolo, desculț și fără cămașă, și cu mușchii umezi și cizelați ai pieptului și brațelor sale scânteind în lumina focului de la picăturile de apă ce încă se agățau de pielea lui... Ei bine, acel piept gol era singurul lucru la care se putea gândi – pieptul lui și cât de mult își dorea să își petreacă vârfurile degetelor peste acei mușchi, pentru a vedea dacă putea să-l facă să se înfioare.

Își smulse gura de sub a lui pentru a trage aer în piept, dar buzele lui coborâră imediat pe gâtul ei, depunând cu delicatețe câte un sărut pe rând în scobitura de la baza gâtului ei, plimbându-și jucăuș limba peste pulsul ei înnebunit.

– Edward, șopti ea, și se topi în brațele lui, știind că nu ar fi putut să-i ascundă cât de mult o stârneau săruturile lui, cum îi făceau sângele să clocotească și trupul să pulseze.

El își îngropă obrazul în umărul ei gol, începutul de barbă crescută peste zi zgâriindu-i seducător pielea.

– Ești încă rece.

– Nu. Nu sunt, spuse ea, dar se cutremură, deși mai mult de la limba lui, lingând sub breteaua de pe umăr a corsetului ei, decât de la frigul pe care deja nu îl mai observa.

Edward o întoarse spre foc, așezând-o direct în fața flăcărilor. Focul o încălzea din față, iar trupul lui Edward o încălzea de la spate, dar când el coborî ușor cu mâinile pe brațele ei goale, tremuraturile ei nu făcu decât să se întetească.

– Ai să te încălzești în curând.

Dar șoapta lui alunecându-i pe ceafă o făcu să simtă nu căldură, ci o durere intensă.

– E din cauza ta, nu a frigului, recunosc ea. Tu mă faci să tremur.

El râse, un sunet profund și bogat, care i se rostogoli pe șira spinării. Își petrecu brațele în jurul taliei ei și o trase spre el, murmurând:

– Și tu mă faci să tremur.

Fierbințele lui întunecată se răsuci în ea, revărsându-se până între coapsele ei. Înghiți un nod, simțindu-și brusc gura uscată.

– De ce?

Edward o mângâie pe obraz cu încheieturile degetelor.

– Fiindcă ești atât de frumoasă!

Kate încremeni în brațele lui. Îi mai spusese și altă dată că era frumoasă, dar nu îl crezuse nici atunci. Nu putea fi atât de naivă, mai ales în acel moment, îmbrăcată în pantaloni băiețești – nu, el era un duce, iar acasă la el, la Londra, era înconjurat de femei cu mult mai sofisticate și mai rafinate, cu mult mai frumoase. Și, cu siguranță, putea alege dintre ele.

– Nu mă crezi, Kate?

Ea recunoscă încet:

– Nu știu.

– Atunci crede-mă că te doresc, murmură el excitat, cu vocea răgușită.

Cuvintele lui o lăsară fără aer și simți reacția în adâncul ei, o foame blândă care creștea și pulsa cu fiecare bătaie de inimă, până când se răspândi în fiecare fibră a trupului ei. Se simțea ca și cum atunci s-ar fi trezit, fiecare nerv din corpul ei însuflețindu-se, și conștientizând fiecare loc în care trupurile li se atingeau. Și, Dumnezeu îndurător, încă își dorea ca el să o atingă chiar mai mult.

Ca și cum i-ar fi ghicit dorința, mâna lui alunecă în sus pe corsetul ei și, trăgând ușor, dezlegă funda dintre sânii ei. Kate împietri, conștientă doar de gesturile degetelor lui, străbătută de febra fierbinte a excitației și a nerăbdării.

– Nu știu de ce, spuse el, agățându-și degetul mare în șiretul în zigzag ce strângea partea din față a corsetului și desfăcându-l încet, și nu știu de ce tu, de ce acum. Șiretul ieși din găici, iar corsetul se deschise. Dar când am crezut pentru o clipă că te-am pierdut, în noaptea asta, m-am speriat de moarte.

Când șiretul alunecă și din ultima gaică, Edward se dădu în spate doar cât să-i poată îndepărta corsetul de pe umeri, coborându-i-l pe spate și lăsându-l să cadă la podea. Kate închise ochii, nu fiindcă ar fi speriat-o să stea astfel expusă lângă el, ci fiindcă nu putu rezista tentației de a se abandona senzației delicioase provocată de aerul blând care îi gâdila sânii dezgoliți, eliberați din

corsetul sufocant și încălziți de foc. Frigul dispăruse acum când corpul îi era scăldat în șiroaie subțiri de căldură lichidă, coborându-i pe brațe și picioare, până în vârfurile degetelor de la mâini și de la picioare.

– Ești atât de frumoasă.

Vocea lui o invadea brutală și fierbinte, în timp ce el depuse un sărut tandru pe ceafa ei. Orice dubii ar mai fi avut în privința lui se evaporară complet, toate ezitățile ei de a rămâne singură cu el alunecând acum în cealaltă extremă, în care tânjea să fie atinsă, sărutată, mângâiată.

Când mâinile lui urcară și îi prinseră ambii săni în palme, căldura atingerii lui se dovedi insuportabilă și nu își putu înăbuși un scâncet gutural, nici nu se putu abține să nu se arcuiască fără rușine, venind în întâmpinarea atingerii lui, până când spatele ei dezgolit ajunsese să se frece de pieptul lui.

Degetele lui mari se învârtiră încet în jurul sfârcurilor ei, care se întăriră ca niște pietricele sub dezmierdările lui, senzația traversându-i imediat tot corpul și concentrându-se în pulsația dureroasă tot mai intensă dintre coapsele ei. Nu mai putea să o ignore acum, această nevoie pe care el o crea în ea și pe care doar el o putea satisface, iar când el își întinse larg palmele pe sânii ei, strângându-i sfârcurile între degete...

– Edward! icni ea și îi acoperi mâinile cu ale ei, brusc panicată și simțind nevoia să se agațe de el pentru a nu cădea.

El gemu și își coborî o mână pe abdomenul ei până ajunsese la betelia pantalonilor.

– Un înger în haine băiețești, murmură el, plecându-și capul și sărutând-o pe umărul gol.

Cuvintele lui o făcură să vibreze de rușine, obrazii ei arzând de umilință la gândul că el își alesese tocmai acest moment pentru a o tachina, când ea deja se simțea nesigură și vulnerabilă.

– Nu râde de mine, îl muștră ea, împingându-i mâna deoparte de pe talia ei.

Nelăsându-se descurajat, el îi luă mâna și i-o duse la buze, trecându-și jucăuș limba peste palma ei, iar senzația coborî fulgător prin braț până la sânii ei, făcându-i sfârcurile deja întărite să crească în vârfuri imposibil de semețe.

– Nu râd de tine.

Când își împinse șoldurile în față, înspre ea, mădularul lui excitat se lipi de trupul ei, tare și uriaș, iar ea se înfioră simțind dorința din el. Pentru ea.

– Nu îți dai seama cât de mult te doresc?

Kate lăsa să-i scape o răsuflare tremurătoare, și capul începu să i se învârtă, întorcându-i lumea cu susul în jos. Cu doar câteva zile în urmă, Edward amenințase să preia controlul asupra vieții ei, ceea ce o înfuriase și o înspăimântase în același timp, iar același bărbat îi spunea acum cât de mult o dorea. Și știa că era adevărat. Fiindcă și în ea ardea aceeași dorință nestăpânită pentru el.

– Nu am mai cunoscut niciodată o femeie ca tine. Mâna lui trasa cercuri lente pe abdomenul ei dezgolit, iar ea inspiră tremurător, nerăbdătoare, de fiecare dată când mâna lui cobora tot mai mult spre locul care pulsa dureros între coapsele ei. Trebuie să te ating, Kate. Trebuie să te simt.

I se păru că aude un tremur în vocea lui, dar când el îi descheie pantalonii și își strecură mâna peste pielea fină din partea de jos a abdomenului ei, singurul lucru pe care îl mai conștientiză cu certitudine fu fiorul scânteietor de emoție clocotind imediat sub vârfurile degetelor lui și cât de mult își dorea ca el să o atingă *acolo*...

– Te rog, îl imploră ea, apoi se mișcă astfel încât să-și poată depărta picioarele mai mult, în semn de invitație.

Când Edward coborî în sfârșit cu dezmiertările printre cărlionții ei și atinse carnea fierbinte și umedă, Kate se înfioră. Își înăbuși un geamăt, în timp ce mâinile i se încheștară pe coapsele lui tari ce o sprijineau din spate, și își înfipse unghiile în mușchii lui sculptați, în timp ce degetele lui o mângâiau ușor, întetind focul dulce ce se răspândea dintre coapsele ei.

– E atât de plăcut, gâfâi ea. Nu am știut niciodată...

– Devine și mai plăcut, îi promise el, apoi îngenunche în spatele ei pentru a-i trage încet pantalonii peste șolduri și coapse, împingându-i în jos peste gambe și scoțându-i cu totul, dezgolind-o complet în lumina focului.

O sărută în locul unde curbura spatelui ei se întâlnea cu fesele, apoi urcă încet cu limba pe șira spinării ei, în timp ce se ridica. O, ceruri, o *degusta*! Bucurându-se de spatele ei gol așa cum

un om flămând ar fi savurat o masă încărcată cu de toate. Înfi-orându-se, gemu de plăcere, nevenindu-i să creadă că gura unui bărbat putea stârni senzații atât de păcătoase și de minunate în același timp.

Urcând cu dezmiertări ale gurii pe trupul ei, își trecu seducător mâinile peste spatele picioarelor ei, ajungând la coapse, apoi la fundul ei rotund, trecând apoi peste șoldurile ei și mutându-se în față, de unde coborî printre cărlionții ei. De data aceasta, când mâna i se strecură între picioarele ei, nu mai întâlni nimic care să-i împiedice degetele curioase să se dedea mângâierilor lungi și profunde, acele mângâieri după care ea tânjea cu atâta disperare. Nimic nu-l mai opri să îi depărteze și mai mult picioarele, împingându-le ușor de la spate cu genunchiul lui, pentru a obține acces și mai larg, dând la o parte cu blândețe pliurile ei și strecurând două degete înăuntru.

– Edward!

Se tensionă, apoi se relaxă în brațele lui când el începu să-și plimbe degetele în ea, blând, dar insistent, în timp ce cu cealaltă mână îi mângâia sânii, iar strigătul speriat al numelui lui pe buzele ei se topi într-un scâncet.

– Dumnezeule, îngerul meu, gemu el, plecându-și fruntea pentru a o sprijini o clipă pe umărul ei gol, ești pregătită și atât de repede...

– Pregătită?

Se înfioră în jurul degetelor lui, fiecare terminație nervoasă din trupul ei concentrându-se acolo, între coapsele ei, unde degetele lui își continuau asediul blând. Își stăpâni cu greu un scâncet rugător de a-i oferi mai mult când degetul lui mare se aventură în pliurile din miezul ei.

– Pregătită să fiu în tine.

– Dar ești deja în mine, gemu ea, în timp ce degetele lui, răsucindu-se, o înfierbântau dinspre interior spre exterior.

– Nu așa cum vreau eu, o corectă el cu o voce răgușită și fierbinte.

Știa la ce se referea – voia să îi răpească inocența.

Ar fi trebuit să fie înspăimântată de ceea ce-și dorea el de la ea sau de controlul pe care ar fi trebuit să îl cedeze. Dar când simți

focul vibrant crescând și gata să explodeze în ea, pornind de la micul mugur de carne pe care îl mângâia cu degetul mare și revărșându-se în sus prin abdomenul ei și sâni, îl primi cu dragă inimă, cu fiecare fibră a ființei ei.

Mușchii ei minusculi se încleștară în jurul degetelor lui într-un spasm ce îi tăie respirația – icni, iar Edward o prinse în brațe când genunchii ei cedară și căzu la podea, întinzând-o blând pe covorul din fața căminului.

Când răsuflarea și bătăile inimii îi încetiniră, oftă adânc. O plăcere profundă și fără seamăn față de tot ceea ce cunoscuse până atunci îi inundă tot corpul, iar ea râse, pradă unei fericiri absolute. Nu îi era rușine că stătea goală sub privirea lui flămândă, în lumina focului. Nu îi era rușine că îl lăsase să o atingă într-un mod atât de intim. Și voia să o facă din nou.

Și nu îi fu rușine nici când Edward își întinse încet trupul peste al ei, după ce se dezbrăcase de pantaloni și îndepărtase și ultima barieră rămasă între ei.

El îi dădu la o parte de pe frunte o buclă încă umedă.

– Ți-a plăcut?

– Foarte mult, oftă ea, cu trupul saturat de plăcere.

– Bun. Încântat, o sărută tandru. Fiindcă va fi și mai bine.

Kate îi zâmbi, știind însă că nu era posibil să existe o senzație mai minunată decât plăcerea pe care tocmai o stărnise el torențial în ea. Fusese atât de minunat. Pur și simplu năucitor. O, cu siguranță își dorea ca el să o facă din nou, să simtă încă o dată acea tângire dureroasă până exploda în ea într-o străfulgerare de foc și lumină.

Dar să existe ceva chiar mai plăcut? *Imposibil!*

– Te doresc, Katherine, și intenționez să te fac să fii a mea. Ochii lui negri scânteiară în lumina focului și coborî spre ea o privire plină de dor. Deci dacă vrei să ne oprim, trebuie să-mi spui acum.

Peste tot unde trupul lui îl atinge pe al ei, pielea îi devenea electrizată, vibrantă și fierbinte, și ultimul lucru pe care și l-ar fi dorit ar fi fost să se oprească. Îi șopti cu răsuflarea tăiată:

– Sărută-mă.

– Cu plăcere.

Când îi asedia gura cu a lui, Kate nu fu pregătită pentru intensitatea din el, nici pentru torentul de excitație care pulsă prin ea într-un mod ce o făcu să se simtă seducătoare, posedată și complet dorită, toate deodată.

Până în acel moment Edward se stăpânise, își dădu ea seama, și atunci când o sărutase pe câmp, și în camera de zi. Chiar și atunci când o dezmiardase cu degetele, ducând-o la punctul culminant, cu doar câteva clipe în urmă, avusese grijă să își țină în frâu propria dorință.

Dar acum nu mai era nici urmă de stăpânire în el. Mâinile îi rătăceau peste sâni și soldurile ei, dinții o mușcau de gât și de umeri, buzele îi sugeau puternic sfârcurile, vârful limbii lui desena curba urechii ei – iar din gâtul ei răzbeau gemete joase, trupul ei pulsând fierbinte și rece la fiecare sărut apăsător și atingere lăcomă. Era inundată de străfulgerări de foc, dar în același timp pielea înfiorată i se încrețea în piele de găină, iar miezul de fierbințeală ce creștea între coapsele ei pulsa în același ritm cu pulsul ei înnebunit. Era o tortură sublimă, cea mai delicioasă plăcere-durere pe care o cunoscuse vreodată.

Edward o sărută fierbinte și cu toată gura. Limba lui se împinse printre buzele ei, asediindu-i adâncurile umede ale gurii ei, la fel cum mâinile lui îi răvășeau trupul. Durerea vibrantă dintre coapsele ei începu să se armonizeze cu ritmul penetrării profunde și insistente a limbii lui, până când nu mai reuși să-și dea seama dacă pulsația neîncetată provenea din ea sau se revărsa în ea din el. Nici nu îi păsa, câtă vreme continua să o sărute astfel, alimentând focurile delicioase din ea.

Trase lăcom aer în piept, iar gura lui se smulse de pe a ei și îi coborî pe gât, dinții lui mușcând mărunț pielea ei delicată.

Când buzele lui îi găsiră sânul, se cutremură, gâfâind rapid și sacadat cu fiecare trecere agonizantă a limbii lui peste sfârcul deja sensibilizat. Apoi el i-l supse, intens și îndelung, iar ea se zvârcoli sub el, nereușind să rămână nemișcată sub gura lui obraznică.

– Ești atât de delicioasă, îi murmură el la ureche, trecând la celălalt sân, încolăcindu-și limba și în jurul aceluia vârful întărit dureros.

Ea se arcui spre el, unghiile ei înfigându-se în umerii lui în încercarea de a-l aduce cât mai aproape posibil, până când el ajunsese să stea întins peste ea, cu toată greutatea lui apăsându-se peste trupul ei. Dar chiar și așa nu îi fu suficient.

– Edward, spuse ea, rostindu-i numele într-o rugămintă confuză, așa vrea... Se chinui să articuleze cuvintele de pe buzele tumefiate de excitare. Așa vrea... te rog.

– Asta?

O mână mare se apăsă pe umărul ei gol, ținându-l pe covor pentru a o ține nemișcată, în vreme ce cealaltă începu să o dezmiere în coapse. Ea tresări la atingerea lui, ridicându-și șoldurile de la podea și depărtându-și fără rușine coapsele, deschizându-se larg sub el.

– Da, gâfâi ea. Se zvârcoli sub degetele lui, care se plimbau peste ea, desenând atent cercuri în jurul ei, dar refuzând să o atingă exact unde își dorea mai mult, torturând-o neîncetat și împiedicând-o să ajungă la plăcerea delicioasă pe care i-o oferise mai devreme. Edward, te rog!

El își coborî trupul înalt și se instală între coapsele ei. Cu un scâncet gutural de dorință, ea își încolăci instinctiv picioarele în jurul taliei lui, prinzându-i șoldurile peste ale ei. Apoi el băgă mâna între ei, de data aceasta pentru a-i descoperi blând sexul cu degetele lui și a o deschide cât mai larg pentru el. Ea simți capul fierbinte al mădularului lui atingând-o, cuibărindu-se între pliurile ei, pregătit și așteptând la intrarea în ea.

Ținându-și respirația, pradă unei nerăbdări neliniștite, închise ochii și îi simți șoldurile apăsându-se ușor în față, erecția lui întărită alunecând în ea.

Avansând chinuitor de încet, centimetru cu centimetru, se cufundă în ea, iar ea oftă tremurător, trupul ei excitat tânjind după momentul când avea să o umple cu totul. Însă în loc să intre mai adânc, el se retrase până când nu mai rămase în ea decât capul tumefiat al bărbăției lui.

– Nu!

Se agăță de umerii lui și își ridică șoldurile pentru a-l trage înapoi în ea, acolo unde și-l dorea cu disperare să îl simtă.

– Încet, iubire, o avertiză el, cu trupul tensionat de efortul de a se controla. Trebuie să ne mișcăm încet pentru prima dată.

– Nu vreau să ne mișcăm încet. E atât de...

Gemu adânc când el se împinse din nou în ea, de data asta cu un centimetru mai adânc decât înainte, rămânând în ea o clipă mai mult înainte de a se retrage din nou până ieși aproape complet din ea.

Ea scânci, protestând, mâinile ei încheștându-se frustrate în pumni pe spatele lui.

– Ai încredere în mine, îngerul meu.

Coborî capul pentru a-și apăsa scurt buzele peste ale ei.

O nouă penetrare lentă, un nou geamăt drept răspuns... Edward repetă mișcările controlate cu grijă, iar Kate își simți sexul lărgindu-i-se treptat, pe măsură ce corpul ei îl primea tot mai adânc în ea, învăluind și învăluit în același timp.

Apoi el se opri, sprijinit pe antebrațe deasupra ei.

– Nu va dura decât o dată, murmură el, închizând și el ochii cu o expresie aproape suferindă, doar acum, prima dată.

– Dar nu doare. Ai avut dreptate. Presără un șir de săruturi pe umărul lui, gustând transpirația dulce-sărată de pe pielea lui. Chiar a devenit mai bi...

El se împinse în față și se cufundă în ea, sfâșiind stratul subțire ce îi opuse rezistență până ajunsese cu totul învăluit în ea, cu șoldurile apăsate peste ale ei.

Kate lăsă să-i scape un icnet simțind durerea tăioasă, dar scurtă, și se tensionă, întregul ei corp încremenind și unghiile înfigându-i-se în spatele lui.

Edward rămase nemișcat pentru o clipă, sărutând-o pe frunte și murmurându-i numele până când respirația ei se calmă, iar degetele ei se descleștară, iar atunci începu să se miște, legănându-și trupul peste al ei. Ea se relaxă sub el, iar locul disconfortului fu luat de o plăcere senzuală care îi stârni un val de căldură pornind din partea de jos a abdomenului ei și urcându-i până la sâni.

Răsufală adânc, oftă prelung – apoi nu mai știu nimic în afară de senzația minunată a trupului lui alunecând fin într-al ei, brațele lui puternice învăluind-o și ținând-o strâns, și greutatea lui apăsându-se peste ea. Era posedare pură și i se abandona fericită.

– Mișcă-te odată cu mine, o învăță el.

Îi prinse șoldurile în mâini și îi arătă cum să se ridice pentru a veni în întâmpinarea fiecărei penetrări, pentru a se uni în ritmul primordial al trupurilor lor îmbinate.

Ea gemu și își îngropă fața în umărul lui. Incredibil – pur și simplu nu îi venea să creadă cât de plăcut era să se afle atât de aproape de el, să îl primească în ea, completând-o atât de minunat. Era pur și simplu divin! Edward făcea ca totul să fie perfect pentru ea, și simți lacrimi umezindu-i genele sub imperiul emoției ce o copleși.

Nimeni în afară de Edward nu ar fi putut fi atât de tandru cu ea, atât de răbdător, și nu avea să regrete niciodată că îi oferise inocența ei în noaptea aceea.

Apoi ritmul lor se schimbă, iar mișcările lui deveniră mai rapide și mai intense. Cu fiecare penetrare se izbea tot mai tare de ea, alimentând pulsația fierbinte din ea până când flăcările îi ajunseră în vârfurile degetelor de la picioare. Fiecare mușchi din trupul ei se încăleșta și pulsa în ritmul acelei nevoi atotcuprinzătoare, cu alunecările lui rapide și insistente în ea. Gleznele ei se încrucișară laolaltă pe șalele lui, brațele i se agățară de umerii lui, și se ținu cu disperare, copleșită de senzația că se prăbușea peste buza unei prăpăstii, căzând în gol chiar în timp ce el o apăsa tot mai tare în podeaua de sub el.

Răsucindu-și șoldurile între coapsele ei depărtate, Edward mârâi și se împinse cu pelvisul peste sexul ei...

Iar ea explodă sub el într-o cascadă de flăcări și fiori, țipând peste vacarmul furtunii dezlănțuite în jurul lor, cu trupul cuprins de spasme violente.

Prinzându-i brațele și ridicându-i-le deasupra capului, se înfipse în ea rapid și brutal, penetrând-o furios sub imperiul dorinței. Cu o ultimă cufundare profundă, gemu și se descărcă și el, iar ea icni descoperind senzația brută a focului lui lichid pulsând în ea, a încăleștării bruște, urmate de relaxare, a trupului lui învăluindu-l pe al ei.

Edward se prăbuși peste ea, epuizat și satisfăcut. Preț de câteva minute, nici unul din ei nu se clinti. Apoi greutatea lui masivă se mută de pe ea când se rostogoli pe o parte alături.

Deschizând ochii, Kate îl văzu privind-o și ridică o mână pentru a-i da la o parte părul de pe frunte, umed de la transpirație și ploaie. Străbătută delicios de valuri tot mai vagi de plăcere a descărcării, se simți legată de el, mulțumită să stea pur și simplu întinsă acolo, înconjurată de căldura și de forța brațelor lui, fără a se gândi nici o clipă la lumea din afara căsuței. Explodase în brațele lui, iar sentimentul fusese atât de uluitor, încât nu putea suporta gândul că nu îl cunoscuse și el sau că nu simțise și el aceleași conexiune între ei pe care o simțise ea față de el în această manieră nouă și minunată.

Iar când el își atinse buzele de ale ei, cu mai multă tandrețe decât și-ar fi putut imagina vreodată, știu că la fel simțise și el.

– Ești bine, îngerul meu?

Ea își puse mâna pe pieptul lui pentru a simți cum îi bătea inima. Pentru ea.

– Mă simt perfect.

– O, da, murmură el, închizându-și mai strâns brațele în jurul ei și trăgând-o mai aproape, cu siguranță chiar așa ești.

Capitolul 11

Carul cu fân se legănă cu un scârțâit răsunător când trecu peste o groapă în drum, iar Edward se întinse protector să prindă mâna lui Kate, care stătea întinsă pe grămada de paie lângă el. Deși se lăfăia într-o poziție relaxată, privind fără un cuvânt crengile copacilor pe lângă care treceau și norii albi de pe cer, gândurile care i se involburau prin minte nu aveau nimic relaxat în ele.

Nu îi spusese prea multe de când se treziseră la prima geană de lumină, preferând să păstreze o tăcere contemplativă în dimineața aceea. Din fericire, unul dintre fermieri, care venea dinspre Butonby, se oferise să îi ia în spatele carului său, ceea ce însemna că nu avea să fie nevoit să întrerupă acea tăcere. Proximitatea căruțașului îi împiedica să înceapă conversația serioasă pe care era necesar să o poarte, ceea ce însemna că i se oferea un scurt răgaz

de la a reflecta la întreaga suită de consecințe a evenimentelor din noaptea precedentă.

Însă a sta întinși în fân împreună, învăluiți amândoi în tăcere, se dovedea a fi cel mai dificil moment dintre ei de când Edward îi poruncise să se dezbrace de rochie. Era ironic că se simțea mai în largul ei în preajma lui atunci când era goală pușcă.

Ei bine, avea să fie nevoit să ia măsuri ca episoadele în care Kate era goală pușcă să se întâmple frecvent și pentru perioade mari de timp.

Inima îi crescuse în piept. În sfârșit exista în viața lui ceva ce putea anticipa cu nerăbdare. Și nu era vorba doar de sex, deși acela fusese fantastic. Erau și râsul ei, mintea ei ageră, bunătatea ei și încâpățănarea ei – Kate îl însuflețea cum nu o făcuse nici o altă femeie vreodată.

– Ești teribil de tăcut în dimineața asta.

Colțurile gurii lui se ridicară într-un zâmbet. Ar fi trebuit să știe că nu putea păstra tăcerea, nu ea, dar în loc de a fi iritat, o găsi înduioșătoare.

– Doar mă gândeam.

– La ce anume?

Drept răspuns, el arcui o sprânceană, tăcerea lui fiind mai mult decât grăitoare.

– Oh. Roși, iar el știa că nu aerul răcoros al dimineții îi colorase obrazii. Regreți?

– În nici un caz, se grăbi el să răspundă. Apoi ezită. Dar tu?

– Nu – ai făcut să fie... Îi strânse mâna. Perfect.

Mai încântat de acest compliment simplu decât ar fi avut dreptul să fie, Edward îi trase mâna pe pieptul lui, știind chiar în clipa aceea că îi putea simți bătăile inimii. Dumnezeu, cum îi făcuse pulsul să gonească noaptea trecută! Și când o posedase a doua oară, când o trezise în zori și lent, tandru, blând, se strecurase în ea, Kate ajunsese la climax nu exploziv, ci cu un oftat – și îi accelerase din nou bătăile inimii.

– Nu mai făcusem... asta niciodată, recunosc ea atât de încet încât de-abia o auzi.

Edward se întoarse spre ea pe paie și își apropie gura de urechea ei:

– Se numește a face dragoste, murmură el, nereușind să-și stăpânească un rânet în fața lipsei ei de experiență.

Ea îl privi printre genele coborâte, cu o expresie pe jumătate inocentă, pe jumătate seducătoare, iar mădularul lui se trezi la viață.

– Nu mai... făcusem dragoste niciodată, șopti ea.

– Știu.

Riscând să fie surprinși de căruțaș dacă acesta s-ar fi uitat peste umăr, Edward își atinse buzele de ale ei, apoi se rostogoli și se îndepărtă de ea, punând o distanță respectabilă între ei.

– Așa că nu știu – adică mă întreb... Inspiră din nou adânc. Ce se întâmplă mai departe?

Edward nu spuse nimic preț de o clipă prelungă, apoi murmură spre cer:

– Aceeași întrebare mi-am pus-o și eu.

– Nu mai poți rămâne ca tutorele meu acum.

– Știu, răspunse el, deși știa cât se poate de bine că ar fi putut. Nu existau legi care să îi interzică unui bărbat să se culce cu pupila lui, și cunoscuse câțiva bărbați care profitaseră de situația lor pentru a-și transforma pupilele în amante. Însă el nu avea să fie unul dintre ei. Avem câteva opțiuni.

– Iar una dintre ele este să ne prefacem că noaptea trecută nu s-a întâmplat și să ne vedem fiecare de viața lui, șopti ea.

Continuând să-i strângă ferm degetele, Edward îi aruncă o privire piezișă, ținându-l cu o expresie hotărâtă.

– Asta nu e o opțiune.

A nu o mai vedea niciodată pur și simplu ieșea din discuție, acum că gustase din pasiunea ce trăia în ea.

Nu, problema consta în a o păstra.

Refuza să o facă amanta lui. Ce-i drept, majoritatea bărbaților din înalta societate aveau amante, iar mulți nici nu se oboseau să le ascundă. El era ducele de Strathmore, pentru numele lui Dumnezeu, iar gurile rele ar fi clevetit nu că își luase o amantă, ci s-ar fi întrebat de ce nu-și luase una mai de mult.

Dar nu Kate. Ținea prea mult la ea pentru a o face de răs doar ca să-și satisfacă propriile poftă. Nu că ea ar fi acceptat vreodată o astfel de propunere. Nu ea. Majoritatea doamnelor din înalta

societate afixau un aer de cumințenie care era pură prefăcătorie – femeile care i-ar fi întors disprețuitoare spatele unei lady drept pedeapsă pentru îndrăzneala de a fi vorbit cu un crai erau tot acelea care s-ar fi grăbit să își ridice fustele pentru același derbedeu de îndată ce ar fi reușit să rămână singure cu el. Însă bunul-simț al lui Kate era real, și Edward constata că își dorea să îl protejeze. Și pe ea.

Presupunea că ar fi trebuit să o ia de soție. În fond, acesta era comportamentul unui gentleman adevărat după ce compromitea o lady de viță nobilă, iar el trebuia să își accepte responsabilitatea.

Însă nu își făcuse planuri de căsătorie și de a-și întemeia o familie, fiind hotărât să lase titlul de Strathmore vărului său. Însă acest lucru fusese valabil înainte de a o cunoaște pe Kate. Ea era genul de femeie care știa cum să facă uz atât de farmec, cât și de spirit, care era excesiv de bună la suflet, inteligentă și frumoasă. Și după cum o demonstrase noaptea trecută, se potriveau bine și fizic. Majoritatea căsnicilor din înalta societate aveau la bază mai puțin de atât.

Dar... căsătorie. Dumnezeu mare! Avea curajul să facă un asemenea pas?

Chiar dacă el ar fi fost dispus să o ia de soție, Kate îi spusese foarte clar că *ea* nu era dispusă să se mărite cu nimeni. Societatea nu permitea doamnelor nobile să moșească bebeluși, să vindece bărbați bolnavi sau să se ocupe de orfani contagioși, și în mod cert nu și-ar fi putut continua activitățile medicale dacă ar fi devenit ducesă de Strathmore.

Însă nu era dispus să renunțe la ea.

Era a lui acum; își asumase responsabilitatea pentru viața ei când apăruse la ușa ei, iar noaptea trecută îi revendicase trupul. Habar nu avea ce intenționa să facă mai departe cu ea, dar știa că nu voia să trăiască fără ea.

– Întoarce-te la Londra cu mine, îi sugeră el încet.

– La Londra? scânci ea, vizibil luată prin surprindere.

Nu era o soluție pe termen lung, știa, ci mai degrabă o cale de a evita să ia o decizie. Dar dacă ar fi luat-o cu el când se întorcea

la Londra, ar fi câștigat timp cât să poată lua o decizie adevărată și ar fi putut s-o țină aproape de el până atunci:

– Mătușa Augusta va fi încântată să te cunoască. Vei putea să îți cumperi noua garderobă de care ai nevoie și să te bucuri de cât a mai rămas din sezon. Îi duse mâna la buze. Și vei fi cu mine.

– Dar nu pot să plec, protestă ea sumbru. E nevoie de mine aici, la Brambly.

Întorcându-se pe o parte pentru a fi cu fața spre ea, Edward întinse mâna și îi prinse obrazul în căușul palmei. O expresie de mâhnire trecu pentru o clipă peste chipul ei, iar el simți un junghi de remușcare la gândul că o forța să plece de acasă pentru propriile lui scopuri egoiste. Dar alternativa, de a o lăsa acolo fără a ști când ar fi putut să o revadă, era de neconceput.

– Vino cu mine la Londra, o ispiti el, și voi avea grijă să poți veni în vizită la Brambly în fiecare lună până la încheierea sezonului.

– Vei... serios?

– Nu e un drum lung din oraș și...

Luându-l prin surprindere, Kate își petrecu o mână pe după gâtul lui și îl trase spre ea, dezechilibrându-l și nelăsându-i altă opțiune decât să se rostogolească peste ea pentru a nu cădea din căruță. Buzele ei se topiră sub ale lui și, pentru o clipă, Edward fu prea năucit de îndrăzneala ei pentru a reacționa. Apoi îi răspunse cu la fel de multă ardoare, iar gustul dulce al sărutului ei crescua lăcom în promisiunea certă a ceva mai mult.

Când gura lui se deschise sub alunecarea șovăitoare a limbii ei peste buzele lui, ea se năpusti înăuntrul lui, iar bărbăția lui se întări instantaneu. Inspiră șuierat. Nu mai avusese niciodată o reacție atât de rapidă, în special cu o femeie atât de lipsită de experiență. Era oare conștientă ce efect avea asupra lui, ce putere ținea în mâinile ei? Ferească Dumnezeu să afle vreodată!

– Continuă să faci asta, o avertiză el, ridicând capul pentru a se verifica dacă bărbatul de capră era în continuare departe de a bănuși ce se petrecea în fân în spatele lui, și vom fi prinși. Îi prinse sânul în căușul palmei și îi mângâie sfârcul prin rochie. Iar apoi nu vei mai avea încotro și vei fi nevoită să fugi la Londra pentru a-ți salva reputația.

– Când trebuie să decid în privința venirii la Londra?

Lăsa să-i scape un scâncet și își mușcă buza de jos pentru a-și înăbuși restul geamătului.

Când ea se arcui excitată sub mâna lui, Edward își dori să îi poată cere un răspuns imediat. În schimb îi sugeră:

– Nu voi pleca până nu sosește Brannigan.

– O, e bine așa... e foarte bine așa, murmură ea.

Edward rânji, nefiind prea sigur dacă acel compliment se referea la faptul că îi lăsa timp să decidă sau la felul în care mâna lui îi dezmiarda sânul. Oricum ar fi fost, avea să îl accepte bucuros.

Se întoarse și se îndepărtă de ea, știind că deja își forțaseră norocul. Naiba să o ia de bună cuviință. Nu-și dorea decât să o tragă peste el, să se înfigă în ea și să o lase să-l călărească până la capăt, chiar acolo, în fân.

Din ce în ce mai frustrat, se întoarse în poziția sa inițială, cu brațul petrecut pe sub cap, ațintindu-și privirea asupra cerului nesfârșit al dimineții și punând deja la cale un plan pentru a o face pe Kate să rămână singură în podul cu fân.

Carul trecu pe lângă râu și, în scurt timp, sub privirile lor apărură pietrele care marcau aleea ce ducea la casă. Căruțașul opri.

Edward sări jos, apoi o ajută și pe Kate să coboare, lăsându-și mâinile să zăbovească pe talia ei mai mult decât ar fi fost necesar. Kate își luă rămas-bun de la căruțaș, făcându-i cu mâna, iar acesta își scoase pălăria în semn de salut, smuci hățurile și se îndepărtă.

Edward luă brațul lui Kate și îl petrecu pe sub al lui și împreună porniră spre casă. Însă când aleea coti și le dezvălui casa, se opriră.

Clădirea zbârnâia de activitate. Ușa de la intrare era blocată de mai multe căruțe, iar Dorrie coordona mulțimea de bărbați care descărcau diverse obiecte și le cărau în casă. Articole masive de mobilier, zeci de butoaie și saci de pânză, suluri de materiale – era ca și cum cineva s-ar fi mutat în casa ei și și-ar fi adus toate bunurile personale. Precum și patrimoniul întregului British Museum. Și o bună parte din conținutul prăvăliilor de pe Bond Street.

Bătrânul Arthur probabil rămăsese cu aceeași impresie, căci stătea la baza treptelor de la intrare și se agita, în timp ce doi

bărbați trecură pe lângă el în drum spre foaier, cărând o canapea de catifea albastră ridicată peste capetele lor.

Chiar și grajdurile și hambarele erau cuprinse de aceeași activitate frenetică. Un cal sur, cu șaua pusă, păștea în padoc lângă murgul lui Edward și iapa ei neagră, care se întorseseră acasă peste noapte, și alți cai negri stăteau legați lângă o șaretă mică. Doi bărbați descărcau o căruță plină până la refuz cu saci de ovăz, baloturi de fân și harnașamente pentru cai. Găini scurtau în curtea hambarului, vaci de lapte se adăpau la jgheab, o scroafă guița zgomotos spre o capră maronie, protejându-și cei șase purci...

Kate rămase cu gura căscată.

– Ce naiba...?

– A sosit Branningan, răspunse Edward sec.

Cu o privire cu subînțeles, îi eliberă brațul de sub al lui, apoi porni singur spre casă, pentru a-l întâmpina pe administratorul de moșie venit să își ocupe noua poziție.

Un strigăt răsună de pe scările de la intrare când Kate își făcu apariția. Când o văzu, Dorrie ieși în fugă din casă, petrecându-și brațele în jurul ei și îmbrățișând-o atât de strâns încât aproape o lăsă fără aer.

– Slavă îngerilor din ceruri, sunteți vie!

Kate încercă să desprindă brațele lui Dorrie de pe ea și să își tragă sufletul, temându-se pentru o clipă că bătrâna bucătăreasă avea să izbucnească în lacrimi.

– Sunt bine.

– Când caii s-au întors azi-noapte fără voi, am fost toți foarte îngrijorați. O lăsa în sfârșit pe Kate să se desprindă din brațele ei și se dădu în spate. Arthur era hotărât să pornească după voi, dar doamna Elston s-a postat direct în pragul camerei lui pentru a-l împiedica să plece de acasă. Acolo a și dormit, pe cuvânt! Privirea ei o măsură din cap până în picioare, apoi ezită. Sunteți bine?

Kate se strădui să nu roșească, temându-se pentru o clipă că Dorrie învățase cumva să citească gândurile oamenilor și știa exact ce se întâmplase noaptea trecută. De două ori.

– Am pierdut caii lângă râu și am fost nevoiți să ne petrecem noaptea în apropierea satului.

Dorrie îi aruncă o privire întrebătoare.

– Dar...

– Oh! Emma Mulderry a născut o fetiță superbă, o întrerupse Kate, disperată să îi distragă atenția. Atât mama, cât și copilașul sunt bine.

– Slavă cerurilor! Dorrie se încruntă și își îndreaptă din nou atenția asupra lui Edward. Și ducele? El unde...

– Uite! Kate arată spre casă. Ce se petrece? Văd că bucătăriile încep să se umple cu provizii cât pentru ditamai depozitul. Vai de mine! Ță e un dulap cu două uși?

Bucătăreasa bombăni uluită și clătină din cap.

– Domnișoară Kate, pur și simplu n-o să vă vină să credeți câte au venit.

Cu atenția distrasă suficient de mult cât să nu mai pună întrebări iscoditoare, Dorrie își petrecu brațul pe sub cel al lui Kate și o conduse spre casă. La fiecare pas bătrâna bucătăreasă îi dădea detalii despre carele întregi de produse care începuseră să sosească imediat după ivirea zorilor, însoțite de un bărbat pe nume Brannigan care pretinsese că era noul administrator al moșiei.

– E adevărat, recunosc Kate încet. Excelența Sa l-a angajat. Dar nu-ți face griji. O bătu liniștitor pe braț. Mi-a dat cuvântul lui de onoare că nu va face nici o schimbare majoră fără aprobarea mea.

– Și asta ați aprobat-o? pufni Dorrie, arătând cu degetul spre canapeaua de catifea. Mie mi se pare că promisiunea a fost deja încălcată.

Kate se încruntă. Dorrie avea dreptate. Nu aprobase nimic din toate acele provizii și obiecte, și totuși iată-le acolo, în curs de a fi descărcate în casa ei cu precizia unei manevre militare.

– Și mai e ceva, domnișoară.

– Oh?

Kate se pregăti sufletește, nefiind prea sigură dacă mai putea îndura să i se întâmple și altceva în dimineața aceea.

– Când a sosit acel individ Brannigan și nu erai acasă, eu și doamna Elston ne-am gândit că poate vom găsi în camera de lucru instrucțiuni în ceea ce-l privește. Așa că, adăugă ea, lăsându-și

umerii să cadă cu un aer de vinovăție, am căutat printre hârtiile de pe masa de scris.

– Înțeleg.

Acum nu avea să mai poată păstra secretul față de servitori în privința planurilor lui Edward de a renova Brambly și tot ceea ce avea să tulbure existența lor liniștită de până atunci.

– Am găsit asta.

Dorrie scoase o hârtie din buzunarul șorțului.

Kate aruncă o privire peste ea. Era acoperită cu scrisul de mână al lui Edward, lăbărtat în aceleași trăsături de peniță îndrăznețe pe care le folosea și pentru a trece notițe în registrele de evidență ale moșiei; documentul detalia ce condiții voia să fie cuprinse într-un act de pensionare, iar în partea de jos, cu un scris mult mai lizibil, se afla și răspunsul. „Voi executa conform solicitărilor, Excelență. Actele vor fi trimise într-o săptămână. Meacham.”

Kate se holbă la scrisoare, iar ochii i se umplură brusc de lacrimi de recunoștință. Un act de pensionare pentru Arthur, doamna Elston și Dorrie! Și încă unul foarte generos, cu prevederi pe care ea nu și-ar fi permis niciodată să le includă în contract, dacă nu ar fi fost el. Aveau să primească fiecare câte o căsuță, o rentă, bani pentru haine, totul binemeritat pentru iubirea și loialitatea cu care o serviseră:

– O, domnișoară Kate – îmi pare atât de rău! O expresie de groază și remușcare trecu pentru o clipă peste chipul lui Dorrie când îi văzu lacrimile. Nu am vrut să provocăm probleme. Am crezut că poate vom găsi vreo explicație sau instrucțiuni în privința livrărilor...

Zăbind printre lacrimi, Kate își puse mâna pe brațul bucătăresei și i-l strânse pentru a o liniști. Încercă să recitească scrisul de pe hârtie, însă nu reuși, căci vederea îi era prea încețoșată de lacrimile stărnite de bunătatea lui Edward și de generozitatea sa ținută în secret.

Fără îndoială, Edward luase primele măsuri în acest sens cu mai bine de o săptămână în urmă, nu în încercarea de a-i intra în grații sau de a o seduce și a o aduce în brațele lui, cum se întâmplase noaptea trecută, ci pur și simplu fiindcă își dorea să o ajute și să le facă dreptate servitorilor. Pieptul îi fu inundat de căldura

unei fericiri nemărginite la gândul că descoperise în sfârșit bărbatul adevărat de dincolo de masca de duritate pe care o afișa în fața lumii. În fața ei își dezvăluise sufletul, iar sufletul lui era bun și generos.

Îi strigă unuia dintre căraușii care purta pe umăr un sac de făină de porumb.

– Trebuie să vorbesc cu ducele. Știi unde s-a dus?

– Da, domnișoară. A intrat în camera de lucru.

Kate îi mulțumi.

Pornind spre casă, avu impresia că se afla într-un vis. Un vis minunat și fericit! În mai puțin de douăzeci și patru de ore totul se întorsese cu susul în jos. Brambly începuse să se transforme din nou într-o fermă adevărată, servitorii se pregăteau să se pensioneze în condiții excelente, iar ea... ei bine, totul era diferit și în ceea ce o privea *pe ea*. Și totul datorită lui Edward.

Nereușind să-și stăpânească pasul vesel și nerăbdarea de a ajunge la el, coti spre camera de lucru. Ușile duble stăteau larg deschise în hol, iar lumina intensă a dimineții se revărsa prin ferestrele înalte, făcând bordura zugrăvită în alb și rafturile de cărți să strălucească orbitor.

Edward se afla în spatele mesei de scris, având în mână mai multe documente și cu un munte de hârtii acoperind suprafața de dinaintea lui, iar Kate se opri cu nerușinare în prag pentru a-l privi. Arăta ca și cum acolo i-ar fi fost locul dintotdeauna, stăpân peste casă și controlând fiecare centimetru pătrat din întreaga proprietate. Puternic. Autoritar. Delicios de masculin. Un zâmbet îi jucă pe buze. Acum știa exact cât de blândă și de generoasă era inima lui, cât de obraznic era trupul lui.

Așa era, oare, când aveai un soț prezent în casă? Nu se putea imagina trăind sub același acoperiș cu cineva atât de puternic și de hotărât, dar după ce își petrecuse ultimele câteva săptămâni cu el, nu își putea imagina nici cum ar fi fost să *nu* îl aibă acolo. Iar acum, după noaptea trecută, își dădu ea seama cu o tresărire de fericire, nu mai avea nici un motiv pentru care nu și l-ar fi dorit în viața ei.

Un val de fericire vibră cald în ea când se gândi la posibilitățile deschise de acea revelație.

Când Edward ridică privirea și ochii lui întunecați se încinseră la vederea ei, pulsul ei se accelerează sub imperiul unei excitații imediate.

– Închide ușile, Katherine, îi porunci el pe un ton senzual, și vino încoace.

Făcând întocmai, Kate lăsă ușile să se închidă și ocoli masa de scris până ajunse lângă el. Trupul îi vibra de nerăbdare electrizantă, începând deja să se înfierbânte și să pulseze. Poate că, până la urmă, nu era chiar așa de rău să se supună ordinelor lui.

– Tu ești răspunzător pentru toate *astea*, spuse ea, fluturând din mână pentru a indica haosul în plină desfășurare în jurul ei. Nu-i așa?

– I-am spus lui Brannigan să comande toate cele necesare pentru a întemeia o gospodărie. Se pricepe să execute ordinele.

– Așa se pare. Își încrucișa brațele, prefăcându-se iritată, știind că dacă nu își punea mâinile la adăpost, avea să le întindă spre el. Ceea ce nu ar fi făcut decât să stârnească probleme. Și încă probleme dintre cele mai rele și desfrânate. O canapea de catifea? Chiar așa, Edward...

Dintr-o singură mișcare fluidă el o prinse de talie și o așeză pe masa de scris.

Se aplecă peste ea, cu gura ispititor de aproape de a ei.

– Îngerul meu, acea canapea e al doilea cel mai bun articol de mobilier din casa asta. Îi ridică fusta până peste genunchi și murmură aprins. Primul e patul meu.

Un torent de fierbințeală se revărsă în trupul ei, concentrându-se între coapsele ei când își aminti senzația minunată a mădularului lui strecurându-se în ea și cât de femeie se simțise când fusese învăluită de virilitatea lui. Scânci încet, dorindu-și cu disperare să-l simtă acolo din nou.

– O să-ți placă. Îți promit. Băgă un deget pe sub decolteul rochiei ei și, trăgând blând de material, îi dezgoli umărul. Pielea ta cremoasă frecându-se goală pe catifeaua moale...

Când coborî gura pentru a-i gusta umărul cu limba, ea gemu.

– Ai încuiat ușa?

– Da, șopti ea, înfiorându-se de tonul plin de sugestii păcătoase al vocii lui.

– Bine ai făcut. O mușcă mărunț de gât, iar mâinile lui se strecurară la spatele ei, descheindu-i rapid rochia. Fiindcă trebuia să te am.

– *Aici?* scânci ea.

– Chiar aici. Se cuibări între coapsele ei și se aplecă peste ea până când ea fu nevoită să se lase pe spate pe masa de scris, apoi se întinse și el peste ea. Chiar acum.

Capitolul 12

Edward o sărută, fierbinte și posesiv, limba lui forțându-i buzele să se deschidă pentru a se năpusti adânc în gura ei, încurajând-o să răspundă cu aceeași intensitate a dorinței lui. Cu un oftat înfiorat, Kate îi răspunse, invadându-i gura la fel cum o făcuse și el.

El gemu și îi prinse limba între buzele lui, sugând puternic și trăgând-o mai adânc în gura lui. Dumnezeu, era delicioasă, iar răspunsul ei entuziast îl încânta. Fusesse cu mădularul pe jumătate întărit încă de când îi dezmierdase sânul în carul cu fân, iar acum bărbăția îi deveni instantaneu rigidă când văzu trupul ei stârnindu-se atât de rapid, înfiorându-se de dorința de a se împreuna cu al lui. Îi smulse agrafele din păr și i-l lăsă să cadă liber pentru a putea să-i strângă buclele în pumn, ținându-i astfel buzele cât mai nemișcate sub ale lui, răvășindu-i neobosit sărutul la fel cum intenționa să îi răvășească și trupul.

Kate își smulse gura de sub a lui, chinuindu-se să respire, însă găfâitul ei nu făcu decât să îl stârnească și mai mult.

– Ești atât de frumoasă, spuse el, ridicându-i fusta până la talie. Atât de neobișnuită... atât de diferită de toate celelalte femei pe care le-am cunoscut.

Își băgă ambele mâini sub fusta ei și o dezbracă de pantalonii băiețești. Ea deschise larg ochii.

Rânjindu-i dintre coapsele acum goale, Edward ridică pantalonii precum un steag capturat. Mâinile ei se grăbiră să îi acopere

gura când din gât îi explodă un chițait surprins, apoi râse din toată inima când el îi aruncă peste umărul lui.

O dorise și înainte, dar acum când îi văzu ochii scânteind de râs, simți că ar fi luat foc dacă nu o poseda chiar atunci.

Își strecură mâinile în sus pe interiorul coapselor ei, deschizând-o seducător și pregătind-o pentru el. Degetele lui o găsiră, cufundându-se adânc în fierbințeala ei umedă, iar ea, în sunetul discret al gemetelor și scâncetelor ce îi scăpau de pe buze, se zvârcoli pe masă sub tortura lui dulce. Mâna lui o dezmierdă pe dinăuntru, însă nu tandru sau blând, ci autoritar, brutal, aspru – Kate era a lui acum și intenționa să revendice fiecare milimetru din ea.

Își înclină capul și își îngropă fața în triunghiul ei de cârlionți, inspirând adânc parfumul ei feminin, de caprifoii dulci și sex fierbinte, care deja i se imprimase în minte.

– Am să te degust, îngerul meu, o avertiză el pe un ton întunecat, răsuflarea lui revărsându-se fierbinte peste ea.

Degetele ei se încheștară mai strâns pe umerii lui.

– Edward...

El își trecu limba peste sexul ei, și orice protest ar fi fost pe punctul de a exprima se dizolvă într-un geamăt gutural de plăcere intensă. Trupul i se relaxă sub senzația gurii lui pe carnea ei, în timp ce limba lui îi dezmierdă cu atingeri adânci și prelungi pliurile, înainte ca buzele lui să îi găsească mugurul de plăcere, deja umflat și sensibilizat de excitație, închizându-se în jurul lui.

Supse ușor – iar trupul ei fu cuprins de spasme și începu să tremure peste buzele lui.

El supse din nou, de data aceasta mai tare. Șoldurile ei se ridicară de pe masa de scris și se împinseră către gura lui, în timp ce din gât îi scăpă un scâncet implorator de dorință.

Însă mâna lui pe coapsa ei o ținea ținută sub el în timp ce o tachina, degetele lui răsucindu-se în ea chiar în timp ce continua să muște mărunț și să sugă, fierbințeala gurii lui marcând-o invizibil, asemenea unui fier încins, ca fiind a lui.

Edward ridică scurt capul pentru a o privi. Își ținea ochii strâns închiși, iar buza de jos îi era prinsă între dinți, încercând să își

înăbușe dorința dureroasă tot mai intensă ce creștea în ea, în loc de a i se abandona. El zâmbi obraznic văzând acestea. Trupul ei era încă prea lipsit de experiență în privința sexului pentru a ști cum să primească descărcarea, chiar și atunci când tânjea după ea cu atâta disperare, și fu mistuit de o plăcere egoistă la gândul că el era bărbatul care avea să o învețe acest lucru.

Stând între coapsele ei, se descheie la prohab și își eliberă mădularul întărit. Dovada că ea era pregătită pentru el scânteia pe buzele trandafirii ale pliurilor ei de carne, iar el era mai mult decât pregătit pentru ea. Atât de pregătit de a se cufunda în teaca ei caldă și strâmtă încât vârful bărbăției îi lucea deja sub o picătură de rouă.

– Ești a mea acum. O prinse de talie și o trase în față până când fesele ei aproape atârnavă pe marginea mesei de scris, apoi coborî mâna și își prinse mădularul, împingând capul erecției lui pulsând în scobitura fierbinte din centrul ființei ei. Și am să iau ce e al meu.

Ea scânci nerăbdătoare, cu trupul tremurându-i de dorință.

Însă acum nu mai era vorba de dorință. Dorința o adusese în brațele lui noaptea trecută și îi oferise pace și salvare. Acum – își înclină șoldurile astfel încât să intre doar cu vârful mădularului dincolo de rezistența strânsă opusă de buzele ei interioare, dar nu mai departe – acum era vorba de posedare.

Ea se zvârcoli sub el, implorându-l cu trupul ei să intre în ea și să o ia cu totul:

– Edward, te rog – te rog, acum!

El făcu un pas în față și se înfipse în ea până la capăt.

Kate țipă de plăcerea de a fi posedată atât de complet, atât de brusc, dar de data asta nu mai simți nimic din durerea de dinainte, nici o rezistență. Iar când el începu imediat mișcările de penetrare, trupul ei se coborî peste al lui, venindu-i în întâmpinare.

– Ești a mea, mârâi el, înfigându-se în ea. Spune-o, Kate – spune-mi că ești a mea.

Ea gemu.

– Spune-o, îi porunci el, prinzând-o de șolduri și trăgându-le spre ale lui. Ești a mea.

– Sunt... sunt a ta! Un fior de abandon o străbătu din cap până în picioare. Arcuindu-și spatele, își încrucișă strâns gleznele peste șalele lui, deoarece fiecare mișcare puternică de penetrare o făcea să alunece în sus pe masa de scris, mâinile lui pe șoldurile ei trăgând-o înapoi pentru a se înfige din nou în ea. Sunt a ta, Edward...

Cu un mârâit sălbatic, el îi trase în jos corsajul rochiei și îi desfăcu brutal corsetul pentru a-i expune sânii, iar în timp ce șoldurile lui se legănavă ritmic între coapsele ei, mâinile lui se întinseră peste trupul ei pentru a-i strânge cu asprime sânii și a o trage de sfârcuri.

Răsuflarea ei ieșea găfâit, în scâncete guturale, însă sunetul ei nu mai ajungea și la urechile lui, prea ocupate cu propriile gemete animalice de dorință. Brațele ei fluturară haotic prin aer, nereușind să găsească nimic de care să se prindă pe masa netedă, iar trupurile lor împreunate răsturnară teancurile de hârtii, registre și cărți, aruncându-le pe podea într-o grămadă dezordonată.

Cu un geamăt teribil, el îi trase șoldurile înspre el și se înfipse în ea, rămânând acolo, scuipându-și sămânța adânc înăuntrul ei. Trupul îi fu cuprins de spasme de plăcere delicioasă, brațele și picioarele tremurându-i de epuizare în timp ce mădularul i se contracta, golindu-se până la ultima picătură în ea.

Însă ea nu terminase și se zvârcoli peste el, implorându-l să îi ofere descărcare.

Lăsându-și mădularul epuizat în ea, el o prinse de glezne și îi ridică picioarele peste umerii lui, iar din acest unghi nou, cu trupul apăsându-i-se greoi peste al ei, își frecă pelvisul cu forță de al ei, stimulându-i sexul larg deschis și mugurul de carne expus din centrul ei. Ea icni, iar el o făcu din nou, ridicându-și propriile șolduri pentru a se izbi și a se freca de ea.

Ea explodă de plăcere, brațele ei încleștându-se disperate în jurul umerilor lui, în timp ce șoldurile i se arcuiră sălbatic sub el. Edward îi acoperi gura cu a lui, pentru a înăbuși țipătul ce îi izbucni din gât, și îi simți sexul tremurând în jurul mădularului lui încă îngropat în ea, fiecare val al climaxului ei pulsând prin ea și revărsându-se în el.

Cu o tandrețe pe măsura brutalității cu care se consumase împreunarea lor, o sărută încet pe gât, apoi își sprijini fruntea de umărul ei dezgolit. Preț de o clipă prelungă, apoi, nici unul dintre ei nu se clinti, pierduți amândoi în goana inimilor lor ce băteau înnebunite și a răsuflării lor găfâite.

– Edward? șopti ea în cele din urmă.

El își ridică fruntea de pe umărul ei gol, simțind în piept un junghi de îngrijorare la gândul că poate o rănise.

– Și tu ești al meu. Cu un zâmbet, îl atinse pe obraz, cu vocea răgușită de dorință satisfăcută. Spune-o, îi porunci ea blând, cu un oftat foarte feminin, trecându-și ușor degetele peste bărbia lui.

– Sunt al tău, ingerul meu.

Buzele lui le dezmiardă blând pe ale ei, apoi, șovăitor, se retrase din ea.

Scoțându-și lavaliera șifonată, o folosi pentru a șterge atent trupurile lor, apoi o aruncă în flăcările din cămin. Îi luă mâinile și o ajută să coboare de pe masa de scris, simțind o tresărire de vinovăție când ea se crispă de durere și își frecă spatele. Se folosise de ea cu brutalitate, dar nu se putuse abține. Și își dădu seama cu o zvâcnire de satisfacție că nici ea nu putuse.

Fără ca el să i-o ceară, Kate coborî mâinile pentru a-l încheia la pantaloni. Dacă nu avea grijă, își spuse el, strâmbându-se când vârfurile degetelor ei îl atinseră accidental, avea să se trezească înapoi pe masă, descoperind cât de insațiabilă era dorința lui pentru ea.

– Deci, spuse ea încet, îndreptându-i vesta, Brannigan a sosit mai devreme.

– Da. Urmându-i exemplul, îi legă șireturile corsetului, apoi îi ridică și corsajul rochiei pentru a-i acoperi umerii. Am să plec la Londra mâine-dimineață. Întinse mâinile la spatele ei pentru a-i închide rochia. Era ciudat că putea găsi aproape la fel de multă plăcere în a o îmbrăca precum găsea în a o *dezbrăca*. Iar tu o să mă însoțești.

– Vreau să fiu cu tine, chiar vreau. Coborî privirea și își netezi fusta. Dar nu pot veni la Londra, nu atât de curând.

– De ce nu? insistă el.

După pasiunea pe care tocmai o descoperiseră împreună, nu s-ar mai fi simțit în stare să se separe de ea.

Kate închise ochii, iar el văzu o tresărire de dezamăgire și dorință neîmplinită trecând peste chipul ei.

– Trebuie să mă asigur că Brannigan se va potrivi aici. Arthur, doamna Elston, Dorrie – ei sunt tot ce am.

– Acum mă ai și pe mine, o informă el, privind-o cum se îndepărtează de el pentru a-și răsuci părul în coc și a-l prinde cu agrafe.

Ea rămase cu spatele spre el, ascunzându-și chipul, însă Edward îi văzu limpede tremurul degetelor în timp ce încercă, fără succes, să-și prindă și ultima agrafă.

– Și totuși, nu.

– De asta vei veni cu mine la Londra...

Ea clătină din cap, renunțând la agrafă cu un oftat frustrat.

– Și după ce se încheie sezonul? Ce legătură voi mai putea preține a avea cu tine atunci, în afară de povara de a-ți fi pupilă și târând după mine o fermă înglodată în datorii?

Edward inspiră adânc pentru a neutraliza nodul de emoție ce i se formase în stomac. Știuse ce avea de făcut încă de noaptea trecută, când o văzuse stând în fața focului în pantaloni băiețești și corset de femeie, când își dăduse seama că nu se mai putea abține să nu o facă a lui. Și poate că astfel ar fi reușit să o convingă să vină cu el la Londra, să îi ofere șansa de a se bucura de cât mai multe nopți cu ea...

– Am să renunț la tutela asupra ta.

Kate se răsuci pe călcâie, lăsând agrafa să-i cadă dintre degetele uluite. În tăcerea care urmă, în timp ce se holba la el, agrafa zdrăngăni ușor când ateriză pe podea.

– Am să renunț la tutelă, repetă el încet, știind că era decizia corectă dacă voia să îi câștige încrederea suficient cât să o determine să își petreacă sezonul cu el. Voi lua legătura cu Meacham și îi voi cere să redacteze un nou contract, unul prin care vei deveni o femeie independentă, liberă chiar și de sub autoritatea tatălui tău.

Ea își ținu respirația.

– Și Brambly?

El îi rânji.

– Îți va rămâne ție să dispui de moșie după bunul tău plac.

Apoi se pregăti ca ea să îi sară în brațe de bucurie și să-și arunce brațele în jurul gâtului lui – eliberarea de sub tutela lui era ceea ce își dorise încă de când apăruse el în pragul ușii ei, recăpătându-și astfel controlul deplin asupra vieții și asupra casei ei.

Însă ea nu se mișcă, singurul ei gest fiind de a ridica o mână pentru a-și șterge ochii scânteind de lacrimi și de a-l privi ca și cum în loc de a-i fi oferit ferma, el îi jurase că avea să o distrugă.

Derutat, Edward se încruntă și se întinse spre ea.

– Kate...

– Nu. Ea îl făcu să dea înapoi cu o expresie atât de profundă de abandon și mâhnire încât îi tăie respirația. Aveai de gând să salvezi Brambly, iar acum...

– Intenționez în continuare să te ajut cu Brambly; asta nu s-a schimbat. Îți dau cuvântul meu de onoare.

Însă ea nu făcu decât să clatine aprig din cap. Și abia atunci înțelese Edward adevăratul motiv pentru care nu voia să vină la Londra cu el, și se simți ca un neghiob nenorocit pentru că nu își dăduse seama mai repede...

– Moșia Brambly e a ta, îngerul meu, o asigură el. Nu ți-o va lua nimeni câtă vreme lipsești.

În ochii ei, atunci, văzu teama transformându-se în încredere și ușurare, iar fericirea surprinzătoare care îl inunda aproape îl copleși.

– Mulțumesc, Edward.

Se ridică în vârful picioarelor pentru a-l săruta, mâna ei alunecând posesiv peste pieptul lui.

Petrecându-și brațele în jurul ei și trăgând-o aproape, Edward îi murmură pe buze:

– Vom merge la Londra. Nimic nu putea să-l convingă să renunțe la acest lucru, dar... Pot să mai rămân la Brambly câteva zile să mă asigur că Brannigan se instalează cum trebuie.

Kate se arcui în îmbrățișarea lui, iar lui i se tăie răsuflarea când îi simți sânii apăsându-se pe pieptul lui.

– Îți mulțumesc!

Cu un geamăt stăpânit, dorindu-și să o posede sălbatic din nou, chiar acolo, pe podea, dar știind că ar fi fost prea mult pentru ea, și prea repede, își coborî gura la urechea ei.

– Dar sper totodată că ești conștientă, adăugă el, răsucindu-și limba în urechea ei și fiind răsplătit cu o înfiorare fermecătoare, că nu intenționez nicidecum să mă țin departe de tine.

Ea lăsă să-i scape un geamăt șoptit:

– Așa sper și eu!

El își dădu capul pe spate și răsă, mai fericit în acel moment decât se simțise vreodată în ultimii câțiva ani. Ultimii zece ani, de fapt.

– O să mă lași fără suflare, o dojeni el. Haide, șterge-o de aici. O întoarse spre ușă, apoi o plesni jucăuș peste fund pentru a o face să plece în grabă. Ai o casă plină de lucruri care trebuie despachetate, iar eu am un vraf de hârtii care trebuie sortate.

– Hmmm... Îmi trec prin minte activități mai interesante decât sortatul hârtiilor, îndrăzni ea să îi arunce peste umăr, legănându-și șoldurile seducător în timp ce se îndreptă încet spre ușă. Eu voi fi în camera de zi în care se află canapeaua de catifea, în cazul în care te plictisești...

– Desfrânat, o tachină el, zâmbetul lui rapace fiind o promisiune flămândă despre ce o aștepta în seara aceea.

Aruncându-i o ultimă privire, Kate oftă plină de dor și ieși din încăpere.

Edward clătină din cap, chicotind fericit, și încercă să se concentreze pe hârtiile lui, deși acest lucru se dovedi de-a dreptul imposibil câtă vreme în jurul lui încă mai plutea parfumul ei, iar pe buze încă mai avea gustul ei.

Cine ar fi crezut că o asemenea vulpoaică mică putea să îi sucească în asemenea hal capul? Dar era exact ceea ce îi făcea această femeie. Îl făcea să o dorească, și nu doar pentru jocuri amoroase, deși *acestea* se dovediseră mult mai speciale decât și-ar fi imaginat vreodată.

Nu, recunosc în sinea sa, sortând hârtiile, aruncând câte o scurtă privire peste fiecare dintre ele înainte de a o pune deoparte, Kate îl făcuse să își dorească să o audă râzând, să se bucure de flirtul ei jucăuș, de bunătatea și de loialitatea ei, chiar și să îi vadă

aerul încăpățânat cu care își împingea în față bărbia. Și ea îl dorea la rândul ei, la fel de mult.

Poate că se înșelase. Poate că o căsătorie nu ar fi fost până la urmă chiar atât de impo...

Cineva bătu la ușă.

Edward ridică privirea. Un bărbat îndesat și crăcanat, cu puținul păr rămas pe cap pieptănat de-a curmezișul cheliei, stătea sovăitor în prag, ținându-și pălăria în mână. Purta haine simple și ghete de lucru solide, nu avea lavalieră, vesta îi era pătată, iar pata de roșeață intensă din obrajii lui arăta că începuse deja să bea, în ciuda faptului că era atât de devreme dimineața.

– Domnul Brannigan se ocupă de livrări, îl informă Edward, îndreptându-și din nou atenția asupra hârtiilor. Îl găsești probabil jos în beci.

– Vă cer iertare, milord. Bărbatul păși în încăpere. Sunt Guerson de la hanul de poștă.

– Domnul Guerson, desigur. Edward îi ieși în întâmpinare cu un zâmbet, întinzându-i mâna. Îmi cer scuze. La câtă activitate e pe aici azi, am crezut că ești unul dintre oamenii de la livrări. Strânse mâna bărbatului. Ce te aduce la Brambly?

– E vorba de domnișoara Kate, Excelență.

Katherine. De-abia dispăruse de sub ochii lui de nici cinci minute. Cu siguranță nici măcar o diavoliță ca ea nu ar fi putut să dea de bucluc atât de repede. Se încruntă:

– Ce este?

– Ei bine, domnule, ar trebui să știți că noi toți în sat avem o părere foarte bună despre fetișcana asta. N-am vrea să i se întâmple vreodată ceva rău.

Un val de îngrijorare bruscă îi crescuse în piept.

– Ce s-a întâmplat, domnule Guerson?

– Asta. Scoase o scrisoare din buzunarul jachetei. Tânărul Tom mi-a adus-o acum câteva zile, zicând că domnișoara Kate vrea să fie trimisă cu poșta. Dar cu atâtea furtuni și ploaie, trimiterea poștei a fost amânată, așa că m-am gândit că ar trebui s-o vedeți dumneavoastră mai întâi, acum că sunteți tutorele ei și răspunzător pentru fată.

Chipul lui Edward se înăspri când luă scrisoarea și își aruncă privirea peste adresă. *Phillip Benton.*

– În mod normal nu aș fi deranjat pe nimeni cu așa ceva. Dar e adresată tatălui ei, înțelegeți. Și toată suflarea din sat știe că individul e un mișel de două parale. Cuvintele îi scăpară pe negândite, iar bărbatul se chinui bâlbâit să se scuze. Adică, vreau să zic, nu e un om bun.

– Nu, confirmă Edward, scrâșnind din dinți, nu e.

– Și nu mi-ar plăcea ca domnișoara Kate să facă vreo neghiobie și să aibă de suferit, acum că sunteți dumneavoastră aici să aveți grijă de ea.

– Mulțumesc, Guerson. Ai făcut ceea ce trebuia aducându-mi asta. Arată din cap spre ușă cu un aer rigid. Treci pe la Brannigan înainte să pleci și spune-i să-ți dea o monedă pentru bunăvoința ta.

– Foarte generos din partea dumneavoastră, Excelență.

Își puse pălăria pe cap și se grăbi să plece, pornind cu pas vioi spre capătul casei și scările ce duceau în beci.

Edward rupse sigiliul de ceară și deschise scrisoarea, iar cele trei monede căzură cu un zăngănit pe podea la picioarele lui. Holbându-se la ele, fu năpădit de aceeași trădare crudă pe care o cunoscuse cu zece ani în urmă, învăluindu-l brusc ca o ceață întunecată, strecurându-se și involburându-se în el, tăindu-i răsuflarea.

Privirea lui se ridică încet de la cele trei monede la scrisoarea pe care o ținea în mână. Cu fiecare cuvânt pe care îl citea, pulsul îi devenea tot mai grăbit, mai violent, ca și cum ar fi încercat să îi demonstreze că încă mai avea o inimă în pieptul cuprins de întuneric. Însă el știa că nu era așa. Știa ce însemna a fi înșelat și cunoscuse pe propria piele iadul în care trădarea putea duce sufletul unui om.

Acum se coborî din nou peste el când privi scrisoarea, colții ei brutali sfâșiindu-i pieptul pentru a-l răpi...

Îngerul lui îl osândise să se întoarcă direct în iad.

În salon, Kate își făcu de lucru aranjând mobilierul proaspăt adus și sortând toate obiectele încă nedespachetate din lăzi. Însă privirea îi aluneca mereu spre canapeaua de catifea din colț,

mintea ei evocându-i ceea ce-i spusese Edward despre ea. Deși se străduia să respire normal, inima încă îi gonia, iar trupul îi vibra electrizat când își amintea cu câtă îndrăzneală i se oferise chiar acolo, pe masa de scris. La fel cum intenționa să i se ofere și în noaptea aceea, pe canapeaua respectivă.

Râse cu nerușinare, ducându-și rapid mâna la gură. Nici măcar nu se dezbrăcaseră!

El o numise desfrânată, și poate chiar era. Dar dacă a fi desfrânată îi permitea unei femei să se simtă atât de bine, atât de fericită, ei bine, era de-a dreptul uluitor faptul că întreaga populație feminină a Angliei nu era ocupată să prindă bărbații la înghesuială, cerându-le să le transforme în desfrânate.

Și totul i se datora lui Edward. Tânjea după el, atât de mult încât tocmai îl implorase să o posedă și recunoscuse de bunăvoie că devenise a lui.

A lui. Măinile lui pe trupul ei, greutatea lui apăsându-se atât de plăcut peste ea, bărbăția lui dezmiardând-o pe dinăuntru – nu doar că își dorise să i se supună, ci chiar savurase abandonul. Iar în acel moment nu își dorea nimic mai mult decât ca el să o posedă din nou până redevenea neputincioasă în brațele lui.

Toată viața ei nu reușise niciodată să înțeleagă cum putuse mama ei să îl iubească pe tatăl ei cu atâta loialitate, în ciuda felului oribil în care se purtase acesta cu ea, a abuzurilor pe care le îngrămădisese pe capul ei. De ce renunțase mama ei la viața ei de libertate pentru a-i deveni soție? Și de ce îi rămăsese credincioasă, chiar știind că el nu o iubise niciodată?

Dar acum Kate știa. Cunoscuse ea însăși torentul de emoții care făceau o femeie să își dorească să-și sacrifice libertatea de dragul unui bărbat.

Însă ea nu avea să facă aceeași greșală pe care o făcuse mama ei. Ea nu s-ar fi căsătorit niciodată cu un bărbat care nu o iubea, și nu era atât de naivă încât să creadă că Edward nutrea sentimente tandre față de ea. Ideea măritişului era destul de înspăimântătoare în sine, dar când i se adăuga tot ceea ce ar fi avut de pierdut... Brambly, activitățile ei medicale, inima ei. Dacă soțul ei ar fi decis să îi ia toate acestea, nu ar fi putut face nimic pentru a-l împiedica.

Cu Edward nu se pusese problema de căsătorie, ceea ce o bucura. Chiar dacă el i-ar fi propus așa ceva, ea ar fi refuzat. Dar o invitație la Londra era foarte departe de o cerere în căsătorie, astfel că avea să îl însoțească fiindcă nu putea suporta gândul de a-și refuza acel timp petrecut în compania lui, chiar dacă nu își putea imagina un viitor pentru ei doi dincolo de sfârșitul sezonului. Chiar dacă îi promisese că avea să o protejeze și chiar dacă o făcea să simtă că a fi în brațele lui era ceva foarte special, Edward nu o iubea.

Inima i se strânse, goală și mâhnită. Dar ar fi putut vreodată?

– Katherine.

Auzind vocea gravă a lui Edward în spatele ei, inima ei tresări, inundată de speranță. Poate că totuși începea să țină la ea.

Râse fericită și se întoarse spre el.

– Cred că ar trebui...

Râsul îi pieri sufocat în fața răcelii de gheață a privirii lui întunecate. Într-o fracțiune de secundă fericirea ei dispăru fără urmă, locul ei fiind luat de un junghi brusc de îngrijorare ce îi sfârtecă stomacul, iar teama își încheștă degetele reci peste inima ei.

Edward veni spre ea, forțând-o să se dea înapoi până ajunse cu spatele la perete, ținută sub el. El își sprijini o mână pe perete în dreptul umărului ei și se aplecă spre ea până când fața îi ajunse atât de aproape de a ei încât răsuflarea lui jucă pe buzele ei, iar ochii lui îi sfredeliră necruțatori pe ai ei.

Kate înghiți un nod, brusc înspăimântată.

– Edward, ce s-a întâmplat?

– Am găsit ceva ce îți aparține. Vocea îi era ca un sloi de gheață. M-am gândit că poate o vrei înapoi.

– Ce anume e? șopti ea, atât de terorizată de schimbarea bruscă apărută în el încât trupul ei începu să tremure când văzu reapărând asprimea întunecată pe care și-o amintea de prima dată când îl întâlnise.

Chipul lui rece și controlat ascundea furia pe care o simțea clocotind în el.

– Scrisoarea ta.

– Scrisoarea mea? repetă ea circumspectă, chinuită de o furtună de teamă și confuzie.

Când Edward îi răspunse, vocea lui rece nu mai trăda nici urmă de emoție față de ea, fiind atât de distantă și de nepăsătoare încât îi stârni un fior de panică în piept.

– Către tatăl tău.

Inima i se opri. Și când reîncepu să bată, durerea se dovedi mistuitoare. Știa că îi scrisese tatălui ei, *știa* că îi sfidase ordinele... O, Dumnezeu, ce făcuse?

Cu trupul copleșit de panică și disperare, inspiră adânc pentru a se întări sufletește și spuse cât de calm putea, simțind între timp cum întreaga ei lume îi fugea de sub picioare.

– Edward, te rog lasă-mă să-ți explic...

– Ți-am cerut să nu iei niciodată legătura cu el. Cu mișcări lente, dovedind un autocontrol și o furie bine ținută în frâu care nu făcură decât să-i intensifice spaima, îi luă mâna și îi puse în palmă bucata de hârtie boțită. Dar tu i-ai scris oricum.

– Da, spuse ea, cu ochii arzându-i de lacrimi pe care nu voia să le verse. Așa e. E *tatăl* meu. E singura rudă de sânge care mi-a mai rămas. Nu puteam să îi întorc pur și simplu spatele când avea nevoie de mine.

Se așteptase la blesteme, furie – în schimb el o privi cu o expresie care nu era decât o mască goală, fără urmă de emoție.

– I-ai trimis bani.

– Fiindcă avea nevoie de ei. Ai zis că e ruinat, adăugă ea, fiecare cuvânt o răsuflare disperată, dorindu-și cu ardoare să îl facă să o creadă. Îmi pare rău, Edward, nu ar fi trebuit să o trimit. Dar nu a fost decât o scrisoare...

– E mai mult decât o simplă scrisoare, Kate, spuse el, pe un ton acuzator și rece. L-ai ales pe el în locul meu.

– Ba nu! Am vrut să-ți spun despre scrisoare, dar...

El își ridică sceptic o sprânceană.

– Ai fost prea ocupată să mă seduci pentru propriile tale interese?

Ea îl plesni, palma ei izbindu-se răsunător de obrazul lui.

Un sentiment sfâșietor de pierdere și de trădare se stârni fierbinte în ea, atât de brutal și teribil încât nu mai putu să respire. Fusesse târâtă într-un coșmar oribil, când tot ce își dorea era să se trezească, la adăpost în brațele lui, așa cum se trezise în dimineața

aceea. Însă el o acuza de lucruri atât de oribile, îngrozitoare – își încheștă mâna în pumn, cu palma încă usturând-o după contactul cu obrazul lui.

Edward încremeni, singura lui reacție fiind o scânteiere a ochilor lui negri. Apoi ridică încet mâna la locul unde începea deja să se formeze o urmă roșie, iar Kate văzu un amestec de regret și vinovăție trecându-i pentru o clipă pe chip. Însă nu spuse nimic pentru a-și cere scuze.

– Nu aș face *niciodată* așa ceva, se forță ea să spună, cu inima sfâșiată. Edward înțelesese totul pe dos, complet *greșit*! Ea îi oferise inocența ei fiindcă ținea la el, fiindcă voia să fie în brațele lui, și nu avusese nici un alt motiv. Cum poți să crezi...

Se sufocă, copleșită de o nefericire disperată ce se involbură în ea.

– Nu e prima dată când se întâmplă, spuse el cu răceală.

– Dar nu din partea mea. Îl împinse de umeri, încercând să-l dea la o parte, tortura fierbinte din inima ei devenind insuportabilă la gândul că o credea capabilă de așa ceva. Însă el nu se clinti, nici măcar pentru a se îndepărta puțin, iar ea lăsă să-i scape un strigăt ușor de frustrare anxioasă. Edward, eu nu aș face *niciodată* așa ceva.

El îi aruncă o privire înghețată de dispreț necruțător.

– Tot așa cum nu m-ai trăda niciodată luând legătura cu tatăl tău?

Inima ei se sfărâmă în bucăți. În clipa aceea simți distanța uriașă ce îi despărțea, apatia rece luând locul afecțiunii calde pe care i-o arătase nu mai demult de noaptea trecută și în dimineața aceea.

– Mi-am dorit să am încredere în tine, Kate, mai presus de oricine. Se îndepărta de ea, lăsându-și mâinile să-i cadă pe lângă corp ca și cum ar fi abandonat-o complet acum, ca și cum nu ar mai fi putut suporta să stea în preajma ei, și fiecare cuvânt al lui stârnea un tremur de nefericire în toată ființa ei. Dar tu ai distrus asta, iar acum nu pot să mai am încredere în tine.

Privirea ei deveni atât de încețoșată de lacrimi încât aproape nu îi mai putu desluși trăsăturile feței, dar nu clipi pentru a-și limpezi ochii, căci nu voia să vadă răceala neiertătoare

de pe chipul lui. Nu mai era nici urmă de tandrețe în el acum, nimic blând sau cald, nimic din bărbatul pe care îl iubea.

Stând la mai puțin de un metru distanță de ea, Edward murise pentru ea.

Pajul deschise ușa trăsorii.

– Am ajuns, domnișoară. Coborî scara. Greymoor.

Kate privi dincolo de el, prin ploaia mărunță, studiind casa.

Era mare și sumbră, cu fațada de piatră cenușie pierzându-se în norii joși din spatele ei, și se înălța izolată pe fundalul mlaștinilor pustii. Doar o mână de anexe sugera că era mai mult decât o simplă casă abandonată în sălbăticie. Nu era nici urmă de viață primprejur, nici un animal prin curte, nici un servitor ieșind în fugă în întâmpinarea trăsorii. Coșurile de fum împungeau cerul, însă lipsa fumului ridicându-se din ele făcea întreaga scenă să pară și mai rece, și mai lugubră.

Deci aceasta avea să fie noua ei casă. Se cutremură.

Pajul scoase din trăsură mica ei valiză și îi întinse mâna pentru a o ajuta să coboare.

Drumul fusese lung, aproape două zile întregi de când fusese urcată în trăsura lui Edward, în zorii zilei, conform ordinelor lui, și luată cu forța de la Brambly și de la tot ceea ce cunoscuse vreodată, singurele opriri fiind pentru a schimba caii și a înlocui vizitii, înainte de a continua călătoria prin noapte. Îi era frig, era obosită și îi era foame, și se simțea mai singură decât fusese vreodată în toată viața ei.

Dar, mai ales, se simțea furioasă. Edward o alungase fiindcă nu mai avea încredere în ea și astfel o trimisese la peste jumătate de țară distanță pentru a o ține departe de tatăl ei... și de el. Și, în același timp, ca pedeapsă. Acesta era motivul pentru care nu putuse să îi dea voie să rămână la Brambly. Era convins că ea îl trădase într-o încercare de a se elibera de sub tutela lui și că dacă s-ar fi mulțumit să se întoarcă la Londra și să o lase singură la fermă, i-ar fi oferit exact ceea ce presupunea el că încercase ea să obțină de la el prin manipulare – vechea ei viață, într-o casă proaspăt mobilată și echipată cu de toate. Ceea ce nu înțelese el însă era că adevărata ei pedeapsă nu era faptul că fusese

trimisă în sălbăticia acelor ținuturi mlaștinoase, ci faptul că fusese alungată de lângă el.

Însă cu fiecare kilometru ce o ducea tot mai departe, creștea și hotărârea ei de a se întoarce la Brambly. Se uită în jurul ei, la mlaștinile pietroase și aspre care se întindeau în toate direcțiile, și își mușcă buza de jos. Avea să reușească. Cumva.

Ușa de la intrare se deschise larg. O femeie masivă, în uniformă neagră, umplea întregul cadru al ușii, cu părul gri oțel prins într-un coc sever.

– Domnișoara Benton? întrebă ea cu un pronunțat accent german.

– Da.

– Lutz, se prezentă ea, apoi îi luă valiza de la lacheu.

Kate îl privi pe paj întorcându-se la trăsură. De îndată ce sări la locul lui pe capră, vizitiul plesni din bici, iar atelajul se puse în mișcare prin noroi, cotind spre drum și lăsând-o pe ea în urmă.

Kate rămase în ploaia mărunță și îi privi până dispărură, ducând cu ei și ultima ei legătură cu Brambly.

Doamna Elston, Dorrie, dragul de Arthur... ei erau motivul pentru care se afla acolo, pentru care nu își pusese încă în aplicare evadarea. Edward își respectase promisiunea și îi pensionase, lăsându-i să rămână în căsuțe pe moșia Brambly, dar îi spusese foarte clar – dacă fugea, avea să anuleze pensiile și să le taie rentele. Știind că se atașase de servitori pe parcursul șederii sale la Brambly, Kate nu era sigură că ar fi făcut cu adevărat așa ceva, dar nici nu era o amenințare pe care să fie dispusă să o pună la încercare.

Așa că își părăsise casa fără a opune rezistență. Pensiile lor în schimbul exilului ei. Era un pact cu Diavolul însuși.

Dar dacă învățase ceva urmărind purtarea tatălui ei în toți acești ani era faptul că pactele și contractele puteau fi întotdeauna manipulate. Avea să găsească o soluție pentru a rescrie tutela și a obține libertate pentru ei toți, indiferent la ce ar fi fost nevoită să recurgă pentru a-și îndeplini acest scop.

– Vino, îi porunci doamna Lutz.

Kate o urmă în casă. Întunecată și neprimitoare, cu mobilier greoi aruncat la întâmplare prin casă și fără banchete, fără perne,

fără draperii care să îndulcească atmosfera încăperilor, casa era la fel de severă precum mobilierul din ea. În pofida întinericului acelei zile cenușii și ploioase, nu era nici o lumânare aprinsă nicăieri, iar șemineurile erau toate reci.

Doamna Lutz o conduse sus, deschise o ușă și îi făcu semn să intre.

Kate se opri. Camera era dominată de un pat masiv, cu draperii grele, restul mobilierului constând doar dintr-un dulap, o masă de toaletă și un singur scaun de lemn. Pereții erau goi, la fel și podeaua.

– Da, repetă doamna Lutz dând din cap, iar Kate înțelese că aceasta avea să fie camera ei. Ordinele Excelenței Sale.

– O, sunt sigură de asta, bombăni ea. Când intendentă, care aparent nu știa decât vreo câteva cuvinte în engleză, se holbă la ea cu o expresie goală, Kate oftă. Nu contează.

Doamna Lutz arătă spre capă și pantofii lui Kate.

– Nu.

Aparent, în limba doamnei Lutz *Nu* însemna dezbrăcare, iar Kate își scoase pelerina și pantofii și le puse în mâinile femeii, care doar atâta și așteptase. După un nou șir de indicații prin gesturi și o nouă serie de *Nu*, și neavând altă opțiune decât să se supună, Kate își scoase încet rochia de muselină și ciorapii până rămase doar în cămășuță, apoi le predă și pe acestea.

După care privi, uluită, cum intendentă îi luă valiza, îi îndesă hainele în ea, apoi aruncă întregul pachet afară în hol. Când Kate dădu să meargă după ele, doamna Lutz o opri cu un braț musculos.

– Mi-ai luat hainele! strigă Kate, nevenindu-i să creadă.

Simți o usturime strecurându-i-se în ochi. Fusese smulsă din casa ei, iar acum forțată să renunțe la hainele ei, ca pentru a șterge complet orice legătură, oricât de mică, ar mai fi avut cu Brambly. Fortându-se să respire lent, se bucură că furia din ea avea cel puțin darul de a-i ține în frâu hohotele de plâns.

– Hainele vechi nu bune. Doamna Lutz deschise dulapul. Haine noi, o asigură intendentă cu un zâmbet mândru. Haine de mlaștină. Haine *puternice*.

În dulap stăteau atârinate două rochii, complet negre și croite grosolan din lână pieptănată, sub acestea aflându-se o pereche de ghețe de lucru solide. Mai erau două seturi de cămășuțe albe și ciorapi gri de lână, precum și o singură cămașă de noapte, dar nici o altă culoare, nici un singur articol moale, din muselină brodată sau satin. Haine de mlaștină, într-adevăr. Noua ei garderobă era la fel de severă precum pustiul sălbatic din jurul ei.

Deci acesta era planul lui. Edward dorise să o smulgă din lume și să o alunge din viața lui, mergând până la a-i impune ce să poarte. În fond, își spuse ea vag confuză, nu la fel se proceda și cu prizonierii de război – li se luau uniforme și erau îmbrăcați în ținuta de închisoare, pentru a le refuza confortul propriei identități și a propriului loc în lume?

Dar Edward se înșela dacă își imagina că o garderobă puritană avea să o frângă. Nu erau decât haine, și învățase la Brambly să se lipsească de atâtea lucruri, atât de mult timp, încât era obișnuită cu austeritatea și utilitatea duse la extrem. Ce mai contau câteva ajustări în materie de haine când primăvara trecută fusese nevoită să cerșească de la morar un sac de făină cu care să se hrănească?

Haine! Aproape izbucni în râs la acest gând. Edward avea să fie nevoit să facă eforturi mult mai serioase dacă ținea neapărat să o frângă.

– Da. Doamna Lutz arătă spre rochia neagră, apoi ieși din încăpere.

Aruncând spre ușă o privire furioasă, cu ochii îngustați, Kate luă rochia neagră. Singura modalitate de a se elibera era dacă îi făcea jocul și aștepta orice ocazie de a-și câștiga libertatea care i s-ar fi oferit.

– Excelența Sa, ordinele sale, spuse ea batjocoritor, îmbrăcând rochia.

Prinzându-și părul într-un coc, își aruncă o scurtă privire în oglinda mesei de toaletă. Când văzu cum arăta, lăsă să-i scape un hohot mic de râs.

Își apăsă mâna pe buze, dar nu reuși să se oprească, iar chicotitul se transformă în râs în toată regula. Știa că dacă nu ar fi râs s-ar fi sfârșit sub forța durerii și a mâniei ce o sfâșiau. A furiei față de ea însăși că fusese atât de neghioabă încât să creadă

că tatăl ei ar fi putut să o iubească vreodată și a disperării absolute de a ști că de acum înainte Edward nu avea să o mai facă niciodată.

O, nu era nimic amuzant în situația ei, dar nu se putea abține. Era sigură că Edward voia să o știe în acea rochie neagră, cu guler înalt și mânecile lungi, anume pentru a-i ascunde întreaga feminitate, aceeași feminitate pe care, credea el, o folosisese pentru a-l amăgi. O continuare a pedepsei care începuse cu alungarea ei de la Brambly. Dar nu arăta ca o ființă lipsită de gen – arăta *ridicol!*

Își înăbuși hohotele de râs și își impuse să fie calmă, apoi îi spuse persoanei din oglindă:

– Nu mă vei frânge, Edward.

Edward credea că se folosisese de trupul ei pentru a-l amăgi. Că mințise, complotase, se prefăcuse. Dar cum naiba ar fi putut să mimeze toate acele senzații minunate pe care el le crease în ea când făcuseră dragoste? Sau felul în care i se oferise cu abandon deplin? Sau sentimentele ei față de el, când îl ținuse atât de strâns la pieptul ei după aceea, nevoind să-i mai dea drumul vreodată?

Însă în disperarea ei de a găsi o cale de a-l face pe tatăl ei să o iubească, îi oferise un motiv temeinic pentru a nu mai avea încredere în ea. *Într-adevăr* îi trimisese bani tatălui ei și *într-adevăr* îi ceruse lui Edward să renunțe la tutelă după ce făcuse dragoste cu el. Pentru numele lui Dumnezeu, tot ceea ce îi spusese ea, tot ceea ce îi propusese, totul ar fi putut fi interpretat ca fiind menit să ajute la îndeplinirea aceluia scop. Ar fi râs și de *acest* lucru dacă nu ar fi fost atât de furioasă că Edward se grăbise cu atâta ușurință să o creadă capabilă de așa ceva.

Era nebunie curată! Întreaga situație.

Singurele păcate pe care le comisese erau de a fi crezut pe nedrept în tatăl ei și de a-l fi iubit pe Edward, iar pentru aceste greșeli, soarta o pedepsea acum. Iar prin *acest* deznodământ, își dădu ea seama ironică, devenise exact precum mama ei.

Însă ea nu avea să se dea bătută și refuza să mai verse o singură lacrimă pentru el. Pur și simplu *refuza!*

– Nu mă vei frânge, repetă ea aprig. Și *sigur* voi găsi o cale de a pleca de aici.

Chiar dacă îl pierduse pe Edward, nimic nu avea să o împiedice să se întoarcă acasă.

Capitolul 13

Londra, trei săptămâni mai târziu

– Aici erai, Edward.

Augusta intră maiestuos în camera de lucru a Casei Strathmore, purtând o rochie de brocart la fel de luminoasă pe cât era de posomorâtă vremea acelei zile de aprilie.

Edward se ridică de la biroul său de mahon pentru a-i veni în întâmpinare, iar ea se încruntă spre teancul de hârtii care îl ținuse ocupat toată după-amiaza. După ce se întorsese din Spania, Edward se îngropase în tot ceea ce ținea de administrarea finanțelor familiei, la început din simpla dorință de a descoperi cuprinsul proprietăților și al bogăției familiei sale. Acum însă, după recenta sa întoarcere de la țară, era sigură că își petrecea atât de mult timp studiind personal registrele doar fiindcă acestea reușeau să îi distragă atenția pe toată durata după-amiezii, până putea să iasă la cină la clubul White, urmată de o noapte de băutură și cărți.

– Ai în slujba ta mai mulți contabili și administratori, îi aminti ea, arătând spre hârțogării. Nu se cuvine ca un bărbat de rangul tău să fie atât de preocupat de propria bogăție.

– Și cum poate un bărbat să rămână bogat dacă nu se ocupă de asta? glumi el sec, apropiindu-se pentru a-i oferi un sărut afectuos pe obrazul pe care i-l întinse și pentru a o ajuta să-și dea jos șalul.

Apoi i-l dădu lacheului care aștepta.

– Ei bine, mă gândesc că ar fi putut fi și mai rău. Își scoase mânușile. Ai putea fi la clubul lui White din nou, pierzând banii la jocuri de noroc.

– Eu nu pierd banii la jocuri de noroc.

Ea pufni în râs.

– Încerci să-mi spui că nu joci cărți?

– Nu, replică el calm, afișând pe buze un zâmbet vag care însă nu i se regăsi și în ochi, îți spun că eu nu pierd.

Dar Augusta știa că nu era așa.

În ultimele trei săptămâni de când se întorsese de la țară, începuse să frecventeze clubul lui White aproape în fiecare noapte. Întotdeauna până atunci clubul i se păruse plictisitor, nivelul la care se paria la mesele de joc nefiind suficient de ridicat pentru abilitățile lui, iar compania nesuferită. Dar acum se obișnuise să meargă acolo în fiecare noapte, jucând cărți până la orele mici ale dimineții, iar Augusta bănuia că era din cauză că nu voia să înfrunte tăcerea ce domnea noaptea în reședința lui din oraș.

Mai mult, începuse să piardă.

Inima ei tresărise plină de speranță când auzise această informație interesantă printre bârfele circulate noaptea trecută la operă. Dacă nepotul ei pierdea la cărți, însemna că nici măcar activitatea de la club nu fusese suficientă pentru a-i distra atenția suficient cât să-i aducă o oarecare pace. Indiferent ce s-ar fi întâmplat în Sussex, încă îl bântuia.

– Ce pot să fac pentru tine în după-amiaza asta, Augusta?

Ea scoase o scrisoare din săculețul ei de mână și o puse pe masa lui de scris:

– Asta a sosit la biroul lui Meacham.

Edward scrâșni din dinți când coborî privirea spre scrisoare. Apoi își aținti ochii reci asupra ei și întrebă:

– Cum dracu' au făcut rost de adresa lui Meacham?

Augusta învățase cu mult timp în urmă să nu se lase intimidată de privirile bărbaților din linia Westover și se mulțumi să arcuiască o sprânceană.

– Presupun că la fel cum au reușit să îți trimită scrisori la Hartsfield Park, apoi aici la Casa Strathmore, spuse ea calmă, admirând în sinea ei perseverența foștilor servitori de la Casa Brambly în a implora întoarcerea stăpânei lor. Câte sunt până acum, șapte scrisori în total?

– Zece, o corectă el crispat.

Deci fusese atent. Interasant.

– Dacă doamna Elston a făcut efortul de a ți-o trimite pe asta prin avocatul tău, poate ar trebui să o citești.

Ignorând scrisoarea, Edward se sprijini de masa de scris, cu brațele încrucișate peste piept. O expresie rece și distantă masca furia care, după cum bine știa, clocotea în adâncul lui.

Era postura unui bărbat încăpățânat și cu o voință puternică, genul de fermitate pe care îl mai întâlnise și înainte la toți bărbații din linia Westover. Cu ei, știuse că nu era cazul să insiste, dar cu Edward, în acel moment, voia să îi ațâțe cât mai mult frustrarea.

Fiindcă furia era bună. Însemna că era încă în viață, că nepotul ei pe care îl iubea supraviețuise undeva în interiorul bărbatului rece care stătea acum în fața ei.

Clătină din cap.

– Nu poți s-o ții pe biata fată prizonieră în mlaștini pentru tot restul vieții ei.

– Ba chiar pot, spuse el complet indiferent. O are pe doamna Lutz să aibă grijă de ea, iar acolo între mlaștini nu poate provoca probleme.

Nici, își spuse Augusta, să îl forțeze să rezolve oricare ar fi fost situația neplăcută apărută între ei în cursul vizitei lui, acesta fiind, mai degrabă, adevăratul motiv, având în vedere cât de bine își cunoștea nepotul. De data asta nu putea să plece la război pentru a scăpa de femeia care îi făcuse probleme, așa că alesese să o alunge pe femeia respectivă.

– Și nu poți nici să ignori la nesfârșit scrisorile acelea, adăugă ea.

– Ba și asta pot.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Edward, oftă ea exasperată, ce ți-a făcut acea copilă inocentă de ai ajuns să o urăști atât de tare?

– Nu e o copilă, îi aminti el încet. Și nu e inocentă.

Augusta strânse din buze.

– Când te-am văzut atât de hotărât să te răzbuni pe Phillip Benton din cauză că tribunalele nu au făcut nimic pentru a-l pedepsi, am încercat să te fac să te răzgândești, îi explică ea calm. Ba chiar am luat legătura cu Thomas Matteson și Nathaniel Grey în speranța că vor reuși ei să-ți bage mințile în cap. Dar când a devenit evident că nimic nu te va face să te răzgândești, am cedat

și te-am lăsat să-ți duci la îndeplinire planurile fiindcă mi-am dat seama de ceva de care tu nu erai conștient.

El își păstră o expresie impasibilă.

– Ce anume?

– Că preluând controlul asupra vieții lui, nu făceai, de fapt, decât să îl salvezi de el însuși și să îi oferi o șansă de a trăi.

Edward râse disprețuitor.

– E adevărat. Dacă nu ai fi intervenit tu, individul fie ar fi băut până dădea ortul popii, fie ar fi supărat pe cine nu trebuie și ar fi sfârșit ucis în stradă. Făcu o pauză pentru a-i lăsa răgaz să reflecteze la cuvintele ei. Din același motiv nu m-am împotrivit nici când ți-ai asumat tutela. Pentru a o salva pe fata aceea. Devenind pupila unui duce câștigă șansa la o viață normală, șansă pe care patima pentru cărți și alcool a tatălui ei i-a refuzat-o.

Edward se întunecă la față:

– Augusta, nu e treaba...

Ea îl întrerupse cu o fluturare din mână:

– Dar acum ai mers prea departe. Ai smuls-o din casa ei, răpindu-i tot ceea ce îi e drag. Clătină din cap. Ea nu e tatăl ei.

– Nu, replică el, iritarea crescând în el în spatele aparentului calm, ea e mai rea decât el. Tatăl ei e un bețiv prost și neglijent, dar ea, spuse el, împingându-se de marginea mesei, apoi ocolind-o și oprindu-se în spatele ei, cu umerii tensionați de resentimente clocotitoare, are un talent la fel înăscut în a amăgi oamenii ca orice altă femeie pe care am cunoscut-o vreodată...

– Dar prin ce ți-a făcut rău, *mai exact*?

Ignorându-i întrebarea, Edward coborî o privire de dispreț absolut spre scrisoarea nedeschisă de pe masa lui. Apoi întrebă pe un ton înghețat, cu o voce atât de rece încât îi provocă un fior pe șira spinării:

– Vrei să mă ocup de scrisori?

– Da.

El își puse un deget pe scrisoare și o împinse pe masă până la ea, refuzând să se căiască sub privirea ei plină de reproș.

– Atunci arde-le. Asta o să le rezolve.

Augusta nu spuse nimic. Luă încet scrisoarea și o băgă înapoi în săculețul ei de mână, intenționând să i-o dea înapoi lui

Meacham ca acesta să o păstreze până când Edward era pregătit să o citească, împreună cu toate celelalte.

Cu trei săptămâni în urmă nepotul ei se întorsese din Sussex într-un hal cum nu îl mai văzuse niciodată. Până atunci furia lui se manifestase întotdeauna sub formă de dispreț rece și detașare, iar în cazul lui Phillip Benton, sub forma unui plan calculat de răzbunare. Dar acum era altceva. Acum era fâțiș furios. Meacham îndurase efectele mâniei lui, la fel și biata fată care avusese ghinionul de a-i deveni pupilă.

Iar Augusta era încântată de acest lucru, deoarece însemna că încă mai avea o inimă capabilă de sentimente mistuitoare.

Habar nu avea ce anume îi declanșase furia. Deși începea să bănuiască...

– Cel puțin oferă-i o zestre și ajut-o să-și găsească un soț care să ți-o ia de pe cap.

– Să o las să abată nenorociri pe capul unui alt biet bărbat?

Însă dincolo de tonul sarcastic al vocii lui mai răzbătuse ceva, o emoție pe care Augusta o văzu scânteind fierbinte și profundă în ochii lui. Era posesivitate.

– Ar fi mai bine să existe un alt bărbat care să se chinuie cu ea, primind-o în viața lui în locul tău. Apoi adăugă, privindu-l îndeaproape: Și în patul lui.

O altă scânteiere fierbinte adânc în ochii lui reci – și de data asta nu mai era loc de interpretări. Era bântuit de gelozie.

– Ce idee excelentă, spuse el trăgănat. Doar că Dumnezeu nu a creat încă bărbatul care să poată suferi o asemenea diavoliță.

În loc să o supere pe mătușa lui, cuvintele lui stârniră o căldură încurajatoare în inima ei. Dacă putea fi atât de furios pe Katherine Benton atunci poate că, în sfârșit, putea să-și dea voie să simtă și alte emoții.

Edward se întoarse în scaunul lui și își îndreptă atenția asupra documentelor pe care începuse să le citească înainte să sosească Augusta, arătându-i astfel că discuția lor se încheiase.

Ea așteptă răbdătoare, iar după câteva clipe de tăcere spuse:

– Edward.

– Da?

Răsfoi hârtiile, păstrându-și privirea ațintită asupra lor.

– Katherine Benton.

– Ce mai e *acum*? Întrebă el pe un ton iritat.

– S-a îmbolnăvit.

– S-a îmbolnăvit? Ridică ochii cu o expresie intensă, îngrijorată. În ce fel s-a îmbolnăvit?

– Febră, friguri, tuse...

– Nu e ceva de la stomac, deci?

Augusta se încruntă. Pentru o clipă i se păru că Edward era gata să pâlească.

– Oare de ce ai crede așa ceva?

Edward se lăsă pe spate în scaun, pe chipul lui trecând pentru o clipă o expresie ciudată.

– Fără un motiv anume.

– A fost nevoită să rămână în pat mai multe zile. Doamna Lutz a îngrijit-o. Făcu o pauză. Dar cred că ar trebui să mergi la ea.

Refuzând cu încăpățănare să mai discute despre pupila sa, Edward își îndreptă atenția asupra hârtiilor din fața lui.

– Spune-i doamnei Lutz să trimită după un doctor. Eu nu mă duc acolo, iar ea nu pleacă.

Știind că nu avea să obțină de la el mai mult de atât, Augusta încuviință din cap:

– Am să te țin la curent cu starea ei.

El se mulțumi să mormăie drept răspuns.

Augusta știa că nu era cazul să insiste. Aceeași asprime și încăpățănare care o făcuseră să îi iubească pe bărbații din linia West-over o învățaseră și când era inutil să li se mai împotrivesc. Dar și în venele ei curgea mândru același sânge, și știa că discuția nu se încheiase nici pe departe.

Iar atunci când se încheia, ea avea să fie victorioasă.

Lăsându-l să-și vadă de muncă și știind că avea să fiarbă în sulul propriilor emoții legate de Katherine Benton, urcă maiestuosă sările curbate spre camera ei de la etaj, cu pasul vioi și vesel. O, *așa ceva* chiar era neașteptat!

În cele cinci săptămâni de când devenise tutorele lui Katherine, Augusta îl văzuse pe Edward arătând mai plin de viață decât în cei zece ani scurși de când îl trădase Jane. Ce-i drept, majoritatea emoțiilor care îl animau acum erau ranchiună și dușmănie,

dar cel puțin fetișcana îi stârnise oarecare sentimente, indiferent de natura lor. Nimeni altcineva nu reușise acest lucru.

Zâmbi amuzată. Aparent, din moment ce Edward voia să știe dacă îmbolnăvirea ei subită semăna cu grețurile de dimineață, era clar că femeia stârnise și pasiunile nepotului ei.

– Ei, ei, o fetișcană simplă de la țară, chicoti ea doar pentru sine. Cine ar fi crezut?

Edward se holbă la cărțile din mâna lui. Pierduse. Din nou.

Făcându-i semn dealerului să nu îi mai dea, se ridică de la masă și își croi drum prin sala de jocuri a clubului lui White, ieșind în salonul alăturat destinat fumatului.

Clubul era aglomerat în ciuda orei târzii, mesele de joc fiind înconjurate de grupuri de bărbați bine îmbrăcați care dădeau gata mână după mână, pahar după pahar. Unii aruncau nepăsători sute de lire pe pariuri necâștigătoare și cărți nenorocoase, iar câțiva erau atât de beți încât se clătinau chiar și când stăteau așezați. Fiecare dintre ei era considerat a face parte din înalta societate, crema imperiului britanic. Însă Edward îi disprețuia aproape pe toți.

Cel puțin cei mai mulți dintre ei aveau bunul-simț de a-l lăsa în pace. Unul însă, un bărbat unsuros cu început de chelie și burtă mătăhăloasă, îl fixase cu privirea toată noaptea. Edward îl ignoră, considerându-l o simplă prezență iritantă.

Îi făcu semn valetului să îi aducă un whisky, apoi se instală într-un scaun în fața focului.

Își pierduse complet concentrarea, în asemenea măsură încât în noaptea aceea nu mai reușea să urmărească nici măcar cărțile care îi erau puse în față, cu atât mai puțin să țină în minte evidența celor rămase în pachet. Cu două luni în urmă ar fi fost în stare să facă socoteli care să-i permită să știe exact ce se afla în două pachete de cărți.

Dar cu două luni în urmă nu o cunoscuse încă pe Katherine Benton.

Ea reușise să se lege legal de el, îi invadase gândurile și visele, îl manipulasă până ajunsese în brațele lui... apoi îl trădase.

Ar fi trebuit să se aștepte. În fond, era fiica lui Phillip Benton și femeie, inamic pe ambele fronturi. Însă vicleșugul ei fusese cu atât mai sadic fiindcă el ajunsese să aibă încredere în ea. Se amăgise singur cu gândul că era diferită de alte femei, iar la sfârșit ea se dovedise a fi exact ca restul.

Mai rău, își dăduse voie să o dorească.

Dumnezeule, încă o dorea.

Peste zi își distrăgea atenția cu munca și reușea cumva să își înăbușe dorința persistentă pe care o simțea față de ea.

Însă noaptea, când era singur, în casa cufundată în întuneric și tăcere, era năpădit de amintiri nedorite despre cât de delicios fusese gustul ei, cât de dulce atingerea ei, cu cât entuziasm răspunsese trupul ei propriului lui trup. Iar când i se arăta în vise, nu scene de sex îl făceau să se trezească brusc, tremurând ca după un coșmar. Ci felul în care îl ținea pur și simplu în brațele ei, alinându-l, cum nu o mai făcuse nici o altă femeie vreodată.

Așa că își petrecea serile la club și primea cu dragă inimă orice activități oferite de club care ar fi putut să îi distragă atenția. Aici, cel puțin, putea fi lăsat în pace.

– Colonele.

Pe toți dracii! Își dădu ochii peste cap, fără a se obosi să îi arunce o privire bărbatului care se așeză neinvitat în scaunul de lângă al lui.

– Grey.

Maiorul Nathaniel Grey își întinse picioarele și își sprijini cizmele îndelung purtate pe grătarul șemineului, în ciuda privirii încruntate pe care i-o aruncă managerul clubului. Jacheta lui maronie era grosolană, cămașa albă de dedesubt la fel de simplă precum pantalonii lui cafenii. Neavând nici vestă, nici lavalieră, ținuta lui era teribil de nepotrivită pentru o noapte la club. Însă bărbatul neîngrijit cu fața acoperită de barbă nerasă de două zile era totodată unul dintre cei mai buni agenți ai Ministerului de Război și se afla pe lista permanentă a clubului în calitate de invitat personal al lordului Bathurst, ministru de Război și al Colonilor, ceea ce îi dădea dreptul de a se afla în club oricând ar fi dorit.

Dar nici măcar managerul clubului nu ar fi îndrăznit să îl critice pe Grey în față pentru ținuta sa neglijentă. Nu când se afla

în compania ducelui de Strathmore. Și nu cu reputația care îl urma peste tot. Și cu siguranță nu când toată lumea putea vedea limpede umflătura în formă de pistol de sub jacheta lui.

Edward acceptă paharul de la valet. În pofida faptului că îi intrerupea solitudinea, se bucura să îl vadă pe Grey. Individul fusese cel mai bun căpitan al său în Spania și, alături de Thomas Matteson, cel mai apropiat prieten al său, iar prezența lui acolo, în noaptea aceea, îi aducea aminte de vremuri mai fericite.

– Ce caută aici un derbedeu ca tine?

În pofida cuvintelor glumețe, vocea îi trădă afecțiunea.

– Un derbedeu reformat, îl corectă Grey. Sunt un bărbat respectabil de ceva vreme. Îi rânji fostului său colonel, scoase două trabucuri din buzunarul jachetei și îi oferă unul dintre ele lui Edward, ca și cum s-ar fi aflat din nou așezați în fața unui foc de tabără, în armată, și nu în cel mai exclusivist club din Anglia. Am auzit diverse zvonuri despre tine, colonele. A trebuit să vin să mă conving personal.

Edward râse:

– Ai auzit zvonuri că Strathmore e la clubul lui White, jucând cărți? Ce noapte plictisitoare.

– Nu, am auzit că Strathmore a început să piardă.

Edward tăie capătul trabucului și îl aruncă în foc.

– Eu nu pierd niciodată.

– Te-am văzut o dată pierzând o sută de lire în fața unei dansatoare spaniole de flamenco, îi aminti Grey.

– A trișat, îi explică Edward, aprinzându-și trabucul de la lampă cu ulei de pe masă, și am lăsat-o să câștige.

– De unde știi că a trișat?

– Am găsit cărțile pe care le ascunsese sub fuste.

Grey îi rânji cu o expresie de admirație nerușinată vechiului său prieten.

– Vulpoiule!

Un zâmbet strâmb apără pe buzele lui Edward.

– De ce crezi că am lăsat-o să câștige?

Grey râse peste trabucul pe care îl ținea strâns între dinți. Era aproape ca în vremurile de altădată.

– Dar dacă ai început să pierzi la cărți, colonele, ceva e în neregulă. Își scoase trabucul din gură și îi studie vârful incandescent, evitând să îl privească pe Edward în ochi când recunosc: Desigur, eu nu-mi fac griji pentru tine...

– Firește că nu.

– Însă Thomas, da.

Edward fu năpădit de iritare la gândul că Thomas și Grey se băgau nepoftiți în viața lui personală – însă, la drept vorbind, cel mai probabil nu ar mai fi fost în viață în momentul acela dacă nu ar fi vegheat ei doi asupra lui cât timp se aflaseră în Spania împreună. Nu avea să-i poată răsplăti vreodată pentru faptul că îi salvaseră atât viața, cât și sănătatea mentală, în acele zile întunecate.

Aplecându-se în față și sprijinindu-și coatele pe genunchi, Edward răsuflă zgomotos și recunosc sobru, ca de la un prieten la altul:

– Mi-am pierdut concentrarea.

Nu avea nici un rost să o nege. Grey îl cunoștea prea bine pentru a se lăsa păcălit.

– Gura lumii e plină și de explicații pentru asta. Grey se lăsă pe spate în scaun și chicoti. Favorita mea e că Strathmore își caută soție.

Edward râse, dar bănuiala lui era prea aproape de adevăr pentru a se simți în largul lui.

– Mai nou frecvențezi saloanele de peșit, Grey? Nu ești genul care să bea limonadă și să umble după fuste nobile.

– Nu subestima niciodată valoarea unei fuste de calitate, colonele. Îi rânji obraznic. Eu cu siguranță nu am făcut-o niciodată.

Nu, cu siguranță Grey nu o făcuse niciodată. Chiar și în peninsula, în toiul războiului, reușise să găsească femei dornice să se dedea unor aventuri fără viitor sau lipsite de importanță, trecând cu mult farmec de la una la alta după cum îi dictau poftetele. Iar când aventurile se sfârșeau, iar regimentul pleca mai departe, fiecare femeie credea că *el* îi făcuse *ei* o favoare convingând-o să îi acorde câteva nopți de plăcere. Căsătoria nu fusese niciodată luată în calcul.

Era ironic. Grey petrecuse ani buni ca soldat, iar acum își risca viața pentru Ministerul de Război, și nu i se părea nimic extraordinar în a se năpusti călare, cu toată înverșunarea

posibilă, sub tirul de artilerie, pentru a ataca dușmanul față în față. Însă gândul de a se așeza la casa lui îl înspăimânta de îl scotea din minți.

Grey privi fumul trabucului ridicându-se în aer.

– Am auzit și alte zvonuri. Vocea îi rămase caldă, însă acum căpătă un ton mai serios. Cum că Strathmore ar avea o pupilă nouă.

Edward îi aruncă o privire bănuitoare.

– Asta nu ai auzit-o într-un salon de peșit.

– Nu.

– Mai nou mă spionezi, Grey? Luă o dușcă zdravănă de whisky și lăsă să-i scape un hohot de râs. Nu sunt suficient de important pentru asta.

– Prințul regent are un parlament plin de bărbați în care nu are încredere, spuse vechiul lui prieten, coborând vocea, și știe foarte bine ce li se întâmplă conducătorilor atunci când oamenii devin prea puternici. Iar tu – noul duce de Strathmore, fost colonel de armată ai cărui oameni ar trece prin foc dacă le-ai cere-o, cu pretenții nu tocmai îndepărtate la tron – și întoarcerea ta au stârnit o neliniște profundă în sufletul lui George. Deci când faci ceva surprinzător, faptele tale atrag atenția la cele mai înalte niveluri. Grey îl privi îngrijorat, cu un ton subtil de avertizare în voce. Iar tutela pe care ți-ai asumat-o atât de brusc a atras atenția.

Edward nu spuse nimic, străduindu-se să își înăbușe iritarea tot mai puternică stârnită de pomenirea lui Kate. Ultimul lucru pe care își dorea să îl discute în noaptea aceea era nenorocita de tutelă. Și cu siguranță nu cu Grey. Thomas deja îl scotea din minți pe această temă, îndemnându-l în continuare să renunțe la război, iar Augusta îl tot cicălea să o ducă pe Kate înapoi la Brambly. Iar el nu era dispus să facă nici una, nici alta.

– Nu cred că îți faci prea bine treaba de a mă spiona dacă ai ajuns să îmi spui în față, glumi Edward cu jumătate de gură. Bathurst ar trebui să-ți ceară să renunți la noul tău grad.

– O, sunt sigur că o va face mai devreme sau mai târziu. Cu un oftat resemnat, clătină din cap. Nu te spionez, colonele, dar fiind prietenul tău îmi pun și eu aceeași întrebare. Ce l-ar face brusc pe Strathmore să devină tutorele cuiva?

El ridică din umeri.

– Copila avea nevoie de ajutorul meu.

– Și ce fel de ajutor, mai exact, intenționei să îi oferi unei tinere de douăzeci de ani?

Mâna lui Edward încremeni în aer, ducând paharul spre buze. Privirea îi alunecă pieziș spre Grey, fixându-l cu o expresie mâni-oasă preț de o clipă prelungă, iritarea acumulată în el ieșind scurt la suprafață. În loc să fie intimidat de acea privire ucigătoare însă, nenorocitul nu făcu decât să zâmbească mai larg.

– Familia ei nu are legături cu nimeni din politică, nu are bani, nu are titluri – per total, e o fată complet neinteresantă. I-am asigurat pe toți cei care și-au pus această întrebare că interesul lui Strathmore a fost un simplu act de caritate. Grey pufăi din trabuc și rânji pe seama lui Edward. Caritate față de *propria persoană*, adică.

– Mulțumesc, îi aruncă el sarcastic. Cum ai reușit să scapi fără a fi împușcat de propriii tăi soldați?

– Am un cal rapid, răspunse el cu o expresie perfect serioasă. Scutură scrumul de la capătul trabucului, împreunându-și sprâncenele. Desigur, noi doi știm că nu asta e adevăratul motiv pentru care ai devenit tutorele ei. Tu nu ai fost niciodată nevoit să recurgi la vicleșuguri pentru a seduce o femeie. Deci poate că celălalt zvon este, de fapt, adevărat, că Strathmore nu doar își caută o soție, spuse el, făcând o pauză cu subînțeles, ci chiar și-a găsit una.

– Ridicol, bombăni Edward, dând pe gât ce mai rămăsese din whisky, dintr-o singură înghițitură arzătoare, și dorindu-și să fie pur și simplu lăsat în pace.

Ridicând din umeri, Grey își plimbă gânditor trabucul printre degete.

– Începi prin a face din ea pupila unui duce, iar valoarea ei în ochii societății va crește imediat. Apoi, când o prezinți înveșmântată în mătăsuri și bijuterii, nu va tresări nimeni surprins dacă vei anunța logodna. Te alegi cu soția pe care ți-o dorești, fără scandal. Asta e planul tău? Luă paharul de la valet și îi aruncă bărbatului o monedă. Dacă nu negi, asta e ceea ce voi raporta superiorilor mei.

Edward nu ar fi putut să nege. Era exact ceea ce se gândise să facă, însă înainte de a descoperi trădarea lui Kate.

– De când este interesat Ministerul de Război de viața mea personală?

– Nu e. Mă află aici la ordinul unei autorități mai înalte.

– Al cui? vru el să știe.

– Al contesei.

Firește că Augusta se afla în spatele întregii povești. Nu era de-ajuns că insista să îl toace personal în privința lui Kate; acum îi recrutase și pe cei doi prieteni cei mai apropiați ai lui, însărcinându-i să conducă atacul, știind că nu avea să-l lase sufletul să lanseze un contraatac împotriva celor doi bărbați care îi erau ca niște frați. Pe toți dracii! Femeia ar fi trebuit să îi fie strateg lui Wellington.

Edward își încleștă fălcile.

– Am făcut o greșală luând-o sub tutela mea. Se ridică din fotoliu. Și poți să-i spui mătușii mele că nu intenționez să mă căsătoresc cu nimeni, cu atât mai puțin cu Katherine Benton.

Grey nu spuse nimic, dar expresia lui arăta clar că nu îl credea.

Thomas Matteson se apropie din spate și îl lovi prietenește peste umăr.

– Colonele!

Edward își dădu ochii peste cap.

– Ar fi trebuit să știu că voi doi umblați în haită.

– Doi căpitani sunt mai buni decât unul, așa spuneai întotdeauna, îi aminti Thomas.

– Doi căpitani *buni*, bombăni Edward.

Ceea ce îi făcu pe ambii bărbați să rânjească.

– Bărbatul pe jumătate chel de lângă ușă, comentă el, deturându-le atenția de la el și dorindu-și cu fervoare să pună capăt acelei conversații despre Kate. Și el a tot stat cu ochii pe mine. E unul dintre oamenii tăi, deci?

Privirea lui Grey se opri asupra bărbatului.

– Nu.

– Nu l-am mai văzut niciodată, confirmă Thomas.

În loc de a-și feri privirea acum că fusese surprins holbându-se, bărbatul își puse deoparte propriul pahar și își croi drum spre

ei prin clubul aglomerat. Grey se ridică încet în picioare, cei trei bărbați întorcându-se umăr la umăr și formând un front solid și plin de forță, la fel cum făcuseră de multe ori în trecut, în Spania.

– Strathmore. Bărbatul pe jumătate chel se opri în fața lui Edward. John Litchfield, baronet.

Privirea aspră a lui Edward îl studie cu răceală.

– Nu am fost prezentați.

Apoi îi întoarse spatele bărbatului și se îndepărtă. Nu avea răbdare în noaptea aceea pentru o altă conversație fără sens, nici ca Grey și Thomas să îl tortureze cu amintirea lui Kate, târând-o ca pe un ghimpe pe sub pielea lui.

– John Litchfield, repetă bărbatul spre spatele care se îndepărta al lui Edward, logodnicul pupilei tale, Katherine Anne Benton.

Edward se opri și se întoarse încet. *Ce dracu' spusese?*

O expresie înfumurată se întipări pe chipul bărbatului.

– Asta îți e suficient ca prezentare?

Edward strânse din fălci, pumnii încheștându-i-se pe lângă corp.

– Ei, ei, murmură Grey, plimbându-și privirea între cei doi bărbați.

Thomas dădu din cap, consimțind:

– Seara tocmai a devenit interesantă.

Ignorându-i, Edward îl țintui pe Litchfield cu o privire de gheață.

– Pupila mea nu are nici un logodnic.

– Am semnat un contract cu tatăl ei, spuse Litchfield suficient de tare pentru a atrage atenția întregii încăperi, bucurându-se în mod evident să se afle în centrul atenției mulțimii din club, totul pe seama lui Edward. Ți-ai bătut joc de logodna mea.

La acest cuvinte Edward ridică din umeri și își continuă drumul. Își bătuse joc de numeroase logodne, inclusiv cea a propriului frate, și nu-i păsa câtuși de puțin ce semnase nenorocitul acela de Benton...

– Mi-ai furat ceea ce îmi aparține de drept!

Un icnet colectiv se desprinsese de pe buzele tuturor celor aflați în încăpere, urmat de șoapte și de priviri de curiozitate fățișă,

bărbații lungind gâturile pentru a vedea reacția lui Edward. Toată lumea se holba la ei, inclusiv personalul clubului, și aștepta cu răsuflarea tăiată să vadă reacția lui Strathmore.

Edward se întoarse încet spre Litchfield, negru la față.

– Ce *anume*, întrebă el, pe un ton cu atât mai amenințător cu cât era perfect controlat, pretinzi că ți-ai fi furat?

– Logodnica mea și zestrea ei.

– O femeie încăpățânată și o fermă înglodată în datorii. Râse amar. Ar trebui să te consideri norocos că ai scăpat.

Baronetul ridică o hârtie împăturită.

– Am un contract care îmi dă drepturi asupra ei și a zestrei ei. Dar acum mi le-ai furat pe amândouă.

Edward întinse mâna, iar Litchfield îi trânti contractul în palmă. Edward aruncă o privire rapidă peste document.

– Nu are semnătura ei, spuse el tăgănat, cu un aer nepăsător, și i-l dădu înapoi.

– Nu e nevoie și de acordul ei. Eu și tatăl ei am încheiat acest contract cu cinci ani înainte ca ea să devină majoră.

– Eu refuz să îl onorez și în mod cert îl va respinge și ea. Privirea lui îl măsură disprețuitor pe bărbatul pântecos și pe jumătate chel. Și pe tine.

O expresie de indignare apăru pe chipul lui Litchfield.

– Chiar așa, asta e o insultă...

– Haide, colonel! Thomas se băgă între cei doi bărbați, ridicând intenționat tonul pentru a le distra atenția unul de la celălalt și de la bătaia cu pumnii ce stătea să izbucnească. Nu ți-ai dat seama încă? Nu îl interesează fetișcana. Ceea ce îți dorește sunt banii.

În ochii lui Litchfield scânteie o furie fulgerătoare. Deschi-se gura să protesteze, dar Thomas îl întrerupse cu o fluturare din mână.

– O, e suficient de frumoasă pentru a fi luată de soție, fără îndoială, dar e și îngropată în datorii. Iar tu știi asta, nu-i așa, Litchfield? Thomas îl bătu pe bărbat peste spate, lovindu-l suficient de tare pentru a-l forța să facă un pas în spate. E pupila unui duce acum, ceea ce înseamnă că valorează mult mai mult decât zestrea la care te-ai înțeles tu. Așa că acum faci scandal în public

fiindcă speri ca el să anuleze contractul și să te plătească să îl lași în pace.

Litchfield îmbrânci brațul lui Thomas cu o încruntare furioasă care îi dovedi că avusese dreptate.

– Strathmore, anunță el îndrăzneț, suficient de tare pentru a fi sigur că era auzit de toată lumea din club, îți cer să faci dreptate!

La aceste cuvinte gura lui Edward se curbă drăcește într-un zâmbet de amuzament întunecat.

– Mă provocă la duel?

Grey clătină din cap, avertizându-l mutește pe baronet să se oprească înainte de a merge prea departe, însă Litchfield îl ignoră.

– Dacă se ajunge la asta, clarifică el, nefiind suficient de deștept pentru a pleca imediat. Vreau să mi se facă dreptate pentru nedreptățile pe care le-ai comis față de...

– În regulă! mârâi Edward. Pistoale în zori pe pajiștea orașului.

Litchfield începu să se bâlbâie:

– Dar asta e...

– Eu îți voi fi secund, se oferi imediat Thomas.

– Și eu, adăugă Grey.

– Bun.

Edward se răsuci pe călcâie și ieși furtunos din club.

În urma lui rămaseră șoapte și priviri holbate, apoi atmosfera reveni încet la normal, bărbații întorcându-se la trabucurile și la cărțile lor de joc, iar personalul clubului la muncă. Însă zumzetul bârfelor entuziaste despre Strathmore și duel rămaseră vii și aveau să continue până în zori, deși nimeni din acea încăpere nu credea cu adevărat că onoarea ducelui ar fi fost nici pe departe pusă la îndoială.

Baronetul se holbă în urma lui, cu gura larg deschisă și ochii mari.

– Chiar... chiar vrea un duel?

– Colonelul caută sămânță de scandal de câteva luni, îi explică Thomas. Întâmplarea a făcut ca tu să fii doar primul neghiob care i-o oferă.

– Nu eu am cerut duelul! El a fost cel care m-a provocat...

– Litchfield, sunt sigur că managerul va dori să-ți plătești datoriile în noaptea asta, spuse Grey, băgându-și trabucul între dinți. În fond, vei fi mort în zori.

– Asta ar trebui să mă înspăimânte? întrebă el, privirea lui indignată plimbându-se între cei doi bărbați.

– O, cu siguranță. Thomas îl plesni din nou pe Litchfield peste umăr și îl simți și de data aceasta tresărind. Edward e al doilea cel mai bun țințar din Anglia.

Bărbatul încremeni.

– Și cine e primul?

– Eu, răspunseră amândoi bărbații deodată, apoi se uitară unul la celălalt și își rânjiră.

Litchfield păli.

– Oricum ar fi, spuse Grey ridicând din umeri, ar trebui să fie un spectacol interesant.

Thomas îl măsură pe bărbat din cap până în picioare, cântărindu-l fățiș și constatând la fel de fățiș că nu era mare lucru de capul lui.

– Nu va dura prea mult, însă.

– Păcat.

Grey clătină din cap, plin de regret, și cei doi foști căpitani se îndepărtară.

În urma lor lui Litchfield i se tăiară picioarele și se prăbuși în scaun pentru a nu ajunge direct pe podea.

Zorii luminau cerul de deasupra Londrei. Lumina rece și palidă a dimineții crea o ceață subțire sub copacii din jurul poienitei de la marginea Hyde Park, unde așteptau Edward și Thomas, umăr la umăr, îndreptați în direcții opuse, ca nimeni să nu îi poată lua prin surprindere.

– Crezi ca o să-și facă apariția?

Thomas își ridică gulerul pentru a se proteja de frig.

– Da, răspunse Edward încet, lăsându-și privirea să alunece peste întinderea goală de verdeață.

Dacă Litchfield avusese îndrăzneala de a-l provoca în fața tuturor clienților din clubul lui White, în mod cert avea să se prezinte la duel.

– A fost din cauza lui Benton, știi. Răsuflarea lui Thomas formă un norișor în aerul încremenit. Motivul pentru care Litchfield a insistat cu acel contract și faptul că știa despre tutela ta. Cel mai probabil au convenit să împartă banii.

– Știu.

Iar Edward intenționa să îi facă pe amândoi bărbații să plătească amarnic pentru fiecare bănuț.

Sunetul cailor ce se apropiau sfâșie liniștea. Thomas arată din cap spre cărare.

– A sosit omul nostru.

Edward își îngustă ochii, privindu-i pe Litchfield și secundul acestuia descălecând.

Îmbrăcat în negru, cu o cicatrice neregulată întinzându-se pe toată lungimea obrazului și dispărând sub lavalieră, secundul lui Litchfield rămase în urmă lângă cai, ținându-i de căpăstru în loc să îi lege. Era în mod evident un nelegiuit, cel mai probabil angajat de Litchfield fiindcă individul nu avea nici un prieten care să accepte să-i fie secund.

Baronetul se apropie frângându-și mâinile înmănușate.

– Strathmore.

– Litchfield, răspunse Edward rece. În continuare ești hotărât să mergi până la capăt?

– În continuare sunt hotărât să fiu despăgubit pentru nedreptățile pe care mi le-ai făcut.

– Ei bine, spuse Edward, ridicând privirea spre cer, care acum se luminase într-un galben auriu, măcar ți-ai ales o dimineață frumoasă să mori.

Chipul lui Litchfield fu inundat de sânge.

– Nu are nici un rost să încerci să mă intimidezi.

– Nu încerc. Edward îl studie dezgustat. Cine e secundul tău?

– Harry Pinkerton.

– Cu cât l-ai plătit să se afle aici?

Văzând expresia vinovată care se întipări pe chipul lui Litchfield pentru o clipă, înainte de a scrâșni din dinți cu o ostilitate disprețuitoare, Edward își dădu seama că avusese dreptate.

Thomas interveni între ei:

– Putem să terminăm odată cu povestea asta? E al naibii de frig, iar pe mine mă așteaptă un pat moale și o femeie caldă.

Atenția le fu distrasă de mișcare și gălăgie de pe marginea câmpului. O duzină de bărbați care se aflaseră în clubul lui White cu o noapte în urmă și care auziseră întâmplător provocarea la duel începură să traverseze încet panta dealului, încă pe jumătate beți de noaptea trecută și veniți fără nici un alt scop în afară de a căsca gura.

Printre ei se afla și Nathaniel Grey, care primise sarcina de a aduce un chirurg pentru cazul puțin probabil în care cineva ar fi fost rănit. Însă judecând după expresiile sumbre de pe chipul lor, nici unul dintre cei doi nu era fericit, chirurgul încruntându-se cu un aer de ranchiună ucigașă, iritat că fusese trezit atât de devreme pentru a fi prezent la un asemenea spectacol ridicol, iar Grey schimonosindu-se la gândul că el fusese cel care îl trezise.

Când văzu chirurgul, Litchfield își lăsă umerii să cadă.

– Nu e nevoie să mergem până la capăt cu asta, cred.

Edward nu spuse nimic.

Thomas scoase două pistoale de sub jachetă și le întinse cu mânerul înainte înspre Litchfield, lăsându-l să își aleagă arma.

Litchfield ezită la vederea pistoalelor.

– Cu siguranță, Strathmore, înțelegi situația mea.

Edward îl privi pe Thomas rânjind și împingând din nou pistoalele spre Litchfield, savurând vizibil pantomima acelui fiasco.

Litchfield alese șovăitor, cu mâna tremurătoare, unul dintre pistoale.

– Nu e nevoie să...

Edward luă pistolul rămas.

– Pe câmp.

Își dădu jos jacheta și se îndepărtă cu pași mari.

Baronetul îndreptă o privire plină de speranță către Thomas. Conform codului de onoare, în calitate de secund al bărbatului provocat la duel, era de datoria lui să încerce să intermedieze o anulare a duelului înainte ca adversarii să își ocupe pozițiile și să se ajungă la schimbul de focuri. Însă acesta nu făcu nimic pentru a obține scuze și a ajunge la un acord.

– Este o zi excelentă pentru a muri! declară Thomas, plesnindu-l pe bărbat peste spate, apoi porni după Edward spre mijlocul poieniței.

Litchfield căscă larg gura, pâlind. Pinkerton rămase în continuare departe, pe margine, nepăsându-i suficient cât să intervină.

Litchfield nu avu încotro și făcu un pas în față. Genunchii îi tremurau de teamă.

– Cunoașteți amândoi codul. Doisprezece pași, țintiți, foc, le explică Thomas. În cele din urmă, adăugă. Doar dacă nu cumva sunteți dispuși amândoi să recunoașteți că toată treaba asta nu a fost nimic mai mult decât o neînțelegeră.

– Dar am fost nedreptățit, se smiorcăi Litchfield. E în joc onoare mea.

– O, pentru numele lui Dumnezeu! Edward băgă mâna în buzunarul vestei și scoase un teanc de bancnote. Ia naibii banii. Vom număra doisprezece pași, apoi tu vei trage în aer. Am să-ți accept scuzele și ai să rămâi în viață. Iar dacă mă mai deranjezi vreodată, adăugă el pe un ton de gheață, am să-ți înfig un glonț direct în inimă.

Litchfield îi smulse banii din mână și îi îndesă în buzunarul jachetei sale.

– Mă bucur c-am scăpat de fetișcană, la drept vorbind. Ea și ferma aia de două parale mi-ar fi supt și ultimul bănuț din cont. Un rânet satisfăcut i se întinse pe chip. Faptul că ai tăvălit-o tu e cel mai bun lucru pe care ai fi putut să-l faci pentru mine, Strathmore. Banii sunt doar un bonus...

Pumnul lui Edward se izbi în obrazul bărbatului, forța loviturii făcându-l pe acesta să cadă lat la pământ.

– Să nu o mai insulti *vreodată!*

Litchfield gemu și își acoperi gura cu mâna, din buza spartă începând să i se prelingă un firicel de sânge.

Thomas îl prinse pe Edward de braț și îl împinse în spate, aruncându-i o privire peste umăr lui Litchfield, supraveghindu-i simultan pe ambii bărbați și împiedicându-l pe Edward să îl ucidă cu adevărat pe baronet în dimineața aceea. În celălalt capăt al câmpului, secundul lui Litchfield rămase neclintit, prezența acestuia fiind complet de formă.

– Te simți mai bine acum? îl întrebă Thomas sardonice.

– Mult.

Edward îi aruncă o privire mânioasă lui Litchfield, în vreme ce acesta se ridică stângaci în picioare și își șterse buza însângărată cu dosul palmei. Mulțimea de gură-cască râse.

– Doisprezece pași, deci! le strigă Thomas, ducându-i pe cei doi bărbați spate în spate în mijlocul câmpului pentru a pune capăt șaradei. Unu, doi...

În timp ce număra, Thomas se retrase pe margine și îi privi pe cei doi bărbați îndepărtându-se unul de celălalt.

– ... unsprezece, doisprezece... Întoarceți-vă!

Cei doi bărbați se întoarseră unul spre celălalt.

– Țintiți!

Fiecare ridică pistolul spre celălalt.

După o clipă de ezitare, Edward coborî pistolul pe lângă corp și așteptă. Litchfield avea să dea bir cu fugiții, trăgând în aer, oferindu-i practic scuzele sale, apoi Edward avea să facă același lucru, acceptându-le. Onoarea lui avea să rămână nepătată, iar Litchfield urma să plece cu banii obținuți prin șantaj. Toată lumea avea să se întoarcă acasă, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic, cu excepția clevetirilor care urmau să se întindă pe câteva săptămâni.

– Foc!

Sunetul unui foc de armă explodă printre copaci, iar Edward tresări. Preț de o clipă nu se mișcă nimic pe câmp în afară de firicelul subțire de fum ridicându-se din țeava pistolului lui Litchfield, pe care acesta încă îl ținea îndreptat spre Edward.

Litchfield se holbă la pistolul descărcat din mână lui, făcând ochi mari, ca și cum nu i-ar fi venit să creadă că efectiv apăsase pe trăgaci. Din mulțimea surprinsă se ridicară șoapte șocate.

– Nu am... nu am vrut să... eu trebuia doar să iau banii! Litchfield aruncă pistolul la pământ ca și cum l-ar fi ars. Se holbă uluit la Edward, aflat în celălalt capăt al câmpului, care nu se mișcase nici un milimetru. Nu m-am gândit... trăgaciul pur și simplu...

Edward ridică încet pistolul și îl îndreptă spre pieptul lui Litchfield.

– Fugi, mârâi el.

Litchfield o luă la goană spre calul ce îl aștepta.

Edward trase. Glonțul trecu prin pălăria lui Litchfield, zburându-i-o elegant de pe capul pe jumătate chel. Baronetul înlemni instantaneu, sângele scurgându-i-se de pe față, iar pe pantaloni apărându-i o pată întunecată între picioare.

– Data viitoare când te mai văd, mârâi Edward, am să ținesc mai jos.

În huiduielile mulțimii, Litchfield încălecă stângaci și porni în galop, atârănând pe jumătate din șa în graba lui de a fugi. Spectatorii se cutremurară de râs. Litchfield își executase focul de armă, dar lășitatea lui nu făcuse decât să crească onoarea lui Edward în ochii mulțimii.

Pinkerton își scoase pălăria spre Thomas și Edward, apoi încălecă și se îndepărtă încet la trap, traversând parcul în direcția opusă. Era evident că nu-i păsa nici cât negrul sub unghie de ce se alezea de Litchfield.

Spectatorii izbucniră în urale zgomotoase la adresa lui Edward și îl onorară pe duce toastând cu sticlele de băutură pe care le aduseseră cu ei. Tăcerea dimineții fu sfâșiata de un cântec de beție nerușinat.

Clătinând din cap în fața celui dezastru, Thomas oftă ușurat că spectacolul se încheiase și se întoarse spre Edward, care încă stătea în mijlocul câmpului.

– Thomas, șopti acesta.

Apoi se prăbuși la pământ, o pată de sânge lățindu-se pe pieptul lui.

Capitolul 14

Kate căscă larg.

Nu era obosită, dar nu voia să mai îndure broderia de seară nici măcar cu un minut mai mult decât era necesar, și deja se prefăcuse bolnavă de atât de multe ori încât doamna Lutz chiar trimisese după un medic, deci nu avea cum să mai apeleze la acest vicleșug pentru a scăpa. Însă intendentă părea ferm hotărâtă că brodatul

era un hobby obligatoriu pentru toate doamnele, aparent chiar și pentru cele izolate în ținuturile mlăștinoase. Însă pe Kate o plictisea de moarte și, în loc să stea să-și înțepe degetele, ar fi preferat să se afle în camera ei, punându-și la cale evadarea.

Trecuseră deja trei săptămâni de când se afla la Greymoor, iar viața ei intrase într-un ritm bine ordonat. Grație doamnei Lutz și ordinelor Excelenței Sale.

Intendentă o trezea pe Kate în fiecare dimineață în zori, pentru două ore de studiu a Bibliei – în germană, astfel că oricare era revelația religioasă pe care și-o imagina femeia, era evident că nu avea să se producă vreodată –, după care urmau ore întregi de făcut curat, cârpit, gătit. Și brodat la lumina focului până la ora opt, când Kate era trimisă prompt în camera ei.

Fuseseră trei săptămâni dificile sub supravegherea doamnei Lutz, dar Kate era mai hotărâtă ca niciodată să găsească o cale de a se întoarce acasă. Și chiar avea să plece. Cumva.

Încă nu avea nici un plan concret pentru a se întoarce la Brambly, dar încercările ei de a ticlui ceva îi dădeau speranță, iar furia ei față de Edward îi alimenta motivația. Dacă în trecut își dedicase aproape fiecare clipă de timp liber experimentelor și leacurilor ei, aici în ținutul mlaștinilor planurile ei de evadare erau ceea ce dădea un țel vieții ei.

Între timp, însă, nu știa câte astfel de zile disciplinate în compania doamnei Lutz avea să mai poată îndura.

Când intendentă nu se opri din brodat, Kate căscă din nou, de data aceasta făcând un zgomot intens, exagerat.

Doamna Lutz ridică în sfârșit privirea.

– Îmi cer iertare, spuse Kate, mimând regretul și un alt căscat. Am să mă retrag la culcare acum. Și reluăm totul mâine. Se ridică în picioare înainte ca femeia să apuce să o oprească. *Gute nacht.*

Doamna Lutz dădu să îi arunce o privire încruntată de dezaprobară, dar apoi chipul bătrânei se îndulci și oftă ca o persoană îndelung suferindă.

– Ja, *Gute nacht.*

Ei bine. Asta chiar era o surpriză. Cu siguranță că severa văduvă nu fusese cucerită încă de partea ei, dar poate că începea să se înmoaie, oricât de puțin...

De afară răsună tot mai tare un huruit, urmat de strigăte. Tăcerea serii fu spartă de sunetul copitelor unui cal pe pietrele de pavaj, oprind scurt după un galop, și câteva secunde mai târziu un pumn izbi cu forță în ușa de lemn.

– Un mesaj! Printre bătaii răsună vocea unui bărbat. De la Londra!

Fugind la ușă, Kate o deschise larg. Pe trepte se afla un călăreț tânăr, cu pălăria și pelerina umede de la ploaia ce cădea mărunț. Cizmele îi erau stropite cu noroi, sub ochii obosiți avea cercuri întunecate, și mirosea a transpirație și a cal.

– Un mesaj de la Londra, repetă acesta, plimbându-și privirea între cele două femei. Care dintre dumneavoastră este Katherine Benton?

– Eu, șopti Kate, cu gâtul sufocat brusc de un nod de teamă. Începu să tremure. Se întâmplase ceva teribil de rău. Ce este?

– Contesa de Tourney v-a trimis un mesaj. Scoase un bilet de sub manta și i-l întinse, apoi ochii lui obosiți se opriră dincolo de ea, în căldura uscată a casei. Am venit în galop de ieri-dimineață, domnișoară. Dacă nu vă supărați, aș vrea să mănânc ceva și să dorm înainte de a porni înapoi.

– Desigur. Kate se holbă la biletul din mâna ei tremurătoare și își stăpâni impulsul neliniștit de a-l deschide rupându-l. Găsești tocană în bucătărie și un pat pentru tine la etaj.

– Mulțumesc, domnișoară.

Își atinse borul pălăriei cu un salut politicos din cap și ieși pentru a se ocupa de cal.

Inspirând adânc, tremurător, Kate coborî privirea spre bilet, simțind cartonul greu între degetele ei, iar inima îi făcu un salt uriaș de spaimă tot mai mare, atât de intensă încât îi trezi o durere în piept. Ce ar fi putut să vrea mătușa lui Edward de la ea? Nu însemna nimic pentru femeia aceea, și cu siguranță nu era cineva demn de un mesager special.

– Excelența Sa? întrebă doamna Lutz neliniștită.

– Nu, răspunse Kate grav, nobila doamnă, contesa.

– Contesa? repetă doamna Lutz pe un ton uluit.

Deci mesajele speciale din partea contesei nu ajungeau decât rar la Greymoor, iar această revelație nu făcu decât să îi înțească spaima din stomac. Neputând să mai reziste, cu degetele

tremurând, Kate rupse sigiliul și despătură hârtia. Privirea îi trecu rapid peste mesajul scurt....

Domnișoară Benton,

Nepotul meu, Edward Westover, tutorele tău, a fost grav rănit în această dimineață. Doctorul Brandon se ocupă de el, dar se teme că nu prea poate face multe pentru el. Te rog să îl pomenești în gândurile și rugăciunile tale.

Augusta Monvielle,

Contesă de Tourney

– Edward, șopti ea, răsuflarea sfâșiindu-i plămânii și cufundându-i instantaneu întregul trup într-o stare de amorțeală.

Se holbă la scrisoare, nevenindu-i să creadă mesajul chiar și după ce îl reciti de mai multe ori, până când cuvintele se pierdură în ceață din cauza lacrimilor fierbinți ce îi inundaseră ochii. Inima i se strânse atât de tare în piept încât tresări în fața durerii tăioase.

Grav rănit... Dumnezeu mare, nu – Edward era *pe moarte!*

Strângând biletul la piept în timp ce camera se învăteau în jurul ei, se agăță de balustradă pentru a nu cădea și se forță să respire. Gândul la Edward rănit și plin de sânge, prăbușit la pământ în agonie... „Respiră!” Dar stomacul ei se dădu peste cap, iar ea își apăsă cu forță o mână peste gură pentru a nu vomita, copleșită de îngrijorare și o teamă paralizantă.

„O, Doamne, te rog fă să fie bine!”

Apoi agonia care pulsase prin ea atât de intens încât nu o lăsase nici să respire din cauza brutalității cu care îi strânsese inima se risipi, iar locul ei fu luat imediat de o zvâcnire de furie. Ce bărbat afurisit de enervant, iritant, arogant și autoritar! Își imaginase tot ceea ce putea fi mai rău despre ea și, din această cauză, o alun-gase la jumătate de țară distanță, de unde acum nu putea să facă nimic pentru a-l ajuta. Lacrimile de teamă ce îi stăteau agățate în gene se transformară în picături de furie stăpânită.

– Excelența Sa? întrebă blând doamna Lutz.

Kate ridică privirea spre doamna Lutz și își trecu apăsător mâna peste ochi. Fața bătrânei intendente se încreți într-o expresie confuză și îngrijorată, iar inima lui Kate tresări miloasă, înțelegând instantaneu cât de mult ținea bătrâna la Edward și cât îi era de teamă pentru el. La fel de mult ca ei.

Punându-și mâna pe brațul femeii pentru a o liniști, Kate inspiră adânc.

– Edward a fost rănit – împușcat. Când bătrâna nu făcu decât să o privească mută, neînțelegând, Kate își întinse arătătorul și degetul mare în forma unui pistol. Edward... bang.

Doamna Lutz își făcu rapid cruce.

– Mort?

– Nu! țipă Kate, oripilată că îndrăzneala chiar și să rostească așa ceva. Nu, nu e!

Dacă nega suficient de vehement, nu avea să se întâmple... nu putea să se întâmple! Edward nu putea să moară, nu înainte ca ea să apuce să-l vadă din nou, nu câtă vreme încă o ura pentru că îl iubea.

Când bătrâna se încruntă, chinându-se să înțeleagă, lui Kate i se făcu milă de ea, pentru prima dată de când ajunsese la Greymoor.

– Va fi bine, declară ea ferm, spunând acest lucru pentru a se liniști și pe ea în egală măsură ca pe doamna Lutz. *Bine*. Da?

– Da!

Doamna Lutz îi strânse mâna, iar Kate lăsa să-i scape un hohot mic de plâns. Acel gest mărunț era primul semn de prietenie pe care i-l arătase vreodată femeia și o năuci pe Kate la fel de mult ca vestea din biletul contesei.

Bătrâna se întoarse la scaunul ei, își luă Biblia și începu să se roage pentru Edward.

Kate coborî privirea spre bilet, pe care încă îl strângea atât de tare în mână încât hârtia se boțise în pumnul ei. Nimic din mesajul Augustei nu sugera că aceasta ar fi vrut ca ea să vină la Londra pentru a sta la căpătâiul lui Edward, dar exact acolo și-ar fi dorit ea să fie. Exact acolo *trebuia* să fie.

Știa ce avea de făcut.

Și *nimic* nu avea să îi stea în cale.

Cu inima gonindu-i neliniștită, Kate așteptă doar atât cât să se asigure că doamna Lutz era cufundată adânc în rugăciunile ei, înainte de a se furișa nevăzută în bucătărie, unde pelerină și pălăria încă ude ale mesagerului fuseseră întinse peste un scaun în fața sobei pentru a se usca. Fără a ezita, și le puse și se strecură în tăcere pe ușa bucătăriei.

În câteva minute înșeuă calul în grajdul cufundat în întuneric. Animalul puffa obosit și se scutură simțind din nou în spinare greutatea șei.

– Îmi pare rău, frumose, știu că vrei să te odihnești, dar nu am de ales. Ești singurul cal de aici. Mușcându-și buza plină de regrete, își trecu mângâietor mâna peste botul moale al calului. Dacă promit că n-am să te pun să galopezi, ai să fii cuminte pentru mine? Doar câțiva kilometri până în următorul sat, unde voi avea grijă să primești din belșug ovăz și fân.

Calul scurmă pământul cu copita. Interpretând acest gest drept singurul consimțământ pe care avea să-l primească, puse piciorul în scară și urcă în șa, așezându-se bărbătește.

Spunând o scurtă rugăciune, plescăi încet din limbă și porni călare spre satul de unde putea lua diligența și, într-un fel sau altul, să ajungă la Londra.

Și la Edward.

Majordomul se încruntă iritat, fără cea mai mică intenție de a se da la o parte pentru a-i permite lui Kate să intre în holul mare al Casei Strathmore.

– Vorbește mai încet! o mustră el. A bătut de miezul nopții deja.

– Te rog, lăsa-mă să intru, îl imploră Kate din galeria de la intrare. Sunt Katherine Benton. Când expresia lui goală îi arată că nu avea habar cine era, repetă încet. Kate Benton, adăugând șovăitoare. Sunt pupila lui Strathmore.

Majordomul se încruntă sceptic.

– Nici o tânără bine educată nu ar umbla noaptea singură, la o asemenea oră, bătând la uși și cerând să fie lăsată să intre – și cu siguranță nu arătând așa!

Arată din cap spre haina și pălăria mesagerului, amândouă imbibate de ploaie, pe care încă le purta, și spre ghetetele ei pline de noroi și rochia neagră de dedesubt.

O, Kate știa că arăta de toată groaza – și, judecând după nasul încrețit al majordomului, probabil mirosea și mai urât –, dar fusese prea îngrijorată pentru a se opri sau a se îngriji puțin de când plecase de la Greymoor cu două nopți în urmă. Știind că oricum nu ar fi putut să doarmă, nu câtă vreme mintea ei îngrijorată se tot întorcea la Edward, își continuase pur și simplu drumul, mai întâi călărind prin beznă, apoi atât de rapid cât îi permisesse diligența, când o ajunsese în cele din urmă.

Nu era naivă. Edward își închipuia tot ce putea fi mai rău despre ea, iar pentru acest lucru Kate se îndoia că ar fi putut vreodată să îl ierte. Însă nu putea îndura gândul că Edward ar fi putut să moară detestând-o până în ultima clipă.

– Te rog, trebuie neapărat să îl văd pe Excelența Sa!

Majordomul dădu să închidă ușa.

– Noapte bună!

Ochii lui Kate se umplură de lacrimi de extenuare. Ajunsese atât de aproape și știa că Edward zăcea în pat la etaj – dacă lăsa ușa să i se închidă în față era ca și cum ar fi rămas încă în ținuturile mlăștinoase de unde fugise. Nu, *refuza* să plece!

Făcând rapid un pas în față, se înfipse în cadrul ușii. Acum majordomul ar fi trebuit să o taie în două pentru a-i închide ușa.

– Doamna contesă, spuse ea frenetic, mi-a trimis un mesaj. Degetele i se înfipseră în buzunar, căutând biletul. Am venit cât de repede am putut. Când el o privi mânios, cu o expresie de scepticism, Kate scoase un mic strigăt de frustrare și împinse biletul spre el. Te rog! Spune-i că sunt aici. Fu năpădită de o teamă disperată. Trebuie să îl văd pe Strathmore. Trebuie *neapărat*...

– Domnișoară! Nobila contesă nu primește...

– Kingsley, strigă o voce de femeie de pe scări. Ce Dumnezeu se petrece acolo?

O femeie subțire de circa cincizeci și ceva de ani apărură pe treapta de jos a maiestuoaselor scări de marmură. În pofida orei târzii și a evenimentelor din ultimele câteva zile, avea un aer alert și impunător, imposibil de regal în rochia violet-închis și șalul

de cașmir de aceeași culoare, cu părul cenușiu-auriu prins sus. Ochii ei o studiară cu răceală pe Kate, care încă stătea înfipită cu încăpățănare în cadrul ușii. Mătușa Augusta. Era imposibil de trecut cu vederea asemănarea fizică dintre ei.

– Îmi cer scuze că v-am deranjat, milady. Kingsley se dădu la o parte de lângă ușă și își înclină capul. Această femeie refuză să plece.

Kate se strecură pe lângă el și ajunsese în holul de la intrare, lăsându-se într-o reverență stângace, cu trupul înțepenit și chinuit de dureri.

– Îmi cer iertare, milady, dar nu puteam aștepta până dimineață.

– Această casă nu primește vizitatori, o întrerupse Augusta fluturând din mână. Scoate-o afară, Kingsley.

– Da, doamnă, replică acesta, întinzându-se după brațul lui Kate.

Ea se eliberă cu o smucitură.

– Edward – trebuie să-l văd! Traversă în grabă foaierul, oprindu-se în fața Augustei și privind-o implorator, ridicând mâna cu o expresie frenetică pentru a-l împiedica pe Kingsley să o scoată afară cu forța. Este... Vocea i se opri în gât, nereușind să articuleze cuvântul *mort* – mai bine?

Ochii Augustei scânteiară a recunoaștere.

– Tu trebuie să fii domnișoara Benton.

Kate dădu din cap.

– Am venit cât de repede am putut.

– Mesajul nu ți-a fost trimis ca invitație. Dar dacă tot ești aici... Contesa o studie pe Kate din cap până în picioare, strâmbând din nas când o văzu în ce hal îi erau rochia și părul – și cu siguranță în ce hal mirosea. Având în vedere că nepotul meu s-a luptat în duel pentru tine, mă îndoiesc că va fi prea bucuros să te vadă când se va trezi.

În pofida avertismentului sumbru al mătușii lui, Kate simți apăsarea din pieptul ei ușurându-se, agățându-se de o ultimă speranță.

– Înseamnă că... nu am ajuns prea târziu?

– Strathmore e în viață.

Un zâmbet obosit apăru pe buzele contesei. Un val de ușurare copleșitoare o inundă din cap până în picioare, stârnindu-i lacrimi fierbinți în ochi.

– O, slavă Domnului... E aici? Ridicând privirea spre scări, nu ezită decât o clipă înainte de a trece în fugă pe lângă Augusta. Edward!

Ajungând pe palier la etaj, Kate văzu un lacheu stând în fața uneia dintre ușile de la capătul holului larg și alergă spre camera respectivă. Edward era înăuntru, era sigură!

– Te rog, lasă-mă să trec, se rugă ea, însă ar fi fost pregătită să îl îmbrâncească deoparte și să se năpustească în cameră dacă era nevoie.

Lacheul aruncă o privire peste capul ei, spre Augusta, când contesa ajunsese în vârful scărilor, iar când această dădu din cap în semn de consimțământ, se dădu la o parte.

Inspirând adânc pentru a se pregăti sufletește pentru ceea ce ar fi putut să vadă, Kate intră încet. Își plimbă privirea prin camera încăpătoare, trecând peste obiecte de mobilier mari și greoaie și țesăturile de catifea și mătase de culoarea vinului. În șemineu ardea un foc vioi, iar draperiile de la ferestrele înalte erau trase complet pentru a ține departe umezeala nopții.

Însă ceea ce-i atrase atenția fu patul – o piesă masivă, cu patru stâlpi de mahon sculptați în formă de butuci de viță de vie înălțându-se în spirală spre tavan și ajungând la peste trei metri și jumătate înălțime, cu aproape aceeași lățime. Draperiile de culoarea vinului erau legate cu cordoane aurii, iar în spatele acestora, în așternuturile de satin negru scânteind în lumina focului...

– Edward, șopti ea.

Edward zăcea sprijinit pe perne, gol de la brâu în sus, în afară de bandajul întins care îi știrbea din frumusețea mușchiului în locul unde umărul i se întâlnea cu pieptul. Cu ochii închiși, părea să doarmă liniștit, însă când se apropie Kate îi văzu broboanele de sudoare presărate pe frunte, buzele uscate și chipul palid.

Se așeză pe scaunul de lângă pat și se întinse după mâna lui.

– Edward? Sunt eu, Kate. Sunt aici. Îi mângâie blând părul umed, dându-l la o parte de pe fruntea încinsă de febră. Mă auzi?

– Domnișoară? O voce surprinsă întrerupse tăcerea grea. Ce crezi că faci?

Kate ridică privirea și văzu un bărbat cu părul cenușiu, îmbrăcat în haine întunecate, ridicându-se de pe un scaun din colț. Era, evident, medicul, veghindu-l peste noapte. Hotărând rapid să îl ignore, își îndreaptă imediat atenția asupra lui Edward.

– Cine sunteți...

– Doctore, vă rog. Nu avea acum răbdare pentru întrebări despre ea însăși. Spuneți-mi, cum e? Sincer.

Acesta îi aruncă o privire contesei, iar Augusta încuviință din cap:

– Nu prea bine, mă tem, răspunse el blând. În ultimele zile a fost când conștient, când inconștient, iar eu m-am străduit din răputeri să îi scad febra și să îl ajut să-și păstreze forțele.

Kate își ținu respirația, având nevoie să afle ce era mai grav...

– I s-a infectat rana?

– A pierdut enorm de mult sânge, însă rana i-a rămas curată. Din fericire era de față un chirurg...

Ea ridică brusc privirea, cu stomacul înclăștându-i-se de teamă.

– Deci nu i-ați scos personal glonțul?

Medicul strâmbă din nas, dezgustat de gândul la o asemenea treabă sângeroasă.

– Eu sunt doctor, domnișoară.

– Și sunt sigur că vă descurcați remarcabil, îl asigură ea pentru a-l liniști, forțându-se să îi zâmbescă. Privirea îi coborî spre umărul lui Edward. Dar mă întrebam, în legătură cu rana... Acesta e pansamentul original?

– Desigur, răspunse el, ca și cum i-ar fi făcut pe plac unui copil. Rana trebuie să se vindece neîntreruptă până i se vor scoate firele mâine.

Mâine. Inima i se strânse în piept, lovită brusc de îngrijorare. Patru zile cu bandajele originale și rana cusută – tratamentul medical standard pentru rănilor provocate de gloanțe. Însă practicile adoptate de către doctorii de la țară prevedeau altceva, lăsând firele la locul lor mai mult timp, pentru a lăsa carnea să se repare singură.

Mai tulburător însă era faptul că nu i se schimbaseră deloc pansamentele. Rana nu mai fusese verificată după extragerea glonțului.

– Pot să o văd?

Se întinse spre bandajul de pe pieptul lui Edward.

Doctorul o prinse de braț.

– Ce crezi că faci?

„Îi salvez viața!“ Inspiră adânc pentru a se calma.

– Nu i-ați verificat rana, îi explică ea cât mai blând posibil, în ciuda spaimei teribile ce îi strângea pieptul ca o menghină. Ar putea fi infectată.

– I-am administrat medicamente care să prevină infecțiile.

Kate clătină din cap.

– Dominique-Jean Larrey scria într-o lucrare iarna trecută că păstrarea pansamentelor inițiale crește riscul de infecție...

– Un chirurg, se burzului doctorul, încruntându-se dezgustat. Și încă unul francez!

– Doctore Brandon, îl întrerupse contesa încet, vrei te rog să ne lași singure pentru o clipă?

– Da, milady.

În pofida iritării vizibile de a-și vedea competența medicală pusă sub semnul întrebării, și încă de către o femeie, își înclină politicos capul și ieși din cameră.

Augusta încuviință din cap.

– Poți să continui, domnișoară Benton.

– Mulțumesc, îi șopti Kate recunoscătoare contesei.

Se întoarse din nou spre rană, încercând să ignore cât de neajutorat arăta Edward așa cum zăcea acolo nemișcat. Măinile îi tremurau când îndepărtă bandajul, desprinzându-l cu grijă din sângele închegat și carnea care începuse să se întărească în jurul țesăturii. Când reuși în cele din urmă să îl dea jos, studie atent și îndelung rana. Despicătura prin care scormonise chirurgul pentru a scoate glonțul era închisă cu suturi negre, făcute la întâmplare, iar pielea era vântată și umflată. Inima îi fu mistuită de durere când văzu acestea. O rană atât de urâtă și atât de neglijent tratată...

Dar nu se vedea nici un semn de infecție și lăsa să-i scape un oftat răsunător. O, slavă Domnului, *slavă Domnului!*

Întinse mâna după cârpa din ligheanul de lângă pat, o înmuie în apa rece, apoi o puse cu blândețe pe rană, curățând-o cât de bine putea fără a deranja suturile. Și-ar fi dorit să aibă la ea un borcan din unguentul făcut de ea, deși probabil că vederea leacului ei țărănesc ar fi riscat să îi provoace doctorului Brandon un atac de apoplexie.

Augusta o privi îndeaproape.

– Deci, chiar știi ce faci?

– Da, știu.

Luă bandajele curate de pe noptieră, fără îndoială puse acolo pentru a fi la îndemână dimineața, când fusese programată îndepărtarea firelor.

– Strathmore mi-a spus că prepari diverse leacuri și îi îngrijești pe săteni.

Kate acoperi cu grijă rana.

– Deci, a vorbit despre mine.

– Da.

De rău, fu sigură Kate, judecând după răspunsul ei monosilabic. Însă contesa încă nu o dăduse afară din casă, deci cel mai probabil mătușa lui nu știa încă totul. Măcar în acest lucru mai putea găsi puțină speranță.

– Când am primit biletul dumneavoastră, mi-a fost teamă... Vocea îi pieri fără urmă. Apoi, scuturându-se efectiv pentru a-și ține în frâu extenuarea și emoția, înfășură umărul pentru a fixa noul pansament și întrebă încet. Ce s-a întâmplat?

– Un duel prostesc. Augusta se posomorî, ațintindu-și privirea asupra chipului pământiu al nepotului ei. Cu baronetul Litchfield.

Nerecunoscând numele, Kate își concentră atenția asupra lui Edward și înmuie cârpa în apa rece din lighean, apoi îi tamponă fața încinsă de febră. Pielea îi era atât de fierbinte, atât de palidă, încât măruntaiele i se înnodară de spaimă.

– Fostul tău logodnic.

Mâna ei încremeni pe obrazul lui Edward într-o expresie de surprindere uluită. *Un logodnic?* Imposibil!

– Vă înșelați, milady.

– Acum cinci ani tatăl tău a semnat un contract, logodindu-te cu baronetul Litchfield. Când Kate o privi cu gura căscată, Augusta o întrerupse cu un fluturat din mână înainte să apuce să protesteze că nu avea habar. Iar acesta l-a acuzat pe Strathmore că i-a compromis logodna. Sunt sigură că se aștepta să plătească despăgubiri în bani, dar situația a scăpat de sub control.

– Habar nu am avut, șopti ea, lovită de un val greșos de vinovăție, privind fața palidă a lui Edward. Neliniștea îi strânse inima ca o mână de fier la gândul că fusese rănit din cauza ei și se forță să respire. Nu aş face nimic care să-l rănească. Eu... *il iubesc*.

– Spune-mi, atunci, domnișoară Benton. Contesa o privi cu ochii îngustați. Ești aici din grijă față de nepotul meu sau din dorința de a te întoarce la casa Brambly?

O furie subită o străbătu ca un fior electric. Cum putea mătușa lui să îi pună o întrebare atât de oribilă?!

– Am venit pentru Edward, îi aruncă ea aspru, dar văzând expresia sceptică a contesei clătină din cap și își îndreptă din nou atenția asupra lui Edward. Nu mă credeți. Ei bine, nu-mi pasă nici cât negrul sub unghie dacă nu!

– Domnișoară Benton! Augusta fu consternată de obraznicia ei fățișă. Încep să înțeleg de ce nepotul meu e atât de preocupat de tine, fiindcă împărtășiți aceeași lipsă completă de respect față de bunele maniere.

– Da, presupun că așa e. Un zâmbet vag îi apărui pe buze când conștientiză această legătură dulce-amăruie dintre ea și Edward. Știu că puteți să vă chemați lacheii și să-i puneți să mă scoată efectiv afară. Dar ar trebui să știți că în ultimele câteva săptămâni am fost alungată de acasă, apoi forțată să fug chiar și din locul meu de exil pentru a veni în fugă aici. Își sprijini tandru mâna de obrazul lui Edward. Așa că după ce am trecut prin toate astea, nu prea mai aveți cum să mă faceți să-mi fie teamă de dumneavoastră.

– Ei bine, nu am încercat *niciodată*... Augusta se opri. Apoi expresia ei deveni curioasă. Spune-mi, întrebă ea pe un ton neașteptat de blând, cum ai ajuns *totuși* de la Greymoor până aici, domnișoară Benton?

Hotărând că nu mai avea nimic de pierdut, Kate ridică privirea și o privi curajoasă în ochi.

– Când mesagerul a adus biletul dumneavoastră, i-am luat calul și am mers călare toată noaptea până am ajuns din urmă diligența. Apoi am vândut calul și mi-am cumpărat un bilet până la Londra.

Chipul Augustei îi ascunse cu grijă gândurile, ceea ce era o altă asemănătoare izbitoră cu Edward.

– Diligența nu vine până în Mayfair în toiul nopții.

– Am traversat pe jos ultimii cinci kilometri prin Londra.

Kate văzu în ochii contesei scânteierea a ceva ce aducea a admirație încântată, însă aceasta dispăru instantaneu.

– Deci pupila ducelui de Strathmore e o hoată de cai, comentă sec Augusta.

Gândul îi trecuse și ei prin minte, cât traversase călare ținuturile mlăștinoase.

– Am să i-l plătesc lui Edward... cumva. Se încruntă, conștientă că i-ar fi fost imposibil să o facă apelând strict la veniturile modeste ale moșiei Brambly. Deci acum presupun că *într-adevăr* puteți să-mi faceți rău. Puteți pune să fiu arestată.

– Am să țin minte asta pentru viitor, în cazul în care se va dovedi necesar, o asigură ea. Buzele îi zvâcniră într-un zâmbet. Fără îndoială Strathmore va fi impresionat când va afla ce ai făcut.

La aceste cuvinte obrajii lui Kate fură inundați de sânge, deși se îndoia serios. În clipa în care se trezea avea cel mai probabil să o trimită înapoi la Greymoor.

– Vă mulțumesc că mi-ați dat voie să îl văd.

– Îmi doresc tot ce-i mai bun pentru nepotul meu.

Kate simți lacrimile înțepându-i ochii.

– Și eu.

Apoi ambele femei își îndreptară privirile asupra lui Edward, al cărui trup era teribil de nemișcat în afară de ridicarea și coborârea lentă a pieptului său bandajat.

– Nu mai poți face nimic pentru el în noaptea asta, o informă Augusta încet, punându-și blând o mână pe umărul lui Kate. Intendentă îți va pregăti o cameră ca să te poți odihni. Își încreți nasul când simți mirosul de cal. Și să faci o baie.

– Lăsați-mă să rămân cu el, o imploră ea. Nu am să îl încurc cu nimic pe doctor, vă promit.

– Prea bine, consimți Augusta, arcuind regal o sprânceană, deși mie mi se pare, domnișoară Benton, că mai degrabă doctorul Brandon ar trebui să aibă înțelepciunea de a nu te încurca pe tine.

– Și vă rog, adăugă Kate, ridicând privirea și ațintind-o rugător în ochii contesei, nu îi lăsați să scoată firele mâine. Mai lăsați-le câteva zile.

Augusta o contemplă, ca și cum ar fi cântărit situația, apoi dădu din cap.

– Dacă așa consideri tu că trebuie...

Însă Kate deja se întorsese înapoi spre Edward, ținându-i strâns mâna în mâinile ei.

– Edward, îi șopti Kate, disperată să îl facă să o audă, te rog trezește-te.

Nu primi nici un răspuns. Ochii lui rămaseră închiși, iar trupul nemișcat.

– Încăpățânat ca întotdeauna, văd, îl muștră ea, străduindu-se să adopte o voce de guvernantă, deși îi tremura de îngrijorare. Ei bine, eu nu plec de aici, ai auzit?

Se aplecă în față și își atinse buzele de fruntea lui febrilă, închizând ochii când îi simți căldura, parfumul masculin familiar și gustul lui sărat. Se întâmplaseră atât de multe între ei, atâta vulnerabilitate și dorință, apoi tandrețea se transformase subit în animozitate... Și totuși era încă în viață, cu sângele încă pulsând prin el, și era tot ceea ce conta acum.

– Cum știu cât de mult mă detești, spuse ea cu vocea găuită, ai face bine să te trezești și să-mi poruncești să plec, dacă vrei ca tortura prezenței mele să înceteze. Altfel, dragul meu, tot pe capul tău o să stau.

Lăsându-se pe spate în scaun, se pregăti să petreacă noaptea acolo, hotărâtă să îl aducă înapoi la ea, iar dacă într-adevăr o putea auzi, avea să fie furios când se trezea. Dar dacă mânia îl făcea să se însănătoșească, urma să o accepte bucuroasă. Ar fi făcut orice era necesar pentru a-l repune pe picioare.

Apoi intenționa să-l strângă de gât până aproape îl lăsa fără suflare pentru că o făcuse să se îngrijoreze astfel.

– M-ai exilat în mlaștini, așa că mi s-ar părea corect să îți plătesc cu aceeași monedă, povestindu-ți despre fiecare minut petrecut acolo la Greymoor. Făcu o pauză. Ești gata să te trezești? Nu? În regulă, atunci, nu îmi dai de ales. Să începem cu studiul Bibliei, în germană.

Nu o văzu pe Augusta privind-o și ascultând-o în tăcere din prag înainte de a se retrage în cele din urmă în propriul ei apartament, cu o privire cu subînțeles.

Cu puțin înainte de ivirea zorilor Edward deschise șovăitor ochii, clipind confuz. Minteia lui încețoșată habar nu avea unde se afla, ce se întâmplase, cât era ceasul. Corpul îi era în același timp amorțit și chinuit de dureri, înțepenit și rece, membrele prea grele pentru a le putea mișca. Nu își putea ridica nici capul de pe pernă. Fu nevoit să recurgă la întreaga sa forță doar pentru a-și împiedica pleoapele să se închidă din nou.

Însă simți o apăsare ușoară pe mâna lui... caldă, moale, sigură. Coborî privirea...

Și o văzu.

Dormea, așezată pe un scaun lângă pat, dar cu trupul aplecat în față peste marginea saltelei și capul odihnindu-i-se ușor pe antebrațul stâng, în timp ce mâna ei dreaptă o ținea strâns pe a lui chiar și în somn, cu degetele împletite cu ale lui. Ca și cum i-ar fi fost teamă că ar fi putut să îi alunece din mâini.

– Îngerul meu, șopti el.

Apoi închise ochii și își pierdu din nou cunoștința.

Capitolul 15

Augusta o găsi pe Kate, a doua zi dimineață, încă așezată la căpătâiul lui Edward. Clipind pentru a alunga ceața confuză de după somn, aceasta se ridică și își întinse spatele înțepenit.

Stătuse la căpătâiul lui toată noaptea, aplicându-i comprese reci pe frunte și înfășurând cearșafuri umede peste trupul lui până când febra cedase în cele din urmă, cu puțin timp înainte de ivirea zorilor, dar odată ce se întâmplase acest lucru Kate continuase să îl șteargă pe frunte, să îl mângâie cu vârfurile degetelor pe față... orice pentru a putea să îl atingă în continuare și pentru a-i simți pulsul vibrant și cald ce devenea din ce în ce mai puternic. Când extenuarea o copleșise în cele din urmă, căzuse într-un somn adânc, dar agitat.

– Doctorul Brandon ar dori să îl examineze pe Edward între patru ochi, o informă Augusta.

Kate îi aruncă o privire medicului când acesta intră în cameră, cu geanta de piele în mână, apoi acceptă șovăitoare să iasă, știind că nu avea încotro.

– Cum nu vei fi lângă el o vreme, îi spuse Augusta, petrecându-și un braț peste cel al lui Kate și conducând-o pe hol, ai putea să te îngrijești puțin între timp. Am pus să ți se pregătească această cameră.

Augusta o conduse înăuntrul elegantului dormitor în galben și crem în care o aștepta deja o baie aburindă.

– Am să pun să ți se aducă o tavă cu micul dejun.

– Mulțumesc, acceptă Kate, prea obosită pentru a protesta.

În ciuda dorinței ei de a rămâne la căpătâiul lui Edward, o durerea tot corpul, iar o baie fierbinte și liniștitoare o tenta mai mult decât ar fi vrut să recunoască. La fel și micul dejun, având în vedere că nici nu mai ținea minte când mâncase ultima oară.

Odată ce Augusta plecă, se dezbracă rapid și se cufundă în apa fierbinte, lăsând să-i scape un oftat prelung de recunoștință când căldura îi înmuie mușchii înțepeniți. Nici o baie din istoria omenirii nu mai fusese vreodată atât minunată.

Kate rămase în cadă până când apa deveni caldută, iar tensiunea se risipi din trupul ei, iar după ce se spală în sfârșit de mizeria și mirosurile acumulate în timpul evadării ei din ținuturile mlăștinoase, se simți cu mult, mult mai bine. Dar, ceruri, era extenuată! Cineva îi pregătise un halat de casă, așa că îl îmbracă, apoi, neputând să se stăpânească, se băgă în pat. Ochii grei i se închiseră și se cufundă într-un somn dulce.

Când se trezi câteva ore mai târziu ceasul cu pendul de pe parlierul scărilor bătău de ora unu, iar lumina soarelui se revărsa prin ferestrele înalte. Se dădu jos din pat și se întinse.

Ușa se deschise, iar o cameristă intră aducând o tavă.

– Ceai, domnișoară? Zâmbindu-i lui Kate, puse tava pe masă. Contesa a poruncit să vă fie servit.

– Mulțumesc. Kate fu înduioșată de bunătatea contesei, căci ar fi putut să o dea afară din casă. Avusese noroc cu familia Westover. De data aceasta. Cum se simte Excelența Sa?

– Nu știu, domnișoară. Turnă ceai într-o ceașcă și i-o întinse lui Kate. Însă doamna a cerut să fie anunțată când vă treziți. Dacă nu aveți nevoie de mine, am să merg să îi spun.

– Mulțumesc.

Camerista dădu din cap.

– Încercați biscuiții cu lămâie, o îndemnă ea cu un aer complice. Sunt delicioși!

Kate își înăbuși un zâmbet văzând exuberanța micuței cameriste. În loc de a-și lua un biscuit, puse mâna pe platoul acoperit cu biscuiți și mici prăjituri glazurate și i-l întinse fetei.

– Te rog, servește-te – n-am să spun nimănu.

Camerista ezită, gestul fiind, în mod evident, o încălcare a etichetei din casa respectivă, apoi luă recunoscătoare doi biscuiți cu lămâie și îi strecură în buzunarul șorțului.

– Sunteți foarte bună la suflet, domnișoară! Ochii îi scânteiară. Eu sunt Mary, una dintre cameristele de la etaj. Dar doamna mi-a cerut să vă fiu cameristă personală cât veți sta aici. Aproape ca și cum abia atunci și-ar fi amintit, făcu o mică reverență, apoi recunoscătoare emoționată. Nu am mai fost niciodată camerista unei doamne.

– Atunci ne vom înțelege excelent, o asigură Kate, fiindcă nici eu nu am mai avut niciodată o cameristă doar a mea.

– Ei! O doamnă atât de fină ca dumneavoastră!

Kate simți o roșeață urcându-i în obraji la acest compliment sincer. Nu era nici pe departe o doamnă fină.

– Ce-ar fi să o cauți pe contesa și să-i spui că sunt trează?

– Da, domnișoară!

Se întoarse și dădu să plece în grabă.

– Oh, Mary?

– Domnișoară?

Kate aruncă o privire prin încăperei:

– Unde îmi sunt hainele?

– Zdrențele acelea negre și murdare?

Micuța cameristă strâmbă din nas.

Kate dădu din cap, ridicând ceașca și sorbind din ceai.

– Păi le-a pus contesa pe foc!

Lui Kate i se opri ceaiul în gât.

Micuța cameristă ieși din încăperei, iar Kate, înăbușindu-și un hohot de râs amuzat, aruncă o privire atentă prin noua ei cameră. Draperii de catifea brodate cu dantelă se întindeau din tavan până la podea, asortate cu draperiile patului încadrat de patru stâlpi, iar în fața unui șemineu mic, cu poliță de sidef sculptat, se afla o canapea de două persoane acoperită cu un vraf de perne moi. Pereții erau decorați cu tablouri cu flori. Camera era frumoasă și feminină, plină de materiale moi, cu totul minunată și atât de complet diferită de camera ei de la Grey Moor.

Simți un nod în gât. În ultimii câțiva ani, chiar și la Brambly, uitase cum era să te bucuri de astfel de luxuri fine.

– Domnișoară Benton, te-ai trezit. Augusta intră elegantă în încăperei, privind-o cu un ochi critic. Te-ai și odihnit bine, deci?

– Da – și Excelența Sa? El cum se simte?

Un vag zâmbet de ușurare apărui pe buzele femeii.

– Brandon crede că merge spre bine. Pulsul i-a devenit mai puternic, iar culoarea mai pronunțată. Și l-am convins să nu scoată firele, nu încă.

– O, slavă cerurilor, oftă ea, apăsându-și o mână pe pieptul chinat de îngrijorare și inspirând adânc, ușurată.

Kate bănuia că nobila contesă nu neapărat îl convinsese pe doctor cât mai degrabă îi poruncise pur și simplu să lase firele în pace, iar Kate se îndoia că exista cineva care să îi încalce poruncile. Însă constata că începea să îi placă această femeie care îi amintea atât de mult de Edward. Erau înzestrați amândoi cu acel exterior dur, tipic familiei Westover, dincolo de care se ascundeau resurse de bunătate sufletească și umor autentice.

Contesa strigă peste umăr:

– Mary?

Tânăra cameristă intră în grabă în cameră ducând o rochie drapată peste braț. I-o întinse contesei.

Augusta o ridică în fața lui Kate, verificând dacă i se potrivea mărimea și lungimea. Din muselină verde salvie și decorată cu broderie cu model vegetal, cu dantelă crem mărginind decolteul pătrat și mânecile bufante, cădea grațios până la podea de la talia înaltă. Contesa dădu din cap mulțumită.

– Asta o să ți se potrivească până îți sosește garderoba nouă.

– Garderobă? întrebă Kate, nefiind sigură dacă auzise corect. Dar nu am nevoie de o garderobă nouă.

– Draga mea, spuse Augusta, ținându-o cu privirea, ești pupila ducelui de Strathmore și nu poți să te plimbi prin Londra arătând ca o nemțoaică puritană. Clătină din cap. Ce-o fi fost în capul doamnei Lutz când ți-a dat acea monstruoasă neagră?

– Excelența Sa, ordinele sale, bombăni Kate.

Contesa o ignoră, dar lui Kate i se păru că vede o zvâcnire de consternare pe buzele femeii.

– Este responsabilitatea lui Edward, în calitate de tutore al tău, să îți asigure o garderobă adecvată. Asta, adăugă ea, dându-i rochia înapoi cameristei, și alte câteva lucruri pe care intenționez să îl informez că le va face pentru tine.

Înainte ca Kate să apuce să întrebe care erau aceste alte lucruri, Mary o ajută să îmbrace rochia, i-o închise până sus la spate și îngenunche să îi scurteze tivul cu cincisprezece centimetri, la cererea Augustei.

– E superbă. Kate nu mai purtase niciodată o rochie atât de la modă. A cui e această rochie?

Stilul era unul mult prea tineresc, deci nu îi aparținea contesei, iar Edward nu pomenise vreodată de existența unei surori.

– A fost una dintre rochiile lui Jane, dar ea nu a purtat-o niciodată.

– E minunată. Când Mary o ajută să-și ia pantofii și boleroul asortat, Kate își privi reflexia în oglindă. Cine e Jane?

Augusta ezită:

– Edward nu ți-a pomenit niciodată despre Jane? Sau Stephen?

– Nu.

– Chiar nu știi nimic despre accident? Se uită la ea, nevenindu-i să creadă. Dumnezeule, nu ți-a spus nimeni niciodată, nici Edward, nici tatăl tău...

– Nu. Kate își ținu respirația, așteptând cu teamă, știind că avea să urmeze ceva oribil. Edward îi spusese că tatăl ei îi făcuse rău familiei lui, însă ea crezuse întotdeauna că fusese o problemă de bani. Dar un accident... Spuneți-mi, vă rog.

– Mary, lasă-ne singure, îi porunci Augusta cu blândețe.

Dând din cap, micuța cameristă termină ultima cusătură la tiv, apoi ieși din cameră.

Augusta închise ușa. Ezită înainte de a se întoarce din nou spre Kate, ca și cum și-ar fi ales cuvintele:

– Cu puțin peste un an în urmă, tatăl tău a dispărut timp de mai multe săptămâni și a întrerupt complet contactul cu tine.

Kate se schimonosi. Tatăl ei rareori lua legătura cu ea, în afară de a-i cere bani sau a-i porunci să îi dea Brambly pe mâinile lui, însă contesa avea dreptate. Anul trecut tatăl ei păstrase tăcerea pentru o perioadă mult mai lungă decât de obicei.

– Plecase la Portsmouth. Investise într-un vas care s-a scufundat și a fost nevoit să lichideze datoriile. Dar tot ceea ce crezuse că știa despre tatăl ei se dovedise a fi o minciună, iar inima i se strânse dureros în piept, cunoscând răspunsul chiar înainte de a pune întrebarea. Nu a existat nici un vas, așa-i?

– Nu.

– Atunci unde a fost?

– La închisoare, așteptând să fie judecat. Pulsul lui Kate începu să îi bubue în urechi atât de asurzitor și violent încât aproape nu auzi când Augusta îi confirmă cele mai negre temeri ale ei. Pentru crimă.

Se întări sufletește:

– Cine?

– Fratele și cumnata lui Edward.

O, Doamne, nu... Un fior de greață o făcu să se cutremure convulsiv. Nu – așa ceva era *imposibil*! Lumea se clătină sub ea și se prinse de brațul Augustei pentru a nu cădea.

– Stai jos, draga mea.

Augusta o conduse la canapeaua de două persoane.

Kate se prăbuși pe perne și își lăsă capul să îi cadă în mâini, chinuindu-se să își țină în frâu furtuna de emoții ce o zguduia. Și să își amintească, cumva, să respire.

– Edward a avut un frate mai mare pe nume Stephen, continuă Augusta, așezându-se lângă ea și prinzând strâns mâna lui Kate. Cei doi băieți se adorau și nici unul dintre ei nu avea un prieten mai bun pe lume. Stephen a moștenit titlul de Strathmore, iar Edward a intrat în armată pentru a lupta împotriva lui Bonaparte. Buzele i se strânseseră sever într-o dungă subțire când își aminti. Apoi, anul trecut, trăsura în care se aflau Stephen și soția lui, Jane, a fost izbită de un faeton. Celălalt vizitativ era beat, gonind nebunește cu atelajul său. Stephen și Jane... Vocea i se frânse și fu nevoită să și-o dreagă înainte de a continua: Au fost uciși amândoi.

Kate știu instinctiv – tatăl ei fusese celălalt vizitativ, bărbatul care îl lăsase pe Edward fără familie. Își apăsă mâna pe stomac pentru a se împiedica să vomite, chinuită de o greață clocotitoare. Simți ceva umed și fierbinte pe obraz și se șterse cu degetele, de-abia atunci dându-și seama, la cât era de năucită de șoc, că plângea.

– Edward se afla în Spania când s-a întâmplat totul. A venit acasă cât de repede a putut, dar deja magistratii hotărâseră că respectiva coliziune fusese un accident. Edward nu a mai putut să-și facă dreptate.

Kate înțelese brusc totul, iar realitatea căzu asupra ei ca o povară zdrobitoare. Furia pe care o văzuse în Edward, asprimea, răceala. De fiecare dată când o privea, probabil își aducea aminte de fratele lui și de accident, dar chiar și așa o protejase, o ajutase cu Brambly – iar ea, în tot acest timp, îi luase apărarea, prostește, tatălui ei. Mai grav, îl sfidase pe Edward și îi trimisese bani. O, nu... Vinovăția și remușcările îi strânseseră pieptul ca într-o menghină când își dădu seama de ce fusese atât de furios pe ea, de ce îl enervase atât de tare o singură scrisoare. De ce fusese nevoit să o exileze tocmai în ținutul mlaștinilor pentru a o ține cât mai departe posibil de el.

Edward credea că ea îi luase partea inamicului:

– Edward a jurat să îl distrugă pe tatăl tău, la fel cum el îl distrusese pe Stephen, așa că i-a luat toți banii și proprietățile și l-a instalat într-o cameră în Londra unde este supravegheat clipă de clipă. Întreaga lui viață este acum controlată de Edward.

Kate clipi pentru a-și limpezi privirea încețoșată de lacrimi și clătină din cap. Chiar și acea pedeapsă era una îndurătoare când tatăl ei ar fi putut să atârne în ștreang pentru uciderea unui membru al înaltei nobilimi...

– Dar tutela – de ce a acceptat Edward așa ceva?

– Din răzbunare.

Kate încremeni. Inima i se opri.

– Din răzbunare?

– O viață în schimbul altei vieți. Tatăl tău i l-a luat pe Stephen, așa că Edward te-a luat pe tine de la tatăl tău. Augusta făcu o grimasă. Din păcate, când Edward a descoperit că ești o femeie în toată firea, și nu o copilă așa cum se așteptase el, a fost convins că Benton l-a păcălit, și bănuiesc că Edward te consideră vinovată și pe tine de o înșelăciune similară.

Fiecare răsufare devenise sfâșietor de dureroasă.

– Dar eu nu știam nimic despre tutelă, am fost la fel de șocată ca Edward. Își apăsă mâna pe gură, ca și cum dacă ar fi astupat-o ar fi putut să își înăbușe agonia ce se zbătea în ea. Și după ce am...

Răsufă înfiorat. O, *chiar* avea să vomite!

Augusta o prinse de mână și i-o strânse.

– După?

– După ce... ei bine, șopti ea rușinată.

Închise ochii, prea jenată pentru a o privi pe mătușa lui.

– Am bănuț eu ceva, recunosc Augusta încet.

Kate deschise ochii. Contesa o privea cu o expresie blândă, înțelegătoare, deloc surprinsă că nepotul ei se culcase cu pupila sa. Roșind pradă unei umilințe fierbinti, Kate se ridică în picioare și îi întoarse spatele, temându-se că dacă nu se mișca avea să ia foc chiar acolo, pe canapea.

– Nu am intenționat niciodată să îl rănesc... încercam doar să îl ajut pe tatăl meu, șopti ea, atât de încet încât de-abia acoperi

sunetul propriei răsufări. O, Doamne, cu siguranță mă urăște acum.

– Să te urască? O, nu, draga mea, spuse Augusta, înclinându-și capul gânditoare și studiind-o pe Kate, nu cred că ură este ceea ce simte față de tine.

Kate clătină din cap.

– M-a pedepsit luându-mă cu forța de la Brambly, apoi m-a exilat în ținutul mlaștinilor...

– Fiindcă a te avea aproape i-ar fi împropătat în permanență sentimentele față de tine. Singura modalitate prin care a știut să se protejeze a fost să te trimită atât de departe încât să nu poată ajunge la tine. Augusta arcui o sprânceană. Problema, domnișoară Benton, e că nu ești prima femeie la care Edward a ținut mult și care l-a amăgit la cererea tatălui ei, așa că a crezut sincer că meriți să fii pedepsită pentru trădarea ta. Din punctul lui de vedere, exilându-te la Greymoor își îndeplinea ambele scopuri.

Kate răsufă tremurător.

– Nu l-am trădat...

Ușa se deschise larg pe neașteptate, iar Mary dădu buzna în încăpere, roșie la față și entuziasmată.

– Excelența Sa, reuși ea să spună, chinuindu-se să-și tragă sufletul, s-a trezit! Doctorul Brandon...

Dar cele două femei nu mai așteptară să audă restul. Porniră în fugă pe hol. Augusta intră în grabă în camera lui Edward, urmată îndeaproape de Kate.

De lângă pat doctorul Brandon ridică privirea spre cele două femei. De-abia atunci ezită Kate, înaintând în vârful picioarelor, cu inima gonindu-i nebunește când își aținti privirea asupra lui Edward, căutând orice semn că ar fi fost treaz. Însă ochii acestuia erau încă închiși, deși culoarea îi revenise la normal, iar pieptul i se ridica și cobora puternic acum.

Șovăind, se întinse spre încheietura lui, pentru a simți bătaia pulsului lui sub degetele ei...

Edward deschise ochii și o privi neîndurător.

– Kate, spuse el, numele ei răsunând aspru și găuit.

Icnind, Kate își smuci mâna. Nu era nici urmă de iertare în el, și orice speranță ar fi nutrit de a găsi vreo cale prin care să îi recâștige încrederea se risipi instantaneu sub privirea lui rece.

– Edward. Augusta veni și se poziționează în fața lui Kate, împiedicându-l să o mai vadă. Slavă Domnului! Să nu mai faci *niciodată* o asemenea negliobie, altfel am să te ucid cu mâna mea!

Însă încercarea mătușii lui de a-i distra atenția se dovedi a fi în van.

– Ce caută ea aici? se forță el se întrebe, cu vocea răgușită după o pauză atât de îndelungată.

Tonul acuzator al întrebării lui îi stârni mânia, agravată de teama și de îngrijorarea legate de el pe care le purtase în suflet în ultimele trei zile.

– Domnișoara Benton a venit de îndată ce a aflat, interveni Augusta. Te-a îngrijit toată noaptea.

Edward își lăsă privirea să treacă dincolo de Augusta, atingând-o asupra lui Kate.

– Ți-ai ratat șansa de a mă ucide, deci?

Așadar, astfel aveau să decurgă lucrurile între ei... Așa să fie. Kate își încrucișă furioasă brațele peste piept.

– Încă nu e prea târziu.

– Terminați cu certurile, se grăbi Augusta să îi mustre, deși Kate nutrea o bănuială derutantă că mătușa lui era în secret încântată de faptul că se certau. Edward, nu te obosi. Ești încă prea slăbit. O să aveți amândoi timp suficient să vă ciondăniți mai târziu.

– Mătușa dumneavoastră are multă dreptate, Excelență, interveni doctorul Brandon. Trebuie să vă odihniți până vă recăpătați forțele.

– Am suficientă forță.

Încercă să se ridice în capul oaselor, însă durerea provocată de rană îl sfâșie, făcându-l să icnească scrâșnind din dinți.

– Domnule, sutura de pe rană e încă sensibilă, îl avertiză doctorul Brandon. Nu aveți voie să vă mișcați!

Kate se năpusti în față și îl împinse pe Brandon deoparte pentru a-l prinde de umeri.

– Edward, te rog, spuse ea încet, cu vocea gătuită de îngrijorare. Nu-ți face rău singur.

El încremeni imediat la atingerea ei, însă ochii îi scânteiară reci ca obsidianul când se ridicară spre ai ei.

– Ce cauți aici? o întreabă el încet.

Neîndrăznind să-i spună adevărul, Kate îi evită privirea și îl întinse ușor pe perne, iar el se lăsă manipulat fără a i se opune, forțele scăzându-i rapid. Dintre toate momentele și situațiile în care ar fi putut să-i mărturisească sentimentele ei, în mod cert cel în care el se afla în pat, suferind, înconjurat de medic și de mătușa lui, nu era alegerea potrivită. Și cu siguranță nu când neîncrederea lui față de ea era încă atât de vehementă.

– Nu se întâmplă prea des ca un bărbat să fie împușcat luptând în duel pentru mine, se eschivă ea. Apoi, fiindcă nu voia ca el să vadă cât de multă tulburare provocase acel duel, se forță să arcuiască o sprânceană cu un aer sardonice. Deși ai fi putut cel puțin să îl câștigi.

Edward răsă în ciuda furiei pe care i-o stârnea, apoi se schimonosi imediat de durere.

– Îmi pare rău că te-am dezamăgit.

Un junghi neașteptat de mahnire îi străpunse pieptul. Intenția lui fusese de a o înțepa cu o doză de umor negru, nimic mai mult, însă o dezamăgise deja prin faptul că își imaginase tot ceea ce putea fi mai rău despre ea și pentru acest lucru, bănuia ea, nu avea să-și ceară scuze vreodată.

Când se aplecă peste el pentru a-i trage plapuma, el îi șopti suficient de încet ca doar ea să audă:

– Nu te-am iertat.

În ciuda dezolării ce creștea tot mai întunecată în ea, Kate îi răspunse la fel de încet înainte de a se îndepărta:

– *Nici eu* nu te-am iertat pe tine.

El își îngustă ochii.

– Kate...

– Odihniți-vă, domnule. Doctorul Brandon se apropie de pat și interveni între ei, împingând-o blând pe Kate în spate, și îi zâmbi lui Edward, încântat acum că pacientul său coopera. Doamnelor, am să vă rog să ne scuzați.

Augusta dădu din cap.

– Desigur, și o prinse pe Kate de cot.

Contesa o conduse în camera de zi alăturată și închise ușa dintre cele două încăperi, iar Kate se așeză recunoscătoare pe canapeaua de două persoane. Tremura din tot corpul, făcând un efort de voință să nu plângă.

O, ce mai pereche formau! Erau amândoi încăpățânați ca niște catări și se enervau reciproc, dar chiar și acum încă mai exista între ei o legătură care nu putea fi negată. Edward era cel mai iritant și totodată cel mai atrăgător bărbat pe care îl cunoscuse vreodată, iar din clipa în care îl întâlnise tânjise să pună mâna pe el, deși atât pentru a-l mângâia, cât și pentru a-l sugruma, în egală măsură. Iar când nu își scoteau reciproc ochii certându-se, își smulgeau unul altuia hainele în încercarea de a se apropia. El voia să o controleze, dar ea refuza să cedeze.

Dar cel mai important, ea încă îl iubea, în ciuda a tot ceea ce se întâmplase, în timp ce el... nu. Iar acum nici nu avea să o iubească vreodată.

– Totul va fi bine, Katherine, o asigură Augusta. Ezită, apoi îi mărturisi, așezându-se lângă ea și bătând-o pe mână: El a cerut să te vadă, să știi. Mesajul pe care ți l-am trimis – el mi-a cerut să îl scriu când a fost adus acasă. Poate că știa că vei veni la el când avea nevoie de tine.

Ochii lui Kate se încinseră de lacrimile pe care refuza să le verse. Dacă o făcuse, atunci era prea puțin și prea târziu. Avusese nevoie ca el să creadă în ea cât încă se aflaseră la Brambly. Acum avea să-l mai poată ierta vreodată pentru că o alungase de lângă el, mai ales când el nu o iertase încă?

– Deocamdată însă, cred că ar fi mai bine să-i lași puțin spațiu.

Însă pentru Edward a-i lăsa spațiu însemna să o exileze în ținutul mlaștinilor, la jumătate de țară distanță de casa ei și de toți cei pe care îi iubea. Inclusiv el. Inspiră tremurător și își acceptă soarta.

– Deci trebuie să mă întorc la Greymoor.

– Ba nu ai să te întorci în acea casă oribilă! o corectă contesa indignată. E nevoie de tine aici, pentru a mă ajuta să salvez reputația numelui de Strathmore. Contesa îi aruncă o privire ce nu lăsa loc de opoziție. Vei rămâne la Londra pentru restul sezonului,

pentru a fi prezentată drept pupila lui. Din cauza aceluiași duel, toată lumea a aflat despre tine, iar acum a sosit momentul să te vadă cu ochii lor. Sub supravegherea mea atentă, desigur.

Kate se holbă la ea, atât de uluită încât rămase fără replică. Sezonul la Londra? Apoi își aminti avertismentul doamnei Elston că avea să fie împopoțonată și plimbată ca la paradă pentru a i se găsi un soț care să îl elibereze pe Edward de povara tutelei. Buzele i se strânsură într-o linie severă.

– Intenționați să îmi aranjați o căsătorie, deci?

– Dumnezeule, nu! Nu după ce Edward aproape a plătit cu viața ca să te scape de un astfel de aranjament. În timp ce o privea cu un aer gânditor, undeva în adâncul ochilor Augustei se aprinse o scânteie veselă. Domnișoară Benton, cred că tu și cu mine ar trebui să încheiem un acord.

– Ce fel de acord? întrebă Kate circumspectă.

Încheiase deja un acord cu un alt membru al familiei Westover și nu era sigură dacă ar fi supraviețuit încă unuia.

– Dacă îți petreci sezonul la Londra, permițându-mi să te prezint ca fiind pupila ducelui și acceptând invitații de la potențiali pretendenți – când Kate dădu să protesteze, Augusta o întrerupse fluturând din mână – fără presiuni de a te căsători cu vreunul dintre ei, adăugă ea, la sfârșitul sezonului ți se va permite să te întorci la Brambly, iar eu voi avea grijă ca Strathmore să își anuleze tutela. Adăugă nepăsătoare, ca un gând de ultim moment: Desigur, dacă s-ar întâmpla să îți găsești un pretendent cu care să îți dorești să te căsătorești, decizia ți-ar aparține în întregime.

Ceva din scânteierea din ochii Augustei îi spusese lui Kate că nu era nimic întâmplător în spatele comentariului ei, însă nu reușea să-și imagineze ce intrigă urzea contesa.

Clătină din cap.

– Edward nu va accepta. Nu vrea să mă aibă prin preajmă.

Inima i se frânse când își aminti acel moment în carul cu fân când el îi ceruse să vină la Londra cu el. De atunci lumea ei se întorsese cu fundul în sus.

– Trebuie să ai încredere în mine, draga mea.

Kate chiar avea încredere în ea fiindcă și Edward avea încredere în ea, prin urmare încuviință din cap cu un aer sumbru.

– Câtă vreme nu sunt forțată să mă las curtată, repetă ea cu emfază.

– O, draga mea, spuse Augusta, rânjind lent cu o expresie ce îi evocă lui Kate o pisică profund satisfăcută de isprăvile ei. Ceea ce am pus la cale pentru tine e *cu mult mai plăcut* decât a te lăsa curtată.

Kate înghiți un nod. Oare în ce se mai vârâse acum?

Edward se trezi clipind mărunț în lumina puternică a soarelui ce cădea pieziș prin ferestre. Minte îi era limpede acum, și își dădu seama imediat unde se afla și ce se întâmplase de ajunsese acolo. Amintirea duelului și a cum fusese adus acasă erau proaspete și tăioase, la fel ca și durerea din umărul lui.

La fel ca și durerea de a se trezi și a o găsi pe Kate în dormitorul lui.

Scrâșni din dinți când se ridică în capul oaselor, apoi se lăsă din nou pe spate pe perne. Se simțea mai bine, dar corpul îi era încă slăbit, înțepenit, chinuit de dureri. Mai trecuse o dată prin așa ceva și știa că avea să treacă multă vreme până să se simtă normal din nou.

Prin setul de uși glisante din pereții care separau dormitorul lui de camera de zi a apartamentului o văzu pe Augusta la masa de scris, compunând scrisori cu scrisul ei elegant pe hârtie de pânză de un alb strălucitor.

– Bună dimineața, îi strigă el.

Ea ridică privirea, ezitând doar o clipă înainte de a termina fraza.

– Bună după-amiaza, îl corectă ea. Ai dormit aproape șaisprezece ore. Ai avut vise plăcute?

Vise plăcute? Nimic din visele lui nedorite despre Kate nu fusese plăcut. Fierbinte, fără îndoială, precum și senzual și încins... dar nu *plăcut*.

– Da, minți el. Apoi făcu o pauză. Compui scrisori?

– Le scriu rudelor și prietenilor noștri pentru a-i informa că, în pofida celei mai recente tentative a nepotului meu de a-și da viața prostește, se pare că, cel mai probabil, va supraviețui.

Edward făcu o grimasă mută. Augusta îl iubea ca pe ochii din cap și îi demonstra acest lucru iritându-l până la Dumnezeu și înapoi.

Ea puse jos penița și se întoarse în lateral pe scaun pentru a sta cu fața spre el.

– Te simți mai bine?

– Cu mult.

– Și arăți mai bine. În ritmul ăsta vei fi gata să încasezi din nou un glonț cât ai zice pește.

Edward răsuflă zgomotos. Augusta nu avea de gând să îi ușureze cu nimic situația.

– De ce nu? replică el glumeț. În fond, celălalt umăr e încă neatins de gloanțe.

Buzele ei se strânsură într-o linie subțire, vizibil neamuzată.

– Momentan nu mai ai gloanțe în nici unul dintre umeri. Luă o mică bilă de plumb de pe masa de scris. Apoi, întinzându-și brațul într-o parte, o lăsă să cadă zăngănind dramatic pe podea. Mulțumită talentelor excelente ale chirurgului, ale doctorului Brandon și ale domnișoarei Benton.

– Femeia aceea e motivul pentru care am ajuns să încasez un glonț, bombăni el, umărul lui fiind străfulgerat de durere când se gândi la ea.

– Orgoliul tău e motivul pentru care ai încasat un glonț, îi aruncă ea fără menajamente. În pofida muștrării binemeritate, Edward auzi grija pentru el răzbătându-i din voce. Domnișoara Benton ți-a salvat viața. A stat la căpătâiul tău toată noaptea, tratându-ți rana și febra.

Toată noaptea. Așa se explicau visele vagi pe care le avusese cu ea, chipul ei plutind imediat peste al lui, vocea ei murmurându-i liniștitor. Dar nu explica totul.

– Nu a fost doar ea. Își frecționează absent umărul dureros. A mai fost o îngrijitoare. O nemțoaică citindu-mi din Biblie.

Augusta avu grijă să își țină buzele perfect nemișcate. În cele din urmă, după câteva secunde, răspunse:

– Aia nu a fost o infirmieră nemțoaică.

– Atunci ce a fost?

– O răzbunare mărunță.

Văzându-i nedumerirea, Augusta se ridică și veni în dormitorul lui. Întinse mâna spre serviciul de ceai de pe noptieră și îi turnă o ceașcă.

– Un ceai special creat de domnișoara Benton pentru a-ți ușura durerile. A dat amestecului numele tău.

El arcui o sprânceană.

– *Die Auferstehung*. Îi întinse ceașca, zâmbindu-i strâmb. Ceai de înviere.

Firește. Posomorându-se, luă ceașca și sorbi. O considera pe femeie în stare să încerce să îl otrăvească, dar chiar și otrava ar fi fost bine-venită pentru a mai atenua din durerea ce îi sfâșia pieptul, și nu doar de la glonț.

– Ea unde e acum?

– Se odihnește. Biata fată e extenuată. Brandon a poruncit ca amândoi să nu faceți nimic altceva decât să vă odihniți următoarele câteva zile.

Edward nu o contrazise. Se simțea mai bine, dar nici pe departe suficient de bine pentru a se da jos din pat.

– Va trebui să discut cu doamna Lutz. Va trebui să stabilim...

– Doamna Lutz nu e aici, îl informă ea. Domnișoara Benton a venit singură la Londra.

Edward se opri surprins, cu ceașca de ceai ridicată pe jumătate la buze.

– *Singură? Cum?*

– Ar trebui să o întrebi pe ea. E alarmant cât de multe reguli ale societății a încălcat. Buzele ei de obicei severe zvâcniră într-un zâmbet. Pe de altă parte, acum poți să ceri să fie arestată pentru furt de cai.

Edward tuși, înecându-se cu ceaiul, apoi se crispă când durerea îi fulgeră umărul.

– Chiar vreau să știu?

– O, da. E o poveste interesantă, te asigur. Preț de o scurtă clipă, Edward avu impresia că detectează o urmă de admirație în vocea matusii sale. Dar avem probleme mai presante de rezolvat, mă tem.

– Ce anume?

– Cum să o prezentăm în societate.

– Există o soluție simplă, spuse el, punând ceaiul deoparte.

Ea clipi.

– Anume?

– Nu o facem.

Privirea mândră și hotărâtă pe care i-o aruncă Augusta îi arătă că nu o mulțumise răspunsul lui.

– Aceasta nu mai este o opțiune. Acel duel protestesc ți-a răpit orice speranță de a ține tutela departe de ochii publicului. Acum toată lumea din Londra vrea să o vadă. Făcu o pauză cu subînțeles. Femeia pentru care Strathmore ar fi fost dispus să-și dea viața.

Edward își schimbă poziția pe perne cu o grimasă, umărul pulsându-i cu o durere aproape orbitoare acum, și spuse scrâșnind din dinți:

– *Nu aș fi fost dispus să-mi dau viața pentru ea!*

– Contează prea puțin ceea ce declari tu, dragul meu băiat; important e ceea ce cred ei.

– Nu-mi pasă nici cât negrul sub unghie de ce cred ei, bombăni el.

– Mie da, răspunse Augusta rece. Cea mai bună soluție pentru a pune capăt clevetirilor din înalta societate este să le dăm acces la ea, să-i lăsăm să vină în vizită și să o curteze, apoi, la sfârșitul sezonului, după ce zvonurile se vor stinge, o poți trimite acasă la Brambly.

– Ea nu va accepta niciodată așa ceva. Va crede că încerci să îi găsești un soț.

– Și asta ar fi chiar așa de rău?

Edward scrâșni din dinți de durere.

– Va refuza să se lase curtată.

– Nu și dacă se găsește ceva care să o convingă. Sunt sigură că din clipa în care această fată de la țară va îmbrăca prima ei rochie de bal și va dansa primul vals cu un membru chipeș al înaltei societăți, va cădea în cursă.

– Nu te baza pe asta, bombăni el.

Și vorbea din experiență. Rochii de bal și valsuri? Dumnezeu! Fusesse goală pușcă și zvârcolindu-se sub el, iar singurul care căzuse în cursă fusesse el.

– Dar nu asta e principala mea preocupare, replică Augusta pe un ton neutru. Ce mă interesează e sa mai salvez ce se poate din rămășițele jalnice ale reputației numelui de Westover.

– Ești cam melodramatică, nu crezi?

Aproape îi veni să râdă, până văzu expresia absolut serioasă a mătușii lui.

Ea îl țintui cu o privire severă.

– Uiti că zaci la pat din cauza unui duel provocat de acuzația că ai anulat căsătoria aranjată a pupilei tale doar pentru a putea să o păstrezi pentru tine?

Edward își fixă mătușa cu o privire insolentă, profund iritat de recenta ei tendință de a se amesteca în viața lui personală.

– Am câștigat acel duel, îi aminti el.

– Ceea ce a avut darul de a-l face cu atât mai credibil. Clătină din cap, acel gest simplu exprimând exact cât de prostesti i se păreau toate acestea – tutela, duelul, și toate zvonurile care circulau acum prin oraș despre el și despre pupila lui necunoscută. Această familie a trecut prin prea multe în ultimul an și nu putem lăsa ca reputația ei să fie mănjită acum de un astfel de scandal.

Edward coborî privirea. Dacă încercase să îl facă să se simtă vinovat, reușise. Săgeata ei îl nimerise direct în inimă. Augusta îl iubea ca o mamă, iar el o făcuse să sufere din nou, în mod inutil, în ultimele câteva zile. Merita muștrările ei.

– Așa e, consimți el solemn.

– Așa că mi-am asumat sarcina de a pregăti o prezentare ca la carte pentru ea, îl informă Augusta. Am angajat-o pe Madame Bernaise să îi creeze garderoba și, cât de curând posibil, am să o iau în public cu mine, având grijă să fie văzută de cele mai clevetitoare persoane din oraș.

Edward își frecționează brațul, durerea revărsându-i-se acum în valuri până în vârfurile degetelor.

– Și cum va reuși asta să pună capăt zvonurilor că o vreau pentru mine?

– Nu le va pune. De asta ne vom comporta ca și cum ar fi dispusă să accepte pretendenți, indiferent dacă ea îi vrea sau nu. Din același motiv i-am cerut lui Thomas Matteson să răspândească

zvonul că Kate e în căutarea unui soț și că Strathmore oferă o zestre generoasă.

– Chiar face așa ceva? întrebă el, cu buzele zvâcnindu-i a iritare.

Ea ridică o sprânceană, provocându-l să o contrazică.

– O zestre foarte generoasă.

Edward se schimonosi, știind că acea informație avea să atragă în casa lui o mulțime numeroasă de vânători de zestre și amatori de picanterii.

– Și Thomas a acceptat să facă asta?

– El și Nathaniel ți-au permis să te vâri în acel duel juvenil. Consider că e doar o mică parte din ceea ce îmi datorează.

Edward se holbă la mătușa lui. Se străduise dintotdeauna să protejeze reputația familiei, însă eforturile ei de a-i oferi lui Kate sezonul de debut pe care îl planifica depășeau granițele oricărei loialități față de familie pe care o mai întâlnise până atunci la ea. Poate că pierderea recentă a unui duce și faptul că fusese cât pe ce să îl piardă și pe cel de-al doilea o zguduiseră mai mult decât își dăduse el seama.

– Deci îți pui la bătaie toate forțele pentru sezonul ei.

– Da. Strânse din buze dezgustată. Am obținut chiar și bilete la clubul Almack.

Auzind așa ceva, Edward izbucni în râs, apoi se crispă imediat de durerea tăioasă. Dacă nobila contesă era dispusă să aventureze în clubul Almack, un loc pe care îl disprețuia aproape la fel de mult ca el, atunci nu era singurul care suferea din cauza lui Katherine Benton.

– Mai este un detaliu de lămurit, adăugă ea. Domnișoara Benton afirmă că e nevinovată de oricare ar fi trădarea de care ai acuzat-o.

– Minte.

În fond, citise adevărul cu propriii ochi.

Augusta îl privi cu o afecțiune calmă.

– Atunci de ce a venit aici să aibă grijă de tine?

– Pentru a mă convinge să renunț la tutela.

– În acest caz, remarcă ea blând, ar fi fost mai înțelept din partea ei să te lase să mori.

El o privi sumbru, neavând un răspuns la acea observație. Își pusese și el aceeași întrebare. La fel cum nu reușea să priceapă de ce ar fi încercat să-l seducă pentru a-l determina să renunțe la tutelă, când el acceptase deja să îi ofere orice ajutor ar fi avut nevoie la Brambly. Ea nu avea nimic de câștigat. Și, spre deosebire de scrisoare, care nu putea fi negată, susținuse cu tărie că nu încercase intenționat să îl seducă. Cu multă tărie. Chiar și acum obrazul îi vibra de durere când își amintea.

Dar în acel moment nu fusese dispus să o creadă. Fusese prea furios pentru a o asculta, căci se simțise ca un neghiob descoperind că dorea din nou o femeie care îl trădase. Și Sfinte Lucifer, cât de mult o dorise. Chiar și acum măruntaiele i se încheștau la gândul de a fi în ea, amintindu-și trupul ei ferm și cald peste al lui, cât de plăcut fusese să își audă numele pe buzele ei când ea se abandonase orgasmului sub el... Micul lui inger îi oferise cea mai frumoasă noapte din viața lui, doar pentru a-l trăda dimineața.

Se înșelase, oare? Fusese inocentă în această privință? O descoperise purtând pantaloni băiețești, pentru numele lui Dumnezeu. Ce fel de femeie fatală și-ar fi propus să seducă un bărbat îmbrăcat în pantaloni?

Una superbă, își spuse el îndurerat.

Dar era în același timp și inocentă?

– Gândește-te la ce ți-am spus. Augusta se aplecă peste el și depuse un sărut matern pe fruntea lui, deși Edward bănuia că îl și verifica astfel de febră. Și odihnește-te acum.

O privi ieșind din cameră, apoi închise bucurios ochii.

Pe toți dracii! Kate era acolo, locuind în casa lui, dormind într-un pat aflat la doar câteva camere distanță pe același hol. Pandora nu se mulțumise să deschidă cutia. Aparent trecuse direct prin ea călare pe un cal furat.

În ceea ce îl privea însă, nimic nu se schimbase. Îl trădase scriindu-i tatălui ei, iar pentru acest lucru nu o putea ierta.

Dacă ar fi fost vorba de orice altă femeie, nu și-ar mai fi bătut nici o clipă capul cu ea. Și-ar fi permis să savureze împreunărilor cu ea, luându-și porția de plăcere, și s-ar fi întors la Londra fără măcar o privire peste umăr, mulțumindu-se să o lase să putrezească la țară, unde îi era locul.

Dar nu și ea. Katherine Benton se dovedea a fi femeia care îi intrase în suflet ca nimeni alta, cea pe care nu reușea să și-o scoată din cap, nici măcar după ce o exilase pe îndepărtatele ținuturi mlăștinoase.

Și, ferească-l Dumnezeu, femeia pe care încă o dorea.

Capitolul 16

În după-amiaza următoare Augusta o urcă în grabă pe Kate în landou și insistă ca vizitiul să petreacă o oră întreagă plimbându-le în cerc prin Hyde Park... din nou și din nou... până când Kate ajunse să se simtă ca o panglică pe un stâlp decorativ la o petrecere câmpenească. Augusta o forță să zâmbească și să le facă prietenos cu mâna domnilor și doamnelor frumos îmbrăcate din înalta societate, dar îi porunci vizitiului să nu oprească.

– De ce nu? întrebă Kate, văzând că multe cupluri le răspundeau călduros la salut.

– Scopul nostru este să fii văzută, nimic mai mult, o informă ea cu o plăcere conspirativă. Azi, adăugă ea, făcând cu mâna unui cuplu dintr-un faeton elegant, nu facem decât să aruncăm momeala.

– Și mâine?

Augusta zâmbi obraznic.

– Mâine vom servi pește!

Repetară plimbarea în fiecare după-amiază în săptămâna următoare, și în scurt timp întreaga nobileme păru să își facă apariția la promenadă, lungind gâturile pentru a o întrezări pe tână femeie care se plimba în trăsura familiei Strathmore. De fiecare dată când Kate vedea oameni vorbind pe ascuns în spatele umbrelor de soare sau ale evantaielor, se întreba dacă o bârfeau pe ea.

– Bineînțeles că da, o asigură Augusta veselă, ceea ce nu avu darul de a o liniști pe Kate.

Apoi plimbările prin parc încetară, locul lor fiind luat de câteva dimineți petrecute cu vizite la cunoștințele contesei, programate suficient de devreme cât să se asigure că nu vor fi primite.

Augusta chiar cumpără cărți de vizită scrise în relief cu numele lui Kate, pentru a putea să lase intenționat câte o astfel de carte de vizită ca dovadă că pupila lui Strathmore exista cu adevărat și că era suficient de rafinată pentru a interacționa cu crema nobilimii, chiar dacă nu era nimeni treaz la ora aceea să o primească.

Săptămâna asta însă, se terminase cu plimbările și cu vizitele la cunoștințe, planificate cu viclenie, astfel încât să fie refuzate. În schimb rămaseră pur și simplu acasă.

– Acum, îi spuse Augusta încrezătoare, vor veni ei la noi.

Iar femeile din înalta societate făcură întocmai. Soneria de la intrare începu să sune puțin după ora două după-amiază, și continuă până către seară. Diverse femei de toate rangurile și situațiile financiare apărură la ușa lor, nerăbdătoare să o vadă pe Augusta și să o întâmpine călduros pe Kate la Londra, doar pentru a-și lăsa dezamăgite cărțile de vizită când Kingsley le informa că nobila contesă și domnișoara Benton nu primeau oaspeți.

În timp ce Kate privea totul pe ascuns de la fereastră salonului de la parter, sub ochii ei se perindă un întreg șir de doamne îmbrăcate elegant, cu umbrele de soare delicate și pălării somptuoase, toate fiind, rând pe rând, întoarse din drum. O paradă inversă. În loc de a trece pe lângă ele, așa cum făcuseră în landou, de data aceasta le lăsau pe ele să treacă pe lângă ea.

– Nu înțeleg, spuse ea nedumerită, la plecarea unui alt musafir. De ce am vizitat pe toată lumea săptămâna trecută, dacă acum nu vrem să primim pe nimeni?

– E vorba de așteptare. Augusta zâmbi satisfăcută, ca o pisică în fața unei porții de smântână. Face ca totul să fie mai dulce.

Kate se gândi din nou la Edward și la confruntarea inevitabilă pe care urmau să o aibă imediat ce se simțea suficient de bine pentru a ieși din cameră. Așteptarea *acelui* moment nu era nici-decum dulce.

– Ce se va întâmpla mai departe?

– Vor începe să sosească invitațiile, urmate apoi de pretendenți.

Kate își înăbuși impulsul de a-i reaminti Augustei că nu avea nici cea mai mică intenție de a se căsători. Însă darurile din partea unor gentlemeni excesiv de încrezători, precum și de la diverși vânători de zestre dornici să încheie o alianță cu ducele

de Strathmore, începuseră deja să sosească, iar contesa refuza să-i dea voie să le trimită înapoi.

– Ține minte ce-ți spun, Katherine – în două săptămâni vei fi căutată ca atracția absolută a acestui sezon.

Kate simți un gol imens în stomac. Nu voia să fie nimic în acest sezon. Totul era copleșitor și nu își dorea nimic din toate acestea. Însă în același timp tânjea să se întoarcă la Brambly, iar singura cale era de a supraviețui celui sezon la Londra.

Augusta îi zâmbi afectuos.

– Și sper că te bucuri de debutul tău în societate.

– Mă bucur.

Era o minciună, dar nu voia să o supere pe Augusta spunându-i adevărul. Și nu când ea îi zâmbea radios, ca o mamă mândră prezentându-și propria fiică.

– Ai devenit un diamant, draga mea.

Kate oftă.

– Exact ca Cenușăreasa.

Augusta se arătă complet oripilată de idee.

– Tu *nu* te vei transforma într-o spălătoreasă la miezul nopții.

Kate își duse rapid mâna la gură pentru a-și ascunde hohotul surprins de râs, însă nu putu împiedica roșeața ce îi coloră obraji. În puținul timp de când o cunoștea pe contesă, ajunsese să o adore, în special în astfel de momente.

– Mama mea ar fi fost încântată să mi se ofere ocazia de a avea parte de un sezon adevărat la Londra, îi mărturisi ea afectuos Augustei. Și cred că s-ar fi bucurat să vă știe aici cu mine.

Se aplecă și o sărută pe contesă pe obraz. Augusta se făcu stăcojie la față, prea consternată de gestul ei de afecțiune pentru a reuși să articuleze o replică.

Kate se întoarse din nou spre fereastră, sub pretextul de a urmări sosirea altor vizitatori, dar în realitate avea nevoie de un moment pentru a-și ține în frâu lacrimile care îi stăteau agățate în gene. Odată sezonul încheiat, după ce se întorcea lui Brambly, avea să-i simtă foarte mult lipsa mătușii Augusta.

– Nu-ți face griji. Prezentarea în societate se face pe etape, draga mea, ca o campanie militară. Augusta se ridică elegant, interpretând greșit tulburarea lui Kate. Iar în după-amiaza aceasta ne vom pregăti de bătălie.

Kate fu năpădită de un nou val de teamă.

– Cum anume?

– Făcând cumpărături pe Bond Street! Cu un aer hotărât, se retrase din încăpere. Plecăm într-o oră.

Kate o privi plecând, apoi se întoarse din nou spre fereastră exact la timp pentru a vedea o altă trăsură intrând pe alee, aducând o altă vizitatoare cu pălărie și umbrelă de soare care nu avea să fie primită în casă.

Clătină din cap. Campanii militare și bătălii... Oare când se transformase viața ei într-un război?

– În clipa în care ai cunoscut un colonel de armată înalt și chipș, murmură ea, lăsându-și umerii să cadă cu un aer învins.

Dacă Augusta avea dreptate, iar prezentarea ei în societate chiar era ca o campanie militară, atunci dăduse serios de bucluc. Ea era o tămăduitoare, nu un soldat, și nu știa nimic despre ce presupunea purtarea unei bătălii sau intrarea în război, cu siguranță nu genul de război social, și se îndoia sincer că avea să poată deosebi vreodată prietenii de dușmani în mulțimea ce alcătua înalta societate.

– Dacă asta va fi ca o campanie militară, se strâmbă ea, atunci mai bine aș începe direct prin a flutura o mânășă albă în semn că mă predau.

– Poate ai nevoie de un soldat cu experiență care să te ajute.

Kate se răsuci pe călcâie, deschizând surprinsă ușor buzele...

Edward!

Acesta stătea sprijinit greoi de cadrul ușii, ochii lui întunecați studiind-o cu răceală. Îmbrăcat doar în pantaloni negri, desculț și cu o jachetă drapată peste umeri, cu pieptul gol și cu bandajul alb vizibil limpede pe dedesubt, arăta răvășit și obosit, încă slăbit. Fața îi era întunecată de barba crescută neîngrijit, iar părul bogat era ciufulit.

Și nu arătase niciodată mai răpitor.

Ducele o măsură încet din cap până în picioare. Deși era furioasă pe el, Kate își simți măruntaiele înfierbântându-se la vederea expresiei seducătoare din ochii lui, fiorul familiar de plăcere stărnindu-i-se în degetele de la picioare și urcându-i tocmai în obraji, făcându-i să roșească.

Înghiți un nod și se forță să își abată privirea de la pieptul lui gol, același piept pe care îl acoperise cu săruturi în noaptea când fuseseră prinși de furtună.

– Ar trebui să fi în pat. Nu cred că doctorul Brandon vrea...

– N-ai auzit? Mă simt mai bine.

Cu un efort fizic considerabil, se desprinsese de cadrul ușii și păși în încăpere, dar se clătină nesigur. Kate își stăpâni impulsul de a încerca să îl sprijine, știind că el ar fi refuzat-o. Chiar și rănit și slăbit, afurisitul era prea orgolios pentru a-i cere ajutorul.

– Deci, rosti el târăgănat, Augusta e hotărâtă să te prezinte înaltei societăți.

– Da, răspunse ea prudentă. Încă era rece, se vedea după felul în care o privea, după expresia aspră a chipului său. Dar părea să fie mai puțin furios. Pe moment. Mătușa ta poate fi foarte categorică uneori.

– Încăpățanată, vrei să spui.

Kate oftă, dându-i dreptate.

– Milităroasă.

Replica ei îi aduse pe buze o urmă de zâmbet, care îi făcu inima să tresară. Își aminti cât de minunat fusese când simțise întreaga forță a zâmbetelor lui Edward asupra ei, și își dori cu disperare să re trăiască acea experiență, în ciuda resentimentelor amare pe care încă le nutrea față de el pentru că o alungase.

– Când e vorba de Augusta, am învățat că e mai bine să mă dau bătut și să mă supun voinței ei.

Kate arătă din cap spre bandajul de sub jachetă.

– Ei bine, sunt sigură că ceea ce vrea e ca tu să respecti indicațiile doctorului Brandon și să te întorci în pat.

El își îngustă ochii.

– Îți faci griji pentru mine, Kate?

– Firește, răspunse ea sincer.

Dar, firește, era încă furioasă și rănită.

– Nu ar trebui să-ți faci. Îi respinse îngrijorarea cu o fluturare din mână care îl făcu să se clatine din nou. De ce ți-ar păsa de mine?

„Fiindcă încă țin la tine, bărbat enervant și încăpățanat ce ești!” Inspiră adânc pentru a se calma și își mușcă buza înainte de a răspunde:

– Nu mi-ar păsa, cred, dacă nu ai fi încă tutorele meu. Mă aflu în continuare în grija și sub protecția ta.

El râse scurt, nevenindu-i să creadă.

– De asta te afli acum la Londra – în speranța că te voi elibera de acel contract?

Kate își simți inima strângându-i-se în piept, dar avu grijă să nu i se citească nimic pe chip, nedorind ca el să vadă cât de mult o făcea să sufere. Mama ei își arătase întotdeauna emoțiile, ceea ce îl făcuse pe tatăl ei să o disprețuiască și mai mult.

– Nu sunt atât de naivă încât să cred că simpla mea prezență în casa ta, când tu nu vrei să ai nimic de-a face cu mine, te va convinge să rupi acel contract, nu când ai fost în stare să mă alungi la jumătate de țară depărtare, adăugă ea, coborând vocea, ca să mă pedepsești pentru că am făcut dragoste cu tine.

– Pentru că m-ai trădat, spuse el lent.

Cuvintele lui o străpunseră ca niște cuțite. Edward era rănit și furios, dar la fel era și ea, și totuși știa că n-ar fi ajuns nicăieri dacă ar fi început să se certe cu el.

– Am încheiat un armistițiu la un moment dat, mai ții minte? îi spuse ea. În acea primă seară la cină.

– Așa e, încuviință el, iar ochii i se luminară când își aminti de acel moment.

Inima lui Kate tresăltă. Preț de o clipă îl văzuse pe bărbatul pe care îl cunoscuse înainte, Edward cel bun și fermecător pe care îl cunoscuse ea, nu străinul care devenise.

– Atunci, am putea negocia un altul. Când el nu îi refuză sugestia, inspiră adânc și încercă din nou: Ești bine?

– Sunt bine.

Dar se clătină, iar de data asta se întinse spre spătarul unui scaun pentru a se sprijini.

O, nu părea deloc bine. Era încă slăbit și epuizat, iar dacă nu avea grijă exista riscul să i se redeschidă rana, mai ales că firele care o țineau închisă fuseseră scoase prematur, în pofida protestelor ei. Dorul de casă o copleși. Tânjea să fie la Brambly, unde nimeni nu îi pune la îndoială priceperea – sau lipsa ei – în chestiuni ce țineau de medicină.

– Doctorul Brandon zicea că umărul ți se vindecă rapid. Își dăse vocea și arătă spre bandaj. Îmi dai voie?

Edward ezită, ca și cum ar fi încercat să-și dea seama dacă putea avea încredere în ea chiar și în legătură cu ceva atât de mărunț. Apoi ridică din umeri, ca și cum i-ar fi fost complet indiferent.

– Dacă-ți face plăcere.

Kate se apropie de el, rugându-se ca el să nu observe cum îi tremurau mâinile când îi dădu la o parte haina, lăsând-o să cadă la picioarele lui, ca ochii ei îngrijorați să îi examineze umărul. Ridicând cu grijă mână spre bandajul alb înfășurat în straturi groase, ca pânzele unei mumii, în jurul umărului lui, își spuse că nu avea să îl desfacă, dar simțea nevoia să îl atingă, simțea nevoia să pună mâna pe el.

Când vârfurile degetelor ei atinseră ușor bandajul, Edward inspiră șuierat printre dinții încleștați, iar Kate tresări. Dar nu avea cum să îi fi provocat durere – aproape că nu-l atinsese deloc.

Ridică brusc privirea și văzu o sută de emoții diferite perindându-i-se pe chip. Însă nici una dintre ele nu era ură. Inima îi bubui de speranță, dorindu-și cu ardoare să creadă că Augusta avea dreptate. Că Edward nu o ura.

El murmură:

– De ce ești aici, Katherine?

Abia putea să mai respire. Înțelegea la ce se referea întrebarea lui și nu avea nici o legătură cu prezentarea în societate și cu tutela lui.

– Fiindcă ai fost rănit, recunosc eu cu prudență, și nu puteam să te las să treci singur prin asta, nu din nou.

Edward se încruntă, chinându-se să-și dea seama dacă putea să o creadă.

– Era aici Augusta.

Kate clătină blând din cap.

– Nu e același lucru, spuse ea, și își trecu atentă vârful unui deget peste umărul lui pentru a-i simți pielea caldă și goală.

El se înfioră.

– Te doare? întrebă ea ezitând.

– Da, spuse el cu asprime, deși degetele ei nu erau nici pe departe lângă rana lui.

– Nu am făcut-o cu intenție, șopti ea, te rog să mă crezi.

Edward închise ochii pentru o clipă, apoi îi deschise și o privi.

– Nu știu ce să cred despre tine, spuse cu o sinceritate brutală

Cuvintele lui o lăsară fără suflu, făcând-o să se înfioare, cuprinsă din nou de neliniște. Îi mărturisise totul, în afară de faptul că îl iubea, și totuși el nu era în stare s-o ierte.

– Asta poți să o crezi.

Edward își schimbă poziția corpului, aplecându-se aproape imperceptibil spre ea, dar Kate simți mișcarea și imediat fu năpădită de un val de căldură.

– Kate...

– Da?

Nu se putu abține și își trecu buricele degetelor peste pieptul lui până pe mușchii tari ai abdomenului.

– M-ai trădat scriindu-i tatălui tău.

– Da. Veni mai aproape de el, încurajată de căldura trupului lui și de amintirea momentelor petrecute în brațele lui. Mușchii lui tresăriră sub degetele ei. Regret asta. A fost o greșeală și mi-aș dori să nu o fi făcut niciodată. Dar celălalt lucru de care m-ai acuzat, șopti ea, desenând cercuri blânde pe abdomenul lui și strecurându-și degetele printre firele răzlețe de păr negru ce coborau spre betelia pantalonilor lui, e ceva ce nu aș putea să fac niciodată. „Și niciodată cu tine.“

Mâna lui o acoperi pe a ei și îi opri degetele. Îi scrută chipul cu ochii îngustați.

– Atunci de ce mi te-ai oferit?

Ținându-și respirația, îndrăzni să șoptească:

– Fiindcă te-am dorit.

Degetele lui o mângâiară pe încheietură, găsindu-i pulsul care gonea nebunește. Dovadă a faptului că îl dorea.

– Încă mă dorești, murmură el cu căldură în glas, cu ochii scânteindu-i.

Ca pentru a-i confirma bănuiala, Kate simți o durere surdă pulsându-i între coapse.

– Edward...

El se clătină nesigur, iar ei i se puse un nod în gât de îngrijorare. Era încă prea slăbit pentru a sta în picioare, și nu voia să aibă de suferit. Nici ca ea să fie nevoită să îi explice Augustei cum ajunsese Edward, pe jumătate gol, să se prăbușească la picioarele ei în salon.

– Te rog, sugeră ea blând, luându-l de braț, dă-mi voie să te ajut să te întorci în camera ta.

– Nu am nevoie de ajutor, bombăni el, dar nu își retrase brațul, iar ea se apropie de el pentru a-i susține o parte din greutate și îl scoase din cameră.

Dormitorul lui era la câteva uși distanță pe coridor, însă cu fiecare pas Edward venea tot mai aproape de ea, sprijinindu-și tot mai mult greutatea pe ea, până când Kate fu nevoită să își petreacă brațul în jurul taliei lui pentru a-l ține pe picioare. Era încă slăbit, iar în graba lui de a se ridica din pat, făcuse și un efort care îl istovise.

Kate îi deschise ușa împingând-o cu șoldul și îl ajută să traverseze camera până la pat. Alunecând din brațele ei, trupul lui greu se lăsă să cadă pe marginea saltei. Kate dădu la o parte plapuma și îl ajută să se întindă pe perne.

Edward fu imediat copleșit de extenuare și se prăbuși în pat. Însă ochii îi rămaseră deschiși, deși pleoapele grele amenințau să i se închidă din clipă în clipă.

– Ar trebui să stai în pat, îi zise ea, trăgându-i plapuma până la brâu.

– Sunt în pat. Ridică o mână nesigură și o atinse pe șold. Iar acum ești și tu.

Dându-și seama că ședea la doar câțiva centimetri de el, Kate se ridică brusc în picioare.

– La naiba! murmură el cu regret.

Kate se uită mirată la el, neștiind ce să spună. O voia în pat cu el?

Era încă furioasă pe el pentru că putuse să creadă că ceea ce se petrecuse între ei fusese o încercare de manipulare egoistă...

Dar o căldură perfidă se făcu simțită jos, în pântec, imaginându-și ce s-ar fi putut întâmpla dacă Edward ar fi fost doar puțin mai odihnit, conștientă fiind că nu ar fi avut suficientă voință pentru a-l opri. Nu când încă tânjea după el. Chiar și așa nespălat, nebărbierit și pe jumătate delirând de febră, prezența lui o excita și aproape îl dezbrăcase complet cu doar câteva minute în urmă, în salon.

Era o nebunie ce efect avea acest bărbat asupra ei.

– Ești țicnit!

– Iar tu ești superbă.

Mai ales când spunea astfel de lucruri.

Lui Kate i se puse un nod în gât.

– Edward...

– Augusta are încrede în tine. Ea crede că ar trebui să am și eu.

Ca să-și ascundă expresia neliniștită de pe chip, Kate se întoarce cu spatele sub pretextul de a ajunge la noptieră pentru a-i prepara o doză de laudanum.

– Dar tu nu o vei face niciodată, nu-i așa?

Amestecă într-un pahar de apă lichidul închis la culoare, adăugând o lingură de zahăr pentru a atenua amărăciunea, apoi se așează lângă el pe marginea patului și îi întinse paharul. În loc să-i răspundă, Edward dădu pe gât licoarea dintr-o înghițitură, apoi se întinse ca să pună paharul pe noptieră.

Când Kate dădu să se ridice, o prinse de încheietură, făcând-o să se dezechilibreze și să cadă lângă el pe pat. Flutură din brațe, încercând să se redreseze, dar se prăbuși peste trupul lui solid, cu sânii lipiți de pieptul lui gol.

Gura lui Edward coborî la urechea ei.

– Știi cum e să fiu în tine, ingerul meu, spuse, iar răsuflarea lui fierbinte îi ardea obrazul, și știi că am fost primul bărbat care a ajuns acolo.

– Edward, șopti ea, închizând ochii în fața torturii dulci a cuvintelor lui, în fața căldurii emanate de mâna lui ce cobora peste soldul ei pentru a o prinde de fesă și a o strânge.

– Te-am simțit explodând, te-am auzit strigându-mi numele... Buzele lui calde trecură ușor peste lobul urechii ei, făcând-o să se înfioare. Aia nu a fost prefăcătorie. Nu jucai teatru atunci.

Și nu ar fi putut niciodată să o facă. Fiindcă îl dorise la fel de mult cum o dorise și el pe ea și încă îl dorea.

Edward o sărută tandru pe obraz, mușcându-i ușor colțul gurii.

– Dar am văzut și scrisoarea ta și nu pot uita asta.

Mâna lui se strânse pe brațul ei și o ridică spre el, lăsându-și buzele să îi alunece cu totul peste ale ei.

Petrecându-și mâna pe după gâtul lui pentru a-l trage mai aproape, Kate gemu peste gura lui senzuală, îmbătându-se cu sărutul lui, sărutul după care tânjise în ultimele câteva săptămâni

fără el, sărutul care, crezuse ea, avea să-i fie pentru totdeauna refuzat sub imperiul mâinii sale. Dar acum buzele lui le gustau din nou pe ale ei, mâna lui dezmiardându-i rotunjimile trupului, și singurul lucru care conta era ca el să nu se oprească.

Tânjea după atingerea lui și scânci fără rușine, implorând mai mult, topindu-se cu o recunoștință înfiorată când limba lui îi întredeschise jucăuș buzele și se strecură înăuntru, dezmiardând-o pe a ei, oferindu-i contactul intim pe care și-l dorea. Îi simți dorința pentru ea ieșind la suprafață, la fel cum îi simți și mădularul excitat întărindu-se sub ea. În pofida furiei și a neîncrederii lui, încă o dorea. Și, o, Dumnezeu, cât de mult îl dorea și ea, chiar și acum!

Se arcui spre el, încolăcindu-și brațele în jurul umerilor lui și apăsându-se de trupul lui...

Gemând puternic, Edward inspiră înfiorat de durere și își duse mâna la umăr, închizând strâns ochii și pălind.

– Oh! icni ea. Te-am rănit!

– Mai mult decât știi, răspunse el aspru, gâfâind pentru a reduce durerea.

La fel de repede cum o trăsesese în brațele lui, îi dădu drumul și se îndepărtă.

Kate se ridică în capul oaselor, confuză, cu trupul năucit de torentul brusc de dorință, de dispariția bruscă a căldurii lui. Chipul lui Edward ardea întunecat, dar ochii îi scânteiau, și își dădu seama că fusese la fel de afectat de sărut ca și ea. Și era la fel de confuz.

– De ce ai făcut asta?

Își apăsă mâna pe buze, încă fierbinți și umede de la buzele lui. El se uită la gura ei, ca și cum nu ar fi avut curaj să o privească în ochi.

– Pentru că încă te doresc, recunosc el.

Lui Kate i se strânse inima. Cât din acea mărturisire îi aparținea lui Edward și cât era efectul medicamentului?

– Dar nu m-ai iertat.

– Nu.

Închise ochii, iar extenuarea îl împinse în brațele unui somn profund.

Phillip Benton își privi fiica și pe contesa de Tournay avansând încet pe Bond Street, oprindu-se în fața vitrinelor și intrând ocazional în câte o prăvălie, doar pentru a ieși mai târziu cu vrafuri de cutii și pachete înmânate lacheilor în livrea, pe care aceștia le puneau în trăsura de abanos care venea în urma lor. O, Katherine era frumoasă în noile ei haine, arătând cât se poate de firesc, ca și cum locul ei ar fi fost într-adevăr printre cei din lumea bună, iar filfizonii și hoăștele bătrâne din înalta nobilime se buluceau în jurul ei, cu toții dorindu-și să fie prezentați noii pupile a ducelui de Strathmore.

Și când se gândea că, doar cu câteva săptămâni în urmă, ea îi trimisese o scrisoare implorându-l să-i spună că tutela era o greșeală.

Kate nu fusese niciodată proastă, dar, la drept vorbind, era ridicol din partea ei să nu înțeleagă că acel contract era asigurarea lui în cazul în care Strathmore se răzgândea și încerca să îl arunce în închisoarea pentru datornici. Scandalul public care ar fi izbucnit dacă atât de respectabilul duce l-ar fi băgat în închisoare pe tatăl pupilei sale era ceva ce contesa nu ar fi permis niciodată să se întâmple.

Apoi Litchfield fusese cât pe ce să strice totul. Nenorocitul idiot avusese tupeul să-l împuște pe Strathmore, când tot ce ar fi avut de făcut era să ia banii și să plece, să se vadă cu el într-o cafenea și să împartă profiturile. Acum baronetul fugise din țară, luând cu el banii obținuți din șantaj, și obligându-l s-o ia de la zero în căutarea unui plan prin care să se elibereze.

Strathmore avea să plătească pentru că îi distrusese viața. Avea să-l facă pe ticălos să regrete ceea ce îi făcuse. Iar dacă trebuia să se folosească de fiica lui pentru a-și îndeplini acest scop, atunci așa să fie.

După cum o vedea el, defilând în compania unei contese și cheltuind cu larghețe banii lui Strathmore, era evident că deja trecuse în tabăra inamică. Cel mai probabil își și împărțea patul cu dușmanul, dacă era să dea crezare bârfelor despre cum reacționase Strathmore la provocarea lui Litchfield.

Nu era surprins. Kate semăna perfect cu mama ei. Căteaua aceea intrigantă își ridicase fustele fără prea multe mofturi, apoi

rămăsese grea și îi ceruse s-o ia de nevastă, doar pentru a se întoarce împotriva lui în momentul când el avusese nevoie de ceva bani. Iar fiica ei îi urmase exemplul. Refuzase să îi dea Brambly pe mâini, deși vinderea fermei i-ar fi oferit siguranță financiară pentru tot restul vieții. Nu simțise nici urmă de remușcare când o abandonase pe mama ei și, cu siguranță, nu ar fi simțit nici dacă ar fi trebuit să se folosească de fiica lui pentru a se salva pe el însuși.

Fusese forțat să ajungă în această situație, iar acum Katherine avea să plătească pentru toate nedreptățile pe care le suferise în trecut; avea să aibă el grijă de acest lucru. La fel cum avea să se asigure și că Strathmore avea să plătească.

O, și cum avea să plătească! Foarte, foarte scump.

Capitolul 17

Își pierdea mințile. Pur și simplu înnebunea!

Învârtindu-se agitată prin dormitorul ei, Kate își aruncă mâinile în aer, frustrată că o aștepta o nouă noapte de nesomn. Și totul din vina acelui bărbat enervant, naiba să-l ia! În fiecare noapte de când Edward o trăsese în patul lui și o sărutase, de când îi șoptise la ureche acele cuvinte despre ceea ce simțise făcând dragoste cu ea, mintea ei involburată nu mai reușise să se gândească la nimic altceva în afară de el. Cât de minunat de desfrânată o făcea să se simtă atunci când mâinile lui o explorau, când gura lui o degusta. Cât de decadentă era senzația trupului lui greu apăsându-se peste al ei. Cât de dulce era durerea care înflorea în ea, și cu atât mai dulce momentul descărcării.

Năpădită de astfel de gânduri chinuitoare, își petrecea din nou noaptea plimbându-se desculță, în cămașă de noapte, încercând să alunge prin extenuare fizică nevoia aprigă de el care pulsa dureros între coapsele ei și dorul plin de emoție din pieptul ei, și întrebându-se câte traversări putea îndura un covor oriental până să se roadă complet.

Dumnezeule îndurător, încă îl dorea, iar ceea ce făcea tortura cu atât mai chinuitoare era gândul că el ar fi primit-o bucuros în patul lui dacă s-ar fi dus la el. Își mărturisise dorința – i-o *simțise*, pentru numele lui Dumnezeu!

Și totuși, nu se schimbaseră nimic. El încă o credea capabilă să îl seducă în încercarea de a se elibera de sub tutela lui. Iar ea încă mai era la fel de rănită și furioasă din această cauză.

Inspirând adânc, se opri și își aținti privirea asupra ușii. Ce găsculiță proastă! Era pur și simplu o neghiobie din partea ei să îl dorească încă. Reluându-și plimbarea agitată, clătină din cap, rușinată de propria slăbiciune care o făcea să tânjească atât de mult ca el să o facă să se înfioare cu ardoarea lui...

Își mușcă buza, îndreptându-și din nou privirea spre ușă. Dormitorul lui era la doar câteva camere distanță, pe coridor. Dacă mergea la el, Edward ar fi primit-o cu săruturi apăsate și mângâieri delicate, nu întrebându-se de ce venise la el, ci de ce așteptase atât de mult.

Și, la drept vorbind, de ce ar fi trebuit să aștepte? De ce să-și petreacă nopțile plimbându-se agitată, singură în camera ei, când ar fi putut să fie cu el?

Doar mândria ei și încăpățânarea lui îi împiedicau să își ofere reciproc plăcere. Edward nu o credea în acel moment, nu o iertase și probabil nu avea să o facă niciodată, deci ce s-ar fi schimbat dacă i se oferea din nou? Odată cu ivirea zorilor, el tot nu ar fi crezut-o, dar ea ar fi rămas cu avantajul de a fi câștigat încă o noapte în brațele lui, de care altfel nu ar mai fi avut parte, și cu satisfacția de a se fi aflat în centrul dorinței lui, chiar dacă nu și a iubirii lui.

Nu aveau nici un viitor împreună, dar puteau avea acea noapte. Iar după ce se întorcea la Brambly, va păstra în suflet amintirea acelei ultime nopți petrecute în brațele lui, conștiința faptului că făcuse un bărbat ca Edward să o dorească.

Îndreptându-și hotărâtă umerii, traversă în grabă camera și deschise ușa.

Și i se tăie respirația.

– Edward.

Acesta stătea în prag, cu mâna ridicată ca și cum tocmai s-ar fi pregătit să bată. Purta doar pantaloni și un bandaj mult mai mic. Rolul acestuia era mai mult ca să îi amintească să nu facă

nimic riscant care să îi redeschidă rana, decât ca să îl protejeze, deși Kate știa că durerea provocată de glonț încă nu dispăruse complet, la fel cum știa că nu mai era nimic slăbit sau șovăitor în el acum.

Mâna îi căzu pe lângă corp, iar expresia uimită de pe chip deveni mai caldă, pe măsură ce-și lăsă privirea să se plimbe încet peste ea, observându-i cămașa de noapte fără mâneci și cu decol-teu adânc legat cu o fundă, de sub care ieșeau picioarele ei goale. Când ochii i se întoarseră pe chipul ei, intensitatea din privirea lui îi tăie respirația.

– Mergeai undeva, Katherine?

Murmurul senzual al vocii lui i se prelinse pe șira spinării, înfi-orând-o până în vârful degetelor de la picioare.

– Da, șopti ea, hipnotizată de apariția lui neașteptată și de propria dorință reflectată ca în oglindă în adâncurile întunecate ale ochilor lui.

Edward o dorea, iar ea tânjea să fie cu el.

– Unde?

Aproape că îi sări inima din piept.

– În patul tău, șopti ea.

Ochii lui scânteiară de plăcere la auzul mărturisirii ei înfiorate, iar ea simți un val de căldură răspândindu-i-se în pântec.

– Atunci invită-mă înăuntru.

Kate ezită. Acum că Edward se afla în fața ei, în carne și oase, atât de masculin, curajul îi pieri și își mușcă buza, ridicând privirea spre el. Nu se schimbaseră nimic, absolut nimic... Era oare o neghiobie din partea ei să i se ofere?

Ghicindu-i nesiguranța, Edward veni mai aproape.

– M-am tot gândit la tine, recunosc eu, și la tot ceea ce s-a întâmplat.

– A, da?

Surpriza din vocea ei se traduse într-un tors gutural.

Însă el nu se întinse spre ea, mulțumindu-se doar s-o privească, atât de excitat, încât trupul lui Kate începu să vibreze.

– Mai spune-mi o dată de ce i-ai trimis acea scrisoare tatălui tău.

– Fiindcă e tatăl meu, spuse ea respirând sacadat, fiecare cuvânt sfâșiindu-i inima care îi gonea furioasă. E singura familie care mi-a mai rămas, iar asta ar trebui să însemne ceva. Ar trebui să ne iubim unul pe celălalt, nu? Ar trebui să avem grijă unul de celălalt... Chiar și acum durerea teribilă de a ști că tatăl ei nu avea s-o iubească niciodată își înfipse ghearele în ea, făcând-o să inspire și uierător. Îmi pare foarte rău că am trimis-o. Te rog, iartă-mă.

Edward își coborî capul ca pentru a o săruta, dar se opri, rămânând cu gura atât de aproape de a ei, dar fără a o atinge, încât îi simți dogoarea căzându-i ca o umbră peste buzele ei.

– Te-am iertat deja.

Teama și îngrijorarea se amestecară în ea într-o dorință dulce-amăruie. Își dorea cu atâta disperare ca Edward să o sărute și să o asigure că vorbele lui fuseseră complet sincere, dar îi era atât de teamă că nu avea să o facă.

– Edward...

– Și mai spune-mi o dată, șopti el, fiecare cuvânt gâdilând-o ușor ca o pană pe buzele ei, de ce mi te-ai oferit?

– Fiindcă te doream, recunosc eu simplu, și fără alt motiv.

Chipul lui se crispa, chinuit de remușcări.

– Îmi pare rău, Katherine. Am fost un neghiob nenorocit fiindcă te-am rănit, fiindcă te-am alungat. Am văzut scrisoarea și am crezut că nu ești cu nimic mai bună decât... Inspirând zgomotos, clătină din cap ca și cum nu ar mai fi vrut să-și amintească neliniștea și suferința pe care le provocase amândurora. M-am înșelat, m-am înșelat atât de tare! Apoi își atinse buzele de ale ei într-un sărut care abia dacă însemna mai mult decât o răsuflare plină de speranță. N-am să te mai alung niciodată, îți promit. Iartă-mă.

În ultimele câteva săptămâni de când sosise la Londra, ajunsese să îl înțeleagă pe acest bărbat complicat și știa de ce se simțise obligat să o exileze în ținuturile mlăștinoase... nu fiindcă nu ar fi dorit-o, ci fiindcă o dorea prea mult. Cuvintele lui calde o făcură să se sufoca de emoție când îi șopti la rândul ei:

– Te-am iertat deja.

Oftând din toți rărunchii de ușurare, Edward ridică mâna și își trecu degetul mare peste buza ei de jos. Dezmierdarea delicată reverberă în tot trupul ei, anticipând ceea ce urma să se întâmple, dacă își dădea voie.

– Atunci invită-mă înăuntru, Katherine.

Ea suspină când Edward își îndoi ușor degetul pentru a desena conturul întregii ei guri, buzele întredeschizându-i-se cu delicatețe sub atingerea lui, și șopti:

– Încă sunt furioasă pe tine.

Gura lui se curbă într-o jumătate de zâmbet amuzat.

– Bun.

O durere fierbinte apără brusc între coapsele ei când zâmbetul lui se încolăci în jurul ei, luând-o prizonieră. Cu inima făcându-i salturi mortale, se uită la el pe sub genele coborâte, incapabilă să îi întâlnească direct privirea, cuprinsă brusc de timiditate în fața desfrânării ce se abătuse asupra ei cu atâta nerușinare în noaptea aceea.

– Ai vrea să... Înghiți speriată un nod. Ai vrea să intri?

– Foarte mult, murmură el.

Cu respirația tăiată, Kate ridică ochii spre el și se dădu încet în spate. Edward intră după ea, pas cu pas, fără a-și desprinde privirea din ochii ei, nici măcar când duse mâna la spate pentru a închide ușa și a o zăvorî.

Sângele îi gonea înfierbântat prin vine, atât din pricina surescitării, cât și a dorinței care pulsa dureros în ea, inima bătându-i atât de sălbatic încât o durea pieptul de la bubuitul ei, iar picioarele îi tremurau în timp ce traversă încăperea cufundată în întuneric, mergând către pat, dându-se în spate pas cu pas. Chiar și în lumina scăzută a focului aproape stins îi văzu pasiunea scânteind în ochii lui negri, strălucind ca ai diavolului însuși când veni după ea.

Kate ajunse la marginea patului și ridică o mână pentru a-l opri, la nici un metru distanță de ea. Încurajată de dorința pe care o vedea pe chipul lui, își duse degetele tremurătoare la funda de pe decolteul cămășii ei de noapte.

– Spune-mi că mă dorești, îi porunci ea încet.

Edward o măsură din cap până în picioare, făcându-i pielea să dogorască peste tot unde se oprea.

– Te doresc, Katherine.

Ea trase de panglică, iar aceasta se desfăcu, lăsându-i cămașa de noapte să i se deschidă în jurul umerilor și dezvăluind doar câțiva milimetri din sânii ei sub pânda albă.

– Așa? șopti ea.

Edward o urmări cum ridică mâna și-și dezgolește umărul stâng, bumbacul alb căzându-i peste braț și expunându-i sânul.

– Da.

Sub privirea lui fierbinte, sfârcul i se întări dureros.

– Sau așa? îl ispiti ea din nou, ridicând mâna la celălalt umăr și lăsând cămașa de noapte să cadă complet, expunându-și ambii sâni în fața privirii lui lacome.

Și, fără pic de rușine, îl lăsă să se uite, fiecare răsuflare chinuită care ieșea din pieptul lui făcând să pulseze tot mai tare de dorință locul acela fierbinte dintre coapsele ei.

– O, Doamne, da, gemu el, încleștându-și mâinile pe lângă corp, luptându-se cu impulsul de a se întinde spre ea, știind să își joace rolul în jocul ei.

Întreaga ei nesiguranță se risipise, înlocuită de nevoia de a-l face să o dorească mai mult decât dorise orice altă femeie; încântată de puterea ei recent descoperită asupra lui, Kate savură jocul care îl ispitesea și chinuia în același timp. Era deja udă între picioare, trupul ei fiind pregătit să îl primească pe al lui, dar mai întâi voia să îl tachineze, să îl tortureze, răzbunându-se astfel pentru toate acele nopți de singurătate petrecute în ținuturile mlăștinoase, pentru toate acele momente în care o făcuse să îl dorească.

Își trecu ușor mâna peste sâni, atingându-și delicat sfârcurile cu degetele, și fu răsplătită cu un alt geamăt flămând din partea lui.

– Îți place să mă privești?

– Foarte mult, mârâi el încet.

– Atunci privește bine și pe săturate. Își lăsă cămașa de noapte să cadă pe podea, rămânând în fața lui goală și tremurând. Îl auzi icnind și, mulțumită, își plimbă mâna pe trup, trecându-și-o ușor peste sâni, peste abdomen, apoi își strecură jucăuș degetele în cârlionții dintre coapse. Privirea lui fierbinte o urmări peste tot, în fiecare loc unde se atingeau cu atâta nerușinare, iar când el își umezi buzele la îndrăzneala ei de a coborî cu dezmiardările până între propriile picioare, ea scoase un hohot gutural la vederea reacției lui. Vrei să-ți pui gura pe mine, nu-i așa?

– Nu, spuse el răgușit. Când degetele ei încremeniră la acest răspuns neașteptat, Edward făcu un pas spre ea, ajungând suficient

de aproape ca ea să îi simtă căldura trupului, dar fără a o atinge încă. Era rândul lui să ispitească și să tortureze. Coborî gura spre urechea ei și îi șopti cu o răsuflare fierbinte: Vreau să-ți pui tu gura mică și obraznică pe mine.

Coapsele ei se încleștară spasmodic, și, gemând, se dădu bătută.

– Edward, murmură ea, numele lui răsunând ca o rugămintă înfiorată.

El o împinse în spate pe pat. Kate căzu pe saltea, cu un icnet blând de uimire, iar când Edward se urcă peste ea, gura lui o captură feroce pe a ei. Își înfipse limba între buzele ei pentru a se năpusti înăuntru, răsucind-o și plimbând-o cu mișcări ample pentru a-i răvăși gura, iar ea îl primi nerăbdătoare, împletindu-și brațele în jurul gâtului lui și arcuindu-și sâni spre pieptul lui solid.

Era o senzație delicioasă să-i simtă greutatea apăsându-se peste ea, exact ceea ce își dorise cu ardoare săptămâni la rând, și la fel era și atingerea mâinilor lui, alergându-i pe trup pentru a-i dezmiarda și explora fiecare centimetru din ea. Însă ceea ce îi lipsise cel mai mult fuseseră forța și vârtoșenia lui, acel sentiment minunat de prezență masculină puternică peste moliciunea ei feminină. Și, oh, acele degete – acele degete atât de abile care îi încercuiră, mângâiară și ciupiră sfârcurile până le făcu să pulseze dureros, până când ea începu să se zvârcolească sub el, implorându-l să-i ofere mai mult.

Trecuse prea mult timp de când nu mai fusese în ea, găsind și oferind plăcere în același timp, iar corpul ei tânjea după al lui. Acum. Cu un scâncet de dorință, își desfăcu larg picioarele pentru a-l primi.

– Kate, gemu el, smulgându-și gura de pe a ei pentru a o mușca ușor de gât. Nu putem, nu așa.

Preț de o fracțiune de secundă, Kate încremeni. Doar nu voia să spună – nu putea să spună că erau nevoiți să se oprească! Nu acum, nu când trupul ei îl dorea atât de mult pe al lui încât fiecare fibră din carnea ei tremura de dorința dureroasă de a-l avea, atât de mult încât ar fi izbucnit în flăcări și ar fi pierit, dacă nu îl simțea în ea.

– Edward, te rog...

– Așa.

Se rostogoli pe spate, trăgând-o peste el cu un icnet surprins când se trezi călare, cu picioarele de o parte și de cealaltă a șoldurilor lui.

– Oh, șopti ea, coborând privirea spre el și vibrând de un nou gen de încântare.

Edward încercase să-i spună că umărul lui încă sensibil nu i-ar fi permis să stea sprijinit pe brațe deasupra ei pentru a o poseda, așa cum făcuse până atunci. Ceea ce însemna că voia ca ea să se așeze peste... *Oh!* Mădularul lui erect se împingea cu forță în materialul pantalonilor, iar când ea decise să îi testeze poznaș stăpânirea de sine și își plimbă în cercuri fundul peste el, Edward trase cu lăcomie aer în piept, scrâșnind din dinți, și se cutremură din cap până în picioare.

– O, vai, șopti ea obraznică.

Apoi se aplecă peste el pentru a-l săruta, plimbându-și limba peste buzele lui până când el se deschise în fața ei și o lăsă să-l invadeze pentru a-i degusta sărutul, la fel cum îl degustase el pe al ei. Lăsase în întregime controlul în mâinile ei, iar ea îl acceptase încântată.

Gura ei se desprinsese de a lui pentru a coborî cu mușcăături și dezmiardări ale limbii pe gâtul lui, apoi pe pieptul lui, oprindu-se doar pentru a-i prinde între dinți sfârcurile plate, de bărbat, înainte de a-și continua coborârea. Trupul lui era uluitor și nu-i venea să creadă că mai exista pe undeva un bărbat care să fie atât de plăcut la atingere, cu mușchii atât de tari și pielea atât de fină. Și fiecare milimetru din el era delicios. Limba ei trecu peste creștele tari ale abdomenului lui, urmând poteca îngustă de păr negru până unde dispărea sub betelia pantalonilor.

– Aștia trebuie să dispară, șopti ea, lăsându-și degetul să alunece peste pantalonii lui și mângâindu-i chinuitor umflătura tensionată. În noaptea asta vreau să-ți simt pielea caldă sub a mea.

Edward scoase un geamăt ușor, consimțind, iar ea scoase un hohot de râs jucăuș, prinzându-l posesiv în căușul palmei peste materialul pantalonilor. În noaptea asta era al ei și refuza să-l lase să uite acest lucru.

Cu degetele tremurând de nerăbdare, îi descheie nasturii, abia așteptând să pună mâna pe el. Edward își ridică șoldurile de pe saltea pentru a o ajuta când îi trase pantalonii peste picioare și îi aruncă pe podea.

Kate își aținti privirea asupra lui, aproape sufocându-se când îl văzu gol. Bărbația erectă îi era mare și întărită de excitația fierbinte pe care ea i-o stârnise, pur și simplu superbă în masculinitatea ei, și era în întregime al ei, doar așteptând ca ea să se servească din ceea ce poftea. Îl atinse delicat, cu o mângâiere șovăitoare limitată la vârful degetului, dezmiardându-l pe toată lungimea mădularului, fascinată de senzația durtății lui de oțel sub pielea minunat de catifelată, chiar și pe această parte a corpului lui, iar el zvâcni sub degetele ei.

Kate râse ușor, uluită, și îl atinse din nou, iar de data asta când tresări sub degetele ei, Edward îi rosti numele pe un ton răgușit și grav de avertizare.

Însă ea era prea captivată de puterea pe care o avea asupra lui pentru a se opri și se întinse din nou spre el, de data aceasta pentru a-și închide întreaga palmă în jurul lui, strângând ușor. Șoldurile lui se cabrară sub ea, și, cu un zâmbet drăcesc, Kate începu să își plimbe mâna în sus și-n jos peste el, mimând cu degetele ei încheștate mișcarea prin care trupul ei îl dezmiardase pe al lui în trecut.

– E atât... de plăcut, spuse el răgușit, gâfâind, cu inima bătându-i atât de iute încât Kate îi simți pulsul în mădularul tare de sub degetele ei. Nu te opri.

Dar ea nu avea nici cea mai vagă intenție de a se opri, tot mai încântată cu fiecare trecere a palmei ei peste lungimea mădularului și savurând felul în care excitarea din propriul corp se întetea prin simplul fapt că îl atinge. Tremura violent acum, durerea vibrantă dintre coapsele ei devenind aproape insuportabilă, și era atât de aproape de a ajunge la climax doar dintr-atât, doar stând ingenunchată lângă el și ținându-l în mâinile ei.

Dădu glas dorinței printr-un scâncet neputincios, iar drept răspuns el își duse mâna între coapsele ei și își strecură degetele în ea, îngropându-le adânc în teaca ei caldă și umedă. Kate lăsă să-i scape un geamăt când degetele lui se cufundară și ieșiră din ea.

Pliurile ei de carne tremurară cu nerușinare peste degetele lui, trupul ei savurându-și propria plăcere chiar în timp ce o oferea.

– Edward, te rog, îl imploră ea, pierdută în senzația minunată a bărbăției lui cuibărite în mâinile ei, în timp ce degetele lui

abile îi posedau sexul. Inima îi zvâcnea în același ritm rapid cu fiecare răsucire chinuitoare a degetelor lui. Îmi doresc... îmi doresc... acum.

El o prinse de șolduri și o ridică pentru a o așeza peste el. Coborând mâna între coapsele ei, îi închise din nou palma peste mädularul lui, cu vârful bărbăției lui erecte îndreptat spre miezul ei vibrant.

– Ține-mă exact așa, îngerul meu, îi porunci el, cu vocea aspră și sufocată de nevoia de a fi în ea.

Apoi, încleștându-și o mână mare pe șoldul ei, iar cealaltă băgând-o între coapsele ei pentru a o deschide larg cu degetele lui, o coborî încet peste el, cufundându-și fin întreaga lungime a mädularului în carnea ei strămtă și caldă.

Mărâind, își ridică șoldurile de pe pat pentru a se înfige violent în ea, până când ea ajunse să îl acopere complet, cu bărbăția lui îngropată în ea până la capăt. Țipând ușor la senzația de a fi posedată atât de complet, Kate se prinse de umerii lui pentru a-și ține echilibrul.

– Savurează-ți plăcerea, Katherine, șopti el, legănându-și șoldurile cu mișcări circulare, dându-i libertatea să se dezlănțuie.

Inspirând adânc, Kate începu să se miște, legănându-se peste el cu zvâcniri blânde și ușoare din șolduri. Mișcări mărunte, exploratoare, mutându-se în față și în spate...

– Ia-l, o încurajă el aprig, încleștându-și mâinile pe talia ei. Așa.

O ridică pe toată lungimea mädularului lui, apoi o lăsă să cadă, înfigându-se din nou în ea într-un unghi atât de brutal încât îi tăie răsufarea. Dar, oh, senzația era fantastică! De fiecare dată când șoldurile ei aterizau peste ale lui, el se împingea în sus în ea, frecându-se de bobocul de carne ce pulsa deasupra pliurilor ei și stârnindu-i un fior electrizant care îi străbătea tot corpul.

Dar nu era suficient. Cu un scâncet de dorință, se aplecă instinctiv în față pe genunchi, iar noul unghi îi deschise și mai mult sexul înspre el, frecându-i în același timp punctul dureros de pelvisul lui, și începu să se miște nu în sus și în jos, ci în față și în spate peste trupul lui.

Lingându-se pe buze, închise ochii și se prinse de umerii lui, împingându-se și retrăgându-se de pe el, cu fiecare mișcare

frecându-se de el, aplicând tot mai multă presiune pe bobocul de carne care pulsa dureros. De pe buzele ei se revărsă un șir de scâncete în timp ce îl călărea în forță, coapsele fiindu-i cuprinse de un tremur violent pe măsură ce galopa spre climax.

Mâinile lui îi prinseră fesele în căușul palmelor, încurajând-o să continue, și se ridică pentru a-și închide gura peste sânul ei. Fiecare zvâcnire brutală a gurii lui care-i suga sfârcul o săgeta prin tot corpul, coborând până în punctul de flăcări lichide dintre coapsele ei în care primea invazia cărnii lui, și gemu. Înfiorându-se, își dădu capul pe spate și își încleștă violent coapsele peste șoldurile lui, abandonându-se orgasmului într-o explozie de căldură și electricitate.

Brațele lui se încolăciră în jurul ei, trăgând-o în jos peste el și capturându-i gura sub a lui pentru a-i înăbuși țipătul pasional ce îi izbucni de pe buze. Pradă valurilor de plăcere ce pulsau prin ea, Kate nu fu în stare să facă nimic altceva în afară de a zăcea la pieptul lui, scâncind ușor în timp ce el se înfipse în ea de jos în sus, savurându-și acum propria plăcere. Îl simți zvâcnind între coapsele ei, apoi fu inundată de torentul descătușat de climaxul lui, și se agăță de el, dorindu-și să nu-i mai dea drumul niciodată.

Continuând să o țină strâns, Edward se rostogoli blând cu ea, întorcându-se amândoi pe o parte, și se retrase din carnea ei caldă. O dezmierdă pe față, în timp ce ea rămase cu ochii închiși, bucurându-se de tresăririle tot mai vagi de plăcere care încă pulsa surd prin ea.

Edward răsă încet și își îngropă fața pe gâtul ei.

– Dumnezeule, fetițo, gâfâi el, trăgându-și sufletul, dacă asta se întâmplă când ești mândioasă, voi avea grijă să rămâi în permanență furioasă pe mine.

– Nu glumi, îl dojeni ea blând, nu pe tema asta.

– Îmi cer scuze, murmură el, buzele lui mângâind-o tandru pe tâmplă. Ce-ai zice dacă aș avea grijă să rămâi fericită, în schimb?

Inima îi crescă în piept, iar ochii i se umplură de lacrimi fierbinți care refuzau să curgă. Incapabilă să vorbească peste nodul ce i se pusese în gât, îl atinse tandru pe obraz, bucurându-se de căldura și de forța lui sub degetele ei. Edward își dorea s-o facă fericită, dar ce ar fi putut să facă mai mult de-atât pentru a o face

mai fericită decât era în acel moment, în acel moment pur și simplu minunat și perfect, în brațele lui?

Îl simți ezitând, apoi adăugă:

– Devenind soția mea.

Inima ei se opri. Iar când reîncepu să bată, bubuitul ei dureros îi tăie răsuflarea.

– Poftim?

– Poți să te căsătorești cu mine, îi explică el încet, atent, ca și cum i-ar fi fost teamă că era posibil să se sperie și să fugă ca o căprioară.

Năucită, Kate se uită lung la el, nevenindu-i să creadă. *Căsătorie?* O, era pur și simplu *nebun!*

– Ne-a fost scris să fim împreună, Kate. Ceea ce s-a întâmplat în noaptea asta o dovedește.

Ea clătină din cap, iar fericirea care vibra în ea se transformă în suferință. Dacă ar fi devenit soția lui... Dar nu putea să accepte. *Nu avea* să accepte. Sacrificiile care i-ar fi fost impuse ar fi fost prea mari pentru un bărbat care nu îi mărturisise că o iubea... casa ei, medicina ei, viața ei. Inima ei. Propunerea lui Edward nu era o cerere în căsătorie, ci o punea în fața unei alegeri imposibile.

El întinse mâna pentru a o mângâia pe obraz, dar ea se dădu în spate, temându-se brusc să îl lase să o atingă.

El se încruntă văzându-i reacția.

– Nu vrei să fii cu mine, Kate?

– Ba da, răspunse ea sincer, însă atât de încet, încât nu se auzi nimic.

Bineînțeles că voia să fie cu el, dar cu ce preț – alegând între căsătoria cu el și libertatea ei? Nu avea să facă aceeași greșeală pe care o făcuse mama ei, căsătorindu-se cu un bărbat care nu o iubea. Nu avea să renunțe la viața ei, nu după ce își pierduse deja inima.

Își apăsă mâna pe pieptul mistuit de neliniștea și de nefericirea suferinței și inspiră șuierat, cunoscând răspunsul lui sfâșietor chiar înainte de a-i șopti:

– Dar nu mă iubești.

– Și nici tu nu mă iubești, replică el calm.

Dar ea îl iubea. Cum ar fi putut să nu îl iubească pe bărbatul acesta, care o protejase și îi promisese să aibă grijă de ea, care

o tachina și o înfură în același timp, care o făcea să se simtă frumoasă și dorită? Și totuși, nu ar fi putut să-i spună vreodată, nu atâta timp cât el nu îi împărtășea aceste sentimente. Și refuza să devină soția lui dacă el nu simțea la fel. Viața unei femei căsătorite trecea complet sub controlul soțului ei, inima ei fiind expusă riscului de a fi rănită, trupul ei, riscului de a fi bătut sau violat, iar un bărbat care nu-și iubea soția nu prea avea motive să fie bun cu ea. Tatăl ei îi demonstrase din plin acest lucru.

Edward nu era tatăl ei, dar cu toate promisiunile lui de a o proteja și oricât ar fi fost de speciale momentele petrecute în brațele lui, nu o iubea.

– În plus, s-ar putea să nu avem de ales. Arcui o sprânceană. E posibil să fi rămas grea.

Încinind, Kate își acoperi abdomenul cu mâinile, ca și cum ar fi fost deja sigură că în el creștea un copil. Dar nu era așa, nu putea fi – însă panica din ea nu făcu decât să crească.

– Refuz să intru într-o căsnicie fără iubire, Edward.

Edward clătină blând din cap.

– Dacă porți în pânțele moștenitorul titlului de Strathmore...

– Dar nu îl port.

– Dacă totuși da, repetă el, vocea lui calmă nereușind decât să întetească furtuna de emoții care se învolburau în ea, ne vom căsători, indiferent dacă vrei sau nu.

– Dar *nu* îl port, spuse ea ferm, găsind cumva forța de a-i susține cu îndrăzneală privirea. Deci, nu are nici un rost să continuăm această conversație.

Dădu să se ridice din pat, dar el o prinse de braț și o trase înapoi lângă el.

– Kate, spuse el blând, îți cer să devii ducesa mea...

– Refuz să renunț la activitățile mele medicale. Se agăță de această scuză pentru a evita să-i spună adevărul – și, oh, cât de jalnică ar fi părut în ochii lui dacă ar fi știut! Adevărul era că mai degrabă ar fi renunțat la posibilitatea unui viitor cu el decât să renunțe la credința ei prostescă în iubire. Mai exact, din cauză că știa exact care erau consecințele devastatoare ale lipsei iubirii. Se retrase de la pieptul lui, chiar și acum având grijă să nu îl atingă pe rană. Nu pot fi și soția ta, și doctor în același timp, știm amândoi asta. Nici un gentleman respectabil nu i-ar permite soției sale

să umble printre bolnavi și bărbați pe jumătate dezbrăcați, nici măcar să lucreze ca moașă. Cu siguranță, un duce nu ar face-o. Ar avea parte de bârfe și ar fi tratat cu răceală și...

– Nu, nu poți fi și una, și alta, consimți el sumbru. L-ar fi pus într-o situație imposibilă, știa acest lucru. Chiar dacă Edward nu semăna deloc cu restul nobililor din înalta societate engleză, purta totuși pe umeri povara reputației numelui de Westover, iar a-i îndeplini dorința imposibilă de a rămâne doctor era prea mult, chiar și pentru el. O ducesa ca doctor ar fi prea scandalos.

– Atunci, nu voi fi ducesa ta.

Își feri privirea, sperând ca el să nu îi vadă în ochi spaima teribilă și dezolarea care îi sfâșiau inima.

Însă el îi luă fața în mâini și o forță să îl privească.

– Asta e singurul motiv, deci? insistă el, ochii lui întunecați scăpărând în timp ce îi scruta chipul în căutarea unui răspuns. Fiindcă nu vrei să renunți la medicina ta.

Ea trase adânc aer în piept și minți.

– Da.

Edward blestemă violent, iar Kate văzu frustrarea trezindu-se instantaneu în el, dincolo de ea clocotind furia. Se ridică brusc din pat și își luă pantalonii, îmbrăcându-i cu gesturi smucite și încheindu-i mânios.

– Îmi pare foarte rău, dar nu pot să mă căsătoresc cu tine, Edward, șopti ea cu inima frântă.

– Ai s-o faci. Rosti cuvintele calm, pe un ton poruncitor, dar Kate desluși rugămintea fierbinte de dincolo de ele. Poate că tu nu ești dispusă să renunți la a fi doctor, îngerul meu, spuse el, sprijinindu-și mâinile pe saltea și aplecându-se peste ea, cu ochii arzând de hotărâre când își aduse fața la același nivel cu a ei, dar eu nu sunt dispus să renunț *la tine*.

Gura lui o captură pe a ei într-un sărut pătimaș. Dar complet lipsit de tandrețe, fără a încerca să seducă; fu un sărut prădător și posesiv, arătându-i fără urmă de îndoială că o însemnase ca fiind a lui, marcându-i trupul cu al lui și revendicând-o pentru sine, iar acum o voia cu totul, trup și suflet.

Însă ceea ce își dorea Kate era ceva ce nu ar fi putut avea nicio dată, fiindcă ea își dorea, pur și simplu, totul – o casă, munca ei ca medic și iubirea lui Edward.

Refuza să se căsătorească pentru mai puțin de atât. Chiar și cu el.

Capitolul 18

– Ești sigur că Benton le-a urmărit?

Privirea lui Edward se ridică de la fostul sergent care stătea în fața mesei lui de scris, pentru a se opri scurt asupra lui Nathaniel Grey când acesta se sprijini cu spatele de pervazul ferestrei. Trecuseră două săptămâni de când Hedley îl văzuse pentru prima dată pe Benton urmărindu-le pe ascuns pe cele două femei pe Bond Street, și le raportase acest lucru lui Grey și lui Edward, iar activitățile lui Phillip Benton îi îngrijorau pe amândoi. Astăzi acesta fusese surprins urmărindu-le prin Hyde Park.

– A existat vreun contact între ei?

– Nu, colonele, nici unul, îl asigură Hedley. Bărbatul pe care îl angajase Grey pentru a supraveghea fiecare mișcare a lui Benton servise alături de ei în regimentul Canaliilor Roșii și era demn de încredere. Nu a reușit nici o clipă să se apropie suficient. Cred că ele nu l-au văzut deloc.

– Dar le-a văzut el pe ele.

Inconștient, își frecționează cu mâna umărul care îl dureau.

Hedley ezită, alegându-și cu grijă cuvintele:

– Nu pot fi sigur, domnule. Dacă le-a văzut, nu a reacționat nicicum.

Nu – Benton știuse că Augusta și Kate erau acolo, Edward nu avea nici o îndoială. Ceea ce nu știa era ce spera individul să obțină.

– Cel mai probabil a fost o coincidență.

Edward se încruntă. Era o coincidență prea mare pentru a sta liniștit.

– Alte aspecte neobișnuite?

– Nimic, domnule.

– Dacă se mai întâmplă vreodată să o urmărească pe contesă sau pe domnișoara Benton, anunță-mă imediat. Privirea îi alunecă spre Grey. Și Litchfield?

– S-a imbarcat pe un vapor spre America. Grey rânji. Cu puțin ajutor.

Edward se schimonosi.

– Vreau să știu natura acelui ajutor?

– Nu, domnule, spuse Grey, susținându-i privirea fără urmă de remușcare, nu cred că vrei.

Hedley interveni:

– Mai e ceva, colonele?

– Deocamdată nu. Edward se ridică și îi plăti lui Hedley banii datorati. Dar supraveghează-l atent. Ne-a scăpat printre degete în povestea cu Litchfield. Nu am încredere că nu va încerca din nou ceva necurat.

Când Hedley încuviință din cap, Grey adăugă:

– Am putea să-l ajutăm și pe el să ajungă în America.

Gândul la Phillip Benton, legat cu lanțuri și imbarcat pe un vapor care se îndrepta către capătul lumii, era tentant. Al naibii de tentant. Iar pentru o clipă privirea lui o întâlnește pe a lui Grey și îl văzu pe bărbat arcuind o sprânceană, într-o sugestie mută. Edward reflectă serios la ea, apoi clătină din cap.

– Nu avem nici o garanție că ar rămâne acolo.

– De fapt, domnule, spuse Hedley, dregându-și vocea și coborând tonul, cred că am putea să îl ajutăm și în privința asta.

Edward știa exact la ce gen de ajutor se referea Hedley și nu putea lăsa să se întâmple așa ceva, oricât ar fi fost de tentant.

– Doar supraveghează-l în continuare. Știe că l-am prins făcând potlogării cu Litchfield. Poate că asta va fi suficient pentru a-l face să stea cuminte.

– Da, domnule. Mă duc să-l caut chiar acum.

Hedley îl salută scurt, militarăște.

Edward ezită înainte de a-i răspunde la fel. Nu mai era ofițer, dar nu putea nega că îi lipsea viața de militar și devotamentul unor oameni precum Hedley.

După ce fostul sergent plecă, Edward se duse la dulapul de băuturi și turnă două pahare de whisky, dându-i unul lui Grey. Seara de-abia începuse și era prea devreme pentru băuturi, dar

nu îi păsa. Veștile aduse de Hedley, cum că Benton le urmărise pe Augusta și pe Kate, îl zdruncinaseră și nu făcuseră decât să îi confirme ceea ce știa că era adevărat – Benton era periculos.

– Spune-mi adevărul, Grey. Edward se încruntă spre paharul de whisky. Ce căuta Benton în Hyde Park?

– Cred că încerca să-și dea seama ce să facă mai departe. Și va face ceva. E doar o problemă de timp.

– Crezi că ar trebui să-i trimit un mesaj, să-l fac să stea cuminte?

– Cred că ar trebui să-i dai drumul.

Grey dădu pe gât jumătate de pahar dintr-o singură înghițitură.

– A pus deja să fiu împușcat. Ce altceva ar putea să-mi facă?

– Să nu rateze data viitoare.

Pentru a-și sublinia cuvintele, Grey îl împunse în umărul rănit. Edward inspiră șuierat, scrâșnind din dinți, și reuși cumva să se abțină să nu-i dea un pumn.

– Asta nu se va mai întâmpla niciodată. Freccionându-și umărul, Edward clătină din cap. Dar nu vreau să-l știu dând târcoale familiei mele.

– Asta e problema, nu-i așa? Grey îl studie peste buza paharului. Katherine Benton nu face parte din familie.

Ironia neintenționată a comentariului îi atinse o coardă sensibilă, lovindu-l aproape la fel de tăios ca durerea din umăr. Kate nu făcea parte din familie doar fiindcă refuza să devină soția lui.

Își freccionă umărul, durerea persistând, la fel ca frustrarea lui crescândă. De când îi ceruse mâna, iar ea îl refuzase, femeia îndărătnică refuzase și să îi deschidă ușa dormitorului ei peste noapte, iar peste zi nu se dezlipea nici o clipă de Augusta.

– În noaptea asta își va face debutul, iar potențialii pretendenți se vor buluci ca berbecii în jurul ei. Grey ridică din umeri. Las-o să-și aleagă unul și apoi descotorosește-te de ea.

La aceste cuvinte Edward scoase un hohot de râs amar, dar sigur pe sine.

– Nu se va căsători cu nici unul dintre ei.

– Ba o va face dacă își găsește berbecul potrivit.

– Nu și ea, bombăni Edward spre pahar, luând o dușcă de whisky și savurând senzația de arsură în gât. Tu nu știi cum e. Nici măcar nu ai întâlnit-o vreodată.

Pe buzele lui Grey apăru un zâmbet obraznic.

– Dar mi-ar plăcea.

– Nu.

Gelozia neașteptată din acel răspuns monosilabic îl surprinse chiar și pe Edward, și în loc să aibă efectul scontat asupra prietenului său, de a-l avertiza să stea deoparte, rânjetul lui Grey se transformă într-o expresie de amuzament fățiș pe seama lui Edward.

Grey dădu pe gât și restul de whisky și puse jos paharul, apoi se ridică în picioare.

– Am să îl urmăresc pe Benton îndeaproape, îl asigură el. Te poți baza pe asta.

– Și Thomas?

– El stă cu ochii *pe tine*.

Replica lui îl irită.

– Eu n-am nevoie să fiu supravegheat.

– O, ba da, ai. Îi aruncă o privire îngrijorată. Pune capăt acestei povești, colonele. Trimite-l pe Benton în America și fata înapoi la țară. Nu va ieși nimic bun din toate astea.

Dar era prea târziu pentru a se mai opri, acum că trecuse mai bine de un an de când se pusese în mișcare evenimentele care îl aduseseră în acest punct. Benton merita să fie pedepsit pentru moartea lui Stephen, iar gândul de a o alunga pe Kate din nou... Nu.

– Bunătatea n-are nici o legătură cu toate astea, bombăni el. Te conduc până afară.

Lăsând la o parte orice gând că era posibil ca Grey să aibă dreptate, Edward traversă cu el întreaga casă. Deși, oricât i-ar fi displicut să recunoască, unul dintre motivele pentru care voia să ajungă în foaierul de la intrare era pentru a vedea ce daruri noi sosiseră pentru Kate.

Apariția ei stârnise o adevărată furtună în societate, deși nu fusese prezentată la curte decât cu o zi în urmă, iar debutul ei oficial nu era programat decât pentru seara aceea, la balul contesei de St. James. Însă deja devenise cea mai căutată lady din Londra și, mulțumită strategiilor bine gândite ale Augustei, principalul subiect de discuție în sezonul acela. Ușa de la intrare părea să fie în permanență deschisă, asaltată de numeroșii vizitatori care

treceau să își lase cărțile de vizită și de personalul de livrări aducând daruri.

– Dumnezeule mare!

Grey se opri brusc în fața praveștii.

Zeci de aranjamente florale umpleau holul de la intrare, similare cu cele pe care le văzuse deja în salonul de dimineață, în salonul de zi, în salonul rezervat micului dejun – Edward alungase un lacheu din sala lui de biliard, chiar ieri, când omul încercase să pună acolo un buchet de margarete. Mai erau și alte daruri.... bomboane de ciocolată, panglici, coșuri cu bilețele de la tineri care se ofereau să le umple cu mâncărurile ei favorite și să o ducă la un picnic.

Edward se strâmbă când văzu că tăvița de argint de pe măsută era îngropată sub greutatea colectivă a cărților de vizită, cele lăsate de gentlemen fiind aranjate separat, într-o parte, la ordinele Augustei. Pe acestea le smulse personal de pe măsută.

Grey îl privi mirat.

– Beeee.

– Ieși!

Edward își scoase prietenul afară. Ultimul lucru pe care îl auzi când închise ușa fu hohotul de râs al lui Grey.

Se posomorî. Augusta voia să facă din Kate cel mai mare succes al sezonului, dar situația începea să scape de sub control. Flori, coșuri, cărți, panglici – un filfizon, auzind zvonuri că lui Kate îi lipsea viața la țară, îi adusese o pasăre în colivie, pentru a putea să aibă puțină natură alături de ea în oraș.

O pasăre! Dumnezeule mare! Mai lipsea ca vreunul dintre ei să încerce să îi câștige inima cumpărându-i un ponei...

Încremenii, apoi expiră furios pe el însuși, și își dădu ochii peste cap. *Hristoase!*

Posomorându-se, se întoarse tropăind în camera lui de lucru și aruncă în foc teancul de cărți de vizită.

– Neghiob nenorocit, bombăni el, adresându-se lui însuși. Idiot stupid și amorezat...

Deși ea susținea că nu s-ar fi căsătorit cu nimeni, Kate ar fi avut de unde să aleagă până la sfârșitul sezonului, iar unul dintre acei filfizoni ar fi fost fără îndoială dispus să pretindă că i-ar fi permis să își continue activitățile medicale. Deși ar fi fost o minciună – indiferent cu cine s-ar fi căsătorit, nu i-ar fi permis nimeni

să continue să trateze bărbați pe jumătate dezbrăcați și să moșească bebeluși –, Edward ar fi pierdut-o fiindcă nu era în stare să facă aceeași afirmație mincinoasă. Kate nu putea fi și ducesă, și doctor în același timp, iar pieptul i se strânse de teamă la gândul că poate începuse deja să îi alunece printre degete.

Iar acum casa era cufundată într-o frenezie de activitate, pregătindu-se pentru evenimentul din seara aceea – debutul ei la balul anual al contesei de St. James, unde avea să fie prezentată societății londoneze drept pupila lui. Deja între servitori începuseră să umble zvonuri că, îmbrăcată în rochia de bal, Kate arăta ca un înger.

Un înger.

– Neghiob nenorocit!

Învârtindu-se agitat prin camera de lucru, clătină din cap. Nu știa ce să facă. Kate voia să se întoarcă la Brambly și la activitățile ei medicale, dar el nu era dispus să renunțe la ea. Medicina! Era ridicol că fetișcana se arăta atât de neînduplecată în privința unei profesii care nici măcar nu era deschisă public femeilor, în-cât era dispusă să renunțe la un viitor cu el pentru a continua să o practice.

Ce-i drept, îi ajutase pe săteni, și o văzuse cu ochii lui aducând pe lume acel copilăș, ceea ce îi făcuse inima să i se umfle în piept de mândrie, mai multă decât ar fi fost îndreptățit să simtă. Dar dacă se căsătorea cu el, nu ar mai fi putut să își continue activitățile medicale. În calitate de ducesă de Strathmore ar fi fost una dintre cele mai puternice și mai cunoscute femei din Anglia, fiecare mișcare a ei fiind urmărită și analizată. Nu se putea aștepta la modul serios ca el să-i permită să continue să poarte pantaloni și să fugă de acasă în toiul nopții.

– Edward? Augusta se încruntă din prag, rochia ei de bal de culoarea vinului de Burgundia scânteind la fel de puternic precum tiara ei cu diamante. Te simți bine?

– Sunt bine, minți el, forțându-se să-i zâmbescă. Arăți năucitor de frumoasă.

– Mulțumesc. Buzele i se ridicară într-o expresie nedumerită în fața încercării lui fătășe de a o măguli. Tu arăți de-a dreptul înspăimântător.

– Mulțumesc, se schimonosi el, fără a mai adăuga nimic altceva.

Ultimul lucru pe care ar fi vrut să îl facă era să-i împărtășească motivul proastei lui dispoziții.

Aruncă o otheadă dincolo de ea, iar Augusta îi surprinse direcția privirii.

– Dacă sperii să o vezi pentru o clipă pe Katherine...

– Nu sper.

O altă minciună. A o vedea era exact ceea ce sperase.

– Încă se îmbracă. Am vrut să discut câteva minute cu tine între patru ochi înainte să plecăm.

– Oricare ar fi motivul vizitei tale, chiar arăți minunat. Îi luă mâna când Augusta traversă maiestuos încăperea până la el și i-o strânse scurt. Sper că Isabel Sinclair e pregătită să te accepte ca regină a balului ei.

– Această plăcere îi va reveni exclusiv lui Katherine, îl corectă ea, dacă e ca totul să decurgă după dorința mea.

– Așa se întâmplă întotdeauna.

– Nu întotdeauna. Îi aruncă privirea de nemulțumire suverană pe care o folosisese asupra lui încă din copilărie. În seara asta nu mi se îndeplinește o dorință.

Fără a se obosi să-și stăpânească iritarea, Edward se retrase câțiva pași și se sprijini de masa de scris, încrucișându-și brațele.

– Am mai discutat despre asta...

– Lady St. James te așteaptă, iar Alexander Sinclair a acceptat deja să îi acorde lui Katherine al doilea vals. E un mare succes pentru ea să aibă atât un duce, cât și un conte rezervați ca parteneri de vals. Zâmbi încântată că bărbații se înghesuiseră să umple carnetul de bal al lui Kate chiar înainte ca aceasta să sosească la petrecere și păru să nu observe junghiul de gelozie care îl împunse pe Edward când și-o imagină pe Kate în brațele craiului de Sinclair, fie el conte sau nu. Așa că ia-l pe Huddleston și schimbă-te ca să ne poți escorta la bal.

– Nu.

Ea arcui o sprânceană, nefind dispusă să renunțe la această bătălie, aceeași pe care o ducea cu el încă de când primiseră invitația.

– Ce scuză să gălesc pentru tine, atunci, dacă tocmai tu, tutorele ei, nu te sinchisești să îți prezinți pupila?

– Ei bine, ai putea să le amintești tuturor că am fost împușcat. Augusta își îngustă ochii la impertinența lui, însă el se mulțumi să ridice dintr-un umăr, adăugând: În fond, dacă a pierde la un duel nu e scuză suficientă pentru a-i permite unui bărbat să evite un bal plicticos, atunci, sincer, la ce mai servește?

– Aproape ai murit. Vocea îi tremură de emoție când îl dojeni blând. Nu glumi cu astfel de lucruri.

Edward își lăsă umerii să cadă. Augusta nu merita nici disprețul, nici cinismul lui și se simțea vinovat că le dezlanțuise asupra ei. De fapt, nu încerca decât să repare răul pe care îl făcuse reputației familiei Westover, chiar dacă nu fusese intenționat.

Dar continua să îl preseze, iar între săcăielile ei constante, pe de o parte, și ispita reprezentată de Kate, pe de altă parte, răbdarea lui ajunsese aproape la limită. Și începea să-și piardă mințile.

– Îmi cer iertare, spuse el, răsuflând prelung. Pur și simplu nu am încă dispoziția de a ieși în societate.

Își trase umerii în spate, nereușind însă să risipească tensiunea care se acumulase în ei în ultimele câteva zile – din momentul în care Kate alesese medicina, și nu pe el.

– Thomas a acceptat să vă escorteze în seara asta, îi spuse el, și mă va suplini excelent.

– Dar Thomas nu e tutorele ei, insistă Augusta. Poți să pleci mai devreme dacă te simți obosit.

Însă nu oboseala l-ar fi chinuit dacă ar fi fost forțat să stea lângă Kate toată noaptea, prefăcându-se amândoi că nu erau decât tutore și pupilă. Mai rău, lumea s-ar fi așteptat să valseze cu ea, iar gândul de a o ține în brațe, apoi de a fi nevoit să o lase în mâinile unui alt bărbat...

– Nu, refuză el ferm.

Se duse în spatele mesei de scris, apoi luă teancul de rapoarte de la administratorii moșiilor sale, dorindu-și să își concentreze atenția pe orice altceva, în afară de Katherine Benton.

După câteva clipe în care Augusta rămase cu un aer autoritar în fața lui, fără a spune nimic, fără a se clinti, Edward ridică ochii. Amestecul de emoții de pe chipul ei îl străpunse ca un cuțit; era un amestec de dragoste maternă, dezamăgire, mâhnire... toate pentru el.

– Katherine nu e Jane, comentă ea încet.

Preț de o fracțiune de secundă, Edward încremeni, fiecare mușchi din corpul lui fiind zguduit de șocul cuvintelor ei. *Jane*. Aflase despre aventura lor – cumva, Augusta știause!

Dumnezeule mare! Știause de la bun început.

Înghiți un nod.

– Și Stephen...?

– Nu. Fratele tău și-a găsit sfârșitul fără a ști ce s-a întâmplat între voi doi. Clătină din cap. Nu s-ar fi căsătorit niciodată cu ea dacă ar fi știut. Fratele tău ți-a fost întotdeauna nespus de loial.

Edward își feri privirea, incapabil să se uite la ea cu ochii plini de vinovăție.

– Eu eram în armată, iar ea...

– Își dorea să fie ducasă, încheie Augusta încet. Ai tot dreptul să fii furios pe ea, dar nu ar trebui să-i dai voie să continue să te rănească. E moartă, Edward. Tonul îi deveni mai blând. Renunță la ea.

Cu un gest tandru, se apropie de el și îi dădu la o parte părul de pe frunte. Acum nu mai era nici urmă de mânie exasperată în trăsăturile ei elegante, doar o profundă grijă maternă și mâhnire.

– Am renunțat.

Se retrase din fața ei până când ea nu îl mai putu ajunge. Augusta își lăsă mâna să îi cadă pe lângă corp. Edward își dădu seama că o rănise, dar nu se putuse abține.

– Katherine nu e Jane, repetă Augusta, mai ferm de data asta. Și totuși, ești îndrăgostit de fata asta și o iubești la fel cum ai iubit-o pe Jane, iar asta te înspăimântă, fiindcă ți-e teamă că te va răni la fel de tare.

– Nu sunt îndrăgostit de ea, îi aruncă el, brutal și nestăpânit. Nu am să mai iubesc niciodată vreo femeie, nici măcar pe ea.

Ca pentru a-l sfida, Augusta îl fixă cu o privire neclintită.

– Dacă inima ta e cu adevărat împietrită, atunci așa să fie – dar Kate nu merită să fie pedepsită pentru păcatele altei femei. Ea merită să fie fericită. Chipul i se întristă. Dacă nu cu tine, atunci cu altcineva. Fie o faci a ta, fie renunți la ea.

Întreaga furie, chinul și umilința stârnite de refuzul lui Kate ieșiră la suprafață.

– Și cum anume să fac asta, se forță el să spună scrâșnind din dinți, când afurisita de femeie a refuzat să devină soția mea, dar suntem legați prin contractul de tutelă?

Augusta încremeni. Apoi clipi o singură dată.

– Poftim?

– I-am cerut să devină soția mea, iar ea m-a refuzat, spuse el calm, însă fiecare cuvânt îi sfâșie inima când admise că fata nu-l dorea de soț. Refuzul ei îl rănise cu aceeași intensitate și durere precum glonțul care îi străpunsese umărul. Am impresia că vrea să fie eliberată, dar nici măcar asta nu pot să-i ofer, fiindcă, conform legii, sunt răspunzător pentru ea până se căsătorește, ceea ce ea jură că nu va face niciodată. Râse amar. Suntem blestemați, cum ai da-o.

Mătușa lui se uită la el, nevenindu-i să creadă, apoi o expresie de milă îi îndulci chipul.

– O, Edward, habar nu am avut... șopti ea, cu ochii scânteindu-i de dezamăgire. Credeam că voi doi sunteți încă furioși unul pe altul.

El *chiar* era furios pe Kate, și orice gând nepoftit despre ea îi sfâșia pieptul, chinuindu-l cu o exasperare inutilă și agonizantă. Își dorise ca ea să fie diferită de restul femeilor, crezuse că în sfârșit găsise în ea pe cineva în care să poată avea încredere și pe care să o poată primi în viața lui, să o facă soția lui și mama copiilor lui.

Însă ea se dovedise a fi exact ca Jane – o altă femeie care nu îl iubea suficient cât să se mărite cu el. Cu diferența că, de data asta, când putea să ofere și titlul de ducesă odată cu inelul, ea îl refuzase afectată tocmai fiindcă nu voia să devină ducesă.

Ar fi râs de ironia întregii situații, dacă nu i-ar fi mistuit inima de durere.

– Dar de ce? Sprâncenele Augustei se încrețiră într-o expresie de nedumerire. Fata te iubește. Asta e limpede ca lumina zilei de fiecare dată când îți aruncă o privire...

– Dar iubește medicina mai mult. Respiră zgomotos, lăsându-și umerii să cadă, și îi explică: Nu poate fi și ducesă, și doctor în același timp. Știi asta.

– Nu, trebuie să fie ceva mai mult de atât la mijloc. Mult mai mult. Își puse mâna pe brațul lui și îi porunci cu fermitate:

Trebuie s-o întrebi din nou, Edward, iar de data asta nu o lăsa să te refuze cu o scuză atât de falsă.

El clătină din cap.

– Augusta...

– Întreab-o din nou, îl îndemnă ea. Apoi se apropie de el și se ridică pe vârfuri pentru a-l săruta pe tâmplă.

Fără să vrea, Edward se supuse, plecându-și capul.

– Fă-o pentru mine, dragul meu băiat.

Cu o ultimă atingere pe obraz și cu ochii scânteindu-i de lacrimi, ieși maiestuoasă din încăpere.

Edward oftă și își mai turnă un pahar de whisky. „Fă-o a ta sau renunță la ea.” Râse caustic. Era exact ceea ce încercase să facă încă din prima clipă când o întâlnise.

Își trecu îmbufnat o mână prin păr. Nu se așteptase nici o clipă ca ea să îi refuze cererea în căsătorie, nu după ce străbătuse călare jumătate de țară pentru a veni să-l îngrijească și să-l readucă la viață, nu după felul în care vibrase în brațele lui. Și totuși...

Se încruntă. Era oare posibil ca Augusta să aibă dreptate? În mod cert, medicina era unul dintre motivele refuzului ei. Dar nici măcar nu încercase să negocieze un compromis, iar dacă învățase ceva despre Katherine Benton era că, spre marea lui nemulțumire, femeia voia să negocieze totul. *Totul*. Ar fi trebuit să încerce să negocieze și acest aspect.

Însă nu o făcuse. Pur și simplu îl refuzase. Iar *această* reacție nu era deloc tipică pentru drăcoaica pe care o cunoștea el.

Punând jos paharul neatins, ieși cu pași mari din camera de lucru și traversă casa, urcând scările câte trei odată pentru a ajunge la dormitoarele familiei din aripa de vest.

Ușa lui Kate era deschisă. Când se opri în prag, ea stătea la măsuta de toaletă în timp ce camerista îi făcea ultimele retușuri la coafură. Îl văzu în oglindă și îi aruncă o privire circumspectă. Edward nu îi putea reproșa acea atitudine bănuitoare. Nu se simțea nici el prea demn de încredere în ultima vreme.

– Excelență.

Văzându-l, Mary făcu o reverență.

– Am nevoie de un moment între patru ochi cu domnișoara Benton.

Kate ridică bărbia cu un aer sfidător.

– Mary, te rog să rămâi.

Tânăra cameristă se uită nesigură când la stăpâna ei, când la stăpân, mușcându-și buza de jos.

Edward o țintui cu privirea.

– Pleacă.

– Da, domnule!

Mary fugi din cameră, încă strângând în mâini peria de păr.

Cu ochii scânteindu-i mâniași și dezaprobatori în oglindă, Kate puse jos pieptenii pe care îi avea în mână.

– Edward, nu poți să-i poruncești pur și simplu...

Fără a-și desprinde ochii de pe reflexia ei, Edward închise ușa dintr-o singură apăsare cu mâna.

Kate tresări, o expresie de neliniște trecându-i fulgerător peste chip înainte de a o înlocui cu o încruntare iritată.

– Fie deschizi ușa, fie o chemi înapoi pe Mary. Avem nevoie de companie...

Edward trase zăvorul.

Kate ezită doar o fracțiune de secundă, apoi se ridică indignată în picioare.

El aproape zâmbi la felul în care îi amintea de Augusta și de aerul ei imperial, având aceeași expresie de aroganță regală... până când Kate se întoarse spre el, iar Edward fu izbit în plin de felul cum arăta în rochia ei de bal din mătase, în nuanța de albastru a casei Westover, cu diamante și safire scânteindu-i la gât și urechi. De data asta nu arăta nici ca un înger, nici ca o fetișcană de la țară, cu pretenții de doctor. Nici măcar ca femeia care reușea simultan să îl înfurie și să îl excite până își pierdea mințile.

Arăta ca o ducesă.

Era tulburător de frumoasă și nu doar în rochia aceea. O văzuse murdară și plină de noroi, în rochii vechi care nu erau chiar mărimea ei, și odată chiar și în halatul de casă. O văzuse cu pielea încrețită de somn, în dimineața aceea de după furtună, când se trezise în brațele lui. Oricât ar fi vrut să o nege, atracția pe care o simțea față de ea mergea dincolo de frumusețea ei exterioară. Ori de câte ori se afla lângă ea, chiar și în mijlocul unei ciondăneli furioase, se simțea viu. Și pentru prima dată simțea că viața lui conta cu adevărat, că existența lui însemna și altceva decât a fi pe locul doi după Stephen.

Se uită lung la ea, ochii lui negri încercând să găsească un loc în care să o poată privi fără a i se face pielea de găină sub imperiul dorinței. Sfinte Lucifer! Fu luat complet prin surprindere de focul lichid care-i străbătea șira spinării la vederea ei, de dorința mistuitoare din pieptul lui de a o lua în brațe. Inima îi bubui cu o durere surdă când revăzu cu ochii minții o imagine sfâșietoare cu tot ce pierduse prin refuzul ei e a se căsători cu el.

– Edward, spuse ea încordată, deschide ușa.

– Nu.

Cu un oftat de suferință îndelungată, indicând că știa că nu avea să cedeze până nu obținea ceea ce venise să obțină, Kate își încrucișă iritată brațele. Ceea ce se dovedi a fi o greșală, căci nu făcu decât să îi atragă atenția asupra decolteului generos și a părții de sus a sânilor ei.

– Ei bine, insistă ea, ce dorești?

– Pe tine.

Kate făcu ochi mari. Nu era răspunsul la care se așteptase, dar exact ceea ce își dorea el – o voia pe Kate, trup și suflet, aparținându-i doar lui, punându-și viața în mâinile lui.

Traversă încet încăperea, apropiindu-se de ea, dar, spre lauda ei, Kate nu se retrase. În schimb rămase fermă pe poziții, privindu-l cu ochii îngustați.

– Încetează cu jocurile, Edward!

– Sunt cât se poate de serios.

– Nu voi....

– De ce, Katherine? vru el să știe, trecând direct la subiect.

Ea înțelese la ce se referea întrebarea lui și își lăsă umerii să cadă.

– Ți-am zis. Nu voi renunța la medicina mea. E nevoie de mine la Brambly.

– Iar eu te vreau lângă mine.

Făcu încă un pas spre ea și mai mult o simți decât o auzi când ei i se tăie respirația în fața insistenței lui.

Kate își întoarse capul, neîndrăznind să îl privească.

– Nu mă poți face să mă răzgândesc, Edward.

– De asta m-ai ținut departe de patul tău? Ajunsese suficient de aproape acum cât să îi poată murmura la ureche reproșul calm,

și să simtă fiorul care o străbătu drept răspuns. Ți-a fost teamă că te voi seduce și te voi convinge să te căsătorești cu mine?

– Nu, spuse ea, însă pe un ton deloc convingător, iar tremurul din voce îi contrazise complet răspunsul.

Exact acesta fusese motivul, iar Edward o știa. Trecuse mai bine de o săptămână de la ultima lor întâlnire intimă, iar felul în care Kate închise ochii, ca și cum ar fi încercat să îi impună trupului ei să se retragă din fața lui, chiar în timp ce se înclina către el, îi arată că simțise absența lui la fel de intens ca el pe a ei.

– Ne dorim unul pe celălalt, Kate. Când își puse mâinile pe umerii ei, apoi coborî cu mângâieri ușoare pe brațele ei dezgolite, pielea i se făcu de găină peste tot unde o atingeau... Uluitor. Nu avem nici un motiv să nu ne căsătorim, bucurându-ne de această plăcere oricând dorim noi.

– Asta nu contează...

– Ba contează. Un zâmbet îi înflori pe buze văzând cât era de încăpățânată. O altă mângâiere ușoară ca fulgul, de data asta urcându-i pe brațe, trecând delicat cu degetele mari peste lateralul sânilor ei în timp ce mâinile îi alunecară în sus. Ea suspină atât de încet, încât aproape nu o auzi, iar mădularul îi zvâcni, începând deja să se întărească sub efectul plăcerii dureroase a excitației. E o parte importantă în căsnicie, după părerea mea.

– Eu nu...

Gemând, Edward îi apăsă trupul moale de al lui și o sărută grăbit și pasional, iar ea se topi fără vlagă în brațele lui, agățându-se de vesta lui și prinzându-o în pumni pentru a-l trage imposibil de aproape.

Reacția ei îi stârni un val de adrenalină, pompându-i în vene cu fiecare bătaie sălbatică a inimii lui. Cunoștea acel sentiment – același sentiment pe care îl trăia întotdeauna când era cu ea, din prima clipă când o văzuse. Se simțea *viu*.

– Nici o altă femeie nu a făcut cu mine ceea ce ai făcut tu.

Își desprinse gura de pe a ei și o mușcă ușor de bărbie. Voia să devoreze fiecare centimetru din ea, iar frustrarea de a fi fost ținut cu forța departe de ea nu făcea decât să îi intensifice nevoia urgentă de a o poseda.

– Ce? Ce-am făcut? se bălbâi ea, deși în clipa aceea Edward nu și-ar fi putut da seama dacă tremura pentru că tocmai îl auzise

mărturisindu-și sentimentele sau de la felul în care limba lui îi invadase urechea.

– M-ai făcut să te doresc cu atâta disperare.

Își înfipse dinții în lobul urechii ei, iar când simți geamătul ei străbătându-l din cap până în picioare, se întări instantaneu.

Kate își încolăci brațele în jurul gâtului lui, dar chiar și când își înfipse unghiile în mușchii lui tari, avu grijă să evite locul sensibil de pe umărul lui în care fusese sfârtecat de glonț. Iar atenția ei îl făcu să fie chiar mai disperat s-o aibă.

Mâinile îi alunecară pe spatele ei și îi desfăcu în grabă copcile rochiei. Rochia era prea mulată pe corp și cu decolteu prea adânc pentru a permite purtarea de desuuri. Neavând nimic între piele și rochie, Edward îi coborî corsajul de mătase până la talie și și se aplecă să-i lingă sfârcul. Ea gemu, trecându-și degetele prin părul lui și arcuindu-se spre el, trăgându-i capul mai aproape de ea, împingându-și sânul mai adânc în gura lui, în timp ce el i-l sugea lacom.

– Te doresc să-mi fii soție, Kate.

Își mută gura la celălalt sân, iar palmele îi coborâră pentru a-i prinde fesele.

– Îți dorești să mă controlezi, îl corectă ea, cu respirația întretăiată.

În pofida cuvintelor ei, un geamăt surd de dorință îi scăpă de pe buze, iar Edward zâmbi drăcește. Kate îl dorea la fel de mult cum o dorea și el, chiar dacă refuza să se mărite cu el.

– Da.

O ridică în brațe, apăsându-și mădularul întărit pe pântecul ei, pentru a nu-i lăsa loc de îndoială despre cât de mult o dorea. Cât de mult voia ca ea să se abandoneze în mâinile lui, renunțând complet la control.

Kate se crispă, mâinile ei desprinzându-se de pe vesta lui, și se dădu în spate, ridicând privirea spre ochii lui. Chipul i se întunecă de tristețe, iar imaginea îl străpunse pe Edward ca lama unui cuțit.

– Nu pot... Nu pot să te las să faci asta, șopti ea. Edward... nu.

Frustrarea lui ajungând la limită, îi întoarse spatele cu o înjurătură și dădu să plece. Răsucindu-se pe călcăie, se opri la jumătate de cameră distanță, nefiind prea sigur în acel moment că era

capabil să se abțină să nu sară din nou pe ea, în încercarea de a o seduce și a o face să se răzgândească.

A naibii femeie! Încăpățânată, îndărătnică – Dumnezeule mare, războiul împotriva francezilor fusese mai ușor de câștigat decât războiul împotriva ei!

Kate își ridică rochia.

– Edward, te rog să înțelegi. Ridică bărbia, în ciuda lacrimilor care-i scânteiau în ochi. Era la fel de supărată și de tulburată ca el, dar micuța drăcoaică refuza să o recunoască. Nu pot... Adică *nu vreau* să renunț la activitățile mele medicale.

El îi studie chipul prin ochii îngustați, citindu-i emoțiile și străfulgerarea de vinovăție din privire, felul în care își mușcă buza de jos – Augusta avusese dreptate. Medicina nu era singurul motiv pentru care îl refuza.

Ei bine, dacă micuța drăcoaică insista să susțină că vocația ei de doctor era ceea ce o împiedica să se mărite cu el, atunci avea să îi ofere exact ceea ce își dorea și să îi demaște cacealmaua.

– Prea bine. Apropiindu-se încet, îi zâmbi sfidător, iar chipul ei fu cuprins de spaimă la vederea transformării lui bruște. Dacă te căsătorești cu mine, poți continua să practici medicina. Nu va trebui să renunți să-i mai ajuti pe cei bolnavi.

– Poftim?

Chipul îi deveni alb ca varul.

– În calitate de ducesă, va trebui să respecti anumite norme de conduită, deci nu vei mai putea fugi călare prin furtună, în toiul nopții, pentru a moși copii. Voia ca ea să înțeleagă limpede termenii pe care i-i oferea, fiindcă își dorea nu doar să-i fie soție, ci și să o știe fericită. Dar poți să angajezi un doctor pentru satul tău și să îi supraveghezi activitatea, și nu văd nici un motiv pentru care nu ai putea sponsoriza un spital. Nu am să te mint – înalta societate nu îți va face viața ușoară. Dar e singura modalitate prin care poți avea și una, și alta. Când ea se mulțumi să îl privească mută, Edward arcui o sprânceană. Îți propun un compromis, Kate – parțial ducesă, parțial doctor. Asta e ceea ce ți-ai dorit, nu? Să te căsătorești doar dacă îți poți continua activitatea medicală.

Când buzele ei se întredeschiseră delicat într-o expresie năucită, nevenindu-i să creadă, Edward îi văzu gândurile alergându-i

nebunește prin minte, îi văzu mâna ridicându-se și apăsându-se peste inima ei, iar ochii i se întunecară de suferință...

– Nu, șopti ea.

Acel unic cuvânt îi străpunse pieptul ca un cuțit, lovindu-l atât de dureros, încât îl sili să facă un pas în spate.

– Pe toți dracii, Kate! De ce nu?

Atunci ea îi șopti adevărul sfâșietor, cuvintele zburându-i de pe buze într-o singură răsuflare chinuită.

– Fiindcă nu mă iubești.

Edward înlemni și se holbă la ea. *Iubire*. Despre asta era vorba?

Bineînțeles că nu o iubea. Ținea la ea – era dispus să recunoască acest lucru, la fel cum ar fi recunoscut și că întunericul care aproape îl înghițise în ultimii zece ani se risipise acum, înlocuit de o pace calmă cum nu mai cunoscuse vreodată. Și totuși, în toată viața lui nu își declarase iubirea decât în fața unei singure femei, iar aceasta îl trădase, respingându-i nu doar iubirea, ci și tot ceea ce era el ca bărbat și tot ceea ce devenise prin atât de multă muncă. Iar el aproape plătise cu viața pentru acea greșală. Își dorise să moară. La naiba, se *străduise* din răputeri să moară! Și aproape reușise.

Kate nu era Jane, știa acest lucru. Avea încredere în ea, o dorea, îi plăcea să fie cu ea... dar nu avea să se mai expună niciodată riscului de a fi rănit așa cum îl rănise Jane.

Clătină din cap. I-ar fi oferit o căsnicie și o familie împreună, copii și continuarea activităților ei medicale. Ar fi protejat-o și ar fi avut grijă de ea, răsfățând-o cu tot luxul pe care ar fi putut să i-l cumpere cu bani, creând cea mai bună viață posibilă pentru ea.

Dar nu ar fi iubit-o niciodată.

– Țin la tine, Kate, spuse el și văzu o dezamăgire cruntă așternându-i-se pentru o clipă pe chip. Nu era ceea ce își dorea ea să audă, dar era tot ce era el dispus să îi ofere ca surogat pentru iubirea pe care nu-și permitea să o simtă. Și te vreau lângă mine pentru că mă faci fericit. Voi fi un soț generos și un tată bun pentru copiii noștri. O prinse de bărbie și îi ridică fața pentru a o privi în ochi. Ai încredere în mine?

Ea încuviință din cap, însă tristețea fără margini pe care o văzu în ochii ei îi frânse inima.

– Atunci acceptă asta ca fiind suficient.

Ea clătină din cap și repetă:

– Nu mă iubești.

Pe toți dracii! De ce îi cerea să o iubească, dacă nici ea nu simțea acest lucru? Răsufală zgomotos, dând frâu liber frustrării:

– Nici tu nu mă iubești!

Preț de o clipă de agonie, ea nu spuse nimic... apoi șopti cu răsufierea tăiată:

– Ba da.

Edward văzu fiorul de durere care o străbătu, îi văzu ochii scânteind sub povara lacrimilor strânse în ei, văzu expresia de abandon deplin și de deznădejde de pe chipul ei frumos... Și rămase fără aer în plămâni.

Hristoase!

Kate era îndrăgostită de el.

Ea îi văzu trupul încremenind și ochii lui întunecați uitându-se la ea, nevenindu-i să creadă. Preț de câteva clipe, nici unul din ei nu spuse nimic, nici unul din ei nu se clinti. Kate își numără răsufălările, așteptând ca el să-i răspundă. Să-i spună că o iubea și el. Sau să-i spună ceva... orice.

Când el nu o făcu, Kate își feri privirea și se forță să ridice din umeri, rugându-se să aibă puterea de a nu ceda nervos în fața lui. O, era așa o neghioabă! Bineînțeles că nu o iubea. De ce ar fi făcut-o? Doar fiindcă așa își dorea ea, ca o dorință pusă într-o noapte înstelată... Ce prostie, ce prostie! Întregul trup îi pulsa dureros. Sfâșietor de dureros! Atât de tare, încât nu mai putea respira și fiecare bătaie a inimii îi părea o lovitură de ciocan în piept. Nu își imaginase vreodată că cineva ar fi putut să o rănească atât de tare prin simplul fapt de a nu spune nimic.

Fortându-se să respire, se îndepărtă de el, netezindu-și cu mâini tremurătoare partea din față a rochiei, sub pretextul de a-i îndrepta cutele.

– E în regulă dacă nu simți la fel, șopti ea, neîndrăznind să-l privească. Știu că tu nu mă iubești și nici nu mă aștept la asta.

– Kate, șopti el în cele din urmă, dar nimic altceva nu i se desprinse de pe buzele uluite.

Ea închise strâns ochii în fața tăcerii lui, dar, la drept vorbind, ce altceva ar fi putut să spună în afară de a minți, mărturisind

sentimente pe care nu le nutrea față de ea? Voia să o ia de soție, să îi ofere o familie și copii, să o protejeze și să aibă grijă de ea. Orice femeie ar fi fost încântată să i se propună așa ceva.

Dar nu era suficient pentru ea. Și nu ar fi fost vreodată.

Inspiră tremurător și îi mărturisi:

– Părinții mei au fost obligați să se căsătorească – mama mea rămăsese grea, înțelegi. Preț de o clipă își sprijini mâna pe abdomen, apoi o lăsă să cadă, neîndrăznind să spere la minunatul miracol de a avea copilășul lui Edward în pânțele ei. Ea l-a iubit pe tatăl meu până la ultima suflare. Se cutremură în fața amintirilor dureroase, vocea ei devenind șovăitoare. Dar el nu a iubit-o niciodată și i-a făcut viața un iad. A furat de la ea, i-a spus lucruri atât de pline de ură, i-a făcut reproșuri atât de oribile...

Își apăsă degetele peste gură.

Edward veni în spatele ei și o atinse pe braț și, de data asta, atingerea degetelor lui calde nici nu o alină, nici nu o excită, ci o săgetă până în străfundurile inimii.

– Katherine, eu nu sunt ca tatăl tău.

Ea clătină din cap, neștiind cum să îl facă să înțeleagă.

– Viața unei femei măritate nu îi mai aparține ei. Tot ceea ce posedă și tot ceea ce face depinde de îngăduința soțului ei. Dacă soțul ei nu o iubește, însă ea îl iubește pe el... Se sufocă, lăsând să-i scape un hohot mic de plâns. Aproape a distrus-o pe mama, Edward. Eu refuz să trăiesc o astfel de viață.

– Eu nu am să te rănesc niciodată. Își petrecu brațele în jurul ei și o trase blând la pieptul lui. Ce pot să fac ca să te conving?

„Iubește-mă.“ Dar nu o iubea, și nu era sigură dacă ar fi putut să o iubească vreodată.

Se retrase încet din brațele lui și, din fericire, el îi dădu voie să plece fără a se împotrivi.

– Dacă nu poți să mă iubești, atunci nu voi fi soția ta, Edward.

– Kate, spuse el, numele ei răsunând chinuit și răgușit, te rog.

Ea clătină din cap, lacrimile fierbinți care îi înțepau ochii împiedicând-o să mai spună ceva. Dar, la drept vorbind, ce altceva ar mai fi fost de spus, în afară de o declarație de iubire pe care el nu i-ar fi făcut-o niciodată?

Din clipa în care îl cunoscuse, Edward îi dăduse lumea peste cap în asemenea hal, încât nu mai putea deosebi susul de jos, fața

de spate, totul învolburându-se în mintea ei. Îi provocase atâta suferință și chin, atât de multă furie, dar îi dezvăluise și tandrețea și vulnerabilitatea din el, bunătatea și loialitatea care o făcuseră să se îndrăgostească de el. Chiar și atunci când o alungase în ținuturile mlăștinoase, o exilase într-o încercare de a se proteja pe el însuși, pentru a nu-și lăsa propria inimă să se frângă. Ea îl iertase pentru acest lucru și acceptase motivele pentru care o făcuse, știind că nu avea să o mai facă vreodată...

Dar nu putea accepta să nu fie iubită.

– Cred că ar trebui să pleci acum, spuse ea pe cât de ferm îi permitea vocea tremurătoare.

El dădu din cap încet, însă gestul lui hotărât nu reuși să ascundă de ochii ei angoasa ce îi trecu pentru o clipă peste chip, atât de rapid încât nimeni altcineva nu ar fi observat-o.

Însă ea o văzu. Ajunsese să îl cunoască atât de bine, încât acum nu-și mai putea ascunde de ea nici o emoție în spatele acelei măști de stoicism exersat pe care o purta în fața lumii. Nefericirea din sufletul lui era la fel de intensă precum cea care se învolvura în ea, dar nu avea ce să îi facă. Nu se putea forța s-o iubească, la fel cum ea nu se putea forța să nu-l mai iubească.

– Vino încoace, îi porunci el încet.

Buzele ei se întredeschiseră de uimire și clipi repede de câteva ori pentru a-și limpezi ochii.

– Poftim?

– Trebuie să-ți închei rochia, îi explică el.

– Oh! Era dezamăgită, descoperind că i se refuza această ultimă ocazie de a fi în brațele lui, dar găsi cumva forța de a șopti: Desigur.

Când Kate se întoarse cu spatele el se încruntă și începu să-i aranjeze rochia, ascunzând orice urme ale faptului că o dezgolise până la brâu și o sărutase. Căldura degetelor lui atât de aproape de pielea ei era o adevărată tortură, dar slavă Domnului că avu grijă să nu își lase degetele să o atingă accidental, până îi închise și ultimele dintre copcile minuscule ale rochiei. Nu ar fi putut suporta.

Când termină să îi aranjeze rochia, Kate se întoarse fără un cuvânt la măsura ei de toaletă și luă pieptenii pe care îi avusese în mână când dăduse el buzna înăuntru. De îndată ce o văzu așezată, Edward își îndreptă umerii, inspiră adânc și deschise ușa.

Mary aștepta afară, pe coridor, și se întoarse în grabă la Kate să îi termine coafura, ca și cum nu ar fi fost deloc întrerupte, ignorându-l complet pe Edward acum și concentrându-se pe părul lui Kate, vizibil mai înspăimântată de gândul că Kate ar fi putut apărea în fața Augustei cu buclele în dezordine, decât de orice faptă necuviincioasă care s-ar fi putut petrece între ei.

Când Edward ieși pe hol și se opri să se uite peste umăr, ochii lui Kate îi găsiră pe ai lui în oglindă și îi susținu privirea doar pentru o clipă, înainte de a și-o feri, neputând să suporte furia și durerea pe care le văzu în el.

– Vrei te rog să închizi ușa, Mary?

– Da, domnișoară.

Camerista ezită, văzând că Edward încă zăbovea pe coridor, apoi își mușcă buza în semn de scuze mute și închise ușa.

Mary se întinse și îi luă pieptenii din mâini, apoi lucră în tăcere preț de câteva minute, fixând și ultimele agrafe la locul lor. Judecând după cum se purta micuța cameristă, evitând s-o privească în ochi, Kate își dădu seama că bănuia ceva... dar era prea bună la suflet pentru a face vreun comentariu sau a-i arăta că îi era milă de ea.

– Perfect. Kate făcu apel la întreaga ei tărie sufletească și se forță să zâmbască. Vrei te rog să cobori și să îi spui contesei că voi avea nevoie de alte câteva minute?

– Da, domnișoară.

Mary plecă în grabă, ușa închizându-se în urma ei cu un clinchet discret.

Rămasă singură, Kate se privi în oglindă. Preț de o clipă nu se recunoscuse. Femeia din oglindă era îmbrăcată atât de elegant, în mătăsurii și pietre prețioase, cu părul pieptănat într-o coafură superbă și scânteietoare. Avea un aer regal. Și era frumoasă – în afară de faptul că plângea, lacrimile rostogolindu-i-se pe obraji palizi. Arăta atât de tristă, atât de îndurerată, ca și cum și-ar fi jelit propria moarte. Cel puțin Kate nu fu nevoită să se privească prea mult timp, fiindcă propriii ochi i se încețoșaseră atât de tare, încât nu mai vedea nimic cu ei.

Se terminase. Întreaga fericire pe care o cunoscuse cu Edward, toată bucuria pe care o simțise în brațele lui, toate posibilitățile minunate de a avea un viitor cu el... Toate acestea se sfârșiseră.

Închise strâns ochii, încercând să se apere de durerea agonizantă, și găsi cumva forța de a-și ține în frâu lacrimile, chiar dacă nu și suferința. Și era o suferință reală, căci își plângea acum viitorul pierdut cu Edward cu la fel de multă durere cum plânsese când își pierduse mama.

O, fusese atât de neghioabă! Cum putuse vreodată să spere... dar nu mai exista nici o speranță acum. Să iubească un bărbat care nu o iubea la rândul lui, nici măcar acum, după ce se dezvăluiseră atât de vulnerabili unul față de celălalt – suferința era sfâșietoare, iar dacă ar fi continuat astfel, ar fi sfârșit prin a-și distruge viața, așa cum și-o distrusese și mama ei.

Edward nu avea s-o iubească niciodată, iar ea nu mai putea să rămână acolo. Trebuia să plece. Să se întoarcă la Brambly, la viața și la munca ei, îngrijindu-și servitorii și sătenii, și să găsească o cale de a merge mai departe, ca și cum nu l-ar fi cunoscut niciodată. Și să reușească, într-un fel sau altul, să găsească împlinire într-o astfel de viață.

În seara aceea urma să meargă la bal și să se pretindă că totul era în regulă. Îi datora Augustei să își facă debutul ca la carte, și ținea prea mult la contesă pentru a nu-i oferi această noapte în care să o prezinte ca pupila lui Edward, restabilind reputația numelui de Westover.

Iar mâine avea să se poată întoarce la Brambly, însă nu urma să mai fie niciodată cu Edward. Avea să se simtă suficient răsplătită la gândul că își dăduse inima pentru a-și asigura libertatea?

În spatele ei ușa se deschise, iar Kate auzi nu pașii ușori ai lui Mary, ci călcătura apăsată a unui bărbat. Își înghiți lacrimile, zguduită de un nou val de durere.

Edward. Se întorsese cel mai probabil pentru a încerca pentru ultima dată să o convingă să se răzgândească, poate chiar să o seducă pentru a-i înfrânge rezistența și a o face să accepte să devină soția lui. În pofida spaimei ce o mistuia, fu năpădită de un val de căldură. Așa cum urma să se întâmple întotdeauna cu acest bărbat. Avea să îl iubească mereu, chiar dacă el nu avea să o iubească niciodată.

Inspirând adânc, rugându-se să aibă tăria de a-l refuza pentru ultima dată, își șterse ochii și se întoarse.

– Edward, te rog...

O palmă se închise peste gura ei când tipă.

Edward coborî furtunos scările și se întoarse în camera lui de lucru, căutând oaza de liniște pe care i-o oferea de regulă încăperea, dar în seara aceea nu reuși să se adăpostească din calea nemulțumirii care se învoldura în el, înclăștându-i măruntaiele, nici să fugă de tunetul inimii lui, care încă bătea furios după întâlnirea cu Kate.

Se întinse spre tava așezată în colțul mesei de scris ca să-și pună un pahar de whisky. Mâna îi tremură când turnă lichidul în pahar. Dar nici măcar când dădu pe gât toată băutura dintr-o singură înghițitură, savurând senzația de arsură în gâtlee, nu reuși să se scuture de emoția care îl măcina. Așa că își turnă un al doilea pahar și găsi la fel de puțină consolare în el.

Trecându-și o mână prin păr, se strădui să își înăbușe tremurul și senzația copleșitoare de gol care amenința să-l mistuie. O pierduse. Acum dispăruse pentru totdeauna din viața lui și nu avea ce să mai facă în această privință.

Își turnă din nou whisky în pahar, hotărât să bea până uita de el.

Thomas Matteson sosise deja pentru a le escorta pe Augusta și pe Kate la bal – când ieșise din camera lui Kate văzuse pe geam trăsura marchizului așteptând pe alee. În curând urmau să se strângă toți trei în salonul de la capătul holului, bucurându-se de un scurt răgaz de conversație liniștită și de un pahar de vin de Madeira înainte de a merge la bal. În calitate de duce și gazdă, și fiind tutorele afurisitei femei, în noaptea când aceasta își făcea oficial debutul în societate, ar fi trebuit să fie și el acolo cu ei. Pe toți dracii, ar fi trebuit măcar să iasă în întâmpinarea lui Thomas!

Dar nu se putea forța să li se alăture, nu putea să se prefacă în fața lui Thomas și a Augustei că nu fusese sfâșiat de refuzul lui Kate. Chiar și acum avea întipărită în minte imaginea lui Kate stând acolo în rochia ei de bal, arătând perfect în largul ei în rolul de ducesă, mărturisindu-i cu genele înlăcrimate că îl iubea.

– *Fir-ar al dracului!* Aruncă paharul în cămin, făcându-l să se spargă într-o ploaie de cristal și flăcări.

La ce naiba se așteptase? Ca el să-și declare iubirea eternă precum un flăcăiandru naiv care încă nu cunoscuse pe propria piele

durerea și problemele provocate de dragoste? Ca el să redevină vulnerabil, expunându-se din nou riscului de a fi rănit de o femeie, și în special de ea?

Nu se îndoia de sentimentele ei. Pentru numele lui Dumnezeu, străbătuse călare o jumătate de țară pentru a-i salva viața! Iar felul în care i se oferise, atât de sincer și cu atâta vulnerabilitate și pasiune, cu câtă tandrețe îl sărutase apoi... ei bine, nu ar fi putut să mimeze acele lucruri. *Acesta* era singurul aspect în privința căruia era sigur.

O dorise cu atâta disperare în noaptea aceea, în căsuța paznicului, în noaptea care marcase începutul întregii povești – și încă o dorea, mai mult decât dorise orice altă femeie în toată viața lui. Chiar mai mult decât pe Jane. Dar dacă l-ar fi interesat doar să își satisfacă poftele carnale, s-ar fi plictisit deja de ea și ar fi lăsat-o în urmă fără ezitare.

Desigur, nu erau doar poftă carnale. Era tot ceea ce ținea de ea, inclusiv aerul încăpățânat cu care își ridica bărbia de fiecare dată când o enerva. Își dorea căldura care îl inunda de fiecare dată când îi zâmbea, și amuzamentul pe care îl simțea de fiecare dată când se încrunta iritată, felul în care îl tachina ca și cum ar fi fost prieteni vechi și cum îi spunea în față tot ce avea pe suflet ca și cum ar fi fost adversari – și o mie de alte lucruri care nu aveau nici o legătură cu sexul.

Își dorea o viață cu ea.

Dar nu și-ar fi permis niciodată să o iubească. Prețul era pur și simplu prea mare.

Din holul de la intrare aflat la baza scărilor principale izbucni un vacarm puternic, urmat de strigăte și tropot de copite pe aleea pietruită din fața casei.

Cuprins brusc de neliniște, Edward ieși în grabă din cameră.

– Ce s-a întâmplat? le strigă lui Thomas și Augustei, care se aflau deja în hol și erau la fel de nedumeriți ca el de ceea ce le întrerupsese seara.

– Habar nu am, îl informă Thomas, potrivindu-și pasul cu al lui în timp ce se îndreptară amândoi spre scări. Tocmai am sosit și îi turnam ceva de băut contesei...

– Excelență! Strigătul majordomului răsună cu ecou în foaietul de la intrare și pe scări. Veniți repede, domnule!

Edward coborî în fugă scările.

Un grup de lachei se strânseseră în galeria de la intrare, cu fețele sumbre. Ușa de la intrare era largă deschisă, toate lămpile aprinse, iar Kingsley, majordomul, stătea în mijlocul haosului, arătând extrem de tulburat în propria casă.

– Excelență! îi strigă Kingsley, când Edward ajunse la baza scărilor, cu sprâncenele împreunate strâns. Aici, domnule.

Lacheii se dădură la o parte, din mijlocul lor apărând Hedley, zăcând grav bătut în galeria de marmură, cu hainele sfâșiate și pline de noroi, apăsându-și o mână pe frunte pentru a încerca să oprească sângele care îi picura dintr-o rană adâncă la cap.

– Colonele.

Încercă să se ridice în picioare, dar Edward îi puse o mână pe umăr și îl ținu jos.

– Rămâi nemișcat, îi porunci el. Ce s-a întâmplat?

– După ce v-am lăsat cu maiorul, am ieșit prin spate și l-am văzut pe Benton acolo, pe aleea din spatele grajdurilor. L-am urmărit să vad ce voia să facă...

Edward își smulse lavaliera pentru a o apăsa pe fruntea bărbatului, încercând să oprească sângerarea.

– Te-a atacat?

Hedley se crispă.

– Avea ajutoare. Doi bărbați.

Edward îi aruncă o privire lui Kingsley.

– Trimite după un doctor.

– Fugi! Adu-l pe doctorul Brandon, îi ordonă majordomul unuia dintre lachei, care ieși în grabă din casă.

– Și ce făcea, Hedley?

– Încerca să intre cu forța în casă, domnule.

– În casă... Își simți sângele scurgându-i-se de pe față, iar pieptul i se strânse de teamă, spaima pulsând prin el, știind inexplicabil că se întâmplase cel mai negru scenariu posibil. Kate – unde e?

– Au luat fata, domnule. Hedley încercă să se ridice în capul oaselor. Au coborât-o pe scările din dos și au ieșit cu ea prin grădina. O expresie de regret îi schimonosi fața mânjită de sânge. Am încercat să-i opresc, dar erau prea mulți, prea mari...

Edward îl prinse de umeri, cu inima bubuindu-i frenetic.

– Au rănit-o?

– Nu... nu știu.

– I-ai văzut plecând? interveni o voce calmă din spatele lui Edward.

Ochii lui Hedley se ridicară peste umărul lui Edward, oprindu-se asupra lui Thomas Matteson, și încuviință din cap.

– Da, domnule. Spre nord. Au băgat-o într-o trăsură neagră cu tapițerie roșie și chenar de alamă. Cu lampa din dreapta spartă.

– Și caii? întrebă Thomas cu o expresie sumbră.

– Desperecheați. Un murg cu șosete albe la picioarele din față și cu stea în frunte, iar celălalt un cal sur.

– Și bărbații? vru Edward să știe.

Hedley clătină din cap.

– Nu am apucat să-i văd bine, colonele, înainte să îmi spargă capul.

– Te-ai descurcat bine, Hedley. Edward îl prinse pe bărbat de umăr. Rămâi aici și așteaptă doctorul.

Thomas ridică privirea spre Augusta când aceasta ajunse la baza scărilor.

– Mergem după ea. Trimiteți după Grey, la casa lui din oraș, îi spuse el contesei, care dădu calmă din cap, în ciuda palorii pământii a chipului ei. Spuneți-i să își aducă oamenii.

– Și să o ia spre nord, porunci Edward.

Ieși în fugă pe ușa ce dădea spre grajduri, urmat îndeaproape de Thomas.

Fără a mai pierde timpul trezind grăjdarii, își înșeură rapid caii și încălecară. Cu fiecare secundă care se scurgea, Edward simțea crescând în el panica de a o fi pierdut. Același gust metalic al fricii pe care și-l amintea din război îl simțea acum pe limbă la gândul că poate nu avea să i se mai ofere șansa de a o mai vedea vreodată, șansa de a o ține în brațe și de a-i spune... de a-i spune că o iubea. Și tocmai când o regăsise.

Thomas își struni calul agitat, învârtindu-se în jurul armăsaru-lui masiv al lui Edward.

– Nu-ți face griji, colonele, o vom găsi!

Edward dădu din cap, cu chipul complet lipsit de expresie, cu spatele și umerii drepți. Inconștient, adoptase aceeași postură în șa care îi intrase în sânge în anii petrecuți în armată, chiar înainte

de a porni la luptă. Dar era exact ceea ce făcea și acum – pornea din nou la luptă, de data asta ca s-o salveze pe Kate.

Luă pistolul pe care Thomas îl scoase de sub jachetă și i-l întinse, fără a fi câtuși de puțin surprins că marchizul venise echipat cu arme de foc la un bal al înaltei societăți.

– Dacă nenorocitul îi face rău cu ceva, mârâi Edward, am să-lucid.

Apoi își înfipse călcâiele în coastele animalului, iar calul se năpusti înainte.

Capitolul 19

– Deci, ți-ai ridicat fustele pentru Strathmore, nu-i așa, păpușă? Două degete aspre îi smulseră legătura de pe ochi.

Kate clipi, limpezindu-și treptat vederea și deslușind în cele din urmă chipul tatălui ei.

Acesta stătea pe vine în fața ei. Lumina primelor ore ale dimineții cădea pieziș în căsuța abandonată prin ferestrele acoperite doar pe jumătate, în care stătea așezată pe podea. Cei doi bărbați care îl ajutaseră să o răpească jucau cărți, ignorând-o, în timp ce o fâșie de material ruptă din partea de jos a rochiei ei îi lega mâinile atât de strâns în dreptul încheieturilor încât degetele mari îi amortiseră.

Corpul îi era acoperit de vânătași și julturi. Îi înfipseseră un pistol în coaste cu atâta forță, încât atunci când respira simțea vânătaia dintre oase, și o forțaseră să coboare scările din spate ale casei Strathmore, apoi o împinseseră într-o trăsură, legând-o cu o cârpă la ochi și punându-i un căluș în gură, ca să nu poată țipa după ajutor sau să vadă unde o duceau.

– Pentru binele tău, îi rânji batjocoritor tatăl ei, să sperăm că i-a plăcut să te tăvălească.

Kate știa că era mai înțelept să nu-i răspundă. Când tatăl ei era nervos, nu se putea discuta rațional cu el. Iar în acel moment era turbat de furie.

În schimb îi întinse calmă mâinile.

– Vrei te rog să mă dezlegi, tată?

– Și să te las să fugi? Clătină din cap cu un zâmbet amuzat. Ești comoara mea, păpușă. O trase de fustă cum stătea așezată pe pământ. Nu aș îndrăzni să risc să te pierd, acum că valorezi atât de mult.

Chinuindu-se să nu își lase chipul să îi trădeze șocul, știind că un astfel de tablou i-ar fi făcut plăcere și i-ar fi dat mai multă putere asupra ei, Kate se forță să respire normal și să nu își lase mâinile să tremure. Însă măruntaiele îi erau torturate de ghearele reci ale fricii, iar inima îi gonia atât de nebunește, încât pieptul îi ardea.

Încă purta rochia subțire de noaptea trecută. În căsuță nu ardea nici un foc, iar cu brațele și picioarele dezgolite în aerul rece al dimineții, începu să tremure violent. Superba ei rochie era distrusă acum, fusta sfâșiată din locul de unde tatăl ei tăia o fâșie de mătase pentru a o lega, și corsajul mânjit de la podeaua de pământ a căsuței pe care o aruncaseră. Pantofii ei eleganți și mănușile dispăruseră, ciorapii îi fuseseră sfâșiiați, iar gâtul și urechile îi erau goale.

Se strădui să își ascundă tremurul din voce, temându-se să îl lase să descopere cât de tare o înspăimânta dintr-odată.

– Unde îmi sunt bijuteriile?

– Tu unde crezi? pufni el sarcastic.

– Dar alea nu sunt ale mele. Augusta îi împrumutase superbul colier cu safire și diamante, și cerceii din set, fiindcă se asortau cu rochia ei – albastru de Westover, îi spusese contesa, ca să știe toată lumea că acum făcea parte din familie. Trebuie să le dau înapoi. Pot să-ți dau orice altceva dacă...

– Brambly, asta e ceea ce vreau. O prinse de bărbie, degetele lui înfigându-se atât de brutal în obrazul ei încât tresări de durere. Ești dispusă să îmi dai ferma?

Niciodată! Ar fi preferat să moară decât să lase Brambly în mâinile lui.

Când Kate nu îi răspunse, Phillip Benton îi împinse capul într-o parte, iar ea icni ușor simțind durerea tăioasă. Își impuse să nu îi arate că îi făcuse rău, fiindcă știa că ar fi făcut-o din nou, că i-ar fi făcut plăcere să îi provoace durere și să o facă să plângă. Așa cum făcuse și cu mama ei.

– Cătea egoistă! mârâi el. Merit proprietatea aia. Aș fi putut să o vând și să obțin suficienți bani cât să fiu asigurat pe viață. Dar tu ai refuzat, iar asta după tot ce-am făcut pentru tine, după ce te-am crescut și am avut grijă de tine. Coborî vocea: Dar ai să mi-o plătești acum. Până la ultimul bănuț.

Spaima crescuse în pieptul ei atât de grea încât aproape o sufocă. Nu era tatăl pe care îl cunoștea. Se schimbaseră și devenise cu mult mai rău decât i se arătase ei vreodată.

– Ce vrei să spui?

– În ultima vreme ai devenit jucăria favorită a lui Strathmore. Am impresia că va plăti o sumă generoasă pentru a te primi înapoi.

Kate se uită la el cu ochii mari, nevenindu-i să creadă, și stomacul i se întoarse pe dos. Putea fi adevărat? Chiar o răpise pentru a cere o răscumpărare în schimbul ei? Când tatăl ei avea nevoie de bani, recurgea la măsuri disperate, dar un astfel de plan era nebunesc, chiar și pentru el.

Edward avusese dreptate în privința lui. Tatăl ei nu ținea deloc la ea; mai mult, era cu adevărat periculos, după cum o avertizase Edward. Adevărul îi sfâșie pieptul într-un val copleșitor de mâhnire și teroare. Și înțelese acum, străduindu-se să își ascundă suferința și privindu-l în ochii plini de ură, că nu însemnase niciodată nimic pentru el în afară de un mijloc de a-i face rău lui Edward.

Tatăl ei strânse legătura din jurul mâinilor ei.

– A crezut că poate să mă facă prizonierul lui. Eu eram nevinovat, dar Strathmore a crezut că poate să ia legea în propriile mâini.

– I-ai ucis fratele, șopti ea.

– A fost un accident!

Răcni acele cuvinte atât de pătimas, încât cei doi bărbați ridicară ochii din cărți pentru a-i arunca o privire.

Kate șopti, cu vocea tremurându-i de frică și frig:

– Erai băut.

– Era întuneric, străzile erau umede – caii au alunecat și nu am mai putut să opresc. A fost un accident! Am fost găsit nevinovat.

– Cum rămâne cu tutela? întrebă ea cu grijă, încercând să nu îl enerveze din nou. Era ultimul fir de speranță de care se mai putea agăța, gândul că o dăduse pe mâinile lui Edward pentru

a o proteja. Fiindcă renunțând la ea, îi dovedise că ținea la ea, oricât de puțin... Tu ai cerut-o.

Buzele lui se întinseră într-un rânjel încântat.

– Devenind pupila ducelui, îți creștea valoarea pe piață.

– Valoarea pe piață? repetă ea năucită.

Nu ținuse niciodată la ea, nici măcar atât cât să o dea pe mâinile altcuiva. Durerea o inundă, revărsându-se torențial prin pieptul ei gol, atât de teribil încât se simți ca și cum tatăl ei ar fi murit, atât de complet îl pierduse.

– Am să obțin cea mai mare plată de la Strathmore, dar dacă totuși el nu te mai vrea, atunci am să te vând celui care oferă cel mai mult. Văzând expresia ei oripilată, ridică nepăsător din umeri. Iepele și cățelele sunt vândute frecvent prin licitație.

Angoasa ce își înfipse ghearele în inima ei îi tăie răsuflarea. Când văzuse pentru prima dată contractul de instituire a tutelei, refuzase să creadă, fiindcă știa că tatăl ei nu ar fi dat-o pur și simplu pe mâinile altcuiva ca pe un animal de curte, obiect al unei tranzacții de vânzare și cumpărare. Dar exact așa gândea el despre ea. Și nimic mai mult.

– O, am să obțin bani frumoși pe tine, chiar și în zdrențe. Râzând, o trase de fustă. Bărbatul care câștigă licitația va avea o legătură cu ducele, putând s-o folosească pentru a obține o poziție înaltă în societate, plus o soție frumoasă în care să se golească. Asta ar trebui să valoreze destul de mult, după părerea mea.

Înăbușindu-și impulsul de a țipa, Kate își încleștă mâinile în pumni, înfigându-și unghiile adânc în palmă, cutremurându-se de o teroare rece ca gheața. Fiindcă înțelegea ce plănuia tatăl ei să facă și era cu mult mai rău decât căsătoria forțată pe care recunoscuse fâțiș că i-ar fi impus-o dacă nu o răscumpăra Edward. Privindu-l pe omul care fusese întotdeauna un străin pentru ea, văzând acum monstrul în care se transformase și întunericul din ochii lui fără de suflet, *înțelese...*

Dacă nu obținea pe ea banii pe care îi voia, avea să o ucidă.

– Așa că pentru binele tău, păpușă, adăugă el, întinzând mâna și lovind-o jucăuș peste nas, făcând-o să se retragă dezgustată din fața atingerii lui, sper sincer că l-ai lăsat pe Strathmore gâfâind și dorind să te tăvălească din nou.

Se ridică pentru a li se alătura acoliților lui la masă. Înghițindu-și fierea care i se ridică în gât, copleșită de o teamă și neliniște care îi întoarseră stomacul pe dos, închise strâns ochii și încercă să continue să respire, însă nu reuși să împiedice o singură lacrimă să cadă peste legătura ce îi imobiliza încheieturile. Singura pe care avea să își permită să o verse.

– Du asta la biroul lui Meacham.

Îi întinse un bilet împăturit unuia dintre cei doi bărbați.

– Ce-i aia? întrebă bărbatul, fără a ridica ochii din cărți.

– Biletul de răscumpărare. Lasă-l la biroul avocatului și ai grijă să nu te vadă nimeni.

Luând biletul, bărbatul se ridică de pe scaun și ieși din căsuță fără a-i arunca lui Kate nici măcar o privire de remușcare. Prin ferestrele sparte, ea auzi sunetul copitelor de cal când bărbatul încălecă și plecă.

Apoi totul se cufundă în tăcere, întreruptă doar de zgomotul cărților pe masă, tatăl ei ocupând scaunul gol al bărbatului plecat și continuând partida cu bărbatul rămas.

Kate se ghemui neputincioasă pe podea, cu brațele încolăcite în jurul ei în încercarea de a obține puțină căldură și alinare, pe care nu le găsi însă. O, Doamne, cât de tare durea! Tot ceea ce crezuse din copilărie nu era nimic mai mult decât o farsă crudă, toate sacrificiile pe care le făcuse în speranța că tatăl ei avea să o iubească – toate acestea nu însemnaseră nimic. Tatăl ei mințise, își bătuse joc de mama ei, le lăsase pe amândouă să putrezească, fără a-i păsa de nimic altceva în afară de banii pe care ar fi putut să îi obțină de la ele, iar ea fusese atât de naivă, atât de *stupid* de naivă, continuând să îi dea bani, lăsându-l să îi fure Brambly bucată cu bucată. Fiindcă își închipuise că ar fi putut să îi cumpere afecțiunea. Dar el nu o dorise niciodată în viața lui; își dorise doar banii și puțin îi păsase de suferința pe care o provocase pentru a-i obține.

Cu ochii usturând-o de lacrimi, își apăsă mâinile legate pe piept pentru a atenua fizic durerea fiecărei băți de inimă agonizante. Habar nu avea unde se afla, habar nu avea dacă Edward avea să vină după ea sau cum ar fi putut să o găsească.

Dar știa că trebuia *neapărat* să fugă.

Târându-se până la perete, se împinse de la podea cu mâinile legate și se ridică în picioare, sprijinindu-se nesigură de perete până își recăpătă echilibrul.

– Te duci undeva, păpușă?

Tatăl ei nu se obosi să ridice privirea din cărți.

– Mi-au înțepenit picioarele, minți ea. Am doar nevoie să stau puțin ridicată.

– Atunci stai acolo.

Preț de câteva minute, Kate stătu sprijinită de zid, lăsând sângele să i se întoarcă în membre, simțind furnicături și înțepături când acesta își reluă circulația. Cei doi bărbați își continuă partida de cărți, iar ea îi privi în tăcere, concentrându-se să își țină în frâu teama ce o mistuia din cap până în picioare. „Gândește!” Trebuia să își pună mintea la treabă și să găsească o cale de a fugi.

Avea timp suficient, îi promise ea inimii ce îi bubuia frenetic, fiindcă bărbatul care plecase să ducă biletul urma să lipsească cel puțin două ore. Biroul lui Meacham era în centrul Londrei, și judecând după lipsa de zgomote ale străzii din jurul căsuței, chiar și în cel mai bun caz se aflau undeva dincolo de marginile orașului, eventual în Richmond sau Hampstead. Câtă vreme era păzită de toți trei, nu avea nici o șansă. Dar poate că atâta timp cât erau doi, și dacă reușea cumva să îi distragă atenția unuia dintre cei doi rămași...

Își drese vocea.

– Trebuie să merg la toaletă.

– Pișă-te în colț, îi răspunse tatăl ei.

– În nici un caz!

– Atunci pișă-te pe tine, puțin îmi pasă.

Kate scrâșni din dinți, bucuroasă să simtă furia luând locul fricii.

– Nu cred că dacă fac pe mine asta o să îmi crească *valoarea pe piață*, ei?

– Aș însoți-o bucuros afară să o ajut să-și ridice fustele, se oferii acolitul tatălui ei.

Ridică ochii spre ea din celălalt capăt al încăperii, iar privirea lui libidinoasă o măsură din cap până în picioare, făcându-l să se lingă pe buze.

Înăbușindu-și un fior de scârbă, ea ridică bărbia.

– Tată, te rog?

Blestemând sălbatic, Phillip Benton își trânti cărțile pe masă și se ridică furios de la masă. O prinse de braț și, smucind-o atât de tare încât dinții îi clănțăniră, o împinse afară pe ușă și o duse în lateralul căsuței, la closetul din tufișuri.

Kate se opri.

– Intră acolo.

Ea ridică încheieturile imobilizate.

– Dezleagă-mă?

El blestemă atât de violent încât o făcu să tresară, apoi desfăcu nodurile și îi smulse legătura.

– Ar fi bine să nu încerci nimic.

Frecționându-și urmele roșii de pe încheieturi, Kate intră în micuța clădire și închise ușa.

Privi frenetic în jurul ei. Nu avea zăvor și nu era nimic înăuntru ce să poată fi folosit drept armă. Își lăsă umerii să cadă. Oricum, pereții subțiri ai clădirii nu ar fi putut să îl încetinească dacă ar fi fost nevoit să intre cu forța după ea.

Dar cel puțin ieșirea la toaletă îi oferea un pretext pe care putea să îl folosească din două în două ore, aproximativ, pentru a-i separa pe bărbații care o păzeau și a sta puțin cu mâinile dezlegate, în speranță că, la un moment dat, nodurile aveau să fie refăcute suficient de larg cât să se poată elibera singură de legătură. Iar dacă nu se întâmpla acest lucru, iar lăsarea întunericului îi găsea tot acolo, atunci intenționa să încerce să fugă în beznă, chiar dacă mâinile i-ar fi fost în continuare legate.

Pumnul lui izbi cu forță ușa.

– Ai stat destul.

– Încă o clipă! îi răspunse ea furioasă.

Noi izbituri în ușă făcură întreaga construcție să se zgâlțâie din toți pereții.

– Ieși de acolo!

Inspirând adânc, Kate deschise ușa și ieși, înfigându-și furioasă mâinile pe șolduri și privindu-l cu ochii scânteind de rânchiună rebelă.

– Ai cel puțin decența de a-mi acorda câteva momente pentru necesitățile private.

El o ignoră.

– Întinde mâinile.

Kate refuză să își ia mâinile de pe șolduri.

El o prinse de braț și i-l suci în față, iar ea își înăbuși un țipăt de durere. Ținând-o de încheietură, se întinse și spre cealaltă, apoi le legă laolaltă, strângând atât de tare de data aceasta încât Kate tresări când tatăl ei fixă nodurile. Stomacul îi fu izbit de greață, nu de durere, ci când descoperi că tatăl ei era dispus să o rănească fizic.

– Înapoi în casă.

O îmbrânci către casă, deschise larg ușa pentru a o târî înăuntru – și se opri.

Casa era goală; celălalt bărbat dispăruse.

– Treci acolo, îi porunci el, aruncând-o în colț și trântind ușa. Smythe! Unde ești?

Așteptă, ciulind urechea la orice sunet sau mișcare de afară.

– Poate a ieșit să se ușureze...

– Gura! mârâi el, apoi țipă. Smythe!

Nu primi nici un răspuns. În jurul căsuței, dimineața era cufundată într-o încremenire și liniște bizare. Nu bătea vântul, nu se auzeau nici măcar păsări ciripind din copaci.

Kate inspiră adânc.

– Tată, dacă...

– Ține-ți gura!

Fereastra se sparse în bucăți, iar Kate lăsă să-i scape un țipăt. Tatăl ei o prinse de gât, trăgând-o spre el. Kate simți metalul rece și tare izbindu-se de șalele ei când el îi puse pistolul la spate.

– O omor! strigă Benton. I-am pus pistolul la spate. Dacă vii după mine, o împușc!

Înspăimântată, Kate își ținu respirația, chinuindu-se să audă orice urmă de mișcare de afară, însă neauzind nimic în afară de vuietul sângelui bubuindu-i în urechi. Se făcu din nou liniște, dimineața redevenind nefiresc de tăcută. Dar ghici cumva mișcările silențioase ale oamenilor care înconjurau căsuța, avansând nevăzuți pe lângă zidurile de piatră ale acesteia.

– Las-o să plece, Benton, și ai să scapi neatins.

– Edward! țipă ea.

Tatăl ei își încheștă brațul peste gâtul ei, strangulând-o până nu mai putu să respire. Ea își înfipse unghiile în brațul lui.

– N-am de gând să-i dau drumul, răspunse el, trăgând-o până lângă fereastră pentru a putea să se sprijine de perete și să privească afară, folosindu-i corpul ca pe un scut.

Kate nu reuși să deslușească nimic prin sticla murdară, dar simți tensiunea crescând în aer.

– Căsuța e înconjurată. Las-o să iasă, o luăm și plecăm.

– Așa de prost mă crezi? Benton scoase un hohot de râs nebun. În clipa în care îi dau drumul, o să mă omori.

– N-am s-o fac, îți dau cuvântul meu.

– Care nu înseamnă nimic!

– Ba nu, protestă Kate, cu vocea răgușită, chiar vorbește serios. Ascultă-l, te...

– Gura!

O izbi în tâmplă cu mânerul pistolului. Pentru o clipă Kate văzu negru în fața ochilor și un firicel de sânge i se scurse lipicios și cald pe față.

– Plec și o iau și pe ea cu mine, ai auzit? strigă Benton prin fereastră.

Kate se cutremură, genunchii cedându-i sub ea. Însă el o smuci cu brutalitate la pieptul lui, sprijinind-o pentru a rămâne în picioare.

– Aduceți un cal la ușă, legați-l acolo, apoi dați-vă în spate. Când nu primi nici un răspuns, strigă. Acum! Sau o omor pe loc!

– Bine.

Un sunet discret de copite se apropie de căsuță, apoi ușa fu deschisă încet de afară. Dincolo de ușă, Kate văzu armăsarul castaniu al lui Edward legat la doar câțiva metri distanță.

– Haide, îi porunci Benton, trăgând-o spre ușă și mutând pistolul la capul ei.

Când pășiră în lumina soarelui, Kate îl văzu din colțul ochiului pe Nathaniel Grey, stând ghemuit lângă partea din spate a căsuței, cu o pereche de pistoale în mâini. Sub trăsura neagră de lângă grajd stătea întins Thomas Matteson, ținând câte un pistol în fiecare mână, și o altă jumătate de duzină de bărbați erau întinși pe pământ, formând un semicerc în fața lui.

Cineva avea să moară acolo, își dădu ea seama cutremurându-se. „Te rog, Doamne, nu!”

Bărbatul pentru care se rugase stătea falnic în fața ei, impunător la cei un metru optzeci ai săi, expunându-se fără teamă sub privirile lui Benton, la doar câțiva metri de ușa casei, având în mână un pistol pe care îl ținea coborât lângă corp. Părul lui negru strălucea orbitor în lumina soarelui, pe chip avea o expresie împietrită, iar ochii lui negri erau ațintiți pe tatăl ei, urmărindu-i fiecare mișcare și gest. Spatele îi era perfect drept, umerii dați în spate, iar Kate avu brusc o viziune despre cum arătase în rolul de colonel, conducându-și trupele în luptă. Era superb. Și mortal.

– Urcăm în șa și plecăm.

Benton apăsă mai tare pistolul pe obrazul ei, iar ea tresări, cu genele împăienjenite de lacrimi de spaimă.

– Ba nu, spuse Edward lent și calm, ca și cum ar fi făcut o observație despre vreme. Dă-i drumul și ai să scapi cu viață.

– Ca să mă poți lua prizonier din nou? Mai bine mor decât să te las să faci asta.

– Cum dorești, răspunse Edward încet.

Ținând-o pe Kate ca scut între corpul lui și pistolul lui Edward, Benton o trase în spate spre botul calului. Coborî pistolul de la capul ei pentru a-și încolăci brațul în jurul gâtului ei, în timp ce cu mâna liberă se întinse să dezlege frâiele. Se chinui stângaci cu curelele de piele, străduindu-se să o țină bine pe Kate și să nu-l piardă din ochi pe Edward.

Strânsoarea brațului lui pe gâtul ei slăbi puțin, privirea îi coborî pentru o clipă spre frâie...

Cu un țipăt sălbatic, Kate își înfipse dinții în degetul mare al mâinii lui drepte, mușcând adânc în carne până ajunse la os. Benton urlă, smucindu-și instinctiv brațul în spate, iar pistolul îi căzu din mână mutilată.

Kate lovi cu piciorul în pistol, împingându-l cât mai departe, și se dădu înapoi clătînându-se, doar atât cât să nu o poată atinge mâinile lui furioase.

Edward ridică pistolul, îndreptându-l spre pieptul tatălui ei.

Ea țipă.

– Edward, nu!

Edward ezită. Rămaseră astfel toți trei încremeniți – Edward cu pistolul îndreptat spre tatăl ei, acesta privindu-l cu o furie uci-gașă și Kate plimbându-și frenetic privirea între cei doi bărbați,

ținându-și respirația, așteptând să audă sunetul împușcături și al morții.

– Edward, îl imploră ea, coboară pistolul și lasă-l să plece!

Privirea lui nu se desprinsese nici o clipă de pe tatăl ei.

– I-a ucis pe Stephen și pe Jane și te-a rănit și pe tine.

– Știu, spuse ea cu vocea gătuită.

– E un ticălos mișel și un criminal care merită să moară.

– Dar e și tatăl meu, spuse ea, disperată să împiedice un schimb de focuri care s-ar fi soldat cu morți.

– Dacă îl omor, totul se va termina acum și nu va putea să mai facă rău nici unuia dintre oamenii pe care îi iubesc.

Își îndreptă privirea spre ea la aceste cuvinte, ochii lui întunecați ațintindu-se într-ai ei doar pentru o clipă înainte de a se întoarce la tatăl ei.

Kate îl văzu sfâșiat de indecizie, nevoit să aleagă... ea sau tatăl ei, bărbatul pe care îl ura sau femeia pe care o iubea. Dacă apăsă pe trăgaci acum, ar fi obținut răzbunarea absolută împotriva tatălui ei și nu ar fi fost arestat pentru fapta sa, nu după tot ceea ce făcuse tatăl ei. Dar dacă Edward îl ucidă, și chiar sub ochii ei... avea să-l piardă pentru totdeauna.

– Tu nu ești un ucigaș, Edward, spuse ea încet. Nu-l lăsa să te transforme într-unul.

Făcu un pas spre el, mâna ei tremurătoare întinzându-se spre pistolul lui.

Edward își simți respirația poticnindu-i-se dureros în piept, privind-o pe Kate punându-se între tatăl ei și țeva pistolului. Îl iubise și admirase pe Stephen, dar fratele lui era mort acum. Nimic nu avea să-l mai poată aduce la viață.

Dar aceeași mână a sorții care îl smulsese pe Stephen din viața lui i-o oferise pe Kate, care era vie, caldă și vibrantă. Când jurase să se răzbune pe Phillip Benton cu orice preț, se înșelase – nu era dispus să o piardă pe Kate. O iubea, cu fiecare bătaie de inimă și cu fiecare răsuflare ce-i ieșea din piept.

– Edward, te rog.

Când Kate veni spre el, Edward înțelese că avea nevoie ca ea să îl salveze, poate că avusese nevoie de ea dintotdeauna, la fel

cum înțelese și că ea avea să facă orice ar fi fost necesar pentru a reaprinde lumina în inima lui.

Ea era lumina lui acum.

– Kate, spuse el, rostind numele ei într-o șoaptă plină de teamă.

Privindu-l în ochi, ea își coborî mâna pe brațul lui într-o mângâiere blândă și îi luă ușor pistolul din mână.

– E totul în regulă, dragul meu, îl asigură ea, aplecându-se pentru a pune pistolul pe pământ, la picioarele lui, apoi ridicându-se în brațele lui. Totul va fi în regulă.

Blestemând, Benton sări în spinarea calului. Matteson și Grey se încordară, își îndreptară pistoalele spre el...

– Nu! țipă Kate.

– Nu trageți! strigă Edward, fluturându-și brațul drept în aer pentru a le atrage atenția și în același timp strângându-l pe Kate lângă el cu brațul stâng, îngropându-i fața la pieptul lui pentru a-i acoperi ochii. Nu trageți!

Calul se ridică pe picioarele din spate, apoi se năpusti înainte. Țâșni în tufișuri înspre câmpul deschis și pădurea de dincolo de acesta. În doar câteva secunde, Phillip Benton dispăruse.

Kate se clătină pe picioare.

Edward o prinse când se prăbuși, luând-o pe sus în brațe și întinzându-o blând în poala lui după ce se așeză pe pământ, apoi își încolăci brațele în jurul ei și o ținu strâns la piept, coborându-și capul pentru a-și îngropa fața în părul ei. Inima îi bubuia dureros, răsufierea îi era sacadată și rapidă și de-abia acum își permise să se gândească la pericolele prin care trecuse, la cât de aproape fusese de a o pierde.

– Kate, ești bine?

Degetele lui îi atinseră delicat tăietura de la tâmplă.

– Sunt bine...

Edward îi prinse bărbia în palmă și îi ridică fața ca s-o sărute, întreaga ușurare din sufletul lui revărsându-se acum în ea. Un fior o străbătu din cap până în picioare, apoi se transformă în tremurat și oftă peste buzele lui; iar atunci când o simți ridicându-se pentru a veni în întâmpinarea îmbrățișării lui, Edward știu, în sfârșit, că pentru ei coșmarul se încheiase. Era în siguranță în brațele lui și nimeni și nimic nu avea să i-o mai răpească vreodată.

– Colonele?

Nathaniel Grey veni lângă ei.

Edward dădu din cap, iar Grey fluieră ascuțit de două ori. Alte două fluierături ascuțite îi răspunseră din pădure, urmate de tropotul surd al unor cai care se îndepărtau în galop.

– S-a rezolvat, domnule. Oamenii mei îl vor prinde înainte să ajungă la râu.

Kate icni.

– Nu puteți să-l uciideți!

– Eu lucrez pentru Ministerul de Război, milady. Grey se aplecă lângă ea, lăsându-se ușor pe călcâie și, scoțând un cuțit din cizmă, trecu blând lama acestuia pe sub legătura care îi strângea încheieturile, eliberând-o. Nu îl vor uciide dacă nu vor fi nevoiți să o facă, dar e al naibii de sigur că nici nu îl vor lăsa să scape. Băgă cuțitul la loc. Îl voi aresta pe tatăl tău, pentru a mă asigura că nu va mai avea niciodată ocazia să vă facă rău, nici unuia dintre voi.

Judecând după paloarea de pe fața lui Kate, Edward își dădu seama că ea înțelesese ce îi spusese Grey. El și oamenii lui nu aveau să îl ucidă pe tatăl ei, însă pentru delictul de a fi răpit și amenințat viața unui membru al înaltei nobilimi, cel mai probabil tatăl ei urma să atârne în ștreang pentru ceea ce făcuse. Dar Edward înțelese totodată, văzând scânteierea hotărâtă din ochii ei verzi, că și acum, după tot ce făcuse tatăl ei, Kate tot avea să se roage de magistrați să îi cruțe viața.

Așa era îngerul lui drag, își spuse el, ducându-i la buze mâinile eliberate, îndurătoare chiar și cu cei care nu o meritau. Se bucurase de aceeași îndurare și el și voia să-și petreacă restul vieții demonstrându-i că o meritase.

Dar avea să fie timp pentru toate acestea mai târziu. Acum nu voia decât să o țină în brațe, unde îi era locul.

– Haide, spuse Thomas, punându-și o mână pe umărul lui Grey. Ajută-mă să înham caii ca să o putem duce acasă.

Când cei doi bărbați se retraseră spre trăsură, Edward o strânse mai tare în brațe. Nu voia să-i mai dea drumul, și îi apăsă capul pe pieptul lui, sperând ca ea să-i poată simți bătăile inimii pe obrazul ei și să înțeleagă exact cât de înspăimântat fusese.

– Când te-au răpit, murmură el în părul ei, mi-a fost teamă că te-am pierdut pentru totdeauna.

Brațele lui Kate se strânseseră în jurul lui și își dădu capul pe spate pentru a-și ridica privirea spre el, ochii ei verzi scânteind de lacrimi. Cuvintele pe care nu reuși să le articuleze i se stinseră pe buzele întredeschise.

– Am fost un neghiob. Îi dezmierdă obrazul cu un deget. Credeam că pot să-mi construiesc o viață cu tine, dar să-mi păstrez inima doar pentru mine, fiindcă mi-era atât de teamă că mi-o vei frânge. Știam că nu mi-aș mai fi revenit niciodată dacă...

Kate își înfășură mâinile în reverele jachetei lui, ca și cum i-ar fi fost teamă că avea să îi alunece printre degete. Însă Edward nu avea nici cea mai vagă intenție de a mai pleca vreodată de lângă ea.

– Eu sunt soldat, Kate, îi spuse el, și întotdeauna asta voi fi, indiferent ce titlu aș avea, și nu cunosc vorbele meșteșugite ale poezilor și frazele înflorite ale scrisorilor de dragoste. Inspiră adânc, cutremurându-se din tot corpul când expiră. Nu pot să-ți spun decât ceea ce simt. Că mă faci să mă simt viu și cald și însemni totul pentru mine. Și... te iubesc, îngerul meu.

– Poftim? șopti ea, făcând ochi mari de mirare.

– Te iubesc, Katherine, repetă el, de data asta venindu-i mai ușor să rostească aceste cuvinte. Știu asta acum. Nu mi-am dat seama cât de mult însemni pentru mine, cât de mult te iubesc cu adevărat, până nu am crezut că te-am pierdut. M-a speriat gândul că nu voi putea să ți-o mai spun vreodată. Cu degete tremurătoare, îi prinse fața în mâini. Și nu am să te mai las să pleci niciodată.

O lacrimă se rostogoli pe obrazul ei, și îi zâmbi radios, un zâmbet strălucitor plin de fericire și de speranță. Iar în acel zâmbet Edward văzu viitorul întinzându-se în fața lor, unul în care aveau să se bucure împreună de casă, de copii și de iubire. Multă, multă iubire.

– Ar fi bine să nu, șopti ea.

Râzând, Edward își coborî capul și o sărută.

Epilog

Trei săptămâni mai târziu

Casa Strathmore, Londra

Inelul cu safire și diamante scânteia în lumina focului. Era oficial acum. Era logodită.

O, vai.

Inima îi bubui când se întinse pe pat, încă purtând rochia de bal, și își trecu afectuoasă vârful degetului peste inel. Edward i-l pusese pe mână în seara aceea, la balul lor de logodnă, care era deja descris ca fiind cel mai de seamă eveniment al sezonului, depășit doar de nunta propriu-zisă, programată să aibă loc peste trei săptămâni la catedrala St. Paul. Augusta refuzase chiar și să ia în considerare ideea de a ține ceremonia oriunde altundeva, la fel cum refuzase o logodnă mai scurtă de șase săptămâni, în pofida faptului că obținuseră o licență specială.

Mai puțin de șase săptămâni pentru a planifica atât un bal de logodnă, cât și o nuntă era pur și simplu imposibil, declarase Augusta. *Imposibil!* Prin urmare, Kate își petrecuse ultimele trei săptămâni într-o frenezie de planuri și aranjamente, probe de rochii și ieșiri la cumpărături pentru a-și alcătui trusoul, precum și primind un șir nesfârșit de vizitatori. Părea că toată lumea din Anglia voia s-o cunoască pe femeia care cucerise inima ducelui.

Dar așteptarea nunții nu fusese chiar atât de neplăcută, reflectă ea cu un zâmbet, întinzându-se peste plapumă. Fiindcă îl avusesse pe Edward lângă ea.

De dragul conveniențelor sociale, Edward se mutase din Casa Strathmore în casa de burlac a lui Grey, dar venea în fiecare dimineață la micul dejun, în fiecare seară la cină, și o scotea la plimbări prin oraș, picnicuri în parc, excursii cu barca pe Tamisa, focuri de artificii la Vauxhall... toate acele ieșiri minunate pe care

gentlemenii le organizau pentru viitoarele lor soții atunci când le făceau curte. Închiriasse chiar și un balon cu aer cald și o sărutase în timp ce se ridicaseră deasupra Londrei. Un balon cu aer cald!

Când ea protestase că o răsfăța excesiv, Edward o privise ca și cum și-ar fi pierdut mințile și îi răspunsese:

– Firește că da.

Firește.

Și mai fuseseră și nopțile.

Edward zăbovea adesea în Casa Strathmore și după cină, cu scopul fățiș de a merge în camera ei după ce Augusta se retrăgea la culcare. Își începuseră luna de miere mai devreme și îi părea bine, atât de bine! Lăsa să-i scape un hohot de râs – și când se gândea că la un moment dat se certaseră pe această teamă, ea dorindu-și o logodnă mai lungă! Doar când se gândea la a-l avea pe Edward în patul ei trupul începea să îi vibreze de nerăbdare.

Acesta era motivul pentru care nu-i dăduse voie lui Mary s-o dezbrace. Fiindcă știau că Edward avea să vină la ea în noaptea aceea, ca să facă dragoste cu ea, și voia ca el să fie cel care îi despletea părul și îi dezlipa rochia de mătase de pe piele, rochia albăstru de Westover care fusese făcută anume pentru a o înlocui pe cea distrusă de tatăl ei.

Fusese atât de oarbă în privința tatălui ei. Strâmbându-se de rușine și mâhnire, își aminti cum îi luase apărarea în fața lui Edward când acesta îi arătase pentru prima dată contractul de instituire a tutelei. Subestimase răul pe care era capabil să îl comită, dar, slavă Domnului, nu subestimase niciodată binele din Edward.

De-abia când apăruse în fața magistraților, la judecata tatălui ei, rugându-i să îl depositeze, în loc să-l condamne la moarte, își dăduse seama cu adevărat cât de mult o iubea Edward, căci acesta nu scosese nici un cuvânt pentru a o face să se răzgândească, chiar dacă a-l vedea pe tatăl ei în ștreang ar fi însemnat că se făcuse în sfârșit dreptate pentru moartea lui Stephen și Jane.

Însă Phillip Benton nu mai ajunsese în Australia. Fusese ucis când încercase să evadeze de la Newgate, iar Edward o ținuse în brațe cât timp plânsese, la aflarea veștii, nu după cine fusese acesta cu adevărat, ci după tatăl pe care nu îl avusese niciodată.

– Katherine!

Ridicând capul la auzul vocii lui profunde, își întoarse privirea la Edward, care stătea în prag. În hainele lui de seară, cu vesta albastră peste o cămașă și o lavalieră albe ca zăpada, pantaloni albi și o jachetă neagră foarte elegantă, cu părul strălucindu-i în lumina focului, era atât de frumos, încât îi tăie răsuflarea! Îl considerase întotdeauna mai chipeș decât restul bărbaților, cu bărbia lui fermă și cu pomeții înalți, cu adâncurile întunecate ale ochilor lui... Dar în noaptea aceea era pur și simplu superb.

Kate îi întinse mâna.

Închizând ușa în urma lui, Edward veni și se întinse pe pat lângă ea. Împletindu-și degetele cu ale ei, îi duse mâna la buze și i-o sărută. Preț de câteva minute, rămaseră culcați unul lângă celălalt, în tăcere, umăr lângă umăr, cu privirea ațintită asupra baldachinului, bucurându-se pur și simplu unul de prezența celuilalt.

– Deci, spuse el, mângâindu-i inelul cu degetul lui mare, te-ai simțit bine la petrecerea ta?

Ea îi strânse mâna, simțind că nu fusese în viața ei mai fericită.

– Enorm.

Se simțise cu adevărat ca o Cenușăreasă, dansând în brațele Făt-Frumosului ei și schimbându-și partenerii doar pentru a le oferi cadriluri lui Grey și Thomas și cel de-al doilea vals prințului regent, care îi surprinsese pe toți făcându-și apariția la bal.

– L-am călcat pe prinț pe degete. Chicotind ușor, se întoarse spre el pe o parte și îi zâmbi. Când mi-am cerut scuze, a spus că i se pare corect, având în vedere că el te calcă pe nervi de câțiva ani deja.

Edward râse. Rostogolindu-se spre ea, își încolăci brațele în jurul ei și își îngropă fața în părul ei. Râsul lui o inundă de căldură, și simți în partea de jos a pântecului stârnindu-i-se durerea deja familiară a dorinței. Oftă și se cuibări mai strâns la pieptul lui. Dumnezeuule mare, cât de mult îl iubea pe bărbatul acesta!

– Ți-am adus cadoul de nuntă, îi spuse el. Vreau să ți-l ofer în noaptea asta.

– Dar mi-ai oferit deja atât de multe!

Și îl avea pe el. Nu avea nevoie de nimic altceva.

Edward scoase o hârtie împăturită din buzunarul interior al jachetei.

– I-am cerut azi-dimineață lui Meacham să-l redacteze.

Kate se întinse spre hârtie, apoi se opri șovăitoare, cu mâna încremenită în aer.

– Nu așa a început totul? Inima îi tresări speriată. Cu un document redactat de Meacham.

– Crede-mă, îngerul meu. Acesta o să-ți placă.

Kate luă hârtia cu grijă și o despături. Lăsându-și privirea să alunece peste pagină, încremeni și reciti documentul. Chiar scria că...? Inima dădu să-i sară din piept de fericire. O, nu ar fi îndrăznit niciodată să spere că ar fi putut să îl aibă și pe Edward, și ceea ce îi oferise acesta acum. Dar urma să devină soția celui mai bun și celui mai generos bărbat din lume și ce altceva ar fi putut să îi ofere, în afară de darul de nuntă perfect pentru ea?

– Brambly, șopti ea, găsindu-și în cele din urmă glasul. Îmi oferi Brambly.

Bunicii ei știuseră când îi încredințaseră moșia ca moștenire directă faptul că tatăl ei nu avea să-i dea vreodată o zestre și că ferma urma să fie singurul substitut în acest sens, prin urmare, prevăzuseră ca, în momentul în care se căsătorea, ferma să treacă în mâinile soțului ei. Era singura proprietate pe care o aducea în acest mariaj și era jalnic de mică în comparație cu ceea ce ar fi avut de oferit orice altă femeie care s-ar fi căsătorit cu un duce.

Însă Edward consimțise să își cedeze toate drepturile asupra moșiei Brambly, punând complet și pentru totdeauna dreptul de proprietate asupra fermei în mâinile ei... și lăsând-o moștenire viitoarelor lor fiice.

Edward îi dăduse Brambly înapoi.

El o atinse pe umăr.

– Te face fericită?

– O, atât de fericită!

Îi luă mâna și își împleti degetele cu ale lui, nedorind să-i mai dea drumul vreodată.

– Bun. Se aplecă peste ea și își atinse tandru buzele de ale ei. Fiindcă așa intenționez să îmi petrec restul vieții, Kate. Făcându-te fericită.

O trase spre el și își coborî gura peste a ei. Cel mai dulce sărut de care avusese parte vreodată, pasional și posesiv, plin de iubire și de tandrețe. Ceruri! Chiar simțea gustul fericirii pe buzele lui.

El presără un șir de săruturi fierbinți pe linia obrazului ei, urcând până la ureche.

– Mai e ceva ce pot face pentru a te ști fericită?

Trupul ei vibră înfiorat, mintea fiindu-i invadată de gânduri desfrânate despre toate modurile în care ar fi putut să o facă fericită, chiar acolo, în patul ei. Însă se mulțumi să îi zâmbească și, trecându-și degetele prin părul negru și mătăsos de pe ceafa lui, îl tachină.

– Căsătorește-te cu mine chiar mâine, ca să nu trebuiască să mai așteptăm trei săptămâni pentru a deveni soț și soție.

– Ei, domnișoară Benton, spuse el, dându-se în spate și ridicând din sprâncene, prefăcându-se șocat de sugestia ei, cumva îmi ceri să fugim și să ne căsătorim pe ascuns?

Kate își aținti privirea asupra lui, cu mintea amețită de iureșul de gânduri. Nu făcuse decât să glumească, dar... Ar fi fost o idee chiar atât de extravagantă?

– Încă mai avem licența specială, sugerează ea. *Chiar* am putea să ne căsătorim mâine! ... O, Edward! exclamă ea, încleștându-și mâinile pe vesta lui, dacă am pleca în noaptea asta, am putea să ne căsătorim la Brambly mâine-dimineață.

El ezită, ca și cum ar fi contemplat cu adevărat ideea, apoi clătină din cap cu regret.

– Augusta ar fi devastată dacă nu ar fi prezentă la nunta noastră.

– Atunci o vom lua cu noi.

Sărutându-l pe obraz și răsând fericită, se strecură din brațele lui și traversă în grabă încăperea, oprindu-se în fața dulapului. Băgă mâna înăuntru și își scoase valiza de călătorie.

Edward se ridică de pe pat și veni după ea.

– Stai să văd dacă am înțeles bine – vrei să fugim în lume cu mătușa mea?

– Da! Nu-i așa că ar fi minunat?

– Eu nu aș folosi chiar cuvântul ăsta, bombăni el sumbru. Când ea își puse în valiză rochia de zi verde, Edward luă cămașa de noapte pe care Mary i-o lăsase pe scaun și i-o puse în valiză. Grey și Thomas ne vor fi cavaleri de onoare. Nu putem să facem nunta fără ei.

Ea se ridică pe vârfuri pentru a-l săruta pe obraz.

– Atunci îi luăm și pe ei.

– Minunat, repetă el bombănind sardonice. Și doamna Elston, Arthur, Dorrie...

– Și pe ei – îi luăm pe toți! Râse de fericire și încântare, aruncându-și brațele în jurul gâtului lui. Vom face o ceremonie la Brambly, doar pentru noi și familia noastră, pentru a ne începe luna de miere și viața ca soț și soție, apoi ne vom căsători și la catedrala St. Paul, peste trei săptămâni, așa cum am plănuț, sub ochii întregii lumi.

Edward râse.

– Facem lucrurile exact pe dos, ingerul meu.

Da, probabil că așa era. Însă nimic din povestea lor de dragoste nu fusese tradițional, deci de ce ar fi trebuit tocmai nunta să fie? Îl atinse iubitoare pe obraz.

– Cu noi, crezi că ar fi posibil altfel?

Edward o ridică în brațe.

– Te iubesc.

– Știu. Cu un oftat, își sprijini capul de umărul lui. Dar să nu încetezi niciodată să mi-o spui.

– Niciodată.

Coborî scările cu ea în brațe, trecu pragul și ieși din casă.

În aceeași colecție
au apărut:

Johanna Lindsey
Când inima dictează

Stephanie Laurens
Patimile iubirii

Victoria Alexander
Micile minciuni ale dragostei

Julie Garwood
Mireasa îndărătnică

Elizabeth Hoyt
Inger și demon

Julie Garwood
O nuntă de vis

Stephanie Laurens
Pasiunile inimii

Stephanie Laurens
Prizoniera dragostei

Victoria Alexander
Căile nebănuite ale iubirii

Christina Dodd
Dragoste și abandon